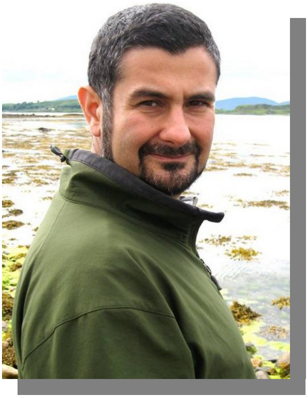
paul sussman

„Clive Cussler al secolului XXI!“

Library Journal

armata lui Cambyses

PAUL SUSSMAN

ARMATA LUI CAMBYSES

V.2.0

Traducere din limba engleză:
Monica Şerban

ISBN
978-973-103-725-7

Paul Sussman
The Lost Army of Cambyses
2003
Editura ROA
2008

Frumoasei Alicky, care m-a acceptat
aşa cum sunt şi părinţilor mei
care m-au sprijinit întodeauna,
fără să mă forţeze.

În anul 522 î.Hr., Cambyses al II-lea, urmaşul la tron al lui Cyrus, porneşte o campanie împotriva Siriei, plănuind să distrugă oracolul de la Siwa. Însă, în mijlocul deşertului, el dispare împreună cu întreaga sa armată, înghiţit, se pare, de o uriaşă furtună de nisip şi dând astfel naştere unei legende care i-a fascinat pe antici şi continuă să-i fascineze deopotrivă şi pe moderni.

Peste două milenii şi jumătate, un cadavru mutilat apare pe malurile Nilului, lângă Luxor… Un vânzător de antichităţi este omorât cu cruzime în Cairo… Iar un arheolog britanic este ucis şi lăsat să putrezească în străvechea necropolă Saqqara… Şi doar doi oameni cred că aceste crime nu sunt deloc întâmplătoare şi că între ele ar putea exista legături nebănuite.

„Soldaţii trimişi împotriva amonienilor au pornit la drum din Teba şi urma lor se pierde undeva, lângă aşezarea Oasis, care... este la şapte zile distanţă de mers prin deşert. Se ştie cu siguranţă că armata a ajuns până aici, dar soarta a făcut în aşa fel încât să nu mai avem veşti despre ea după aceea.

Amonienii nu i-au văzut, niciodată, iar în Egipt nu s-au mai întors. Totuşi, a existat o poveste spusă chiar de amonieni şi de alţii care au auzit-o de la ei, cum că oamenii părăsiseră Oasis şi că, în timpul marşului lor prin deşert, undeva pe la jumătatea drumului dintre oraş şi graniţa amoniană, au fost prinşi în mijlocul unei furtuni extrem de violente şi înghiţiţi pentru vecie de deşertul nemilos.”

Herodot, Istorii, Cartea a VI-a.

EGIPT
N
MAREA MEDITERANĂ
Alexandria
Port Said
Marsa Matruh
CAIRO
Ismailiya
ISRAEL
Giseh
Saqqara
OAZA SIWA
OAZA BAHARIYA
El Wasta
Beni Suef
Zafarana
SINAI
ARMATA PIERDUTĂ
Ras Gharib
Nilul
OAZA FARAFRA
Hurghada
Port Safaga
El Hamatawein
Al Quseir
MAREA ROȘIE
LIBIA
OAZA DAKHLA
OAZA KHARGA
Qena
Qus
Luxor
Ezba el Gaga
Assuan
0 50 100 150 200 250 kilometri
0 100 200 mile
Abu Simbel
NG
SUDAN

PROLOG

DEŞERTUL VESTIC, 523 î.Hr.

Musca îl enervase pe grec toată dimineaţa. Acum avea un necaz în plus, de parcă n-ar fi fost suficiente căldura infernală a deşertului, marşul forţat şi merindele vechi. Îi înjură în gând pe zei, apoi îşi arse o palmă zdravănă peste obrazul plin de sudoare, însă nu nimeri insecta:

— Ale dracu' muşte! se stropşi el.

— Da' fă-te şi tu că nu le vezi! îi spuse tovarăşul lui.

— Păi, crezi că pot? Mă scot din minţi! Aproape că-mi vine să cred că sunt trimise de duşmanul nostru!

Celălalt ridică din umeri:

— Tot ce se poate. Se zice că amonienii au puteri magice. Am auzit că se pot transforma în animale sălbatice. Şacali, lei şi nu numai…

— Ei, pe naiba se transformă, mormăi grecul. Când oi pune mâna pe ei, o să plătească pentru drumul ăsta blestemat. De patru săptămâni mărşăluim! Patru săptămâni!

Îşi smulse de pe umăr butelca din piele în care ţinea apa şi bău puţin, strâmbându-se când buzele atinseră lichidul uleios, fierbinte. Ar fi dat orice pentru o gură de apă proaspătă şi rece din râurile de lângă Naxos, care sigur nu ar fi avut un gust de parcă cincizeci de târfe bolnave de sifilis tocmai se bălăciseră în ea!

— Am de gând să mă las de meserie, rosti el printre dinţi. Campania asta e ultima.

— Aşa spui de fiecare dată.

— Acum vorbesc serios. Mă întorc în Naxos, îmi găsesc o soţie şi o bucată frumuşică de pământ. Cu măslini se fac bani buni.

— Cum zici tu, dar niciodată nu te ţii de promisiuni.

— Lasă, c-o să vezi, mai adăugă grecul, încercând să scape încă o dată de musca sâcâitoare. De data asta e altceva.

Şi, într-adevăr, de data asta era altfel. Timp de douăzeci de ani luptase pentru cauzele altora. Prea mult, o ştia foarte bine. Nu mai suporta marşurile. Iar durerea provocată de o rană mai veche devenise şi mai acută. De-abia putea să-şi ridice scutul la nivelul pieptului. Încă o expediţie şi gata. Se va întoarce pe insula unde se născuse şi va cultiva măslini.

— Şi, ia zi, cine sunt amonienii ăştia, la urma urmei? întrebă el, luând încă o înghiţitură de apă.

— Habar n-am, răspunse tovarăşul lui. Cică au nişte temple pe care Cambyses vrea să le distrugă. Se pare că acolo e şi un oracol. Asta-i tot ce ştiu.

Grecul murmură ceva nedesluşit, dar nu mai continuă conversaţia. Nici nu-l prea interesa, de fapt, împotriva cui lupta. Libieni, egipteni, carieni, evrei, chiar şi greci îi erau totuna. Te duceai unde ţi se poruncea, omorai pe cine trebuia, apoi plecai în altă expediţie, uneori tocmai împotriva oamenilor care de-abia te plătiseră. Astăzi, stăpânul lui era Cambyses al Persiei. Nu cu mult timp în urmă luptase împotriva lui, alături de oastea Egiptului. Aşa stăteau lucrurile.

Mai bău o gură de apă, amintindu-şi de Teba şi de ultima zi, înainte de a porni la drum prin deşert. El şi un prieten de-al său, Phaedis din Macedonia, cumpăraseră nişte bere, apoi traversaseră Iteru, marele râu, până la valea numită Porţile Morţilor, unde se spunea că mulţi regi fuseseră îngropaţi. Îşi petrecuseră după-amiaza bând şi explorând. Într-un târziu, descoperiseră la poalele unei pante abrupte o deschizătură îngustă, prin care s-au strecurat cu îndrăzneală, înăuntru, pereţii şi tavanul erau pictaţi şi grecul, scoţându-şi din teacă pumnalul, începuse să-şi cioplească numele în tencuiala moale:

ΔΥΜΜΑΧΟΣ Ο ΜΕΝΕΝΔΟΥ ΝΑΞΙΟΣ ΤΑΥΤΑ ΤΑ
ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΕΥΔΟΝ ΑΥΡΙΟΝ ΤΟΙΣ ΤΗΙ ΑΜΜΟΝΙΔΙ
ΕΔΡΑΙ ΕΝΟΙΚΟΥΣΙΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΩ ΕΙΓΑΡ

„EU, DYMMACHOS, FIUL LUI MENENDES DIN NAXOS, AM VĂZUT ACESTE MINUNI. MÂINE PLEC CU OASTEA ÎMPOTRIVA AMONIENILOR. FIE CA...”

Dar înainte de a apuca să termine, sărmanul Phaedis îngenunchease, fără să-şi dea seama, pe un scorpion. Începuse atunci să urle ca din gură de şarpe şi se repezise afară ca o mâţă speriată. Ce-a mai râs!

Din păcate, piciorul lui Phaedis se umflase cât un buştean, aşa că n-a mai fost în stare să se alăture marşului de a doua zi, ratând astfel patru săptămâni de coşmar în deşert. Sărmanul Phaedis? Mai degrabă norocosul! chicoti, amintindu-şi întâmplarea.

Reveria lui fu întreruptă de vocea tovarăşului său:

— Dymmachos! Hei, Dymmachos!

— Ce-i?

— Uită-te acolo, neghiobule! Drept înainte!

Grecul îşi ridică privirea şi se holbă la şirul lung de trupe în marş. Treceau printr-o vale largă, aşezată între dune înalte şi, undeva la orizont, se zărea, învăluită în strălucirea orbitoare a soarelui de

amiază, o stâncă imensă în formă de piramidă, ale cărei laturi erau atât de uniforme, încât dădeau senzaţia că fuseseră sculptate. Avea un aer vag ameninţător, aşa cum se înălţa singuratică şi tăcută în peisajul pustiu, de altfel, încât grecul apucă involuntar cu mâna amuleta lui cu Isis pe care o ţinea la gât, murmurând uşor o rugăciune de alungare a duhurilor rele.

Mai mărşăluiră încă vreo jumătate de oră, înainte de a se opri pentru a lua masa de prânz, timp în care compania grecului ajunsese chiar în dreptul stâncii. Bărbatul se apropie de ea clătinându-se şi se prăbuşi în umbra argintie.

— Cât mai e? gemu el. Oh, Zeus, cât mai e de mers?

Băieţii trecură pe la fiecare cu pâine şi smochine şi bărbaţii mâncară şi băură. După aceea unii dintre ei se apucară să-şi scrijelească numele pe suprafaţa de piatră. Grecul se lăsă pe spate şi închise ochii, bucurându-se de adierea răcoroasă ce apăruse din senin. Simţi gâdilătura unei muşte pe obraz şi fu aproape sigur că era aceeaşi care-l chinuise toată dimineaţa. De data asta însă nu mai catadicsi să o alunge, lăsând-o să rătăcească de colo-colo, peste buze şi pleoape. Musca îşi luă zborul, apoi se aşeză din nou, iarăşi plecă şi se întoarse la loc, parcă vrând să-i încerce răbdarea. Totuşi, el nu făcu nici o mişcare şi vietatea, păcălită de o falsă siguranţă, se odihni într-un final pe fruntea bărbatului. Cu o grijă aproape delicată, grecul îşi ridică mâna, o ţinu un moment la doar câţiva centimetri de faţă, după care îşi arse una peste tâmplă.

— Te-am prins, nemernico! strigă el, uitându-se fix în podul palmei la rămăşiţele împrăştiate ale insectei. În sfârşit!

Victoria lui nu durǎ prea mult, pentru că dinspre capătul îndepărtat al coloanei se ridică un murmur de alarmă.

— Ce e? întrebă, ştergându-se pe pantaloni şi apucându-şi sabia. Suntem atacaţi?

— Nu ştiu, răspunse bărbatul de lângă el. Se întâmplă ceva acolo, în spatele nostru.

Zarva crescu în intensitate. Patru cămile trecură gonind pe lângă ei, cu încărcătura atârnând în urma lor şi balele prelingându-li-se din gurile însetate. Se auzeau ţipete şi strigăte înfundate. Adierea se înteţise, lovindu-i obrajii şi fluturându-i pletele.

Grecul îşi duse mâna streaşină la ochi, încercând să privească spre partea de sud a văii. O masă neagră se apropia, venind puternic din spate. La început, crezu că e vorba de o şarjă a cavaleriei. Apoi o rafală violentă îl izbi direct în faţă şi auzi clar ceea ce până atunci nu fusese decât un strigăt incoerent.

— Oh, Isis, şopti el.

— Ce-i? întrebă tovarăşul lui.

Grecul se întoarse cu faţa la el. Avea ochii plini de groază:

— Furtuna de nisip.

Nimeni nu mai scoase o vorbă şi nici nu mai făcu vreo mişcare. Cu toţii auziseră de furtunile din deşertul vestic, care apăreau din senin şi înghiţeau tot ce întâlneau în cale. Se zvonea că oraşe întregi fuseseră devorate de ele şi că multe civilizaţii dispăruseră astfel.

— Dacă nimereşti într-o furtună de nisip, nu-ţi rămâne decât un singur lucru de făcut, le spusese una dintre călăuzele libiene.

— Ce? îl întrebaseră ei.

— Să mori, fusese răspunsul lui.

— Salvează-ne! ţipă răguşit cineva. Fie ca zeii să ne apere!

Brusc, toţi începură să urle şi să alerge care încotro.

— Salvaţi-ne! ţipară ei. Aveţi milă de noi!

Unii îşi aruncară cât colo traistele şi se înghesuiră ca nebunii să iasă din vale. Alţii încercară să urce dunele sau se ghemuiră, căutând adăpost la poalele piramidei. Un bărbat căzu cu faţa în nisip, plângând. Un altul fu călcat în picioare de calul pe care se chinuia să se urce.

Numai grecul îşi păstrase calmul. Fără să rostească o vorbă, rămăsese drept ca o stană de piatră, aşteptând parcă norul întunecat ce se rostogolea cu repeziciune direct spre el. Un cârd de animale şi oameni trecură în goană pe lângă el, desfiguraţi de groază.

— Fugi! zbierau ei. A înghiţit deja jumătate dintre ai noştri! Fugi sau o să fii pierdut pe vecie!

Vântul urla acum cu putere, biciuindu-i picioarele şi şoldurile cu valuri de nisip. Zgomotul devenise infernal. Soarele dispăruse.

— Hai, Dymmachos, să plecăm naibii de aici! strigă tovarăşul lui. Dacă mai rămânem, o să fim îngropaţi de vii.

Şi totuşi grecul nu se clinti din loc. Schiţă doar un zâmbet slab în colţul gurii. Dintre toate modurile de a muri pe care şi le imaginase şi fuseseră multe, pe ăsta nu îl pusese la socoteală. Aşa cum nu pusese nici campania asta, a lui, ultima! Soarta îşi bătea joc de el. Zâmbetul de pe chip se lărgi şi, în ciuda gândurilor negre, începu să râdă.

— Dymmachos, te-ai ţăcănit de tot? Ţi-a sărit vreo doagă?

— Pleacă! strigă grecul ca să acopere răgetul furios al furtunii. Fugi dacă vrei! Oricum n-are importanţă. Dacă e să mor, atunci prefer să mor chiar aici unde stau.

Îşi scoase sabia din teacă şi o ridică în faţa lui, privind fix imaginea şarpelui încolăcit, gravat pe lungimea lamei, cu fălcile deschise în jurul vârfului ascuţit. O câştigase cu douăzeci de ani în urmă, în timpul primei sale campanii, împotriva lidienilor şi de atunci nu se mai despărţise de ea, convins că-i poartă noroc. Îşi plimbă degetul de-a lungul muchiei, încercându-i tăişul. Tovarăşul lui o luă la goană.

— Eşti nebun de legat! îi strigă peste umăr. Sărit de-a binelea!

Grecul însă îl ignoră. Apucă şi mai strâns sabia, aşteptând mândru

masa întunecată ce se apropia tot mai mult. Curând, va fi chiar deasupra lui. Muşchii i se relaxară.

— Haide odată, şopti el. Să vedem cât eşti de tare.

Mintea i se limpezi dintr-o dată. Întotdeauna se întâmpla aşa înaintea unei bătălii: mai întâi frica, picioarele ca de plumb şi apoi, brusc, bucuria înfruntării. La urma urmei, măslinii nu păreau să fie o alegere tocmai potrivită pentru el, care era un *machimos.* Avea lupta în sânge. Poate că aşa trebuia să se întâmple. Începu să rostească un vechi descântec egiptean, de alungare a duhurilor rele:

„Săgeata lui Sakhmet să fie în tine!
Magia lui Thoth să intre în corpul tău!
Blestemele lui Isis să pice pe sufletul tău!
Pedepsele lui Nephtys să vină peste tine!
Şi lancea lui Horus direct în capul tău!”

Atunci furtuna îl lovi, împingându-l cu forţa a mii de care. Vântul aproape că-l dărâmă şi nisipul îl orbi, rupându-i hainele şi sfâşiindu-i carnea. Din întuneric se iveau forme obscure, oameni disperaţi ale căror ţipete erau înghiţite de un muget asurzitor. Unul dintre steagurile armatei, smuls din suportul lui, i se agăţă de picioare câteva momente, înainte de a dispărea în mijlocul vârtejului.

Grecul lovea cu sabia în dreapta şi-n stânga, dar vântul era prea puternic. În cele din urmă, se văzu nevoit să cadă în genunchi. Nisipul îi umplu gura, înecându-l. Reuşi totuşi să se ridice din nou în picioare, dar imediat fu aruncat la pământ şi de data asta rămase aşa. Un val de nisip îl acoperi complet.

Se zbătu o vreme, după care se linişti. Se simţea frânt de oboseală, dar foarte calm, de parcă ar fi plutit pe apă. Încet, prin mintea lui începură să se deruleze tot felul de imagini: Naxos, unde se născuse şi-şi petrecuse copilăria; mormântul din Teba; Phaedis şi scorpionul; prima lui campanie împotriva fioroşilor lidieni, unde câştigase sabia.

Cu un ultim efort de voinţă îşi ridică arma în sus, astfel încât, chiar şi după ce ultima bucăţică din el dispăru îngropată, lama groasă străpungea suprafaţa nisipului, şarpele gravat indicând locul în care căzuse stăpânul lui.

1

CAIRO, SEPTEMBRIE 2000

Limuzina se strecură silenţios printre porţile ambasadei, lungă, lucioasă şi neagră ca o balenă, oprindu-se un moment înainte de a intra în trafic. Era încadrată de patru motociclete de poliţie, două în faţă şi două în spate.

Convoiul înaintă în linie dreaptă cam o sută de metri, lăsând de-o parte şi de alta un şir de copaci şi de clădiri, după care viră la dreapta de două ori până la Comiche el-Nil. Ceilalţi şoferi priveau curioşi maşina, încercând să vadă cine este înăuntru, dar prin geamurile fumurii nu se întrezăreau decât două siluete vagi. Pe aripa stângă din faţă a limuzinei flutura steguleţul Statelor Unite.

După un kilometru, coloana ajunse într-o intersecţie cu nenumărate şosele şi pasarele. Motocicletele din faţă îşi reduseră viteza, dădură drumul la sirene şi îşi făcură loc, ghidând limuzina cu grijă prin labirintul întortocheat, până intrară pe un drum cu sens unic unde traficul nu era atât de greoi. Maşina prinse viteză, urmărind indicatoarele ce semnalizau apropierea aeroportului. Motocicliştii din spate se aplecară unul spre celălalt şi începură să discute.

Explozia avu loc atât de rapid, încât nimeni nu-şi dădu seama imediat ce se întâmplase. Cu un zgomot înfundat, limuzina se ridică şi zbură prin aer, zdrobindu-se de un parapet de beton. De-abia când se-auzi o altă bufnitură dinspre vehicul şi de dedesubt izbucniră flăcări, deveni clar pentru toată lumea că nu era vorba de un simplu accident.

Motocicletele frânară brusc. Uşa din faţă a maşinii se deschise larg şi şoferul se repezi afară, împleticindu-se şi urlând, cu hainele în flăcări. Doi dintre poliţişti îl acoperiră repede cu jachetele lor; ceilalţi doi încercară să ajungă la uşile din spate, acolo unde o pereche de mâini băteau disperate în geam.

O coloană de fum negru se ridică înspre cer şi aerul se umplu de mirosul greu al cauciucului ars. Maşinile de pe drum încetineau şi se opreau, iar ochii avizi de senzaţional se înmulţeau cu fiecare secundă. Steguleţul de pe aripa din faţă fu cuprins de flăcări şi se transformă rapid în cenuşă.

2

DEŞERTUL VESTIC, O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

— Băga-mi-aş!

Şoferului îi scăpă un strigăt când Toyota lui 4x4 urcă pe o creastă a dunei şi îşi luă zborul, plutind prin aer ca o pasăre albă imensă, înainte să aterizeze cu o bufnitură surdă, pe panta opusă. O clipă avu senzaţia că o să piardă controlul volanului, maşina înclinându-se periculos într-o parte, dar reuşi să o echilibreze. Când ajunse la capătul pantei, apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie, pregătind maşina pentru următorul urcuş.

— Băga-mi-aş să mi-o bag! zbieră el.

Continuă în ritmul ăsta nebunesc alte douăzeci de minute, cu muzica dată la maximum şi părul blond fluturându-i în vânt. În cele din urmă, frână brusc pe o movilă înaltă de nisip şi opri motorul. Îşi aprinse o ţigară cu marijuana din care trase adânc, apucă un binoclu şi se dădu jos, pe nisipul care scârţâia sub paşii lui.

Deşertul era nefiresc de tăcut, aerul încins de căldură, iar cerul lăptos părea să apese greu. Rămase nemişcat câteva momente, cuprinzând cu privirea amestecul dezordonat de dune şi bolovăniş ce se întindea peste tot în jurul lui: un peisaj ciudat, de pe altă lume, lipsit de viaţă şi de mişcare. Mai trase un fum şi îşi puse binoclul la ochi, focalizându-l spre nord-vest.

Un povârniş de calcar se curba la orizont, adăpostind o mică oază de verdeaţă. Printre pâlcurile de palmieri şi lacurile cu apă sărată se întrezăreau câteva sătuleţe, iar ceva mai la vest un conglomerat compact alb sugera prezenţa unui orăşel.

— Siwa, zâmbi bărbatul, dând drumul unui rotocol de fum. Mulţumesc, Doamne!

Rămase acolo câteva minute, privind cu atenţie prin binoclu, după care se întoarse la jeep şi porni motorul. Muzica asurzitoare umplu iarăşi liniştea deşertului.

Ajunse la marginea oazei în mai puţin de o oră şi intră pe un drum cu hârtoape. În dreapta lui, se ridicau trei antene radio şi un turn de apă din beton. O haită de câini sălbatici înconjurară maşina, lătrând.

— Hei, băieţi şi eu mă bucur să vă văd!

Izbucni în râs, claxonă şi manevră maşina în zigzag, lăsând în urmă un nor de praf şi forţând câinii să se împrăştie.

Depăşi câteva antene de satelit şi o tabără militară improvizată,

apoi o luă pe un drumeag asfaltat până în centrul aşezării mai mari, pe care o văzuse de pe vârful dunei: oraşul Siwa.

Locul nu părea deloc pustiu. Două căruţe trase de măgari treceau huruind, iar în piaţa principală un grup de femei, ale căror chipuri erau complet acoperite de şalurile cenuşii din bumbac, se adunaseră în jurul unei tarabe cu legume prăfuite. Ceilalţi oameni se ascunseseră prin case, alungaţi de căldura după-amiezei.

Parcă maşina la marginea pieţei, în spatele unui munte de pietriş acoperit cu ruine. Luă de pe bancheta din spate un plic mare, se dădu jos şi porni să traverseze piaţa, fără să se obosească să încuie uşile. Se opri la un magazin universal unde discută puţin cu patronul, căruia îi dădu o bucată de hârtie şi un teanc de bani, făcându-i un semn din cap spre Toyota. Îşi continuă drumul, cotind pe o străduţă laterală şi pătrunse într-o clădire coşcovită, ce se voia a fi hotel. Imediat după ce păşi înăuntru, bărbatul de la Recepţie sări în picioare cu un strigăt de bucurie şi se repezi să-l întâmpine:

— Doctore John! Te-ai întors! Ce bine-mi pare să te văd!

Vorbise în berberă, aşa că tânărul îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Şi eu, Yakub! Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Sunt murdar, replică tânărul bărbat, scuturându-şi praful de pe tricoul pe care scria *I Love Egypt.* Trebuie să fac un duş.

— Sigur, sigur. Ştii unde e baia. N-avem apă caldă, din păcate, dar apă rece e din belşug. Mohammed! Mohammed!

Dintr-o cameră laterală se iţi un băiat.

— S-a întors doctorul John. Adu-i un prosop şi săpun ca să poată face un duş.

Băiatul ieşi în grabă, lipăind zgomotos papucii pe podeaua cu dale.

— Vrei să mănânci? îl întrebă Yakub.

— Normal că vreau. În ultimele opt săptămâni n-am trăit decât cu fasole şi sardele la conservă. În fiecare noapte nu visam decât la puiul tău în sos *curry.*

Yakub izbucni în râs:

— Să fie şi cartofi prăjiţi?

— Oh, da, cartofi, pâine proaspătă, o Cola rece, vreau tot ce poţi să-mi dai.

Hohotele lui Yakub se înteţiră:

— Ai rămas acelaşi, doctore John!

Băiatul reapăru şi îi întinse un prosop şi o bucată mică de săpun.

— Dar mai întâi vreau să dau un telefon.

— Nici o problemă. Vino! Vino!

Proprietarul îl conduse într-o cameră sărăcăcioasă, în care se găsea un raft lipit de perete, plin cu vederi îndoite la colţuri. Telefonul se găsea pe un dulăpior. Puse plicul pe un scaun, ridică receptorul şi

formă un număr. După câteva momente, la capătul celălalt al firului răspunse o voce.

— Alo, spuse el, vorbind în arabă, fă-mi, te rog, legătura cu…

Yakub îi făcu un semn cu mâna şi ieşi din cameră. Se întoarse după câteva minute cu o sticlă de Cola, dar musafirul lui încă discuta, aşa că lăsă băutura pe dulăpior şi plecă să-i pregătească mâncarea.

Treizeci de minute mai târziu, spălat, bărbierit şi cu părul pieptănat pe spate, tânărul bărbat înfuleca lacom în grădina hotelului, la umbra unui palmier noduros.

— Şi, ia zi, Yakub, ce se mai petrece în lume? întrebă el, în timp ce înmuia o bucată mare de pâine în sosul din farfurie.

Yakub sorbi o gură de Fanta:

— Ai auzit de ambasadorul american?

— N-am auzit absolut nimic despre nimeni. Zici că am fost pe Marte în ultimele două luni.

— Maşina lui a fost aruncată în aer.

Tânărului îi scăpă un fluierat uşor.

— Acum o săptămână, adăugă Yakub. În Cairo. Sabia Răzbunării.

— A murit?

— Nu, a supravieţuit. De-abia!

— Păcat, mormăi tânărul. Dacă ar dispărea toţi birocraţii, lumea ar fi un loc mult mai sănătos. Oh, Yakub, *curry-ul* tău e minunat.

Două fete, europene, se ridicară de la masa lor, aşezată în fundul grădinii şi trecură pe lângă ei. Una din ele întoarse capul şi îi zâmbi. Tânărul o salută cu o uşoară înclinare a capului.

— Cred că te place, chicoti Yakub imediat ce fetele ieşiră din raza lor vizuală.

— Poate, ridică din umeri tovarăşul lui. Dar când i-oi zice că sunt arheolog, o să fugă mâncând pământul. Prima regula a arheologiei, Yakub: nu-i spune niciodată unei femei ceea ce faci. Altfel, eşti mort.

Înghiţi ultimul dumicat de pui şi cartofi, apoi se lăsă relaxat pe spate, urmărind muştele ce bâzâiau deasupra. Se simţea miros de lemn ars şi de carne prăjită.

— Aşadar, cât ai de gând să stai? întrebă Yakub.

— În Siwa? Încă vreo oră.

— Şi după aia te întorci în deşert?

— Da, după aia mă întorc în deşert.

Yakub clătină din cap:

— Ai stat un an acolo. Vii înapoi, iei provizii, apoi dispari iarăşi. Ce faci acolo, în pustietate?

— Măsurători, zâmbi tânărul. Sap gropi şi desenez planuri. Iar când va veni ziua cea mare, e posibil să fac şi ceva fotografii.

— Şi ce cauţi? Vreun mormânt?

Tânărul ridică din umeri:

— Se poate spune şi-aşa.

— L-ai găsit deja?

— Cine ştie, Yakub? Poate că da. Poate că nu. Deşertul îţi joacă feste uneori. Ai senzaţia că ai descoperit ceva şi, de fapt, nu e nimic. Sau nu descoperi nimic şi, brusc, realizezi că ai dat peste ceva important. Sahara, aşa cum zicem noi acasă, este o curvă parşivă care te amăgeşte.

Rosti ultima parte în engleză şi Yakub se chinui să repete şi el cuvintele:

— O curfă parşifă care te amăgeşte.

Tânărul râse şi-şi scoase din buzunarul de la cămaşă ţigările şi un săculeţ cu marijuana.

— Aşa, Yakub, ai prins-o din zbor. O curfă parşifă care te amăgeşte. Şi asta în zilele ei bune.

Îşi rulă încet o ţigară, o aprinse, trăgând adânc fumul în plămâni. Îşi sprijini capul de trunchiul palmierului, pufăind mulţumit.

— Fumezi prea multă „iarbă”, doctore John, îl dojeni egipteanul. O să-ţi zăpăcească minţile.

— Din contră, prietene, oftă tânărul; închizând ochii. Când mă aflu în mijlocul deşertului, „iarba” este singurul lucru care mă ţine sănătos la cap.

Părăsi hotelul o jumătate de oră mai târziu, cu plicul bine strâns în mână. Ziua se apropia de amurg, iar discul auriu al soarelui aluneca încet spre vest, căpătând o culoare portocalie. Traversă piaţa către jeep, care fusese între timp umplut cu provizii, sări în el, porni motorul şi merse alene vreo cincizeci de metri până în curtea unicului garaj din oraş.

— Fă-i plinul, îi spuse el îngrijitorului, apoi umple-mi şi canistrele! Şi pune, te rog, nişte apă în bidoanele alea de plastic. De la robinet e bună.

Îi aruncă cheile bărbatului şi merse pe jos cam vreo sută de metri, până la poştă. Intră, deschise plicul şi scoase un teanc de fotografii. Le verifică, apoi le băgă înapoi şi sigilă plicul la loc.

— Aş vrea să trimit ăsta recomandat, îi spuse el bărbatului de la tejghea.

Funcţionarul luă plicul, îl cântări şi scoase un formular dintr-un sertar, pe care începu să-l completeze.

— Profesorul Ibrahim az-Zahir, rosti el, citind cu voce tare numele scris, pentru a se asigura că e corect. Universitatea din Cairo.

Tânărul primi şi el o copie a formularului, plăti şi se îndreptă spre garaj. Jeep-ul, canistrele şi bidoanele erau pline acum, aşa că, după ce aruncă o ultimă privire prin piaţă, se urcă în maşină, porni motorul, deplasându-se încet către ieşirea din oraş.

Se opri o secundă chiar la marginea deşertului şi privi cu nostalgie în urmă. Apoi, dând drumul la casetofon, demară în trombă de-a lungul dunelor de nisip.

Cadavrul lui a fost descoperit două luni mai târziu. Sau, mai bine zis, ce mai rămăsese din corpul lui, ars complet. Un grup de turişti aflaţi într-un safari prin deşert au dat peste carcasa înnegrită a maşinii, cam la vreo cincizeci de kilometri sud-est de Siwa, răsturnată la poalele unei dune înalte. Un conglomerat de metal contorsionat în care se zărea ceva ce aducea cu o formă umană. La prima vedere, părea că s-a rostogolit de sus de pe creastă, deşi nu era o dună atât de abruptă şi, ce era şi mai curios, în imediata apropiere puteau fi observate şi alte urme de cauciucuri, sugerând că nu fusese singur în momentul accidentului. Corpul era atât de desfigurat, încât a fost nevoie de dosarul medical din Statele Unite pentru a putea fi identificat.

3

LONDRA, PAISPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Domnişoara doctor Tara Mullray îşi îndepărtă o şuviţă de păr roşcat de pe ochi şi continuă să meargă de-a lungul schelei. Era cald acolo sus, chiar sub neoane şi pe fruntea ei palidă străluceau broboane de sudoare. Dedesubt, prin gurile de ventilaţie, se întrezăreau şerpii în acvarii, dar nu le acordă nici cea mai mică atenţie. Lucra în adăpostul pentru reptile de peste patru ani, aşa că locuitorii lui nu mai reprezentau nici o noutate pentru ea.

După ce trecu de pitonul de stâncă, de viperă, de năpârcă şi de vipera gaboneză, se opri, în cele din urmă, deasupra cobrei cu gâtul negru. Stătea încolăcită într-un colţ al bazinului, dar, imediat ce o simţi, se încordă şi-şi scoase limba, unduindu-şi corpul gros, maroniu-verzui, dintr-o parte în alta, ca un metronom.

— Ce faci, Joey? zise ea, aşezând jos coşul şi cârligul pentru şerpi. Cum te mai simţi astăzi?

Şarpele cercetă atent şi curios partea de sus a acvariului, chiar sub capacul acestuia. Femeia îşi puse o pereche de mănuşi groase din piele şi ochelarii protectori, deoarece cobra obişnuia câteodată să scuipe venin.

— Haide, băiete, spuse ea, apucând cârligul. Trebuie să-ţi iei medicamentele.

Se aplecă şi ridică încet capacul, dându-se puţin în spate când şarpele îşi ridică brusc capul, umflându-şi guşa ameninţător. Cu o mişcare sigură şi rapidă, prinse şarpele cu ajutorul cârligului şi, supraveghindu-l permanent, îi dădu drumul în coş. Trânti imediat capacul şi auzi fâşâitul şarpelui care aluneca uşor înăuntru, explorând noul mediu.

— E spre binele tău, Joey, adăugă ea. Nu te înfuria, te rog!

Cobra cu gâtul negru nu se număra deloc printre preferaţii ei. Cu ceilalţi, chiar şi cu taipanul, se descurca foarte bine. Cobra îi provoca întotdeauna o stare aparte de nervozitate. Era un şarpe viclean, agresiv şi sălbatic. În urmă cu un an, o muşcase în timp ce îl scotea din acvariu ca să cureţe înăuntru. Îl prinsese cu cârligul mult prea de jos, iar el reuşise cumva să se balanseze mai mult şi se repezise direct la mâna ei goală. Din fericire, a fost o simplă muşcătură, fără venin, dar o speriase tare. În cei zece ani de muncă în mijlocul şerpilor nu fusese niciodată atacată. De atunci îl tratase cu cea mai mare precauţie şi purta întotdeauna mănuşi când avea treabă cu el, lucru pe care nu-l făcea cu ceilalţi şerpi. Se asigură încă o dată că a strâns

bine capacul şi porni înapoi pe schelă. Ajunse la un şir de trepte pe care le coborî încet şi o luă pe un coridor ce ducea la biroul ei. Simţi cum şarpele se mişcă neliniştit în interiorul conteinerului, aşa că îşi încetini pasul, făcând tot posibilul să nu-l zgâlţâie prea tare. Nu era cazul să-l agite mai mult decât trebuia.

În birou o aştepta Alexandra, asistenta ei. Îl scoaseră împreună din coş şi-l întinseră pe o bancă. Alexandra îl ţinu întins, iar Tara începu să-l examineze.

— Ar fi trebuit să se vindece până acum, oftă ea, pipăind spatele şarpelui, într-o zonă în care solzii erau mai inflamaţi. Iar s-a frecat de bolovanul lui. Cred că ar fi mai bine să-i golim acvariul o vreme, până se face bine.

Luă nişte antiseptic dintr-un dulap şi îi curăţă blând rana. Şarpele sâsâi zgomotos, ochii lui negri aruncându-i o privire ameninţătoare.

— La ce oră ai avionul? o întrebă Alexandra.

— La şase, răspunse Tara, uitându-se la ceasul de pe perete. Imediat ce termin aici, plec.

— Mi-aş dori şi eu ca tatăl meu să locuiască în străinătate. Relaţia ar fi mai exotică, nu?

Tara zâmbi:

— Alex dragă, poţi descrie cum vrei tu relaţia mea cu tata, numai exotică nu. Fii atentă la capul lui, te rog!

Termină de curăţat zona afectată, stoarse dintr-un tub puţină cremă şi începu să ungă pielea şarpelui.

— Cât o să fiu eu plecată, să-l cureţi o dată la două zile, da? Şi continuă cu antibioticele până vineri. Nu vreau ca infecţia asta să se întindă.

— Hai, du-te şi distrează-te! spuse Alexandra.

— O să te sun la sfârşitul săptămânii, ca să mă asigur că n-au apărut cine ştie ce complicaţii.

— Aoleu, nu-ţi mai face atâtea griji! Totul o să fie bine. Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, să ştii că Grădina Zoologică poate să supravieţuiască două săptămâni şi fără tine.

Tara zâmbi. Alexandra avea dreptate. Era prea obsedată de munca ei. O trăsătură de caracter moştenită de la tatăl său. Având în vedere că era prima ei vacanţă din ultimii doi ani, trebuia să profite la maximum. Strânse uşor mâna asistentei:

— Iartă-mă! Am exagerat.

— Doar nu crezi că şerpii o să-ţi ducă dorul? Ei n-au sentimente.

Tara luă o figură de om jignit:

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre copiii mei? O să plângă după mine în fiecare noapte.

Izbucniră amândouă în hohote de râs. Tara luă cârligul şi puse şarpele la loc în coş:

— Te descurci să-l duci singură înapoi?
— Sigur că da, zise Alexandra. Hai, pleacă!
Tara îşi înşfăcă geaca şi casca şi se îndreptă spre uşă:
— Să nu uiţi, antibiotice până vineri.
— Pentru Dumnezeu, pleacă odată!
— Şi scoate şi bolovanul ăla de-acolo!
— Eşti incorigibilă, Tara!
Alexandra luă o cârpă de jos şi o aruncă în ea. Tara se feri şi începu să alerge râzând pe coridor.
— Şi să porţi ochelarii când îl pui la loc, ne-am înţeles? mai strigă ea. Ştii ce fiară e după ce îi dăm medicamentele!

Traficul de după-amiază era aglomerat, dar tânăra se strecură uşor cu motoreta, traversă Tamisa pe podul Vauxhall şi acceleră puternic în drum spre Brixton. Din când în când îşi verifica ceasul. Avionul ei, pleca exact peste trei ore şi nu-şi făcuse nici un bagaj.
— La naiba, murmură ea sub cască.
Locuia singură, la demisolul unei clădiri ce dădea spre Parcul Brockwell. Cumpărase apartamentul cu cinci ani în urmă, cu banii rămaşi de la mama ei şi se mutase împreună cu cea mai bună prietenă, Jenny.
Un timp au dus o viaţă boemă, organizând petreceri şi schimbând partenerii, fără a se implica în ceva serios. Apoi Jenny îl întâlnise pe Nick şi după câteva luni s-au mutat împreună, lăsând-o pe Tara să se descurce cu apartamentul. Ratele la ipotecă erau imense, dar nu-şi mai luă un alt chiriaş. Se bucura de libertatea singurătăţii. Uneori se întreba dacă va fi în stare vreodată să aibă şi ea o relaţie ca a lui Jenny. Odată, cu mulţi ani în urmă, existase cineva, dar trecuse atât de mult de atunci! Una peste alta, se simţea bine în pielea ei.
Intră în apartament şi ignoră harababura dinăuntru. Îşi turnă un pahar de vin, puse un CD cu Lou Reed şi păşi în sufragerie unde dădu drumul robotului telefonic. O voce metalică de femeie anunţă: „Aveţi şase mesaje”.
Două erau de la Nigel; un vechi amic de la universitate: în primul o invita să ia cina cu el sâmbătă, iar în al doilea îşi anula invitaţia deoarece îşi amintise că pleacă din oraş. Următorul era de la Jenny, care o avertiza să evite cămilele pentru că proprietarii lor sunt nişte perverşi, alt mesaj era de la o şcoală care îi confirma o conferinţă despre şerpi şi penultimul era de la Harry, un agent de bursă care o tot bătea la cap de vreo două luni şi pe care nu-l sunase niciodată. Mesajul final era de la tatăl ei:
— Tara, mă întrebam dacă nu ai putea să-mi aduci nişte scotch. Şi *The Times.* Dacă ai probleme, sună-mă! Oricum, ne vedem la aeroport. Eu... ăăăă... de-abia aştept să te văd. Da, ăăă, chiar aştept

să te văd. La revedere.

Zâmbi. Întotdeauna cuvintele lui sunau straniu când încerca să-şi arate afecţiunea. La fel ca majoritatea savanţilor, profesorul Michael Mullray se simţea cu adevărat în largul lui numai în lumea ideilor. Emoţiile stăteau în calea unei judecăţi clare. Acesta era şi motivul pentru care părinţii ei divorţaseră. Pentru că el nu făcuse faţă nevoilor ei sentimentale. Chiar şi atunci când mama ei murise, cu şase ani în urmă, se purtase foarte rece. La înmormântare se aşezase undeva în spate, singur, lipsit de expresie, pierdut în propriile gânduri şi plecase imediat după aceea, pentru a susţine o conferinţă la Oxford.

Îşi termină vinul şi intră în bucătărie pentru a-şi umple din nou paharul. Ştia că ar fi trebuit să facă puţină curăţenie, dar timpul o presa, aşa că se mulţumi doar să arunce gunoiul şi să spele vasele înainte de a se apuca să împacheteze.

Nu se mai văzuse cu tatăl ei de aproape un an, de când fusese el în Anglia. Vorbeau ocazional la telefon, dar conversaţiile lor erau mai degrabă formale, decât calde. El îi povestea despre obiectele noi găsite sau despre cursurile pe care le ţinea, iar ea îi împărtăşea mici bârfe despre prieteni şi serviciu. Discuţiile durau rareori mai mult de câteva minute, în fiecare an, îi trimitea o felicitare de ziua ei de naştere şi de fiecare dată aceasta ajungea cu o săptămână întârziere.

De aceea fusese atât de surprinsă când, cu o lună în urmă, din senin, tatăl ei o sunase şi o invitase la el. Trăia în străinătate de cinci ani şi era prima dată când îi făcea o astfel de propunere.

— Sezonul nu s-a terminat încă, îi spusese el. Ce-ar fi să te urci în avion şi să vii la mine? Poţi să stai în casa mea de la şantier şi vom merge să-ţi arăt împrejurimile.

Prima ei reacţie a fost una de îngrijorare. Tatăl ei era bătrân, trecut de şaptezeci de ani şi avea o inimă slăbită pentru care lua permanent medicamente. Poate că ăsta era felul lui de a spune că se simte din ce în ce mai rău şi că doreşte să facă pace cu ea înainte de a muri. Când îl întrebase de sănătate, insistase să o convingă că nu are nimic şi că se gândise doar că ar fi frumos ca tatăl şi fiica să petreacă puţin timp împreună. Nu prea îi stătea în fire un astfel de comportament, aşa că senzaţia de suspiciune persistase, dar, în cele din urmă, îşi rezervase un bilet. Când îl sunase să-i spună că soseşte, păruse sincer încântat.

— Splendid! zisese el. O să ne distrăm de minune.

Studie hainele întinse pe pat, le alese pe cele pe care le voia şi le aruncă într-o valiză mare. Simţea o nevoie stringentă să fumeze, dar rezistă tentaţiei. Renunţase la fumat cu aproape un an în urmă şi nu dorea s-o ia de la capăt, hotărârea ei având o oarecare legătură cu faptul că, dacă rezista douăsprezece luni fără ţigări, câştiga o sută de lire de la Jenny. Ori de câte ori nevoia devenea insuportabilă, lua un cub de gheaţă din frigider şi-l băga în gură.

Se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i cumpere tatălui ei un cadou, dar oricum nu mai avea timp şi, chiar dacă i-ar fi luat ceva, sigur nu i-ar fi plăcut. Îşi aminti dezamăgirile crunte din copilărie în perioada Crăciunului când plănuia săptămâni întregi ce cadou să-i ia, iar el o răsplătea cu un mormăit în colţul gurii: „Minunat, dragă. Exact ce-mi doream”, după care îşi băga din nou nasul în cărţi. De data asta o să-i ia nişte whisky de la duty-free, ziarul *Times* şi poate nişte loţiune după ras.

După ce aruncă ultimele lucruri în valiză, se duse la baie să facă un duş. O parte din ea nu-şi dorea această călătorie. Ştia că o să se certe, oricât de tare ar fi încercat să evite discuţiile în contradictoriu. În acelaşi timp, nu-şi putea stăpâni entuziasmul. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese în străinătate, iar dacă lucrurile aveau să se deterioreze, putea pleca oricând câteva zile de capul ei. Nu mai era un copil care depinde de părintele lui. Putea să facă tot ce voia. Dădu drumul mai tare la apa caldă şi-şi lăsă capul pe spate, astfel încât apa să-i atingă sânii şi stomacul. Începu să îngâne un cântecel.

După aceea închise ferestrele, ieşi afară, trăgând valiza în urma ei şi trânti uşa. Se lăsase întunericul şi începuse o ploaie măruntă, făcând asfaltul să strălucească în lumina felinarelor, în mod normal o astfel de vreme ar fi deprimat-o, dar nu şi în seara asta.

Verifică paşaportul şi biletele de avion şi porni spre staţie, zâmbind. În Cairo, se pare, temperatura atingea cote maxime.

4

CAIRO

— Trebuie să închid fetiţo – spuse bătrânul Iqbar. Nu ştiu pe unde-oi sta, dar a venit vremea să te duci acasă.

Copila rămase nemişcată, jucându-se cu părul. Avea faţa murdară şi din nas îi curgeau mucii.

— Haide, valea, mai spuse Iqbar. Poţi să vii mâine să mă ajuţi, dacă vrei.

Fetiţa nu scoase nici un cuvânt, ci continuă să-l privească fix. Făcu un pas înspre ea, şchiopătând greoi şi de-abia respirând:

— Hai, termină cu prostiile! Sunt bătrân şi obosit.

Magazinul era învăluit în întuneric. Un singur bec chior arunca o lumină slabă, însă colţurile încăperii erau cufundate în beznă. Maldărele de vechituri erau cuprinse încet de întuneric, ca de o apă. De afară se auzi claxonul unei motorete şi un huruit puternic.

Iqbar mai făcu un pas, împingându-şi pântecele umflat înainte. Dinţii lui negri, cariaţi şi ochiul acoperit cu un petic negru alcătuiau o imagine ameninţătoare. Vocea, în schimb, era blândă, iar fetiţa nu dădea nici un semn că i-ar fi frică.

— Pleci acasă sau nu?

Fata scutură din cap.

— Atunci, spuse el, târându-şi picioarele către ieşire, mi-e teamă că voi fi nevoit să te închid aici peste noapte. Iar tu ştii foarte bine că noaptea apar fantomele.

Se opri la uşă şi scoase din buzunar un mănunchi de chei.

— Ţi-am povestit vreodată despre fantome? Sunt sigur că da. Toate magazinele de antichităţi au aşa ceva. De exemplu, în lampa aia veche de-acolo – arătă el o lampă de alamă, aşezată pe un raft – trăieşte un duh pe care-l cheamă al-Ghul. Are zece mii de ani şi poate să se transforme în orice doreşte el.

Fetiţa privi lampa cu ochii mari.

— Şi vezi cufărul ăla de lemn de-acolo, din colţ, ăla cu încuietoarea mare şi bare de fier? Ei bine, înăuntru sălăşluieşte un crocodil verde, uriaş. Ziua doarme, dar noaptea iese afară ca să caute copii. De ce? Ca să-i mănânce, desigur. Îi înhaţă între colţii lui şi îi înghite cu totul.

Fetiţa îşi muşcă buzele, privind nesigură când spre lampă, când spre cufăr.

— Iar cuţitul acela, pus sus pe perete, cu tăişul curbat, eheee… A fost al unui rege. Un om foarte crud. În fiecare noapte se întoarce, îşi ia cuţitul şi le taie gâtul tuturor celor pe care-i întâlneşte în cale. Oh,

da, da, magazinul ăsta e plin de fantome. Aşa că, dacă vrei să rămâi aici peste noapte, mica mea prietenă, n-ai decât!

Chicotind în sinea lui, bărbatul deschise larg uşa. Clopoţeii atârnaţi de ea începură să sune melodios. Fetiţa făcu vreo câţiva paşi, crezând că avea să fie închisă înăuntru. Imediat ce-i auzi mişcarea, Iqbar se întoarse şi, ridicându-şi mâinile de parcă ar fi fost nişte gheare, începu să urle. Fetiţa ţipa şi ea la rândul ei şi izbucni în hohote de râs, retrăgându-se la adăpostul umbrelor din spatele magazinului. Acolo se ghemui, ascunzându-se în spatele unor coşuri împletite, vechi de când lumea.

— Care va să zică, vrei să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, nu? bombăni bărbatul şi plecă în căutarea ei, cu un rânjet mare pe faţă. Păi, trebuie să te chinui din greu ca să te piteşti de Iqbar. O avea el numai un ochi, dar e unul tare bun. Nimeni nu se poate ascunde de bătrânul Iqbar.

O vedea cum îl pândeşte din spatele coşurilor, privind pe furiş printre ele. Nu voia să-i strice distracţia prea repede, aşa că trecu pe lângă ea, prefăcându-se că n-a observat-o şi deschise uşile unui bufet vechi din lemn:

— Mă întreb dacă n-o fi aici?

Îşi băgă intenţionat capul în interiorul acestuia:

— Nu, nu e în dulap. Phiii, e mai isteaţă decât am crezut!

Închise dulapul şi păşi într-o cameră din fundul magazinului, unde făcu zgomot cât de mult putu, trăgând de sertare şi umblând prin dulăpioare.

— Eşti aici, monstruleţule? strigă el cu vădită plăcere în glas. Adică, te ascunzi tu în micul meu birou secret? Oh, Doamne, Doamne, ce fată deşteaptă!

Se mai agită de colo-colo o vreme, apoi reveni în încăpere, oprindu-se chiar în dreptul coşurilor. Fetiţa de-abia îşi înăbuşea chicotelile.

— Aşaaa, să ne gândim puţin. În dulap nu era, în birou nici atât şi sunt sigur că nu e aşa de prostuţă să se ascundă în cufărul de lemn în care trăieşte crocodilul. Drept care, mai rămâne doar un singur loc unde ar putea fi şi anume, exact aici în spatele acestor coşuri. Ia să vedem dacă bătrânul Iqbar a avut dreptate.

Se apleca. În acel moment, clopoţeii de la uşă anunţară că cineva intrase în magazin. Se îndreptă de spate şi se întoarse.

Fetiţa rămase ascunsă, acolo unde era.

— Tocmai închideam, spuse Iqbar, îndreptându-se alene spre cei doi bărbaţi care se zăreau în prag. Dar dacă doriţi să aruncaţi o privire, vă rog!

Bărbaţii îl ignorară. Erau tineri, cu puţin peste douăzeci de ani, bărboşi; fiecare era îmbrăcat într-o robă neagră soioasă şi avea capul înfăşurat într-o *inimă* neagră din lână. Studiară rapid magazinul,

măsurând încăperea din priviri, după care unul din ei păşi afară şi dădu un semnal. Se întoarse, urmat la câteva secunde de un alt bărbat, alb.

— Pot să va ajut? întrebă Iqbar. Căutaţi ceva anume?

Noul sosit era un uriaş, înalt şi lat în spate, mult prea mare pentru costumul ieftin de pânză, care plesnea sub presiunea coapselor şi a umerilor masivi. Într-o mână ţinea un trabuc pe jumătate fumat, iar în cealaltă, o servietă, pe care erau stanţate în piele maro literele CD. Pe obrazul stâng, de la tâmplă până la gură, se întindea un semn din naştere violaceu. Iqbar simţi un fior de spaimă:

— Vă pot ajuta cu ceva? repetă el întrebarea.

Bărbatul cel uriaş închise încet uşa, răsuci cheia şi înclină capul înspre cei doi însoţitori, care se îndreptară spre Iqbar. Chipurile lor păreau nişte măşti inexpresive. Bătrânul se dădu înapoi, până când se lovi de tejgheaua magazinului:

— Ce vreţi? spuse el, începând să tuşească. Vă rog, spuneţi-mi ce vreţi!

Necunoscutul se opri în faţa lui, atât de aproape, încât stomacurile aproape li se atingeau. Îl privi un moment zâmbind, apoi, ridicându-şi trabucul, îl înfipse cu putere în peticul negru ce acoperea ochiul drept al bătrânului. Iqbar ţipă, dând din mâini neputincios:

— Vă rog, vă rog! tuşi el. N-am bani! Sunt sărac!

— Ai ceva care ne aparţine, spuse uriaşul. Un obiect antic. L-ai primit ieri. Unde e?

Iqbar stătea acum îndoit, cu braţele ridicate deasupra capului:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi! gâfâi el aproape sufocat. N-am antichităţi. E ilegal să faci comerţ cu ele!

Bărbatul cel solid le făcu un semn celor doi bandiţi, iar aceştia îl apucară pe bătrân de coate, forţându-l să stea drept. Îşi ţinea capul într-o parte, cu obrazul adâncit în umăr, ca şi când ar fi încercat să se ascundă. Eşarfa ce acoperea capul unuia din tineri se desfăcu uşor, scoţând la iveală o cicatrice groasă, ce-i străbătea fruntea chiar pe mijloc, fină şi palidă ca o lipitoare prinsă de piele. La vederea ei, bătrânul îngheţă de spaimă:

— Vă rog! se tângui el. Vă rog!

— Unde e? strigă din nou uriaşul.

— Vă rog, vă rog!

Bărbatul lat în umeri murmură ceva printre dinţi, puse servieta pe podea şi scoase din ea un obiect care părea a fi o mistrie de tencuit. Lama ei rombică era mată şi doar pe margini metalul lucea de parca ar fi fost ascuţit.

— Ştii ce e asta? întrebă el.

Bătrânul se holbă la unealtă, amuţii de groază.

— Este o mistrie arheologică, rânji uriaşul. Noi o folosim ca să

îndepărtăm pământul de pe obiecte, cu grijă, uite, cam aşa... îi arătă cum, mişcând mistria într-o parte şi-n alta, chiar prin faţa bătrânului: Dar mai are şi alte utilizări, totuşi.

Cu o mişcare agilă – extrem de iute pentru un bărbat de dimensiunile lui – tăie cu ea obrazul lui Iqbar. Pielea se crăpă ca o gură şi sângele ţâşni, împroşcând hainele bătrânului. Iqbar urlă şi se zbătu, dar fără folos.

— Acum, spuse uriaşul, te întreb din nou. Unde e obiectul?

În spatele coşurilor, fetiţa se ruga ca al-Ghul, duhul, să iasă din lampă şi să-l ajute pe prietenul ei.

Trecuse de miezul nopţii când a aterizat avionul.

— Bine aţi venit la Cairo, spuse stewardesa în timp ce Tara păşi în afara cabinei, într-un vârtej de aer fierbinte şi fum. Vă dorim un sejur plăcut.

Zborul se desfăşurase fără evenimente. Nimerise lângă o persoană care îşi petrecuse jumătate din călătorie avertizând-o cu privire la problemele de stomac pe care le va avea din cauza bucătăriei egiptene, iar cealaltă jumătate, dormind. Tara băuse două pahare de vodcă, urmărise o vreme un film, cumpărase o sticlă de scotch de la duty-free, după care se relaxă, studiind alene tavanul. Simţea o nevoie nebună să fumeze, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori zbura cu avionul, aşa că se văzuse obligată să comande câteva porţii în plus de cuburi de gheaţă.

Tatăl ei lucra în Egipt de când era o copilă. Conform părerii celor din domeniu, era unul dintre cei mai apreciaţi egiptologi în viaţă. „E de calibrul lui Petrie şi Carter, îi spusese odată unul dintre colegii lui. Dacă există cineva care a făcut tot ce se poate ca să înţelegem mai bine istoria Vechiului Regat, atunci el e.”

Ar fi trebuit să se simtă mândră. Şi totuşi, realizările academice ale tatălui său o lăsaseră întotdeauna rece. Tot ceea ce ştia, de fapt, tot ceea ce ştiuse încă din copilărie era că tatăl ei părea mai mulţumit într-o lume moartă de mai bine de 4 000 de ani decât alături de familia sa. Până şi numele ei, Tara, fusese ales deoarece conţinea numele zeului egiptean al soarelui, Ra.

În fiecare an, călătorea în Egipt ca să sape. La început, a fost vorba doar de o lună, două, căci pleca în noiembrie şi se întorcea chiar înainte de Crăciun. Când Tara crescuse mai mare şi căsnicia părinţilor ei se destrămase, el îşi petrecea din ce în ce mai mult timp acolo.

— Tatăl tău are altă femeie, îi spusese mama ei odată. Numele ei este Egipt.

Intenţionase să fie o glumă, dar nici una din ele nu râsese.

Apoi apăruse cancerul şi, implicit înrăutăţirea rapidă a sănătăţii mamei ei. În acea perioadă, Tara şi-a dat seama pentru prima dată că-

şi urăşte tatăl. Pe măsură ce boala îi mânca mamei ei plămânii şi ficatul, iar tatăl ei continua să păstreze distanţa, incapabil să ofere fie şi câteva cuvinte de sprijin, Tara simţise o furie imensă faţă de acest bărbat care dădea senzaţia că apreciază mormintele şi vasele antice mai mult decât propria familie. Cu doar câteva zile înainte de moartea mamei, Tara îl sunase în Egipt şi îi urlase la telefon tot felul de obscenităţi, mirându-se până şi ea de violenţa furiei ce o cuprinsese. La înmormântare de-abia dacă schimbaseră două vorbe şi după aceea el se mutase definitiv în Egipt, unde preda opt luni pe an la Universitatea Americană din Cairo şi săpa celelalte patru. Nu şi-au vorbit timp de doi ani.

În ciuda acestor lucruri, avea şi amintiri plăcute cu el. Odată, de exemplu, când era mică şi începuse să plângă din cine ştie ce motiv, ca s-o liniştească, i-a arătat un număr de magie în care degetul lui mare părea să fie „secţionat" de restul mâinii. Atunci izbucnise în hohote de râs nestăvilite şi îl rugase să repete trucul şi, din nou, privise cu gura căscată cum tatăl ei îşi desprindea degetul mare de palmă, prefăcându-se că suferă îngrozitor în timp ce îl flutura prin aer.

Când împlinise cincisprezece ani – şi asta era amintirea ei preferată – se trezise dimineaţa şi găsise pe poliţa de deasupra şemineului un plic cu numele ei. Deschizându-l, a descoperit înăuntru primul dintr-o serie de indicii care duceau la o comoară. A făcut ocolul casei, apoi a trecut prin grădină pentru a ajunge în final în pod, unde a dat peste un lănţişor de aur superb, ascuns pe fundul unui cufăr vechi. Fiecare indiciu avea forma unor versuri rimate, care fuseseră scrise pe un pergament plin cu desene şi simboluri ce adăugau un aer de mister. Probabil că tatăl ei petrecuse ore întregi ca să aranjeze aşa ceva. Mai târziu, au plecat toţi trei să ia cina în oraş şi tatăl ei le-a încântat pe amândouă cu poveşti minunate despre săpături, descoperiri şi savanţi excentrici.

— Arăţi foarte bine, Tara, îi spusese el, aplecându-se să-i aranjeze noul lănţişor de aur, pe care şi-l pusese special la gât. Cea mai frumoasă fată din lume. Sunt foarte, foarte mândru de tine.

Momente de genul acesta – chiar dacă puţine şi tare îndepărtate – contrabalansau răceala şi egocentrismul tatălui ei şi o legau puternic în continuare de el. De aceea îl sunase după doi ani de la înmormântarea mamei ei, cerându-i să se împace, după lunga perioadă de tăcere. Şi, într-un fel, acesta era şi motivul pentru care călătorea acum în Egipt. Pentru că ştia, în adâncul sufletului ei, că, în ciuda greşelilor nenumărate pe care le făcuse, el era un om bun care o iubea şi avea nevoie de ea aşa cum şi ea avea nevoie de el. Şi, desigur, exista întotdeauna speranţa – de fiecare dată când se întâlneau – că poate de data asta lucrurile vor fi diferite. Poate că nu se vor mai contrazice şi nici nu vor mai ţipa unul la altul furioşi, ci, din

contră, vor fi fericiţi, relaxaţi şi încântaţi de prezenţa celuilalt, aşa cum ar trebui să fie un tată cu fiica lui. Poate că acum vor reuşi să schimbe lucrurile.

„Slabe şanse”, se gândi ea în timp ce avionul îşi începuse coborârea. O să fie încântată să-l vadă cinci minute, după care vor începe din nou să se ia la harţă.

— Presupun că ştiţi, îi spuse vecina ei jovial, că majoritatea avioanelor se prăbuşesc mai degrabă în timpul aterizării.

Tara comandase atunci şi mai multe cuburi de gheaţă.

Intră, în sfârşit, în holul de la „Sosiri”, după aproape o oră de la aterizare. Coada de la controlul paşapoartelor fusese interminabilă, apoi urmase o întârziere la ridicarea bagajelor, cei de la securitate verificând, prin sondaj, genţile şi valizele.

— Sayf al-Tha’r, îi spusese un pasager de lângă ea, dând din cap. El e capul răutăţilor. Bărbatul ăsta poate să paralizeze o ţară întreagă!

Înainte de a mai apuca să-l întrebe ce voia să spună cu asta, bărbatul îşi recunoscuse deja bagajele şi îi făcu semn unui hamal să le ridice, după care se pierdu în mulţime. Geanta ei de voiaj apăru câteva minute mai târziu şi, uitând pe moment orice altceva, o aruncă pe umăr şi porni spre vamă, cu inima bătându-i puternic.

Din clipa în care tatăl ei îi spusese că o să vină să o întâmpine îşi imaginase că intră în hol şi îl găseşte acolo, aşteptând-o. Apoi ar fi sărit amândoi în sus de bucurie şi s-ar fi aruncat unul în braţele celuilalt. În realitate, singura persoană care o întâmpină fu un şofer de taxi, în căutare de clienţi. Privi şirul de chipuri din zona sosirilor, dar nu-şi găsi tatăl.

Terminalul, chiar şi la ora aceea, era aglomerat. Familiile se reîntâlneau, îmbrăţişându-se zgomotos, copiii se jucau printre scaunele de plastic, iar turiştii se îngrămădeau în jurul ghizilor cu feţe hărţuite. Poliţiştii în uniformă neagră ieşeau în evidenţă cu armele lor ţinute pe piept.

O vreme aşteptă în zona barierei, după care începu să se plimbe de-a lungul holului. Ieşi afară, unde unul dintre ghizi o confundă cu o turistă din grupul lui şi încercă să o convingă să urce în autocar. Intră din nou în aeroport, rătăcind aiurea o perioadă, după care se hotărî să schimbe nişte bani, îşi cumpără o cafea şi se aşeză strategic într-un loc de unde putea supraveghea atât intrarea cât şi bariera de la „Sosiri”.

După o oră îşi sună tatăl de la un telefon public, dar nu-i răspunse nimeni nici în casa de la şantier, nici în apartamentul din centrul oraşului. Se întrebă dacă nu cumva taxiul lui fusese blocat în trafic – cel mai probabil luase un taxi, pentru că nu învăţase niciodată să conducă sau dacă nu e bolnav, sau dacă nu uitase pur şi simplu că

trebuie să o ia de la aeroport, lucru de altfel foarte posibil în cazul tatălui ei.

Dar nu, n-avea cum să uite aşa ceva. Nu de data asta. Nu după ce păruse atât de încântat de venirea ei. Întârzia. Da, atâta tot. Întârzia. Îşi mai cumpără o cafea, se aşeză din nou pe scaun şi deschise o carte să citească.

„La naiba, se gândi ea. Am uitat să-i cumpăr ziarul *Times.*”

5

LUXOR, DIMINEAŢA URMĂTOARE

Inspectorul Yusuf Ezz el-Din Khalifa se trezi înainte de răsăritul soarelui şi, după ce-şi făcu duş şi se îmbrăcă, porni spre living ca să-şi spună rugăciunile de dimineaţă. Era obosit şi nervos, ca în fiecare zi la ora aceea. Ritualul religios, cu îngenuncheatul, plecăciunile şi rostirea versurilor sfinte, îl ajuta să-şi pună ordine în gânduri. La sfârşit se simţea revigorat, calm şi puternic.

— *Wa lillah al-shukr.* Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! Puterea Ta e nemăsurată, îşi spuse el, îndreptându-se spre bucătărie să facă o cafea.

Puse nişte apă la fiert, îşi aprinse o ţigară şi se uită pe geam la femeia care întindea rufe pe acoperişul de vizavi, ce se găsea cu un nivel mai jos de fereastra bucătăriei, cam la o distanţă de trei metri. Întotdeauna se întrebase dacă ar fi în stare să sară pe clădirea alăturată, pe deasupra aleii înguste care le despărţea. Dacă ar fi fost mai tânăr, probabil că ar fi încercat. Ali, fratele lui, cu siguranţă ar fi acceptat provocarea. Ali era însă mort, iar el avea propriile responsabilităţi. Până jos erau douăzeci de metri şi nu-şi putea permite, având o soţie şi trei copii, să-şi asume asemenea riscuri. Sau poate asta era doar o scuză. La urma urmei, nu se omorâse niciodată prea tare după înălţimi.

Adăugă cafea şi zahăr în apa care fierbea şi o lăsă să se umfle până la marginea ibricului, înainte de a-şi turna într-o cană. Porni spre antreu, un spaţiu mare, întunecat, din care se deschideau toate celelalte camere. De şase luni se chinuia să construiască o fântână aici şi podeaua gemea de saci de ciment, gresie şi ţevi de plastic. Era o fântână mică şi ar fi trebuit s-o termine în două săptămâni. Dar întotdeauna intervenea ceva care-i distrăgea atenţia, aşa că săptămânile se transformaseră în luni şi ajunsese cu lucrul de-abia pe la jumătate. Spaţiul era şi-aşa insuficient şi soţia sa se plângea tot timpul de mizerie şi de cheltuieli, dar el îşi dorise întotdeauna o fântână, mai ales că ar fi adus puţină culoare apartamentului lor mohorât. Se aşeză pe vine şi scormoni într-un morman de nisip, gândindu-se că ar putea să pună câteva plăci de gresie înainte de a pleca la serviciu. Atunci sună telefonul.

— Pe tine te caută, rosti somnoroasă soţia lui când el intră în dormitor. Mohammed Saryia.

Îi dădu receptorul şi se dădu jos din pat, ridicând bebeluşul din pătuţ şi ducându-se la bucătărie. Fiul lui veni în cameră şi sări în pat

lângă el, ţopăind în sus şi în jos.

— *Bass,* Ali! se răsti el, dând băiatul de-o parte. Gata! Salut, Mohammed! E devreme. Ce s-a întâmplat?

Vocea adjunctului său se auzi la capătul celălalt al firului. Khalifa ţinea telefonul cu mâna dreaptă, în timp ce pe cea stângă o folosi să-şi potolească băiatul.

— Unde? întrebă el.

Adjunctul lui răspunse. Părea emoţionat.

— Eşti acolo acum?

Fiul lui Khalifa râdea şi încerca să-l lovească cu o pernă.

— Ţi-am zis să te potoleşti, Ali! Iartă-mă, vrei să mai repeţi? În regulă, aşteaptă-mă acolo! Şi nu lăsa pe nimeni să se apropie. Vin imediat.

Puse receptorul în furcă şi, prinzându-şi fiul, îl răsturnă cu capul în jos, sărutându-i tălpile goale. Băiatul aproape că se înecă de atâta râs.

— Leagănă-mă, tati, ţipă el. Învârteşte-mă!

— Te învârt şi te arunc pe fereastră, spuse Khalifa. Atunci o să scap de tine şi o să am şi eu un moment de linişte.

Îi dădu drumul pe pat şi se duse la bucătărie, unde Zenab, soţia lui, îşi făcea o cafea, în timp ce bebeluşul sugea fericit la sân. Din living se auzi vocea fetiţei lor care cânta.

— Ce face micuţul în dimineaţa asta? întrebă el, sărutându-şi soţia şi gâdilând degetele copilului.

— Îi e foame, zâmbi ea. Seamănă cu tatăl lui. Vrei să mănânci ceva?

— N-am timp, spuse Khalifa. Trebuie să ajung în zona de vest.

— Fără să iei micul dejun?

— A intervenit ceva.

— Ce?

Se uită la femeia care întindea rufe pe acoperişul de alături.

— Un cadavru, răspunse el. Probabil că n-o să vin la prânz.

Traversă Nilul într-una dintre bărcile cu motor proaspăt vopsite, care făceau curse între cele două maluri. În mod normal ar fi luat feribotul, dar se grăbea, aşa că plăti nişte bani în plus şi se urcă în barcă. Exact când se pregăteau să pornească la drum, veni în grabă un bătrânel care ducea sub braţ o cutie de lemn. Acesta se apucă de marginea bărcii şi sări înăuntru:

— Bună dimineaţa, inspectore, gâfâi el, punând cutia jos, la picioarele lui Khalifa. Ce ziceţi de un lustru la pantofi?

Khalifa zâmbi:

— Nu te dai niciodată bătut, Ibrahim, nu-i aşa?

Bătrânul chicoti, arătându-i două şiruri de dinţi inegali din aur:

— Un om trebuie să mănânce. Şi un om trebuie să aibă şi pantofii

curaţi. Aşa că ne ajutăm unul pe celălalt.

— Bine atunci, dă-i drumul! Dar repede! Am treabă pe malul celălalt şi nu am de gând să pierd vremea.

— Doar mă cunoşti, inspectore. Sunt cel mai rapid lustragiu din Luxor.

Îşi scoase cârpele, o perie şi crema de ghete şi bătu cu palma cutia, arătându-i lui Khalifa unde să-şi pună picioarele. Un băiat stătea tăcut la pupa şi mânuia ambarcaţia cu o expresie impasibilă.

Alunecau încet pe apele liniştite. La orizont se ridicau Colinele Tebane, a căror culoare cenuşie căpăta acum o nuanţă gălbuie în lumina dimineţii. Pe lângă ei treceau şi alte şalupe, iar într-una dintre ele zări un grup de turişti japonezi. Probabil că se pregăteau pentru o călătorie cu balonul pe deasupra Văii Regilor, se gândi Khalifa, ca să vadă răsăritul. Era un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, dar, din păcate, nu-şi permitea preţul de trei sute de dolari. Probabil că niciodată nu va avea ocazia să vadă cum e, luând în consideraţie salariile din Poliţie.

Atinseră ţărmul vestic şi se strecurară între alte două bărci cu motor, până când pietrişul scârţâi sub greutatea lor. Bătrânul dădu un lustru final vârfurilor de pantofi şi îşi bătu palmele pătate de cremă, arătându-i lui Khalifa că a terminat. Detectivul le dădu atât lustragiului cât şi băiatului două lire egiptene şi sări pe mal.

— Vă aştept, spuse băiatul.

— Nu e nevoie, replică el. Pe curând, Ibrahim!

Se întoarse şi urcă până în vârf malul abrupt unde o mare de oameni aştepta feribotul. Îşi făcu loc prin aglomeraţie, strecurându-se printr-o spărtură între un zid şi un gard metalic ruginit, după care porni pe un drumeag îngust de pământ ce mergea paralel cu râul. Ţăranii ieşiseră pe câmp, ca să strângă porumbul şi trestia de zahăr. Doi bărbaţi smulgeau buruienile dintr-un şanţ de irigaţii. Grupuri de copii cu cămăşi albe, curate, trecură grăbiţi pe lângă el, îndreptându-se spre şcoală. Era din ce în ce mai cald. Îşi aprinse o ţigară.

Îi luă douăzeci de minute până ajunse la locul cu pricina. Clădirile din Luxorul de vest se zăreau ca prin ceaţă, iar pantofii lui proaspăt lustruiţi erau deja plini de praf. Traversă stufărişul şi se trezi în faţa sergentului Saryia, care stătea pe vine lângă un morman de zdrenţe umede. Se ridică în picioare la vederea lui Khalifa.

— Am sunat la spital, spuse el. O să trimită pe cineva.

Khalifa încuviinţă din cap şi coborî până la marginea apei. Cadavrul zăcea cu faţa în jos. Avea braţele întinse în lateral, capul îngropat în noroi şi cămaşa ruptă şi pătată de sânge. De la brâu în jos încă mai era în apă, valurile făcând corpul să se deplaseze într-o mişcare de du-te-vino, ca şi când s-ar fi legănat relaxat în somn. Un iz slab de putrefacţie îi atinse nările.

— Când a fost găsit?

— Chiar înainte de răsărit, răspunse adjunctul lui. Probabil că a plutit pe râu în jos şi a fost prins în elicea vreunei bărci de are rănile alea pe mână.

— Asta era poziţia lui când ai venit? N-ai atins nimic?

Saryia clătină din cap.

Khalifa examină pământul din jurul cadavrului. Ridică încheietura mâinii, observând un tatuaj chiar pe mijlocul antebraţului.

— Un scarabeu, spuse el, schiţând un zâmbet. Cât de nepotrivit!

— De ce?

— Pentru vechii egipteni scarabeul era un semn al renaşterii şi al reînnoirii. Or, judecând după cum arată amicul nostru, nu cred că mai are vreo şansă să experimenteze aşa ceva.

Dădu drumul braţului.

— N-ai idee cine a anunţat poliţia?

Saryia dădu din cap:

— Nu şi-a dat numele. A sunat la sediu de la un telefon public şi a zis că l-a găsit în timp ce se ducea la pescuit.

— Eşti sigur că era un telefon public?

— Aproape sigur. Legătura s-a întrerupt în mijlocul conversaţiei, ca şi când ar fi rămas fără monede.

Khalifa tăcu un moment, gândindu-se, apoi îşi ridică privirea şi făcu un semn din cap înspre un pâlc de copaci ce se găseau cam la vreo cincizeci de metri distanţă şi în spatele cărora se vedea acoperişul unei case. Pe sub streaşină se întindea vizibil cablul telefonic, negru şi subţire. Saryia îşi încruntă sprâncenele:

— Ei şi?

— Cel mai apropiat telefon public este la doi kilometri depărtare, în oraş. De ce n-a sunat pur şi simplu de acolo?

— Probabil că era şocat. Nu prea dai în fiecare zi peste cadavre prin zona asta.

— Exact. Şi-atunci nu ţi s-ar părea normal să anunţi poliţia cât mai repede? Şi de ce să nu-şi spună numele? Ştii foarte bine cum sunt oamenii de pe-aici. Nu ratează niciodată ocazia să apară la ştiri.

— Crezi că ştia ceva?

Khalifa dădu din umeri:

— Mi se pare doar ciudat. Ca şi când ar fi vrut să nu ştie nimeni că el este cel care a descoperit cadavrul. Ca şi cum i-ar fi fost frică.

Se auzi brusc un plescăit puternic în timp ce un bâtlan îşi luă zborul din mijlocul stufărişului, ridicându-se greoi în aer şi îndreptându-se în josul râului. Khalifa îl urmări câteva clipe, apoi, scuturând din cap, se concentră din nou asupra cadavrului. Îşi băgă mâinile în buzunarele mortului şi scoase un briceag, o brichetă ieftină şi o bucată împăturită de hârtie umedă, pe care o aşeză pe spatele cadavrului, desfăcând-o

cu grijă.

— Un bilet de tren, spuse el, aplecându-se şi mai mult ca să examineze scrisul şters. Direcţia Cairo. E de acum patru zile.

Saryia îi întinse o pungă de plastic, în care dădu drumul obiectelor:

— Vino, te rog şi ajută-mă!

Se apropiară amândoi de cadavru şi, apucându-l de ambele braţe, îl răsturnară cu faţa în sus, pe pământul noroios în care picioarele li se afundară şi mai tare. Imediat ce îi văzu faţa, Saryia sări înapoi ca ars:

— *Allah u akbar* – Doamne, Dumnezeule! rosti el înecându-se.

Khalifa îşi muşcă buza, forţându-se să privească. Văzuse multe cadavre de-a lungul carierei sale, dar nici unul atât de rău mutilat. Chiar şi acoperită de o mască de noroi, era clar că din faţa omului nu prea rămăsese mare lucru. Orbita stângă era goală, nasul o masă de carne şi cartilagii sfâşiate. Îl studie atent o vreme, încercând din răsputeri să-şi imagineze cum a arătat în realitate. Apoi, ridicându-se în picioare, se duse lângă Saryia şi îi puse o mână pe umăr:

— Te simţi bine?

Saryia aprobă din cap, îşi acoperi o nară cu degetul şi îşi suflă cu putere nasul. O masă compactă de mucozităţi lovi nisipul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. Probabil o barcă cu elice, aşa cum ai spus, deşi nu văd cum elicele i-ar fi putut scoate ochiul sau i-ar fi provocat astfel de răni.

— Vrei să zici că cineva i-a făcut chestia asta intenţionat?

— Nu vreau să spun nimic. Doar că o barcă cu elice i-ar fi tăiat carnea şi nu l-ar fi sfâşiat în halul ăsta. Uită-te la piele cum…

Văzu că adjunctul său e pe punctul de a vomita şi se opri în mijlocul frazei, nedorind să-l chinuie şi mai mult.

— O să aşteptăm rezultatele autopsiei, adăugă el după o pauză.

Aprinse două ţigări şi îi înmână una lui Saryia, care trase adânc fumul în plămâni, înainte de a o arunca şi a se îndepărta de mal, pentru că simţea că i se face rău iarăşi. Khalifa se întoarse şi rătăci pe marginea apei, privind fix ţărmul celălalt. De-a lungul Nilului stăteau aliniate frumos în şir vase de croazieră, iar în spatele lor se zărea prima coloană a Templului Kamak. O felucă trecu prin raza lui vizuală, imensul ei catarg triunghiular proiectându-se la orizont ca o lamă ascuţită. Aruncă ţigara în apă şi oftă. Bănuia că va trece o bucată bună de vreme până când va putea să lucreze din nou la fântâna lui.

În timp ce inspectorul Khalifa stătea lângă râu, un grup de turişti, căţăraţi pe măgari, îşi făceau drum printre dealurile din spatele lui. Erau douăzeci la număr, majoritatea americani, un băiat egiptean în faţă pe post de ghid şi un altul în spate, care se asigura că nu rămâne nimeni în urmă. Unii se agăţau nervoşi de şa, cu o expresie neliniştită din cauza potecii abrupte, strâmbându-se la fiecare denivelare şi

hurducătură. O femeie mai ales, care avea umerii arşi de soare, nu dădea senzaţia că se bucură prea tare de călătorie.

— Nu ne-au spus nici o clipă că va fi atât de abrupt, ţipa ea încontinuu. Ziceau că o să fie uşor. Iisuse Hristoase!

Alţii păreau mai relaxaţi, întorcându-şi capetele ca să admire peisajele spectaculoase. Soarele era sus pe cer acum şi câmpia din spatele lor vibra şi strălucea în căldură. În depărtare se zăreau apele argintii ale Nilului, iar dincolo de el talmeş-balmeşul Luxorului de est. Puţin mai în spate, se profila la orizont un petic de munţi şi deşert, un strop pictat pe cerul azuriu. Ghidul se oprea din când în când, arătându-le câteva dintre priveliştile de dedesubt: Coloşii lui Memnon, ce păreau mici cât o jucărie de la distanţa aceea; ruinele lui Ramesseum; imensul templu mortuar al lui Ramses al III-lea din Medinet Habu. Cei care se simţeau ceva mai în largul lor îşi ridicară aparatele şi făcură poze. Cu excepţia tropăitului copitelor şi a trăncănitului femeii cu umerii arşi, grupul urca într-o linişte profundă, copleşit de peisaj.

— Bate tot ce-am văzut vreodată în Minnesota, murmură un bărbat către soţia lui.

În cele din urmă, ajunseră în vârful dealurilor, unde poteca se lărgea şi se netezea, întinzându-se dreaptă până la următoarea vale imensă, plină de stânci.

— În faţa noastră se află Valea Regilor, strigă ghidul. Ţineţi-vă bine! Drumul pe care vom coborî este foarte abrupt.

— Iisuse! se auzi o voce stridentă din spatele lui.

Tocmai porniseră de-a lungul coastei, măgarii mergând în zigzag printre stâncile împrăştiate pretutindeni, când brusc, chiar în faţa lor, un bărbat sări din umbra unui bolovan. *Djellaba* lui era împuţită şi numai zdrenţe, iar părul încâlcit îi atârna dincolo de nivelul umerilor. Avea un aspect sălbatic, neîngrijit. În mână ducea ceva înfăşurat într-o hârtie maronie. Se apropie de ei în grabă.

— Salut, salut, bună dimineaţa, noapte bună, sporovăi el întruna, rostind cuvintele dintr-o singură suflare. Uite aici vă rog prieteni. Am ceva bun, eu ştiu că place la voi.

Ghidul strigă la el ceva în arabă, dar bărbatul îl ignoră şi se îndreptă spre una dintre turiste, o femeie tânără cu o pălărie mare de paie. Ridicând în sus obiectul din mână, trase de hârtie şi îi arătă o pisică sculptată din piatră neagră:

— Vezi doamnă obiect foarte, foarte drăguţ. Tu cumperi, tu cumperi. Eu foarte sărac, nevoie mâncare. Tu doamnă frumoasă, tu cumperi!

Îi vârî în faţă, cu o mână sculptura, în timp ce pe cealaltă şi-o duse la gură, arătându-i că vrea să mănânce:

— Tu cumperi, tu cumperi. Eu nu mâncat de trei zile. Vă rog, tu

cumperi. Foame. Foame.

Femeia se uita fix în faţă, prefăcându-se că nu-l observă. După ce se mai agită în jurul ei vreo câţiva metri, vagabondul renunţă şi-şi îndreptă atenţia spre bărbatul din spatele ei:

— Uite, uite domnule, sculptura drăguţă. Calitate foarte bună. Cât plăteşti, dă-mi preţ, dă-mi preţ.

— Ignoraţi-l, îi striga peste umăr ghidul. E nebun.

— Da, da nebun, râse omul în zdrenţe, învârtindu-se în loc de câteva ori şi bătând cu piciorul în pământ într-un soi de dans. Nebun, nebun. Vă rog, tu cumperi, eu nu mâncare, eu foame. Cea mai bună calitate, dă-mi preţ domnule.

Bărbatul îl ignora la rândul lui, aşa că zdrenţărosul o luă la goană pe lângă grup, ţipetele lui devenind din ce în ce mai răguşite şi mai disperate:

— La tine nu place pisică, am alte sculpturi. Multe, multe. Va rog, vă rog, tu cumpără. Antichităţi? Am antichităţi. Trei mii la sută adevărate. Tu nevoie ghid, eu foarte bun ghid, eu cunosc toate dealurile, fiecare bucăţică cunosc. Arăt la tine valea regilor şi valea reginelor foarte ieftin. Eu arăt la tine mormânt foarte frumos. Mormânt nou nimeni nu ştie. Eu nevoie mâncare. Eu nu mâncat trei zile.

Ajunse la capătul grupului, unde băiatul care încheia şirul îşi înghionti măgarul şi, când ajunse în dreptul lui, îi arse una cerşetorului drept între coaste. Bărbatul zdrenţăros căzu la pământ într-un nor de praf şi turiştii plecară mai departe.

— Eu mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! strigă el, rostogolindu-se ca un animal rănit, dintr-o parte în alta. Aşa amabil turist drăguţ să ajute la mine. Nimeni vrea pisică, nimeni vrea să vadă mormânt, nimeni vrea ghid. Eu mor! Eu mor!

Îşi îngropa faţa în ţărână, plângând şi lovind nisipul cu pumnii.

Turiştii nu-l mai vedeau pentru că trecuseră deja în spatele unui conglomerat de stânci şi începuseră să coboare în Valea Regilor. Drumul era abrupt, aşa cum îi informase şi ghidul, cu o prăpastie aproape verticală chiar în dreapta lor. Femeia nemulţumită strângea cu putere gâtul măgarului şi tremura din toate încheieturile, prea înspăimântată ca să se mai plângă. Vaietele nebunului se stinseră treptat, până când nu se mai auziră deloc.

6

CAIRO

Tara aşteptă la aeroport până pe la ora zece dimineaţa, când ochii o usturau deja de somn şi se simţea ameţită din cauza oboselii. Îl sunase pe tatăl ei din jumătate în jumătate de oră, rătăcise dintr-o parte în alta a terminalului de „Sosiri” şi chiar luase şi un taxi până la terminalul principal, gândindu-se că poate nimerise într-un loc greşit. Dar în zadar. Nu era nici la aeroport, nici la casa de la şantier şi nici în apartamentul din Cairo. Vacanţa ei se terminase chiar înainte de a începe. Se răsuci pe scaun pentru a mia oară şi privi în jurul sălii. Prin furnicarul de oameni care se mişcau agitaţi de colo-colo îi era imposibil să-l vadă pe tatăl ei, chiar dacă el s-ar fi aflat printre aceştia. Sări în picioare, se îndreptă spre cabina telefonică şi sună pentru ultima oară acasă la el. Pentru că telefonul sună în gol şi de data asta, îşi aruncă geanta pe umăr, îşi puse ochelarii de soare, ieşi afară şi făcu semn unui taxi.

— Cairo? întrebă şoferul, un bărbat voinic cu o mustaţă groasă şi degetele îngălbenite de tutun.

— Nu, răspunse Tara, prăbuşindu-se epuizată pe scaunul din spate. Saqqara.

În ultimii cincizeci de ani, tatăl ei făcuse săpături la Saqqara, necropola vechii capitale egiptene Memphis. Mai săpase şi în alte locuri din Egipt, de la Tanis şi Sais în nord până la Qustul şi Nauri în partea de sus a Sudanului, dar Saqqara rămăsese întotdeauna marea lui dragoste. În fiecare an se retrăgea în casa de la şantier şi rămânea acolo trei sau patru luni, lucrând conştiincios la o zonă mică de ruine acoperite de nisip, în încercarea de a oferi lumii noi date istorice. Uneori nu săpa deloc, în schimb, îşi petrecea timpul cu munca de restaurare sau de înregistrare a descoperirilor din anul anterior.

Ducea o viaţă simpla, aproape monahală – doar el, un bucătar şi un mic grup de voluntari – dar era singurul loc de pe lume, credea Tara, în care el se simţea cu adevărat fericit. Scrisorile lui rare scoteau în evidenţă, prin descrierea minuţioasa a progreselor, un sentiment de mulţumire care lipsea aproape cu desăvârşire în celelalte zone ale vieţii sale. De aceea a fost atât de surprinsă când a rugat-o să vină să stea cu el o perioadă – aceasta era lumea lui, locul lui special şi probabil că viaţa lui se schimbase radical dacă se hotărâse s-o invite să facă parte din ea.

Drumul de la aeroport nu a fost unul foarte plăcut. Şoferul părea să nu aibă nici un fel de idee privind siguranţa traficului, depăşind în

toate curbele şi trecând la limită pe lângă maşinile ce se scurgeau din sens invers. La un moment dat, după ce intraseră pe o şosea îngustă, de-a lungul unui canal verde ce puţea îngrozitor, se angajă în depăşirea unei camionete şi se trezi că din faţă se apropia vertiginos un tir imens. Tara crezu că o să intre la loc pe banda lui. Nici vorbă de aşa ceva. Bărbatul începu să claxoneze cu putere şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund, mergând pe lângă camionetă. Aceasta, în loc să încetinească, mări viteza şi mai mult, de parcă s-ar fi luat la întrecere. Silueta tirului devenea din ce în ce mai mare şi Tarei i se făcu stomacul ghem, convinsă de iminenţa accidentului. Exact în ultima secundă, când coliziunea frontală era ca şi inevitabilă, şoferul trase mult de volan dreapta, tăind faţa camionetei şi trecând razant pe lângă tir.

— Tu speriată? râse el, accelerând din nou.

— Da, răspunse Tara tăios. M-am speriat.

În cele din urmă, spre uşurarea ei, ieşiră de pe şoseaua principală şi, după ce merseră câţiva kilometri pe un drum mai îngust, încadrat de copaci, se opri la poalele unui povârniş nisipos şi abrupt, deasupra căruia se ridicau muchiile unei piramide.

— Iei bilet acolo, spuse şoferul, arătându-i un ghişeu într-o clădire situată în dreapta.

— Chiar trebuie să cumpăr unul? întrebă ea. Tatăl meu lucrează aici. Am venit în vizită la el.

Şoferul scoase capul pe geam şi îi strigă ceva omului de la ghişeu. După o scurtă conversaţie în arabă, din clădire ieşi un alt bărbat, tânăr, care se apropie de taxi.

— Tatăl dumneavoastră lucrează aici? întrebă el, cu un accent puternic.

— Da, zise ea. Profesorul Michael Mullray.

— Excelent!

Bărbatul zâmbi larg:

— Toată lumea cunoaşte la dom’ doctor. El cel mai celebru egiptolog din lume. El bunul meu prieten. El învaţă la mine engleza. Vă duc eu la casa de la şantier.

Trecu pe partea cealaltă a maşinii şi se strecură pe scaunul din dreapta şoferului, dându-i acestuia instrucţiunile de rigoare.

— Mă cheamă Hassan, spuse el după ce porniră. Lucrez aici la *teftish-ul* principal. Dumneavoastră binevenită.

Îi întinse o mână pe care Tara o scutură cu putere.

— Trebuia să mă întâlnesc cu tata la aeroport, spuse ea.

Cred că pur şi simplu nu ne-am găsit unul pe altul. Ştii cumva dacă e aici?

— Eu pare rău, de-abia venit. El probabil în casa de la şantier. Ştiţi, dumneavoastră semănaţi exact ca el.

— Cu el, zâmbi Tara. Semăn cu el. Pui „cu” în loc de „ca”.

Bărbatul râse:

— Semănaţi cu el, rosti tânărul cu grijă. Şi sunteţi profesor bun la fel cu el.

Merseră cu maşina până în vârful povârnişului şi apoi cotiră la dreapta, pe un drumeag plin de hârtoape, ce se întindea de-a lungul marginii platoului. Piramida se afla acum în spatele lor, încadrată de alte două piramide mai mici, ambele atât de ruinate, încât Tara avu senzaţia că reprezentau imaginile aceleiaşi piramide în etape diferite de prăbuşire. În dreapta, câmpurile de pe malul Nilului străluceau în căldura dimineţii; în stânga, deşertul se rostogolea în valuri, pierzându-se la orizont, golaş, pustiu şi părăsit.

După vreo sută de metri, trecură prin mijlocul unei mici aşezări şi Hassan îi făcu semn şoferului să oprească.

— În *teftish-ul* ăsta, spuse el, arătându-i cu degetul o clădire mare zugrăvită în galben. Principalul birou al Saqqarei. Eu mă opresc aici. *Beit Mullray,* casa la tatăl dumneavoastră, mai departe. Eu zic la şofer cum să meargă acolo. Dacă aveţi probleme veniţi înapoi aici.

Se dădu jos din maşină, vorbi ceva cu şoferul şi porniră din nou la drum, mergând alţi doi kilometri, apoi opriră lângă o casă fără etaj, construită chiar la marginea platoului.

— *Beit Mullray,* zise şoferul.

Era o clădire lungă, dărăpănată şi zugrăvită într-un roz prăfuit, înconjurată pe trei laturi de o curte plină de nisip, în mijlocul căreia trona cupa imensa a unui excavator arheologic. Un turn şubred din lemn cu un cazan de apă deasupra era aşezat la un capăt al casei, în timp ce la celalalt un câine murdar moţăia la umbra unui maldăr de coşuri împletite. Toate ferestrele erau închise şi acoperite cu obloane. Nu părea să fie nimeni prin preajmă.

Şoferul o informă că o aşteaptă, spunându-i că, în cazul în care tatăl ei nu va fi acasă, o va duce înapoi în Cairo, unde el ştia multe hoteluri bune. Îi refuză oferta şi, după ce-şi recuperă geanta din portbagaj, îi plăti cursa şi porni spre casă. Maşina demară în trombă, lăsând în spate un nor de praf.

Traversă curtea, observând în treacăt ceea ce părea a fi un şir de pietre pictate, ascunse sub o prelată într-un colţ şi ciocăni la uşa din faţă. Nici un răspuns. Apăsă clanţa. Uşa era închisă.

— Tata! strigă ea. Sunt eu, Tara!

Nimic.

Ocoli casa până în spate. Acolo dădu peste o terasă lungă, umbroasă, pe care erau aşezate ghivece prăfuite cu geranium şi cactuşi, nişte lămâi cu ramurile cioturoase şi câteva băncuţe de piatră. În partea de est se profilau priveliştile fabuloase ale câmpiei Nilului, dar Tara le ignoră. Îşi scoase ochelarii de soare, se apropie de

unul dintre obloane şi încercă să se uite printre şipcile scorojite. Înăuntru era întuneric şi nu zări altceva decât un colţ de masă pe care era aşezată o carte. Se mută la fereastra următoare, unde zări un pat şi o pereche de ghete scâlciate îndesate sub el. Ocoli iarăşi casa şi ciocăni pentru a doua oară la uşa din faţă. Tot nici un răspuns. Ieşi în drum şi rămase acolo câteva momente, privind în stânga şi în dreapta, apoi se întoarse pe terasă şi se aşeză pe una dintre băncile de beton.

Era îngrijorată acum. Tatăl ei o dezamăgise în numeroase ocazii – prea multe ca să şi le amintească – dar simţi că de data asta e ceva diferit. Dacă se îmbolnăvise sau suferise vreun accident? Tot felul de scenarii care mai de care mai supărătoare începură să îi treacă prin cap. Se ridică în picioare şi bătu din nou în obloane, mai mult din frustrare decât sperând să primească vreun răspuns.

— Unde eşti, tată? murmură ea încet. Unde naiba eşti?

Aşteptă două ore, rătăcind în jurul casei, uitându-se printre obloane şi bătând disperată la uşă. Fruntea i se umpluse de broboane de transpiraţie, iar ochii o usturau cumplit de la oboseală. Un grup de copii care se jucau în satul de mai jos o observară şi veniră la ea, urcând panta plină de praf din spatele clădirii şi strigând: „Pixuri! Pixuri!”. Scoase nişte pixuri din geantă şi le dărui fiecăruia câte unul, întrebându-i dacă nu văzuseră cumva un bărbat înalt cu părul alb. Nu păreau că au înţeles întrebarea şi imediat ce se văzură cu pixurile în mână, o luară la goană înapoi, lăsând-o singură cu muştele, căldura toridă, tăcerea şi casa cu obloanele trase.

În cele din urmă, când soarele se apropia de zenit, iar ea era atât de obosită încât de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, se hotărî să-l caute pe Hassan, bărbatul cu care se întâlnise mai devreme. Ştia că, dacă tatăl ei fusese obligat să întârzie pe undeva, ar fi furios pe ea că a făcut atâta tam-tam, dar era mult prea îngrijorată ca să-i mai pese. Scrise un bilet cu singurul pix rămas, în care îi explica ce are de gând să facă şi îl prinse în uşa de la intrare. Plecă pe drumeagul pe care venise, îndreptându-se spre silueta înaltă a piramidei. Razele soarelui ardeau încă puternic, iar liniştea nu era deranjată decât de scrâşnetul nisipului şi de bâzâitul vreunei muşte în zbor.

Mergea aşa, cu capul în jos, de vreo cinci minute, când observă ceva cu coada ochiului drept, o licărire de moment. Se opri şi privi în direcţia respectivă, ducându-şi mâna la ochi. Cam la vreo două sute de metri distanţă, în mijlocul deşertului, zări câţiva bărbaţi care stăteau pe o movilă de nisip. Erau mult prea departe şi soarele prea strălucitor ca să-i vadă clar, dar unul dintre ei părea foarte înalt şi era îmbrăcat în alb. Observă din nou licărirea şi îşi dădu seama că uriaşul folosea un binoclu, iar soarele se reflecta în lentilele acestuia.

Le întoarse spatele, bănuind că e vorba de turişti care explorează

ruinele. Apoi îi trecu brusc prin cap ideea că ar putea fi un arheolog care să ştie ceva de tatăl ei. Se răsuci din nou, cu intenţia să-i strige, dar persoanele dispăruseră. Studie cu atenţie dâmburile ondulate de nisip şi pietriş, dar nu mai era nimeni acolo şi, după un moment, îşi continuă drumul, nefiind prea sigură că nu avusese cumva vreo halucinaţie din cauza epuizării şi a grijilor. Capul îi plesnea de durere, iar tâmplele îi pulsau nebuneşte. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă.

Îi luă încă douăzeci de minute ca să ajungă la *teftish.* Cămaşa îi era plină de sudoare şi de-abia se mai ţinea pe picioare. Îl găsi pe Hassan şi îi explică ce se întâmplase.

— Sunt sigur că totul OK, spuse el, invitând-o să ia loc pe un scaun din biroul său. Poate că tatăl dumneavoastră a ieşit la plimbare. Sau la excavaţii.

— Fără să lase un bilet?

— Poate aşteaptă în Cairo?

— Am sunat la apartamentul lui şi nu mi-a răspuns.

— Ştia că veniţi azi?

— Normal că ştia c-o să vin astăzi, se răsti ea.

Urmă un moment de tăcere.

— Îmi pare rău, rosti ea. Sunt obosită şi îngrijorată.

— Eu înţeleg la dumneavoastră, domnişoară Mullray. Vă rog, fiţi calmă! Noi găsim la el.

Luă aparatul de emisie-recepţie de pe birou, apăsă un buton lateral şi vorbi în el, rostind cu grijă cuvintele „doctor Mullray”. Aparatul cârâi câteva secunde, după care mai multe voci răspunseră pe rând. Bărbatul ascultă, vorbi din nou, apoi puse aparatul pe masă.

— El nu la şantier şi nimenea nu a văzut la el. Aşteptaţi aici, vă rog!

Intră într-o camera alăturată de pe hol, de unde se auzi un murmur de voci. Se întoarse în mai puţin de un minut:

— El plecat la Cairo ieri dimineaţă, apoi întors Saqqara după-masă. Nimeni nu a văzut la el de atunci.

Ridică receptorul. Urmă din nou o conversaţie scurtă, punând accent pe cuvintele „doctor Mullray”. Îşi încruntă sprâncenele când închise telefonul.

— Asta Ahmed. El conduce taxi pentru tatăl dumneavoastră. El spune că tatăl dumneavoastră a zis să vină la *Beit Mullniy* noaptea trecută, să duca la el la aeroport, dar când Ahmed venit, tatăl dumneavoastră nu acolo. Acum eu îngrijorat la fel. Dom’ doctor nu aşa.

Tăcu o vreme, bătând cu degetele în masă şi apoi, deschizând un sertar, scoase un set de chei:

— Asta, chei de rezervă la casa din şantier, explică el. Mergem acolo vedem.

Ieşiră din birou şi îi arătă un Fiat alb, ponosit, parcat afară:

— Luăm maşină. Mai repede.

Conduse cu viteză, făcând maşina să se zgâlţâie la toate hârtoapele peste care treceau şi se opriră în cele din urmă în faţa casei. Merseră până la uşa de la intrare, unde Tara observă imediat că biletul lăsat de ea dispăruse. Inima începu să-i bată cu putere şi se repezi înainte, apăsând clanţa. Uşa era în continuare închisă şi nu primi nici un răspuns la ciocăniturile ei frenetice. Hassan alese o cheie de pe inel, o strecură în broască şi o răsuci de două ori, apoi deschise larg uşa şi păşi înăuntru. Tara îl urmă imediat.

Se aflau într-o cameră zugrăvită în alb, cu o masă dreptunghiulară la cel mai apropiat capăt, două canapele mâncate de molii în partea opusă şi un şemineu. Celelalte camere se deschideau în stânga şi în dreapta şi într-una din ele Tara observă marginea de lemn a unui pat. Era răcoare şi întuneric, iar în aer plutea o aromă vagă, dulce, pe care ea o recunoscu după un moment ca fiind mirosul lăsat de fumul de trabuc.

Hassan traversă camera şi deschise o fereastră. Lumina soarelui invadă încăperea. Tara văzu cadavrul imediat, căzut într-o rână, chiar lângă perete.

— Oh, Doamne, rosti ea sufocându-se. Oh, nu!

Alergă şi se lăsă în genunchi, apucându-l de mână. Era rece şi ţeapăn. Nu se mai chinui să încerce să îl readucă la viaţă.

— Tată, şopti ea mângâindu-i părul sur şi încâlcit. Oh. sărmanul meu tată!

7

LUXOR

Privind fix cadavrul întins pe jos, inspectorul Khalifa îşi aminti ziua în care fusese adus acasă corpul fără viaţă al tatălui său.

Avea şase ani pe vremea aceea şi nu prea înţelegea ce se petrece. Îi căraseră corpul în sufragerie şi-l puseseră pe masă. Mama lui îngenunchease, jeluindu-se şi smulgându-şi hainele negre, în timp ce el şi fratele lui, Ali, stăteau unul lângă altul chiar la capul lui, ţinându-se de mână şi privind chipul palid, acoperit cu praf.

— Nu-ţi face griji, mamă, spusese Ali. Voi avea grijă de tine şi de Yusuf. Jur.

Accidentul se întâmplase la doar câteva blocuri mai încolo de casa lor. Un autobuz cu turişti, care mergea cu viteză prea mare pentru străzile înguste, pierduse controlul şi spulberase schela de lemn şubred pe care lucra tatăl său. Trei oameni fuseseră omorâţi, printre care şi tatăl lor, zdrobiţi sub tona de cărămizi şi de lemn. Agenţia de voiaj refuzase să-şi asume responsabilitatea şi nu primiseră niciodată vreo compensaţie. Cei din autobuz scăpaseră fără nici o zgârietură.

În zilele acelea locuiau în Nazlal al-Sammam, chiar la baza platoului Giseh, într-o cocioabă înghesuită din chirpici, de pe al cărei acoperiş puteai zări Sfinxul şi piramidele.

Ali era cu şase ani mai mare ca el, puternic, deştept şi extrem de curajos. Khalifa îl adora, urmărindu-l peste tot, imitându-i mersul şi vorbele. Chiar şi acum, ori de câte ori se enerva, zicea: „Pe toţi dracii!”, o expresie învăţată de la fratele lui, care o auzise şi el, la rândul lui, de la un turist englez.

După moartea tatălui lor, ţinându-se de promisiune, Ali se lăsase de şcoală şi se apucase de muncă pentru a-i putea întreţine. Îşi găsise o slujbă la grajdurile locale pentru cămile, unde rânea podelele, repara şeile, ducea cămilele pe platou ca să fie folosite de turişti. Duminicile, Khalifa avea voie să-l ajute. Dar în nici un caz în timpul săptămânii. Se rugase cu cerul şi cu pământul să fie lăsat să muncească tot timpul alături de fratele său, dar Ali insistase că ar fi de preferat să se concentreze asupra studiilor.

— Învaţă, Yusuf, îl îndemnase el. Umple-ţi mintea! Fă lucrurile pe care eu nu am putut să le fac! Fă-mă să fiu mândru de tine!

De-abia mulţi ani mai târziu a descoperit că în fiecare zi, pe lângă mâncarea şi hainele cumpărate şi chiria plătită, Ali punea de-o parte câţiva bănuţi din câştigurile lui mizere, astfel încât, la un moment dat în viitor, Khalifa să-şi poată permită să urmeze cursurile universitare.

Îi datora fratelui său atât de multe! Totul. De aceea îi dăduse primului său fiu numele de Ali – să-i arate că este conştient de datoria pe care o are faţă de el.

Băiatul lui însă nu-şi văzuse niciodată unchiul şi nici nu mai avea cum de acum înainte. Ali era dus dintre ei pentru totdeauna. Ce dor îi era de el! Ar fi dat orice ca lucrurile să se fi întâmplat altfel.

Se scutură şi-şi îndreptă din nou atenţia spre situaţia din prezent. Se afla într-o cameră cu faianţă albă de la subsolul spitalului municipal din Luxor şi, în faţa lui, întins pe o masă de metal, era aşezat cadavrul gol pe care-l descoperiseră de dimineaţă. Deasupra lui se învârtea un ventilator, iar lumina chioară a unui bec sublinia şi mai tare atmosfera rece, sterilă. Doctorul Anwar, medicul legist local, era aplecat deasupra corpului, pe care-l examina cu mâinile acoperite cu mănuşi de cauciuc.

— Foarte curios, continua el să murmure pentru sine. N-am mai văzut niciodată ceva similar. Foarte curios!

Fotografiaseră cadavrul acolo unde îl adusese apa, apoi îl băgaseră într-un sac special cu fermoar şi-l aduseseră la Luxor cu barca. Fuseseră nevoiţi să completeze tot felul de hârtii înainte de a-l putea examina, iar acum deja se apropia seara. Îl trimisese pe Saryia să se intereseze de cazurile persoanelor date dispărute în ultima vreme pe o rază de treizeci de kilometri, scutindu-şi astfel adjunctul de momentul neplăcut al autopsiei. Chiar şi el de-abia se putea abţine să nu icnească. Simţea o nevoie acută să fumeze şi îşi ducea instinctiv mâna la buzunar să-şi scoată pachetul de Cleopatra, dar se oprea la timp. Doctorul Anwar era renumit pentru stricteţea sa în ceea ce priveşte interzicerea fumatului în incinta morgii.

— Ei bine, ce poţi să-mi spui? întrebă Khalifa, sprijinindu-se de faianţa rece a peretelui şi jucându-se cu un nasture de la cămaşă.

— Păi, răspunse Anwar, oprindu-se o clipă să se gândească mai bine. Cu siguranţă, e mort.

Scoase un chicotit înfundat, lovindu-se amuzat peste burtă. Glumele proaste ale lui Anwar erau la fel de notorii, ca şi dezgustul lui faţă de fumat.

— Scuze, adăugă acesta. E într-o stare foarte proastă.

Râse din nou, după care îşi reluă mina serioasă:

— Vasăzică, ce vrei să ştii?

— Vârsta?

— Greu de precizat, dar aş spune că aproape de treizeci, posibil chiar mai mult.

— Ora decesului?

— Aproximativ acum optsprezece ore. Poate douăzeci. Maximum douăzeci şi patru.

— Şi a stat în apă tot timpul?

— Aş spune că da.

— Cât de departe crezi că a plutit în douăzeci şi patru de ore?

— Habar n-am. Pe mine mă interesează cadavrele, nu curenţii de apă.

Khalifa zâmbi:

— OK, cauza decesului?

— Şi eu care credeam că este evident, spuse Anwar, uitându-se în jos la faţa mutilată.

Aceasta fusese spălată de noroi şi avea un aspect chiar mai grotesc decât atunci când Khalifa găsise cadavrul – ca o halcă de carne prost tranşată. Restul corpului prezenta nenumărate răni – pe braţe şi pe umeri, de-a lungul stomacului, pe coapse. Până şi pe scrot avea o mică înţepătură, pe care Anwar i-o arătă cu plăcere nedisimulată. „Uneori, se gândi Khalifa, tipul arăta mult prea mult entuziasm pentru slujba sa."

— Ceea ce voiam să spun…

— Da, da, ştiu, zise medicul legist. Am glumit prea mult. Vrei să ştii ce a cauzat astfel de răni.

Se sprijini cu spatele de masa de autopsie şi îşi scoase mănuşile, cauciucul pocnind zgomotos când se desprinse de pe mâini:

— OK, să începem cu începutul. A murit din cauza şocului şi a pierderii masive de sânge, ambele rezultând din rănile pe care le-ai văzut şi tu mai devreme. În plămâni nu am găsit foarte multă apă, ceea ce înseamnă că nu s-a înecat mai întâi şi apoi a căpătat rănile. Totul s-a întâmplat pe uscat, după care corpul a fost aruncat în râu. Probabil că nu foarte departe de locul în care l-aţi găsit.

— Aşadar, nu poate fi vorba de o şalupă cu elice?

— În nici un caz. Ar fi avut un alt tip de răni. Mai puţin curate. Carnea ar fi fost făcută harcea-parcea.

— Vreun crocodil?

— Nu fi idiot, Khalifa! Omul ăsta a fost mutilat în mod deliberat. Şi oricum, dacă vrei să ştii, la nord de Assuan nu sunt crocodili. Şi în nici un caz unul care fumează.

Îi arătă câteva puncte de pe faţa, braţele şi pieptul bărbatului.

— Trei urme de arsuri. Uite, aici, aici şi aici. Trabuc, probabil. Sunt prea mari ca să fi fost făcute cu ţigara.

Scotoci prin buzunare şi scoase o pungă cu alune, oferindu-i şi lui Khalifa. Detectivul refuză.

— Cum vrei, spuse Anwar, apoi îşi dădu capul pe spate şi îşi turnă în gură mai multe alune.

Khalifa îl privi, întrebându-se cum poate să mănânce având chipul acela măcelărit la doar trei metri de el.

— Şi tăieturile? Cu ce au fost făcute?

— Habar n-am, mormăi Anwar, clefăind. Un fel de obiect din metal, evident ascuţit. Posibil un cuţit, deşi am văzut multe răni făcute de cuţit, dar nici una nu arăta aşa.

— Ce vrei să spui?

— Cum să-ţi zic, tăieturile nu sunt suficient de netede. E greu de explicat. Mai degrabă e vorba de intuiţie, decât de ştiinţă. Oricum, vorbim de o lamă ascuţită, dar nu este una cu care sunt familiarizat. Uită-te aici, de exemplu!

Îi arătă o crestătură pe pieptul bărbatului:

— Dacă ar fi fost făcută cu un cuţit, rana ar fi fost mai îngustă şi nu aşa de... cum să zic eu... de îndesată. În plus, e puţin mai adâncă la un capăt decât la celălalt. Nu-mi cere să fiu mai precis de atât, Khalifa, pentru că nu pot. Acceptă faptul că avem de-a face cu o armă neobişnuită.

Inspectorul scoase un mic blocnotes din buzunar şi-şi notă câteva observaţii. Camera răsuna de mestecatul lui Anwar.

— Mai poţi să-mi spui ceva despre el?

— Îi plăcea să bea. Am găsit un grad foarte mare de alcoolemie în sânge. Şi se pare că era interesat de Egiptul antic.

— Te referi la scarabeul tatuat?

— Exact. Nu întâlneşti astfel de tatuaje prea des. Şi uită-te aici!

Khalifa se apropie.

— Vezi vânătaia asta din jurul braţelor? Aici şi aici, unde carnea este decolorată. Omul a fost ţinut aşa.

Anwar trecu în spatele lui Khalifa şi îl prinse de mâini, strângându-l puternic cu degetele.

— Vânătaia de pe mâna stângă este mai mare şi se întinde perfect în jurul braţului, ceea ce sugerează că, cel mai probabil, a fost ţinut de doi oameni, fiecare apucându-l în mod diferit. Se poate vedea clar după adâncimea vânătăii că a opus rezistenţă.

Khalifa clătină din cap şi-şi mai notă câte ceva în agendă.

— Aşadar, cel puţin trei persoane, spuse el. Doi care l-au ţinut şi unul care a mânuit cuţitul sau ce-o fi fost.

Anwar încuviinţă şi, traversând spre uşă, scoase capul pe coridor şi strigă pe cineva de la capătul holului. Un moment mai târziu apărură doi bărbaţi care împingeau o targă. Puseră corpul pe ea, îl acoperiră cu un cearşaf şi ieşiră din cameră. Anwar îşi termina alunele şi se duse să se spele pe mâini la chiuvetă. Nu se auzea decât zgomotul ventilatorului.

— Sincer, sunt şocat, spuse medicul legist, pe un ton lipsit de obişnuita ironie. Fac slujba asta de treizeci de ani şi n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Este – se opri, săpunindu-şi mâinile încet, cu spatele spre Khalifa – un act de ticăloşie împotriva lui Dumnezeu, zise el în cele din urmă.

— Nu te ştiam aşa religios.

— Nu sunt. Dar nu am cum să descriu altfel ce i s-a întâmplat omului. Vreau să spun că nu s-au mulţumit să-l omoare pur şi simplu. L-au măcelărit pe bietul nenorocit.

Închise robinetul şi se şterse pe mâini:

— Găseşte-i pe cei care au făcut asta, Khalifa! Găseşte-i rapid şi închide-i!

Sinceritatea din vocea lui îl surprinse pe Khalifa.

— O să-mi dau toată silinţa, spuse el. Dacă mai apar şi alte informaţii, să mă anunţi, da?

Îşi băgă blocnotesul la loc în buzunar şi se îndreptă spre uşă. Pe la jumătatea drumului, Anwar îl strigă:

— Ar mai fi ceva.

Khalifa se întoarse.

— E doar o bănuială, dar cred că tipul s-ar putea să fi fost sculptor. Ştii tu, genul care face obiecte artizanale pentru turişti. Sub unghiile lui am găsit din belşug praf de alabastru, iar antebraţele erau puternice, ceea ce poate sugera că a folosit ciocanul şi dalta destul de mult. E posibil să mă înşel, dar eu de aici aş începe investigaţiile. În magazinele care vând alabastru.

Khalifa îi mulţumi şi porni pe coridor, scoţându-şi pachetul de ţigări din buzunar. Din spate se auzi vocea lui Anwar:

— Şi să nu îndrăzneşti să fumezi până când nu ieşi afară din spital!

8

CAIRO

— Nu putea să sufere trabucurile, spuse Tara.

Reprezentantul ambasadei îi aruncă o privire:

— Pardon?

— Trabucurile. Tata nu le putea suferi. Sau, mai bine zis, orice formă de tutun. Spunea că este un obicei dezgustător. La fel ca şi lectura ziarului *Guardian.*

— Ah, rosti bărbatul, confuz. Înţeleg.

— Când am intrat prima dată în casa de pe şantier am simţit un miros. La început, nu mi-am dat seama ce e. Apoi am realizat că e vorba de aroma de trabuc.

Reprezentantul ambasadei, un ataşat pe nume Crispin Oates, îşi întoarse privirea la drum, claxonând puternic camionul din faţa lor:

— Şi chestia asta are vreo semnificaţie?

— După cum v-am menţionat înainte, tata nu putea să sufere fumatul.

Oates ridică din umeri:

— Atunci probabil că a fost altcineva acolo.

— Este exact lucrul la care mă gândeam şi eu, adăugă Tara. Fumatul era interzis în casa de pe şantier. Era o regulă de aur. Ştiu pentru că mi-a scris odată cum l-a dat afară pe un voluntar pentru că a încălcat-o.

O motocicletă îi depăşi şi le tăie faţa, obligându-l pe Oates să apese brusc frâna:

— Idiotu' dracului!

Îşi continuară drumul în linişte.

— Nu înţeleg totuşi încotro bateţi, spuse el, în cele din urmă.

— Nici eu, oftă Tara. Doar că… n-ar fi trebuit să fie miros de trabuc în casă. Nu pot să-mi scot chestia asta din minte.

— Sunt sigur că e doar… în fine, sunteţi încă sub şoc.

Tara oftă şi mai profund.

— Da, rosti ea cu greutate. Probabil, e vorba de şoc.

Mergeau acum pe o autostradă suspendată ce ducea în centrul oraşului Cairo. Se întunecase şi luminile oraşului punctau cu strălucirea lor împrejurimile. Era încă foarte cald şi Tara coborî geamul până jos, lăsându-şi părul să fluture în adierea vântului. Avea un sentiment ciudat de detaşare, ca şi cum întâmplările din ultimele ore nu fuseseră decât un vis.

Aşteptaseră lângă corpul tatălui ei aproape o oră până când sosise

un medic. Acesta îl examinase rapid înainte să le spună ceea ce ştiau deja – că bătrânul era mort, probabil din cauza unui infarct grav, deşi urmau să se mai facă şi alte teste. Venise şi o ambulanţă, urmată la scurt timp de doi poliţişti în uniformă, care îi puseseră Tarei tot felul de întrebări tâmpite legate de vârsta tatălui ei, de sănătate, de naţionalitate şi de profesie. („Este arheolog, replicase ea iritată. Ce dracu' credeaţi că putea să facă el aici?") Menţionase şi aspectul cu fumul de trabuc, explicându-le, ca şi lui Oates mai devreme, că fumatul era interzis în casa de la şantier. Poliţiştii luaseră notiţe, dar nu părură să acorde vreo importanţă observaţiei sale. Nici ea nu mai insistase. Nu plânsese în nici un moment, într-adevăr, singura ei reacţie la moartea tatălui său fusese să nu aibă nici un fel de reacţie. Privise impasibilă cum corpul lui este dus la ambulanţă şi nu simţise nimic, absolut nimic, ca şi când era vorba despre o persoană pe care nu o cunoştea.

— Tata e mort, murmurase ea, încercând să aibă o reacţie cât de mică. E mort. Mort.

Dar cuvintele i se păreau goale. Se chinuise să-şi reamintească momentele bune petrecute împreună – cărţile de care se bucuraseră amândoi, zilele de la Grădina Zoologică, cadoul atât de special pe care i-l făcuse când împlinise cincisprezece ani – dar îi fusese imposibil să stabilească o legătură emoţională cu ele. Singurul lucru pe care îl simţise – şi îi era ruşine pentru asta a fost o senzaţie acută de dezamăgire că vacanţa ei era distrusă.

„Îmi voi petrece următoarele două săptămâni completând formulare şi făcând aranjamentele necesare pentru funeralii, se gândise ea. O vacanţă a naibii de frumoasă."

Oates ajunsese exact când ambulanţa pleca, ambasada fiind anunţată imediat ce se confirmase moartea tatălui ei. Blond, cu o bărbie ca şi inexistentă, spre treizeci de ani, englez până în măduva oaselor, el îşi exprimase condoleanţele foarte politicos, dar fără convingere, într-un mod care sugera clar că mai trecuse prin astfel de situaţii de multe ori.

Vorbise cu doctorul într-o arabă şovăitoare, iar apoi o întrebase pe Tara unde locuieşte.

— Aici, îi spusese ea. Sau cel puţin aşa aveam de gând. Presupun că nu mai am cum să rămân, în condiţiile actuale.

Oates fusese de acord:

— Cred că totuşi cel mai bun lucru ar fi să vă întoarceţi la Cairo şi să vă cazaţi undeva. Daţi-mi voie să mă interesez eu de câteva locuri!

Îşi scosese mobilul de la buzunarul costumului – cum naiba puteau oamenii să poarte costume pe căldura aia, se întrebase Tara – ieşi afară şi se întoarse câteva minute mai târziu.

— În regulă, spusese el, v-am făcut rezervare la Ramesses Hilton.

Nu cred că mai e mare lucru de făcut pe-aici, aşa că atunci când sunteţi gata…

Tara mai zăbovise o vreme în casă, privind biblioteca şi canapelele mâncate de molii, imaginându-şi cum se relaxa tatăl ei acolo după o zi întreagă de săpături, apoi se urcase în maşina lui Oates.

— Ce ciudat, spusese el, pornind motorul. Sunt în Cairo de trei ani, dar este pentru prima dată când vin la Saqqara. Ca să fiu sincer, nu m-am omorât niciodată după arheologie.

— Nici eu, adăugase ea trist.

Se întunecase de-a binelea când au ajuns la hotel, un zgârie-nori din beton, foarte urât, construit chiar lângă Nil, la marginea unei intersecţii de drumuri aglomerate. Interiorul era puternic luminat şi dotat cu un hol imens din marmură, din care porneau nenumărate baruri, saloane şi magazine. O armată de hamali în uniformă roşie trebăluiau de zor cu braţele pline de valize scumpe. Răcoarea dinăuntru i se păru Tarei aproape o binecuvântare după căldura de afară. Camera ei se afla la etajul al paisprezecelea: spaţioasă, curată, albă, cu vedere la Nil. Îşi aruncă geanta pe pat şi-şi dădu jos pantofii din picioare.

— Vă las atunci să vă odihniţi puţin, spuse Oates, îndreptându-se spre uşă. Restaurantul e foarte bun şi puteţi comanda şi în cameră.

— Mulţumesc, zise Tara. Nu prea mi-e foame.

— Desigur. Înţeleg.

Puse mâna pe clanţa uşii:

— Mâine va trebui să încheiem tot felul de formalităţi, aşa că, dacă sunteţi de acord, o să trec să vă iau pe la unsprezece, să zicem, după care vom merge la ambasadă.

Tara încuviinţă din cap.

— Şi încă un lucru. Vă recomand să nu ieşiţi noaptea, nu de una singură, în orice caz. Nu vreau să vă alarmez, dar în prezent există unele riscuri pentru turişti. Activitatea fundamentaliştilor s-a intensificat în ultima vreme. Ştiţi, atacuri… E mai bine să staţi la loc sigur, decât să vă pară rău după aceea.

Tara se gândi la bărbatul pe care-l întâlnise la aeroport, lângă caruselul pentru bagaje:

— Sayf al-Tamar, rosti ea, amintindu-şi numele menţionat de acesta.

— Al-Tha’r, o corecta Oates. Al-ta-ar. Da, se pare ca el se ascunde în spatele atacurilor. Nişte fanatici nenorociţi. Cu cât autorităţile încearcă să-i saboteze mai tare, cu atât provoacă şi mai multe nenorociri. Multe zone din ţară sunt în momentul de faţă locuri interzise.

Îi înmână cartea lui de vizită:

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva şi încercaţi să vă odihniţi. Noapte bună.

Dădu mâna cu ea, apoi deschise uşa şi păşi pe coridor.

După plecarea lui, Tara îşi desfăcu o bere din mini-bar şi se aruncă pe pat. O sună pe Jenny în Anglia şi îi lăsă un mesaj pe robot, spunându-i unde se află şi rugând-o să îi dea telefon cât de repede posibil. Ştia că ar fi trebuit să mai dea câteva telefoane – surorii tatălui ei; la Universitatea Americană, unde el fusese profesor la Catedra de Arheologie – dar se hotărî să sune a doua zi dimineaţă. Ieşi pe balcon şi privi strada de dedesubt.

Un Mercedes negru tocmai parcase lângă hotel, blocând o parte din şosea, astfel încât maşinile din spate erau nevoite să-l ocolească, lucru pe care şoferii se pare că nu-l agreau, judecând după claxoanele ascuţite şi prelungi care se auzeau.

Iniţial, Tara nu-i acordă prea mare atenţie. Apoi uşa maşinii se deschise şi un bărbat coborî. Tara simţi cum se încordează brusc. Nu era foarte sigură că e cel pe care îl văzuse la Saqqara – bărbatul care o privise în timp ce traversa platoul – dar ceva îi spunea că el e. Purta un costum deschis la culoare şi, chiar de la o asemenea distanţă, se vedea clar că era imens, depăşind cu un cap pietonii din jurul lui.

Bărbatul se aplecă şi îi spuse ceva şoferului, care strecură maşina în trafic. Imediat după aceea, bărbatul se întoarse şi, brusc, îşi ridică privirea chiar spre ea sau cel puţin aşa îşi imagina Tara deşi, în realitate, se găsea mult prea departe ca să-şi dea seama încotro se uita el. După câteva secunde, bărbatul îşi lăsă privirea în jos şi porni spre intrarea hotelului, ducându-şi mâna la gură şi trăgând din ceea ce părea a fi un trabuc. Tara se cutremură şi, părăsind balconul, închise bine uşile în urma ei.

NIL, ÎNTRE LUXOR ŞI ASSUAN

Spuma se învolbura neliniştită în urma vasului *Horus,* care urca încet pe râu, luminile lui aruncând străluciri stranii de-a lungul apelor. Stufărişul des încadra ambele maluri şi ici-colo se mai iţea câte o cocioabă sau o casă, dar trecuse bine de miezul nopţii şi pe punte mai rămăseseră doar câţiva oameni care ar fi putut să le vadă. Un cuplu tânăr se giugiulea pe o banchetă la pupa şi, sub un cort ridicat în spate, un grup de doamne în vârstă jucau cărţi. În rest, puntea era pustie. Mare parte dintre pasageri fie se culcaseră, fie se găseau în salon, ascultând muzică de cabaret – un egiptean burtos care făcea playback după o casetă cu melodii celebre.

Cele două explozii avură loc aproape simultan. Prima se petrecu la

proră şi îi spulberă pe cei doi îndrăgostiţi. A doua urmă în salonul principal, aruncând în toate direcţiile mese, scaune şi fragmente de sticlă. Cântăreţul de cabaret fu zvârlit cu putere în spatele scenei, cu faţa arsă de suflu; un grup de femei din apropiere căzură în mijlocul unei ploi de lemn şi metal. Peste tot se auzeau vaiete, gemete şi urletul unui bărbat ale cărui picioare fuseseră smulse de la genunchi. Doamnele care jucau cărţi scăpaseră nevătămate şi stăteau acum nemişcate la adăpostul prelatei. Una dintre ele începu să plângă.

Departe de râu, dincolo de pădurea de trestii, urcaţi pe o mică movilă, trei bărbaţi priveau vasul. Strălucirea flăcărilor de pe punte le lumina chipurile bărboase şi cicatricea adâncă, verticală, din mijlocul frunţii fiecăruia. Zâmbeau.

— Sayf al-Tha’r, şopti unul dintre ei.

— Sayf al-Tha’r, repetară tovarăşii lui.

Dădură din cap şi, ridicându-se în picioare, dispărură în noapte.

9

CAIRO

Aşa cum stabiliseră, Oates şi Tara se întâlniră în holul hotelului la ora unsprezece şi plecară împreună la ambasadă, aflată la zece minute distanţă de mers cu maşina.

În ciuda epuizării, Tara nu dormise foarte bine. Imaginea bărbatului înalt îi umpluse gândurile, dându-i o stare de nelinişte inexplicabilă. În cele din urmă, căzuse într-un somn uşor, dar telefonul sunase, trezind-o imediat. Era Jenny.

Vorbiseră aproape o jumătate de oră, prietena ei oferindu-se să vină acolo cu următorul zbor. Tara fusese tentată să accepte oferta, dar la sfârşit îi spusese să nu-şi facă griji. Situaţia era sub control şi, oricum, urma să se întoarcă acasă probabil peste câteva zile, imediat ce finaliza formalităţile. Căzură de acord să vorbească a doua zi, după care puse receptorul în furcă. Dăduse drumul la televizor, mutând de pe un canal pe altul, la întâmplare: CNN, MTV Asia, apoi BBC World. Aţipi.

Trecuse bine de miezul nopţii când se trezi pentru a doua oară, simţind că totuşi ceva e în neregulă. Tăcerea era adâncă şi camera plină de umbre, iar razele lunii se strecurau printr-o crăpătură dintre perdele, aruncând o strălucire fantomatică asupra oglinzii de pe peretele opus.

Se întinsese din nou în pat, încercând să-şi dea seama ce o deranja, apoi se întoarse pe o parte ca să se culce la loc. Atunci auzi un zgomot uşor din direcţia uşii. Ascultă câteva secunde şi realiză că cineva apăsa pe clanţa.

— Hei!

Vocea ei răsună nefiresc de ascuţit.

Zgomotul se întrerupse un moment, după care reapăru. Traversase camera cu inima bătându-i să-i sară din piept şi privise neputincioasă mişcarea incredibil de lentă a clanţei, care se deplasa de sus în jos. Se gândise să strige din nou, dar înhăţase clanţa, ţinând-o strâns. De partea cealaltă simţise o uşoară rezistenţă, apoi sunetul unor paşi îndepărtându-se.

Numărase până la cinci înainte să deschidă uşa, dar coridorul era gol. Sau aproape gol, pentru că în aer mai plutea încă mirosul unui trabuc.

Ţinuse luminile aprinse tot restul nopţii, reuşind să adoarmă din nou de-abia când se crăpa de zori. Când Oates o întrebase dacă dormise bine, replica ei fusese tăioasă:

— Da, al dracu' de bine!

Oates se opri în faţa ambasadei zugrăvite în crem, îi arătă gardianului de la poartă legitimaţia şi trase maşina într-o mică parcare, după care intră împreună cu Tara pe o uşă laterală. Trecură printr-un coridor lung, urcară un şir de trepte şi ajunseră la birourile de la etajul unu, unde fură întâmpinaţi de un bărbat zvelt, cu un uşor început de chelie, cu părul alb, sprâncene groase şi o pereche de ochelari ce-i atârnau la gât.

— Bună dimineaţa, domnişoară Mullray.

Zâmbi, întinzându-i mâna:

— Charles Squires, ataşat cultural.

Avea o voce blândă, sfătoasă, spre deosebire de strângerea de mână, care era puternică, sigură.

— Crispin, vrei să ne aduci nişte cafea, te rog? Ne găseşti în birou la mine.

O conduse pe Tara într-o cameră mare, luminată de soare, cu patru fotolii aranjate în jurul unei mese. Lângă fereastră mai era un bărbat, care stătea în picioare.

— El este doctorul Sharif Jemal de la Consiliul Suprem al Antichităţilor, spuse Squires. M-a rugat în mod expres să fie şi el prezent în dimineaţa aceasta alături de noi.

Era un bărbat scund şi lat în umeri, cu faţa plină de urme de vărsat de vânt. Făcu un pas înainte.

— Primiţi condoleanţele mele sincere pentru moartea tatălui dumneavoastră, rosti el solemn. A fost un mare învăţat şi un prieten adevărat al ţării noastre. O să îi simţim lipsa cu toţii.

— Mulţumesc, spuse Tara.

Luară loc toţi trei.

— Ambasadorul vă roagă să-l iertaţi, continuă Squires. Având în vedere statutul tatălui dumneavoastră, ar fi vrut să vină el personal. Din nefericire, după cum probabil aţi aflat deja, azi-noapte a mai avut loc un atac terorist, pe râul Assuan şi două dintre victime erau englezi, aşa că este destul de ocupat în prezent.

În timp ce vorbea, îşi păstra o poziţie neclintită, ţinându-şi mâinile subţiri, fără păr, încrucişate în poală.

— Vorbesc în numele lui şi, cu siguranţă, în numele întregii ambasade: ne pare extrem de rău pentru moartea tatălui dumneavoastră. Am avut plăcerea să-l întâlnesc de câteva ori. E o mare pierdere pentru noi.

Oates se întoarse cu o tavă.

— Lapte? întrebă Squires.

— Nu, mulţumesc şi fără zahăr, spuse Tara.

Squires îi făcu un semn din cap lui Oates, care turnă cafele pentru

toţi trei. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Când eram student, am avut şansa extraordinară de a sta un an de zile alături de tatăl dumneavoastră în Saqqara, rosti Jemal în cele din urmă. Asta se întâmpla în 1972. Anul în care am găsit mormântul lui Ptah-hotep. Nu voi uita niciodată emoţiile pe care le-am trăit când am intrat în camera mortuară pentru prima dată. Era aproape intact, neatins din ziua în care fusese sigilat. Chiar lângă intrare se găsea o statuie magnifică de lemn, cam atât de înaltă – arătă el cu mâna – de un realism minunat, cu ochi încrustaţi, într-o stare perfectă. Acum este expusă la muzeul din Cairo. Trebuie să-mi permiteţi să vă însoţesc acolo ca să o vedeţi.

— Mi-ar face plăcere, spuse Tara, încercând să pară entuziasmată.

— Tatăl dumneavoastră m-a învăţat o mulţime de lucruri, continuă Jemal. Îi datorez aşa de mult! A fost un om bun.

Îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul cu putere, copleşit de emoţii. Toţi patru se cufundară în tăcere, sorbindu-şi cafeaua. Trecu o bună bucată de vreme înainte ca Squires să vorbească din nou:

— Doctorul m-a asigurat că tatăl dumneavoastră a avut un sfârşit rapid şi fără dureri. Se pare că a fost vorba de un atac de cord. Probabil că moartea a survenit aproape instantaneu.

Tara dădu din cap.

— Lua medicamente pentru inimă, spuse ea.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, interveni Jemal, dar cred că, dacă tatăl dumneavoastră ar fi putut să aleagă locul în care să moară, atunci acesta ar fi fost Saqqara. Întotdeauna a fost fericit acolo.

— Da, zise Tara. Acolo se simţea ca acasă.

Oates începu să umple ceştile din nou.

— Mi-e teamă că vor trebui îndeplinite o serie de formalităţi, rosti Squires pe un ton de scuză, iar Crispin vă poate ajuta în acest sens.

Îşi acoperi ceaşca cu mâna:

— Nu, mulţumesc, nu mai vreau. În acelaşi timp va trebui să vă hotărâţi ce doriţi să faceţi cu corpul tatălui dumneavoastră, să rămână aici sau să se întoarcă în Anglia. Pentru moment, aş vrea să accentuez faptul că, dacă aveţi nevoie de ceva trebuie doar să ne cereţi.

— Mulţumesc, spuse Tara, după care căzu pe gânduri, jucându-se cu ceaşca. Ar fi totuşi ceva… ăăă…

Se opri, nefiind prea sigură cum să continue. Squires îşi arcui sprâncenele.

— Nu ştiu cum să vă explic. Sună ridicol. Dar…

— Da?

Se opri din nou.

— Ieri când am intrat prima dată în casa am observat un miros de trabuc, care mi s-a părul ciudat pentru că tatăl meu nu permitea nimănui să fumeze în preajma lui. Am menţionat lucrul acesta şi celor

de la poliţie şi lui Crispin.

Oates încuviinţă din cap. Jemal îşi scoase din buzunar un şirag de mătănii din jad şi începu să le numere una câte una.

Tara simţea privirile celor trei.

— Ceva mai devreme văzusem un bărbat, un bărbat foarte solid…

— Solid? întrebă Squires, aplecându-se uşor înainte.

— Da, foarte înalt şi foarte solid. Îmi pare rău, ştiu că pare stupid când zic că…

Englezul îi aruncă o privire lui Jemal, după care îi făcu semn Tarei să continue. Zgomotul mătăniilor care se loveau acum într-un ritm mai susţinut semăna cu cel al paşilor de step.

— Mda, păi, mi s-a părut că mă priveşte printr-un binoclu.

— Bărbatul respectiv? întrebă Jemal.

— Da. Apoi, noaptea trecută l-am revăzut, sau cel puţin mi s-a părut că e aceeaşi persoană, intrând în hotel şi sunt sigură că fuma trabuc. Iar după miezul nopţii am auzit pe cineva care încerca să intre la mine în cameră. Când am deschis uşa nu mai era nimeni, dar pe coridor rămăsese miros de trabuc.

Schiţă un zâmbet uşor, conştientă de faptul că spusele ei erau de-a dreptul paranoice. Întâmplările, care i se păruseră suspecte şi ameninţătoare, relatate acum în faţa altor oameni, căpătau aspectul unor simple coincidenţe.

— V-am spus că sunt doar nişte lucruri ridicole, mormăi ea.

— Ba deloc, sări Squires, aplecându-se în faţă şi punându-i mâna pe braţ. Este o perioadă grea pentru dumneavoastră. Având în vedere împrejurările de faţă, nu mi se pare deloc surprinzător să vă simţiţi puţin… nesigură. Vă aflaţi într-o ţară străină la urma urmei şi tocmai v-a murit o persoană dragă. Este foarte uşor să-ţi pierzi simţul realităţii în astfel de situaţii.

Tara putea să jure că încerca să fie doar politicos.

— Am avut senzaţia că se petrece ceva, mai adăugă ea. Ceva…

— Sinistru?

— Da.

Squires nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet:

— Nu cred că ar trebui să vă faceţi griji, domnişoară Mullray. Egiptul este genul de ţară în care e uşor să-ţi imaginezi că se petrec tot felul de lucruri necurate pe la spatele tău, când de fapt nu se întâmplă nimic. Nu sunteţi de aceeaşi părere, doctore Jemal?

— Sigur că da, gâfâi Jemal. Nu trece nici o zi fără să mă gândesc totuşi că cineva complotează împotriva mea. E ceva normal în Serviciul de Antichităţi!

Cei trei bărbaţi izbucniră în râs.

— Sunt sigur că toate lucrurile menţionate de dumneavoastră au o explicaţie absolut nevinovată, spuse Squires.

Făcu o pauză, după care adăugă:
— Asta în cazul în care ne-aţi spus tot.
Se voia a fi o glumă, dar vocea lui avea ceva vag ameninţător, ca şi când ar fi acuzat-o că ascunde ceva.
— Ne-aţi spus tot ce era de spus? întrebă el.
Urmă o scurtă tăcere.
— Cred că da, răspunse Tara.
Squires o privi lung câteva secunde, după care se lăsă pe spate şi râse din nou.
— Acestea fiind zise, puteţi dormi liniştită la noapte, domnişoară Mullray. Doriţi să gustaţi nişte biscuiţi?
Continuară conversaţia de convenienţă încă zece minute, după care Squires se ridică în picioare, urmat imediat de ceilalţi doi bărbaţi.
— Cred că v-am răpit suficient timp. Crispin vă va conduce în biroul lui şi vă va ajuta să rezolvaţi toate formalităţile de rigoare.
Îi înmână cartea lui de vizită şi se îndreptară către uşă:
— Puteţi să mă sunaţi ori de câte ori doriţi să discutăm despre ceva anume. Acesta este telefonul meu direct. Vom face tot ce ne stă în putinţă să vă ajutăm.
Îi scutură mâna şi o însoţi până în anticameră. Jemal îşi luă şi el rămas-bun.
— Veniţi cu mine, spuse Oates. Haideţi să mâncăm ceva de prânz!

O vreme Squires şi Jemal nu scoaseră o vorbă; primul se uita pe fereastră şi cel de-al doilea se juca în continuare cu mătăniile lui. În cele din urmă, Jemal sparse tăcerea:
— Spune adevărul?
— Oh, eu aşa zic, răspunse Squires, cu un zâmbet uşor în colţul gurii. Nu ştie nimic. Sau, cel puţin, nu-şi închipuie că ştie ceva.
Băgă mâna în buzunar şi scoase o acadea, căreia începu să-i desfacă ambalajul.
— Şi-atunci ce se întâmplă? întrebă Jemal.
Squires ridică din sprâncene:
— Asta mă întreb şi eu. Este clar că Dravic a prins urma, dar cum a ajuns să fie implicat şi Mullray în toată chestia asta… habar n-am. E un adevărat mister.
Îndepărtă şi ultima bucăţică de celofan şi îşi băga acadeaua în gură, sugând-o meditativ. Camera răsuna de zgomotul mătăniilor.
— Ai vorbit cu Massey? întrebă Jemal. Americanii trebuie să ştie.
— Stai liniştit, bătrâne! Nu au fost prea fericiţi, dar nici nu ne aşteptam la altceva.
— Aşadar, ce facem acum?
— Nu prea avem ce. Sub nici o formă nu trebuie să ştie că noi am aflat de mormânt. Ar fi fatal. Trebuie să stăm în banca noastră şi să

sperăm că lucrurile se vor termina cu bine.

— Şi dacă nu va fi aşa?

Squires îşi înclină capul, dar nu zise nimic. Jemal continua să învârtă mătăniile.

— Nu-mi place deloc, spuse el. Poate ar trebui s-o lăsăm moartă.

— Haide, haide! E o şansă unică în viaţă. Gândeşte-te la recompense!

— Nu ştiu ce să zic. Chiar nu ştiu. Lucrurile scapă de sub control.

Egipteanul se ridică în picioare şi începu să se agite prin cameră:

— Şi cu fata?

Squires bătea darabana cu degetele pe braţul canapelei, rotind cu limba acadeaua în gură.

— Am impresia, spuse el după o pauză lungă, că s-ar putea chiar să ne fie de folos. Să ne ajute… să clarificăm situaţia. Atâta timp cât nu tulbură prea mult apele. În caz contrar, ar fi o chestie total neproductivă. Dar am încredere că te vei ocupa personal de asta, nu?

— Poliţia face exact ce-i spun eu, mormăi Jemal. Nu vor pune întrebări suplimentare.

— Excelent. Atunci aş putea să am eu grijă de domnişoara Mullray. Crispin va sta cu ochii pe ea. Şi mai am şi alţi oameni implicaţi. Lucrul cel mai important este ca ei să nu-şi dea seama că ne folosim de ea. Ar fi un dezastru.

Se ridică şi se duse la fereastră, privind încântat peluzele proaspăt tăiate din jurul ambasadei.

— Trebuie doar să ne folosim atuurile cu atenţie. Atâta timp cât vom proceda astfel, sunt ferm convins că ne vom atinge ţelul.

— Sper, spuse Jemal. Pentru binele nostru. Altfel, ne-am tăiat craca de sub picioare.

Squires chicoti:

— Îmi plac expresiile tale, bătrâne!

Apoi, cu un sunet prelung şi sonor, dinţii lui sparseră acadeaua.

10

LUXOR

Khalifa nu-şi imaginase niciodată că în Luxor există atâtea magazine care comercializează alabastru. Ştia că sunt în număr mare, desigur, dar când se apucă să le viziteze pe fiecare în parte, îşi dădu seama la ce treabă grea se înhămase.

El şi Saryia începuseră cercetările cu o seară în urmă, imediat după autopsie, mergând din magazin în magazin cu fotografia scarabeului, întrebând dacă-l recunoaşte cineva. Continuaseră până târziu în noapte şi dimineaţă, la şase, îşi reluaseră investigaţiile. Acum era vremea prânzului şi, după un calcul scurt, Khalifa realiză că văzuseră deja peste cincizeci de locuri, fără vreun rezultat pozitiv. Se întreba dacă nu cumva Anwar îl trimisese după cai verzi pe pereţi.

Se opri totuşi în faţa unui alt magazin: „Regina Tyie a Alabastrului, cel mai bun din Luxor”. Pe faţadă erau pictate un aeroplan şi o cămilă lângă cubul negru al lui *Ka’ba* – un semn că proprietarul fusese la Mecca. Un grup de muncitori cu braţele şi feţele acoperite de praf alb stăteau pe jos cu picioarele încrucişate, la umbra unei copertine de pânză, cioplind bucăţi de alabastru. Khalifa le dădu bineţe şi, aprinzându-şi o ţigară, intră înăuntru. Dintr-o cameră din spate, ieşi un bărbat care-l întâmpină zâmbind.

— Poliţia, spuse Khalifa, arătându-i legitimaţia.

Zâmbetul bărbatului păli.

— Avem autorizaţie, zise el pierdut.

— Vreau să vă pun câteva întrebări. Despre muncitorii dumneavoastră.

— E vorba de asigurări?

— Nu, nu e vorba nici de asigurări, nici de autorizaţie. Căutăm o persoană dispărută.

Scoase fotografia din buzunar şi i-o arătă:

— Recunoşti tatuajul ăsta?

Bărbatul luă fotografia şi o privi lung.

— Ei bine?

— S-ar putea.

— Ce vrei să zici cu „s-ar putea”? Ori îl recunoşti, ori nu.

— Da, OK, îl recunosc.

„În sfârşit”, se gândi Khalifa.

— Este unul dintre muncitorii tăi?

— A fost până mai acum o săptămână, dar l-am dat afară. De ce, a intrat în bucluc?

— Se poate zice şi aşa. E mort.
Bărbatul privi din nou fotografia.
— Asasinat, adăugă Khalifa. I-am găsit corpul ieri, în râu.
Urmă un moment de tăcere, după care bărbatul îi înapoie poza şi se întoarse:
— Veniţi după mine!
Trecură printr-o perdea de mărgele şi intrară într-o cameră mare. De un perete era lipit un pat nu foarte înalt, în faţa lui se afla un televizor, iar pe masă se găsea o pâine, ceapă şi o felie de brânză. Deasupra patului atârna o fotografie sepia a unui bătrân bărbos, cu fes pe cap şi îmbrăcat într-o *djellaba* – vreun strămoş al patronului, bănui Khalifa iar lângă ea era înrămată prima *sura* din Coran. O uşă deschisă dădea într-o curte unde lucrau alţi oameni. Bărbatul închise uşa cu piciorul.
— Îl chema Abu Nayar, spuse el, întorcându-se cu faţa spre Khalifa. A lucrat aici cam un an. Era un meşter bun, dar beţiv. Obişnuia să vină târziu la lucru şi nu se concentra suficient, întotdeauna mi-a făcut probleme.
— Ştii unde locuia?
— În Qurna veche. Sus, lângă mormântul lui Rekhmire.
— Familie avea?
— Căsătorit, doi copii. Fete. O trata pe nevastă-sa ca pe-un animal. O bătea. Ştiţi şi dumneavoastră cum stau lucrurile.
Khalifa trase din ţigară, privind într-un colţ un bust din calcar vopsit, o copie a celebrei Nefertiti, statuie ce se găsea într-un muzeu din Berlin. Îşi dorise mereu să vadă originalul, încă din copilărie când admira imitaţiile ce umpleau vitrinele magazinelor din Giseh şi Cairo. Se îndoia că dorinţa i se va împlini vreodată. Nu-şi putea permite o călătorie la Berlin, aşa cum nu-şi putea permite să vadă Valea Regilor din balon.
Se întoarse spre proprietarul magazinului:
— Şi acest Abu Nayar avea ceva duşmani? Cineva care-i purta pică?
— De unde să încep? Datora bani în stânga şi-n dreapta, insulta pe toată lumea şi sărea imediat la bătaie. Îmi vin în cap cel puţin cincizeci de persoane care să-i dorească sfârşitul. O sută.
— Dar cineva anume? Vreo duşmănie de moarte?
— Nu, din câte ştiu eu.
— Era implicat în activităţi ilegale? Droguri? Antichităţi?
— De unde să ştiu eu?
— Pentru că toată lumea de aici cunoaşte pe toată lumea. Haide, fără şmecherii!
Bărbatul îşi scărpină bărbia şi se aşeză greoi pe marginea patului. Afară, muncitorii începuseră să cânte o melodie populară.
— Droguri nu, spuse el după câteva momente de tăcere. N-avea

nici o legătură cu drogurile.

— Dar antichităţi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Cum e cu antichităţile? îl presă Khalifa. Făcea afaceri cu ele?

— Mărunţişuri, poate.

— Ce fel de mărunţişuri?

— Nimic special. Câteva *shabti,* nişte scarabei. Toată lumea face tranzacţii cu aşa ceva, ce Dumnezeu'? Nu-i mare lucru.

— Este ilegal.

— O fi, dar numai aşa supravieţuieşti.

Khalifa stinse ţigara într-o scrumieră.

— Ceva de valoare? întrebă el.

Bărbatul ridică din umeri şi, lăsându-se într-o rână, dădu drumul la televizor.

— Nimic care să-i aducă moartea, spuse el.

Pe ecranul alb-negru se derula un spectacol-concurs. După ce privi o vreme, bărbatul oftă:

— Umblă nişte zvonuri.

— Zvonuri?

— Că cică ar fi găsit ceva.

— Ce?

— Dumnezeu ştie. Un mormânt. Ceva mare, spuse el umblând la volum. Dar zvonuri circulă mai mereu, nu-i aşa? În fiecare săptămână cineva descoperă un nou Tutankhamon. Cine poate şti care este cel real?

— Ăsta era real?

Omul ridică din nou din umeri:

— Poate da, poate nu. Eu nu mă bag în aşa ceva. Am o afacere bună şi nu mă mai interesează altceva.

Nu mai zise nimic, concentrându-se asupra imaginilor de la televizor. Afară oamenii continuau să cânte, zăngănitul şi bufniturile uneltelor lor răsunând înfundat în aerul calm al după-amiezei. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui era mai mult o şoaptă:

— Acum trei zile, Nayar i-a cumpărat mamei lui un televizor şi un frigider nou. O grămadă de bani pentru unul care n-are slujbă. Trageţi singur concluziile.

Izbucni în râs.

— Uită-te la el, ţipă el, arătându-i un concurent care tocmai dăduse un răspuns greşit. Ce idiot!

Râsul lui avea ceva forţat. Iar mâinile, observă detectivul, îi tremurau.

Khalifa fusese dintotdeauna fascinat de istoria ţării sale. Îşi aminti cum stătea în copilărie pe acoperişul casei, privind cum răsare soarele

dincolo de piramide. Ceilalţi copii din sate nu dădeau doi bani pe monumente, dar pentru Khalifa erau importante. Acele triunghiuri imense ce străpungeau ceaţa de dimineaţă, deschizând uşile unor timpuri şi lumi diferite, răspândeau ceva magic. Faptul că a crescut lângă ele îi insuflase o dorinţă nesăţioasă de a afla mai multe despre trecut.

Împărtăşea aceeaşi pasiune cu fratele său, Ali, care era îndrăgostit până la fanatism de istorie, pentru că reprezenta sanctuarul în care se retrăgea din faţa greutăţilor vieţii. În fiecare noapte, se întorcea murdar şi stors de vlagă de la lucru şi, după ce se spăla şi mânca ceva, se aşeza într-un colţ al camerei, cu o carte de arheologie în mână. Strânsese o colecţie impresionantă – unele împrumutate de la şcoala locală, dar cele mai multe probabil furate – iar tânărului Khalifa nu-i plăcea nimic mai mult decât să şadă lângă el, în timp ce Ali îi citea la lumina pâlpâitoare a unei lumânări.

— Povesteşte-mi despre Rases, Ali, se ruga el, vârându-se sub braţul fratelui său.

— Ramses, râdea Ali, corectându-l. Se zice că a fost odată ca niciodată un rege mare, care se chema Ramses al II-lea şi era cel mai puternic bărbat din toată lumea. El avea un car de aur şi o coroană făcută din diamante…

„Ce noroc pe capul lor că trăiau în Egipt”, se gândea Khalifa atunci. Ce ţară se mai putea mândri cu astfel de poveşti miraculoase? „Mulţumesc, Allah, pentru că mi-ai permis să mă nasc pe tărâmul acesta minunat!”

Amândoi obişnuiau să facă mini-expediţii pe platoul Giseh, unde săpau după pietre şi bucăţi de vase vechi, imaginându-şi că sunt nişte arheologi celebri. Odată, imediat după moartea tatălui lor, descoperiseră chiar la baza Sfinxului un obiect mic din calcar ce reprezenta capul unui faraon şi Khalifa rămăsese mut de uimire, crezând că în sfârşit dăduseră peste ceva antic şi valoros. De-abia după mulţi ani aflase că Ali îngropase el însuşi obiectul doar ca să-i mai aline fratelui său mai mic durerea provocată de pierderea tatălui lor.

Făcuseră excursii până în Saqqara, Dhashur şi Abusir, apoi până la Cairo, unde se strecuraseră pe furiş în Muzeul Antichităţilor, amestecându-se în grupurile de elevi care veniseră în vizită. Chiar şi astăzi putea descrie perfect fiecare colţ al muzeului, aşa de bine îl cunoscuse atunci, în copilărie, în timpul unei astfel de vizite se împrieteniseră cu un savant în vârstă, profesorul al-Habibi. Impresionat de entuziasmul lor tineresc, profesorul le arătase toate colecţiile, încurajându-le interesul sincer. Peste mulţi ani, când Khalifa câştigase o bursă la secţia de istorie antică din cadrul Universităţii, acelaşi profesor îi devenise tutore.

Da, iubea trecutul. Era înconjurat de o aură mistică, ceva care strălucea, ca un lanţ de aur ce se întindea până la începuturile lumii. Iubea trecutul pentru culoarea şi vastitatea lui, dar şi pentru felul în care făcea prezentul să pară mult mai bogat.

Dar cel mai mult îl iubea pentru că şi Ali nutrea aceleaşi sentimente faţă de el. Era ceva special, împărtăşit de amândoi: o inimă unită din care îşi trăgeau forţa şi viaţa. Mâinile lor se atingeau şi acum, făcând un arc peste timp, chiar dacă Ali era mort şi dus pentru totdeauna. Mai mult decât orice, lumea antică reprezenta pentru Khalifa o afirmare a dragostei sale pentru fratele pierdut.

— Cine erau regii Dinastiei a Optsprezecea? îl întreba Ali, testându-l.

— Ahmosis, pronunţa Khalifa încet cuvintele, Amenhotep I, Tutmosis I şi al II-lea, Hatsepsut, Tutmosis al III-lea, Amenhotep al II-lea, Tutmosis al IV-lea, Amenhotep al III-lea, Akhenaton, mmm… ăăăă… of, întotdeauna îl uit p-ăsta…. Mmmmm…. Of…

— Smenkhkare, îi spunea Ali.

— Pe toţi dracii! Ştiam eu! Smenkhkare, Tutankhamon, Ay, Horemheb.

— Învaţă, Yusuf! Învaţă şi fă-te mare!

Ce zile frumoase!

Găsi destul de greu locuinţa lui Nayar. Era ascunsă în spatele unui grup de case, la jumătatea unui deal, iar deasupra ei se zărea un şir de cavităţi tăiate în piatră unde se făceau odată ceremonii funerare, dar care acum erau pline de gunoaie. În faţa casei, priponită cu o funie, stătea o capră pricăjită, căreia îi ieşeau coastele prin piele.

Bătu la uşă şi îi deschise o femeie micuţă, cu ochi verzi, strălucitori.

Nu avea mai mult de treizeci de ani şi probabil că odinioară fusese o frumuseţe. Dar la fel ca majoritatea femeilor *fellah,* chinurile naşterilor şi greutăţile de zi cu zi o îmbătrâniseră înainte de vreme. Pe obrazul drept, Khalifa observă semnele clare ale unor vânătăi.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, spuse el blând, arătându-i legitimaţia. Am venit să…

Se opri, căutând cuvintele potrivite. Mai făcuse lucrul acesta de multe ori, dar nu se obişnuise niciodată cu ideea. Îşi aminti de mama lui cum reacţionase când îi aduseseră ştirea morţii tatălui lor, cum se prăbuşise şi începuse să-şi smulgă hainele, urlând ca un animal rănit. Ura ideea de a provoca o asemenea durere.

— Ce? spuse femeia. S-a îmbătat din nou, nu?

— Pot să intru?

Femeia ridică din umeri şi se întoarse în casă, conducându-l în camera principală, unde două fetiţe se jucau împreună pe podeaua goală de beton. Era răcoare şi întuneric înăuntru şi, în afara unei

canapele lipite de perete şi a unui televizor aşezat pe o masă în colţ, nu exista nici un fel de mobilă. Oricum, televizorul era nou, observă Khalifa.

— Aşadar?

— Mi-e teama că vă aduc veşti proaste, spuse detectivul. Soţul dumneavoastră…

— A fost arestat?

Khalifa îşi muşcă buza:

— A murit.

O clipă îl privi fix, apoi se lăsă greu pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. El se gândi că plânge şi făcu un pas înainte să o liniştească. Numai că atunci când se apropie realiză că gemetele înfundate nu erau suspine, ci hohote de râs.

— Fatma, Iman, spuse ea, chemându-şi cele două fete. S-a întâmplat ceva minunat.

11

CAIRO

După ce termină cu ambasada, Tara se hotărî să treacă pe la apartamentul tatălui său.

Îşi luase foarte puţine lucruri cu el în cele patru luni petrecute la Saqqara – un schimb de haine, câteva agende, un aparat de fotografiat. Restul rămăsese în apartamentul din Cairo. Aici îşi ţinea jurnalele, diapozitivele, hainele, diverse artefacte pe care autorităţile egiptene îi permiseseră să le păstreze. Şi, desigur, colecţia sa impresionantă de cărţi: mii de volume, toate legate în piele şi adunate de-a lungul anilor. „Cărţile, obişnuia el să spună, pot schimba orice cocioabă într-un palat. Ele fac viaţa mult mai suportabilă.”

Oates se oferi să o ducă până acolo cu maşina, dar apartamentul era doar la câteva minute de mers pe jos şi, oricum, simţea nevoia să fie singură o vreme. Oates dădu un telefon în prealabil pentru a se asigura că portarul are chei de rezervă, îi schiţă o hartă ca să ştie cum ajunge acolo şi o însoţi până la poarta principală.

— Sunaţi-mă când vă întoarceţi la hotel, spuse el. Şi, cum v-am mai zis, încercaţi să nu vă prindă noaptea pe drum. Mai ales acum, după incidentul de pe vas.

Zâmbi şi dispăru înapoi în ambasadă.

Era după-amiaza târziu şi soarele care apunea desena umbre pe asfaltul neregulat. Se uită în jurul ei, observând amplasamentele poliţiştilor de-a lungul zidului ce înconjura ambasada, apoi cerşetorul care stătea pe vine la marginea drumului, bărbatul care trăgea după el un căruţ plin ochi cu pepeni. Aruncă o privire peste schiţă şi porni la drum.

Oates îi explicase că această parte din Cairo era cunoscută sub numele de Grădina Oraşului şi, în timp ce traversa labirintul de străzi, îşi dădu seama de ce. Era mai liniştită decât restul metropolei, o rămăşiţă palida a epocii coloniale, cu vile imense, înconjurate de copaci şi arbuşti cu flori – hibiscus, oleandru, iasomie, arbori de *jacaranda* purpurii. Aerul răsuna de ciripitul păsărilor şi mirosea puternic a iarbă proaspăt cosită şi a flori de portocal. Pe stradă nu prea erau oameni, doar două femei care împingeau cărucioare cu copii şi un director cu un costum ciudat. Multe dintre vile aveau limuzine parcate în faţă, cu câte un poliţist în faţa uşii.

Făcu vreo zece minute până la strada Sharia Ahmed Pasha, în colţul căreia se găsea blocul unde locuise tatăl ei, o clădire veche de la începutul secolului, cu ferestre imense şi balcoane din fier forjat.

Probabil că, iniţial, fusese zugrăvită într-un galben vesel. Acum exteriorul era gri, plin de praf şi de funingine.

Urcă scările de la intrare şi împinse uşa, păşind într-un hol răcoros din marmură. Într-o parte, în spatele unui birou, se afla un bărbat în vârstă, probabil portarul. Se apropie şi, după o scurtă conversaţie susţinută prin limbajul semnelor, reuşi să-i spună cine este şi de ce venise. Bombănind, bărbatul se ridică în picioare, scoase un set de chei dintr-un sertar şi se îndreptă spre liftul din colţ, unde îi deschise uşa şi îi făcu semn să-l urmeze.

Apartamentul era la etajul al treilea, la capătul unui coridor tăcut şi sumbru. Se opriră în faţa unei uşi şi portarul încercă trei chei înainte de a o nimeri pe cea potrivită.

— Mulţumesc, spuse Tara după ce bărbatul reuşi să deschidă uşa.

Acesta rămase locului, neclintit.

— Mulţumesc, repetă ea.

Dar el părea că nu are de gând să plece. Urmă un moment stânjenitor de tăcere şi apoi, după ce îşi dădu seama ce aştepta de la ea, Tara îşi desfăcu geanta şi-i dădu câteva bancnote. El se uită la ele, mormăi ceva şi o porni pe coridor, lăsând cheile în uşă. Tara aşteptă până când dispăru, se întoarse şi de-abia atunci intră în apartament, scoţând cheile şi închizând uşa în urma ei.

Se trezi într-un vestibul întunecat, cu parchet pe jos, care dădea în cinci camere – un dormitor, o baie, o bucătărie şi alte două încăperi umplute până la refuz cu cărţi. Toate ferestrele erau închise şi aveau obloanele trase, dând locului un aer închis, de casă părăsită. O clipă avu impresia că percepe o aromă vagă de trabuc, dar după ce inspiră de câteva ori senzaţia dispăru. „Probabil că de vină era soluţia de lustruit sau cine ştie ce”, se gândi ea.

Intră în camera de zi şi aprinse lumina. Peste tot zăceau teancuri de cărţi şi hârtii. Pereţii erau plini cu fotografii ale monumentelor şi ale obiectelor găsite în pământ; în colţul îndepărtat trona un dulap prăfuit, plin cu vase sparte din lut şi *shabit-uri* din faianţă. Plantele lipseau cu desăvârşire.

„Ca şi cum locul ar fi fost păstrat pentru posteritate, se gândi ea. Ca să le arate oamenilor cum s-a trăit într-o epocă diferită.”

Rătăci prin cameră de colo-colo, ridicând lucrurile, uitându-se prin sertare, căutând ceva care să-i dezvăluie adevărata faţă a tatălui ei. Găsi unul dintre jurnalele lui din tinereţe, de prin anii 1960, pe vremea când făcuse săpături în Sudan, scrisul său cu litere mici şi precise fiind întrerupt de desene ale obiectelor descoperite, făcute cu pixul. Într-una dintre camere descoperi o parte din cărţile scrise de el – *Viaţa în Necropola: Excavaţii la Saqqara, 1955-’85*; *De la Snofru la Shepseskaf – Eseuri despre Dinastia a Patra*; *Mormântul lui Mentu-Nefer*; *Domnia şi revoltele din Prima Perioadă Intermediară*. Răsfoi un album cu poze

fotografii ale unui şanţ care, pe măsură ce albumul înainta, devenea din ce în ce mai adânc, până când, în ultimele file, scotea la iveală un zid de piatră. Apartamentul părea un loc dedicat muncii. Nimic nu vorbea despre căldură, dragoste sau sentimente. Nimic din prezent.

Şi-atunci, exact când începuse să se simtă apăsată de atmosfera, apărură două surprize. Lângă patul tatălui său tare, îngust, ca un pat de campanie – descoperi fotografia părinţilor din ziua căsătoriei, în care tatăl ei râdea, cu un trandafir alb prins la rever.

Iar în dulapul prăfuit din living, prins între două vase de lut, desenul unui înger, ale cărui aripi aveau marginile colorate cu argintiu. Tara îşi aminti că îl făcuse cu mult timp în urmă, în clasa întâi, cu ocazia Crăciunului. Tatăl ei îl păstrase tot acest timp. Îl scoase afară, îl întoarse şi citi pe spate scrisul copilăros: „Pentru tăticul meu”.

Îl privi fix un moment după care, brusc, necontrolat, izbucni în hohote de plâns. Se prăbuşi pe un scaun, cutremurată de suspine.

— Oh, tată, se înecă ea. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Mai târziu, după ce îşi mai ostoi lacrimile, luă fotografia din dormitor şi o băgă în rucsac, alături de desenul din copilărie. Mai luă şi o poză de-a tatălui său, care îl înfăţişa lângă un sarcofag imens de piatră, flancat de doi lucrători egipteni. (Îşi aminti cum îi explica, atunci când era doar o fetiţă, că „sarcofag” înseamnă în greacă „mâncător de carne”, o imagine care o marcase atât de mult, încât îi fusese imposibil să adoarmă în noaptea aceea.)

Tocmai încerca să se hotărască dacă să ia şi câteva cărţi când sună telefonul. Se opri, neştiind ce să facă. După un moment, decise că mai bine ar răspunde şi porni spre sufragerie, repezindu-se spre biroul din celălalt capăt al camerei, spre aparatul aşezat pe un vraf de manuscrise. Exact când atinse receptorul, se declanşă robotul telefonic şi încăperea se umplu cu vocea tatălui ei:

— Bună ziua, sunt Michael Mullray. Sunt plecat până în prima săptămână a lunii decembrie; aşa că o să vă rog să nu-mi lăsaţi mesaj. Mă puteţi suna la întoarcere, dar dacă este o chestiune legată de Universitate, vă rog să contactaţi direct facultatea la 7943967. Vă mulţumesc. La revedere.

Se opri brusc, speriată la auzul vocii lui, ca şi cum o parte din tatăl ei nu ar fi dispărut pentru totdeauna, ci ar fi rămas suspendată într-un soi de purgatoriu electronic: nici în lumea reală, nici în cea de dincolo. Când îşi mai reveni puţin, aparatul scoase un sunet şi începu să înregistreze.

La început, Tara crezu că interlocutorul închisese, pentru că nu se auzea nimic de la capătul celălalt al firului. Apoi surprinse un susur slab, o respiraţie uşoară şi realiză că acela care apelase se afla încă pe linie. Făcu un pas spre telefon, dădu să ridice receptorul, dar îşi retrase mâna în ultima clipă. Şi totuşi, el încă nu închisese – ceva îi

spunea că e vorba de un bărbat aştepta, respirând, ascultând, parcă simţind că ea este în apartament şi că trebuie să priceapă că el ştie asta. Liniştea păru să se prelungească la nesfârşit. În cele din urmă, se auzi un clic şi huruitul metalic al aparatului care se reseta. Rămase nemişcată câteva secunde, după care, strângându-şi lucrurile, ieşi grăbită din apartament, trântind uşa în spatele ei. Dintr-o dată se simţi ameninţată de clădire: interiorul mohorât, liftul care scârţâia, tăcerea. Traversă grăbită coridorul, dorind să iasă afară. Pe la jumătatea lui surprinse ceva cu coada ochiului, un cărăbuş mare ce zăcea pe podeaua curată de marmură. Încetini pasul ca să îl privească mai bine şi, când se apropie mai mult, observă că, de fapt, era o grămăjoară cenuşie de scrum de trabuc, mare cât un pul de table. Începu să alerge.

Liftul nu era sus şi decât să aştepte, alese să coboare pe scări, sărind câte două trepte o dată, disperată să ajungă în aer liber. La capătul scărilor, se îndreptă spre holul principal, dar brusc cineva îi bloca drumul. Ţipă, speriată. Era doar portarul.

— Îmi pare rău, spuse ea, respirând greu. M-aţi luat prin surprindere.

Îi dădu cheile şi bărbatul mormăi ceva cu o voce gâjâită.

— Poftim?

El repetă cuvintele.

— Nu înţeleg.

Ridicase deja tonul. Îşi dorea mai mult decât orice să iasă afară, la lumină.

Portarul îi vorbi din nou, repede şi nedesluşit, apoi băgă mâna în buzunar. Tara crezu pentru o clipă că el va scoate o armă şi, când bărbatul ridică din nou mâna spre ea, sări ca arsă înapoi, ridicându-şi braţul într-un gest de apărare. Dar era doar un plic. Un plic alb şi mic.

— Profesor Mullray, rosti el, fluturându-i plicul prin faţă. Vino, profesor Mullray!

Îl privi fix câteva secunde, respirând cu greutate, apoi izbucni în râs.

— Mulţumesc, zise ea, luând scrisoarea. Mulţumesc.

Portarul se întoarse şi porni spre biroul lui, târşâindu-şi picioarele. Tara se întrebă dacă n-ar fi bine să-i mai dea un bacşiş, dar pentru că el părea că nu mai aşteaptă nimic de la ea, ieşi în grabă pe uşa de la intrare şi, după ce făcu stânga, o luă în jos pe stradă, bucurându-se de spaţiul din jurul ei şi de aerul cald. Trecu pe lângă câţiva elevi îmbrăcaţi în cămăşi albe, apretate şi pe lângă un bărbat în uniformă, cu o mulţime de medalii prinse în piept. Pe partea cealaltă a drumului, un grădinar în salopetă uda cu furtunul un şir de tufişuri cu trandafiri veştejiţi.

După vreo douăzeci de metri, îşi aminti de plicul pe care-l ţinea în

mână. Se uită la el şi păli instantaneu:

— Oh, nu, şopti ea, recunoscând scrisul care îi era atât de familiar. Nu după atâta timp, nu acum.

Grădinarul privi lung după ea şi apoi, lăsându-şi capul într-o parte, începu să vorbească înăbuşit lângă guler.

12

SUDANUL DE NORD, LÂNGĂ GRANIŢA CU EGIPTUL

Băiatul ieşi din cort şi începu să alerge, împrăştiind nisipul în toate părţile, spre un când de capre risipite care încotro. Depăşi un foc de tabără stins, un elicopter acoperit cu plasă, câteva grămezi de cutii şi se opri în faţa unui alt cort, plasat oarecum mai izolat faţă de restul taberei. Scoase o bucată de hârtie dintre haine şi se strecură înăuntru.

Aici, un bărbat stătea în picioare, cu ochii închişi. Buzele lui se mişcau uşor, ca şi cum ar fi rostit nişte rugăciuni în tăcere. Avea faţa lungă, suptă şi purta barbă. Nasul coroiat accentua o cicatrice adâncă şi verticală, chiar în mijlocul frunţii, unde pielea era fină şi strălucitoare, de parcă ar fi fost lustruită cu putere. Zâmbea, pierdut în meditaţie.

Îngenunche, punându-şi palmele pe pământ şi atinse covorul cu nasul şi fruntea, ignorând prezenţa băiatului, care rămăsese locului, privind cu admiraţie. Trecu un minut, apoi două, trei, iar bărbatul cu nasul coroiat îşi continuă rugăciunile, aplecându-se şi ridicându-se încontinuu, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. Părea că nu o să termine niciodată şi băiatul schiţă un gest să plece, dar chiar atunci credinciosul îşi înclină capul până la pământ pentru ultima oară, rosti „amin”, se ridică în picioare şi se întoarse. Băiatul făcu un pas înainte şi îi dădu bucata de hârtie.

— A venit asta, Stăpâne. E de la doctorul Dravic.

Bărbatul luă hârtia şi o citi, ochii verzi strălucindu-i în semiîntunericul dinăuntru.

Avea ceva ameninţător în înfăţişare, un aer de violenţă stăpânită şi, în mod straniu, un soi de blândeţe în felul în care îşi aşeză mâna pe capul băiatului, într-un gest de linişti. Băiatul îşi ţinea privirea în jos, copleşit de amestecul de teamă şi adorare.

Bărbatul termină de citit şi îi dădu hârtia înapoi:

— Allah, binecuvântat fie numele lui, ne dăruieşte şi Allah, binecuvântat fie numele lui, ne ia înapoi.

Băiatul continua să-şi ţină privirea în podea.

— Te rog, Stăpâne, şopti el, nu înţeleg.

— Nu este datoria noastră să înţelegem, Mehmet, spuse bărbatul, ridicându-i bărbia, ca să se poată uita în ochii lui.

Băiatul avea şi el aceeaşi cicatrice în mijlocul frunţii.

— Noi ştim pur şi simplu că Dumnezeu are scopul Lui şi noi facem

parte din El. Noi nu punem la îndoială voia Atotputernicului. Facem doar cum vrea El. Fără să întrebăm. Fără ezitare.

— Da, Stăpâne, rosti băiatul copleşit.

— El ne-a dat o sarcină grea. Un drum. Dacă ajungem la capătul lui, recompensa va fi uriaşă. Dacă dăm greş…

— Ce, Stăpâne? Ce se întâmplă dacă dăm greş?

Băiatul părea îngrozit. Bărbatul îl mângâie pe păr, liniştindu-l:

— Nu vom da greş.

Zâmbi:

— E posibil ca drumul să fie dificil, dar vom ajunge la capătul lui. Nu ţi-am spus? Suntem aleşii Domnului.

Băiatul zâmbi şi el şi-şi aruncă braţele în jurul taliei bărbatului, îmbrăţişându-l. Acesta îl împinse deoparte:

— Avem treburi de făcut. Sună-l pe doctorul Dravic. Spune-i că trebuie să găsească piesa care lipseşte. Înţelegi? Trebuie să găsească piesa care lipseşte.

— El trebuie să găsească piesa care lipseşte, repetă băiatul.

— Între timp, totul continuă conform planului. Nu se schimbă nimic. Poţi să ţii minte asta?

— Da, Stăpâne.

— Lovim tabăra într-o oră. Du-te!

Băiatul ieşi din cort şi o luă la goană înapoi. Sayf al-Tha'r privi lung în urma lui.

Îl găsiseră acum patru ani, un copil orfan al străzii, scormonind ca un animal după mâncare prin tomberoanele din Cairo. Analfabet, fără părinţi, sălbatic, fusese îmbăiat şi hrănit şi, de-a lungul timpului, devenise unul de-al lor, primindu-şi semnul credinţei pe frunte şi jurând că se va îmbrăca numai în negru, culoarea puterii şi a loialităţii.

Era un băiat bun – simplu, inocent, devotat. Ca el mai erau sute, poate chiar mii. În timp ce bogaţii îşi umpleau burţile şi se închinau unor idoli falşi, copiii ca Mehmet mureau de foame. Lumea era bolnavă. Posedată. Condusă *de Kufr.* Totuşi, el se lupta să îndrepte lucrurile, să-i ridice pe cei călcaţi în picioare, să-i aducă pe calea cea dreaptă pe necredincioşi. Să reinstaureze legea dreptăţii.

Iar acum, în mod miraculos, mijloacele prin care putea să-şi atingă scopurile îi fuseseră arătate. Arătate, doar atât. Dumnezeu dăruia şi Dumnezeu lua înapoi. Era frustrant. Dar el ştia că toate au un scop. Dumnezeu avea întotdeauna un scop. În cazul lui, să-şi încerce slujitorul. Să-i încerce hotărârea. O viaţă uşoară era pentru cei cu credinţa slabă. Doar la necaz se vedea cât sunt de profunde sinceritatea şi credinţa. Allah îi testa devotamentul. Iar el nu-l va dezamăgi. Lucrul respectiv va fi găsit. Oricât de multe sacrificii umane s-ar fi impus. El, slujitorul, nu-şi va dezamăgi stăpânul. Iar stăpânul, ştia cu certitudine, nu-l va dezamăgi atâta timp cât credinţa lui era

sinceră. Atâta timp cât nu dădea dovadă de slăbiciune. Îl mai privi pe băiat câteva secunde, apoi se întoarse în cort, unde căzu în genunchi, îşi plecă faţa la pământ şi îşi reluă rugăciunile.

13

CAIRO

Tara deschise plicul imediat ce ajunse la hotel. Ştia că ar fi trebuit mai degrabă să-l arunce, dar nu se putu abţine. Chiar şi după şase ani, o parte din ea nu uitase deloc.

— Naiba să te ia, murmură ea, rupând plicul cu degetul, să te ia naiba pentru că te-ai întors. Uite-aşa, să te ia naiba!

> Salut Michael
>
> O să stau în oraş câteva săptămâni. Te-ai întors de la Saqqara? Dacă da, te invit să bem ceva împreună. Eu stau la Hotel Salah al-Din (753127) şi mă poţi găsi aproape în fiecare seară în ceainăria de la intersecţia Ahmed Maher cu Bursa'id. Cred că-i zice Ahwa Wadood.
>
> Sper că ai avut un an bun şi doresc să ne vedem cât mai curând.
>
> Daniel L.
>
> P.S. Ai auzit despre Schenker? Crede că a găsit mormântul lui Imhotep! Un prost.

Zâmbi fără să vrea. Atât de tipic pentru Daniel să simuleze seriozitatea pentru ca mai apoi să trântească cine ştie ce remarcă total nepotrivită. Pentru prima dată, după multă vreme, simţi un nod în gât şi un mare gol în stomac. Dumnezeule, cât o făcuse să sufere!

Reciti biletul, îl mototoli şi-l aruncă într-un colţ. Scoase o sticlă de vodcă din mini-bar şi ieşi afară pe balcon, dar reveni în cameră imediat şi se aruncă pe pat, privind fix tavanul. Trecură cinci minute, zece, douăsprezece. Se ridică în picioare, înhăţă rucsacul şi plecă.

— Ceainăria Ahwa Wadood, îi spuse ea primului şofer de taxi care aştepta în faţa hotelului. La intersecţia dintre Ahmed Maher şi…

— Bursa'id, completă bărbatul, deschizându-i portiera. Ştiu.

Urcă şi maşina demară.

„Ce idioată eşti, se gândi Tara, privind pe fereastră vitrinele frumos luminate ale magazinelor. Eşti o idioată tristă şi slabă.”

Pe partea cealaltă a străzii, un Mercedes coborî de pe bordură şi se strecură în spatele lor, ca o panteră în urmărirea prăzii.

Îşi amintea atât de bine ziua în care se întâlniseră! Cât timp trecuse

de atunci? Doamne, aproape opt ani!

Era anul doi la Colegiul Universitar din Londra, specialitatea zoologie şi împărţea un apartament cu alte trei prietene. Părinţii ei locuiau în Oxford, consumându-şi ultimele zile ale căsniciei. Într-o seară, plecase să ia masa cu ei.

Trebuia să fie o reuniune de familie, doar ei trei, deci se anunţau câteva ore destul de neplăcute, având în vedere că părinţii ei de-abia dacă mai schimbau două vorbe între ei. Când sosise, tatăl ei îi spusese că li se va alătura mai târziu şi un coleg de-al lui.

— Un tânăr interesant, zise el, jumătate englez, jumătate francez, puţin mai mare ca tine. Îşi face doctoratul în practicile funerare din Regatul Târziu, de la necropola tebană; tocmai s-a întors din Valea Regilor unde a săpat vreo trei luni. Absolut genial. Cunoaşte mai bine decât oricine iconografia mormintelor şi a textelor privind viaţa după moarte.

— Pare fascinant, mormăi Tara.

— Da, cred că o să-l placi, zâmbi tatăl ei, ignorându-i sarcasmul. E un tip mai ciudat. Pasionat. Desigur, toţi suntem pasionaţi, dar nu avem atâta ardoare. Îţi dă senzaţia că şi-ar tăia o mână dacă aşa ar putea afla mai multe despre un anume subiect. Şi poate chiar mâna altcuiva. E fanatic de-a dreptul.

— Cine se aseamănă se-adună.

— Poate că ai dreptate, dar eu, cel puţin, te am pe tine şi pe mama ta. Daniel nu pare să aibă pe cineva. Sincer, îmi fac griji pentru el. E prea obsedat. Dacă nu ia măsuri, are toate şansele să moară tânăr.

Tara dăduse pe gât un păhărel de vodcă. Practicile funerare din Regatul Târziu de la necropola tebană. Iisuse!

Întârzie aproape o oră şi tocmai discutau dacă să înceapă masa fără el, când se auzi soneria de la intrare. Tara se duse să răspundă, uşor ameţită de alcool, propunându-şi să fie politicoasă.

Cu puţin noroc, poate va pleca imediat după cină. „Dă, Doamne, să se care imediat după masă!” gândi ea.

Se opri o clipă să-şi aranjeze ţinuta, apoi deschise uşa.

„Oh, Doamne, cât eşti de arătos!”

Din fericire nu rosti cuvintele decât în gând, deşi o urmă de surpriză probabil că se vedea şi pe faţa ei, pentru că tipul era exact opusul a ceea ce-şi imaginase ea: era înalt, smead, cu pometi frumoşi şi ochii negri tăciune. Tara nu-şi mai putea lua privirea de la el.

— Îmi pare atât de rău că am întârziat, spuse el cu un uşor accent galic. Am avut ceva de terminat.

— Practicile funerare din Regatul Târziu de la necropola tebană, răspunse ea, cu evidentă stânjeneală în glas.

Tânărul izbucni în râs:

— De fapt, am completat nişte formulare pentru o bursă. Probabil

că e o activitate mult mai interesantă.
Îi întinse mâna:
— Daniel Lacage.
— Tara Mullray.
Stătură cu mâinile lipite mai mult decât era necesar, după care intrară în casă.
Cina a fost minunată. Cei doi bărbaţi petrecuseră mare parte din timp, discutând în contradictoriu despre un subiect obscur din istoria Noului Regat – dacă existase sau nu o coregenţa între Amenhotep al III-lea şi fiul său, Akhenaton. Mai auzise astfel de conversaţii de o sută de ori înainte. De data asta însă, datorită lui Daniel, discuţia căpătase alt aspect, total diferit de dezbaterile academice terne, cu privire la evenimente uitate până şi de istorie.
— Îmi pare rău.
Îi zâmbi Tarei, în timp ce mama ei servea budinca:
— Trebuie să fie un chin pentru tine.
— Deloc, răspunse Tara. Pentru prima dată în viaţa mea Egiptul mi se pare şi mie interesant.
— Îţi mulţumesc foarte mult, rosti tatăl ei, aproape supărat.
După cină ieşiră amândoi în grădina din spate la o ţigară. Era o noapte caldă şi cerul părea îmbrăcat în stele. Se plimbară pe peluză, apoi se aşezară pe un balansoar ruginit.
— Ai fost de-a dreptul politicoasă mai adineauri, spuse el, în timp ce băga două ţigări în gură, le aprinse şi îi întinse şi ei una. Nu era nevoie.
— Nu sunt niciodată politicoasă, rosti ea, acceptând ţigara. Sau, cel puţin, nu în seara asta.
O vreme au rămas aşa, fără să mai scoată nici o vorbă, legănându-se încet, aproape unul de altul. Daniel avea un miros aparte, nu de *aftershave,* ci de ceva mai puternic, natural.
— Tata spune ca ai făcut săpături în Valea Regilor, sparse ea tăcerea în cele din urmă.
— Ceva mai sus, de fapt. Sus pe dealuri.
— Ai căutat ceva anume?
— Oh, nişte morminte din Regatul Târziu. Dinastia Douăzeci şi şase. Nimic excepţional.
— Credeam că eşti un fanatic al mormintelor.
— Sunt, spuse el. Dar nu în seara asta.
Izbucniră în râs şi se fixară din ochi înainte de a-şi întoarce amândoi privirile spre cer. Deasupra lor ramurile unui pin bătrân se încolăceau ca nişte braţe. Urmă o tăcere lungă.
— Ştii, Valea Regilor este un loc magic, spuse el în cele din urmă, cu o voce joasă, aproape şoptită, ca şi când ar fi vorbit singur. Te trec fiori doar când te gândeşti ce comori trebuie să fi fost îngropate acolo.

Gândeşte-te şi tu ce au găsit în mormântul lui Tutankhamon. Iar el a fost un faraon minor. Un nimeni. Gândeşte-te ce trebuie să fie în mormântul unui mare conducător. Ca Amenhotep al III-lea sau Horemheb, sau Seti I.

Îşi lăsă capul pe spate, zâmbind, pierdut brusc în propriile gânduri:

— Mă întreb adesea cum e să găseşti aşa ceva. Oricum, nu se va mai întâmpla niciodată. Tutankhamon a fost unic, o şansă la un miliard ca mormântul lui să reziste. Şi totuşi, nu mă pot abţine să nu mă gândesc. Imaginează-ţi emoţiile! Intensitatea. Nimic nu se compară cu asta. Nimic de pe pământ. Dar apoi, desigur… Oftă.

— Ce?

— Păi, probabil că entuziasmul nu va dura la infinit. E tipic arheologiei. O singură descoperire nu este niciodată suficientă. Întotdeauna cauţi să te întreci pe tine. Vezi cazul lui Carter. După ce a terminat cu mormântul lui Tutankhamon şi-a petrecut ultimii zece ani din viaţă, spunându-le tuturor că ştie unde este îngropat Alexandru cel Mare. Ai crede că, de fapt, cea mai mare descoperire din istoria arheologiei este de ajuns, dar nici pe departe. Îţi petreci toată viaţa în căutarea secretelor trecutului şi, în acelaşi timp, îţi faci griji ca nu cumva să nu mai existe nimic de descoperit.

Tăcu un moment, încruntându-şi sprâncenele, după care bătu o ţigară de marginea leagănului şi râse:

— Ia uite ce vorbesc! Pun pariu că ai fi preferat să rămâi în casă şi să ajuţi la spălatul vaselor.

Privirile li se întâlniră din nou şi, parcă acţionând independent de restul corpului, degetele lor se apropiară şi se atinseră. A fost un gest inocent, delicat, dar plin de intensitate. Fiecare se uită brusc în altă parte. Degetele însă rămăseseră înlănţuite, străbătute de un flux inefabil.

Trei zile mai târziu s-au întâlnit la Londra şi, în mai puţin de o săptămână, au devenit iubiţi.

A fost o perioadă magică, cea mai frumoasă din viaţa ei. El stătea pe strada Gower, într-o mansardă micuţă – cu două luminatoare întunecate şi nici un fel de încălzire centrală – pe care o transformară în cuibul lor. Făceau dragoste zi şi noapte, jucau table, improvizau picnicuri între cearşafuri şi se iubeau din nou, devorându-se unul pe altul.

Era extrem de talentat la desen, aşa că ea se întindea goală pe pat, timidă şi îmbujorată toată, în timp ce el o desena în creion sau cărbune, umplând coală după coală cu imaginea ei, ca şi cum fiecare desen ar fi devenit o confirmare oficială a legăturii lor.

Un prieten de-al lui avea o motoretă veche Triumf şi în week-end plecau la ţară. Tara îşi prindea strâns mâinile în jurul taliei lui şi porneau în căutarea unor colţuri secrete în care să fie singuri – o

pădure tăcută, malul pustiu al unui râu, o bucată de plajă goală.

Au mers împreună la Muzeul Britanic, unde Daniel i-a arătat obiectele la care ţinea în mod special. Discutau apoi despre istoria lor: o tăbliţă cu scriere cuneiformă din Amarna; un hipopotam din ceramică albastră; un vas din perioada lui Ramessid, pe care era pictat un bărbat care strângea o femeie pe la spate.

— „Liniştea este dorinţa trupului meu”, spuse el, traducându-i textul hieroglific.

— A mea în nici un caz, râse ea, luându-i faţa în mâini şi sărutându-l cu pasiune, ignorându-i pe turiştii care stăteau la coadă în spatele lor.

Vizitaseră împreună şi alte colecţii – Petrie, Bodleian, Muzeul Sir John Soane unde văzuseră sarcofagul lui Seti I iar ea, în schimb, l-a dus la Grădina Zoologică din Londra, unde o prietenă de-a ei, care lucra acolo, le-a adus un piton ca să-l ţină în braţe, lucru care nu l-a încântat deloc pe Daniel.

Părinţii ei se despărţiseră deja, dar ea fusese atât de preocupată de viaţa ei cu Daniel, încât separarea lor nu o afectase mai deloc. Absolvi cursurile pe care le urma şi se înscrise la masterat, mai mult din inerţie, pentru că nu prea era conştientă de ceea ce i se întâmpla, ca şi cum ar fi trăit într-un univers paralel. Era atât de fericită! Se simţea, în sfârşit, împlinită.

— Ce-ar mai putea fi? întreba ea în timp ce stăteau întinşi unul lângă altul, după o noapte fierbinte de dragoste. Ce altceva mi-aş mai putea dori?

— Ce altceva ţi-ai mai putea dori? întrebă şi Daniel.

— Nimic, răspunse ea, ghemuindu-se lângă el. Absolut nimic.

— Daniel este o persoană extrem de talentată, îi spusese tatăl ei când îi mărturisise relaţia lor. Unul dintre cei mai buni elevi, căruia am avut privilegiul să-i fiu profesor. Alcătuiţi un cuplu minunat.

Făcuse o pauză, după care adăugase:

— Dar ai grijă, Tara! La fel ca toţi oamenii talentaţi, are în el o parte întunecată. Nu-l lăsa să te rănească.

— N-o va face, tată, spusese ea. Ştiu că n-o va face.

În mod ciudat, pentru faptul că Daniel o rănise în final, undeva, în adâncul sufletului, Tara îl învinovăţise mai degrabă pe tatăl ei, ca şi cum avertismentul acela ar fi fost cauza rupturii relaţiei lor şi nu persoana în privinţa căreia fusese avertizată.

Ceainăria Ahwa Wadood era o bodegă murdară, cu podeaua plină de praf şi mese înghesuite, în jurul cărora stăteau îngrămădiţi bătrâni care îşi sorbeau ceaiul şi jucau domino.

Tara îl văzu imediat ce intră, în capătul celălalt al încăperii, pufăind dintr-o pipă *shisha,* cu capul aplecat peste o cutie de table, concentrat la maximum. Nu se schimbase prea mult în ultimii şase ani, deşi acum

avea părul puţin mai lung şi faţa arsă de soare. Rămase neclintită câteva secunde, simţind că i se face rău, după care porni spre el. Când ajunse în dreptul lui, el îşi ridică privirea:

— Tara!

Ochii lui negri se făcură mari de uimire. Se uitară lung unul la altul, fără să scoată o vorbă. Brusc, Tara se înclină peste masă, îşi ridică mâna şi îi arse una peste faţă:

— Porcule, rosti ea printre dinţii încleştaţi.

LUXOR, COLINELE TEBANE

Nebunul se aşeză pe vine lângă foc, învârtind tăciunii cu un băţ. În jurul lui, colinele se conturau ameninţătoare şi tăcute, singurul semn de viaţă fiind urletul ocazional al vreunui câine sălbatic. În spatele lui, razele strălucitoare ale lunii luminau uşor în noapte.

Flăcările jucăuşe aruncau umbre pe chipul murdar, încadrat de şuviţe soioase de păr, ce-i atârnau până la umeri. I se părea că vede zei în mijlocul focului: fiinţe ciudate cu corp de om şi cap de animal. Unul dintre ei avea cap de şacal, unul de pasăre, în timp ce altul, cu o parură înaltă, avea o faţă alungită de crocodil. Îl înspăimântau şi-l încântau în acelaşi timp. Începu să se legene, cu buzele tremurând, hipnotizat de imaginile care se derulau la picioarele lui.

Acum flăcările îi arătau şi alte secrete: o cameră întunecată, un coşciug, bijuterii, obiecte îngrămădite lângă un perete, săbii, scuturi, cuţite. Holbă ochii uimit.

Flăcările părură că se sting, dar numai pentru o clipă şi, după ce se aprinseră din nou, camera dispăruse şi în locul ei apăruse altceva. Un deşert. Kilometri de nisip arzător şi, în mijlocul lui, o armată imensă care mărşăluia. Auzea tropăitul paşilor, clinchetul armurilor, murmurul unui cântec. Dar mai era un zgomot, îndepărtat, ca răgetul unui leu. Părea să vină de sub nisipuri şi crescu în intensitate, până când le acoperi pe toate celelalte. Pleoapele bărbatului începură să se zbată, iar respiraţia îi deveni sacadată. Flăcările săreau, vântul începuse să bată şi atunci, în timp ce privea îngrozit, nisipurile deşertului se porniră să fiarbă şi să facă spume, ca valurile oceanului. Se unduiră şi se rotiră, apoi se înălţară chiar în faţa lui, ca un *tsunami,* din ce în ce mai sus, înghiţind întreaga armată. Ţipă şi se aruncă pe spate, simţind că va fi şi el înghiţit de vârtej dacă nu se ferea din calea lui. Sări în picioare şi o luă la goană printre coline, jeluindu-se.

— Nu!

Strigătele lui răsunară în noaptea calmă:

— Apără-mă, Allah! Allah, ai milă de sufletul meu! Nuuuuuu!

14

CAIRO

Jenny o catalogase drept „săptămâna Mike Tyson”. Mai întâi Daniel o părăsise, apoi, aproape imediat, aflase că mama ei are cancer în ultima fază. Două lovituri de graţie apărute din senin, una după alta, care o doborâseră.

— Mda, spusese Jenny, nici Mike Tyson nu ar putea s-o încaseze mai rău.

Privind în urmă – iar în ultimii şase ani nu făcuse altceva decât să privească în trecut şi să întoarcă lucrurile pe toate feţele – vedea că, încă de la început, existaseră anumite semne.

În ciuda legăturii lor strânse, o parte din Daniel rămăsese întotdeauna necunoscută. După ce făceau dragoste, el se afunda imediat în lectură, parcă speriat de profunzimea sentimentului pe care îl arătase. Vorbeau o mulţime şi totuşi nu-i spusese niciodată nimic despre el. După mai bine de un an petrecut împreună tot nu ştia mai nimic despre trecutul lui. Era ca şi cum ar fi săpat cu excavatorul şi ar fi dat peste stâncă solidă, la doar câţiva centimetri de suprafaţă. Se născuse la Paris, îşi pierduse ambii părinţi într-un accident de maşină, venise să locuiască la mătuşa lui din Anglia şi intrase primul la Oxford. Cam atât. Părea că se cufundă cât se poate de mult în istoria Egiptului doar ca să compenseze lipsa lui de trecut.

Da, semnele existaseră încă de la început. Ea le ignorase însă. Refuzase să le conştientizeze. Îl iubea atât de mult…

Sfârşitul venise fără nici un fel de avertisment. Într-o seară ajunsese acasă la el – trecuseră deja optsprezece luni de când erau împreună – se îmbrăţişaseră, se sărutaseră şi după aceea el se îndepărtase de ea.

— Astăzi am primit veşti de la Consiliul Suprem al Antichităţilor, spuse el, ferindu-şi oarecum privirea. Mi s-a acordat permisiunea să sap în Valea Regilor. Voi conduce propria expediţie.

— Daniel, dar asta-i minunat! strigă ea, apropiindu-se de el şi înconjurându-l cu braţele. Sunt aşa mândră de tine!

Se agăţă de umerii lui, dar se dădu înapoi după un moment, simţind că el nu-i răspunde la îmbrăţişare, bănuind că mai urmează ceva:

— Ce e?

Ochii lui păreau mai negri ca niciodată:

— Asta înseamnă că voi locui o vreme în Egipt.

Ea izbucni în râs:

— Normal că o să stai în Egipt. Ce te aşteptai să faci? Să faci

naveta?

Daniel zâmbi, dar expresia de pe chipul lui nu era una prea fericită:

— Este o responsabilitate uriaşă, Tara, să am permisiunea de a excava în paradisul arheologilor. Este o mare onoare. Va trebui să-mi concentrez toată atenţia asupra acestui lucru.

— Desigur că va trebui să-ţi concentrezi toată atenţia.

— Toată atenţia.

Modul în care el subliniase „toată” o făcu să se înfioare, ca şi cum de-abia acum urma să vină marele cutremur.

Se dădu un pas înapoi, încercând să-i prindă privirea, dar el îşi ferea ochii cât putea de mult:

— Ce vrei să spui, Daniel?

Tăcere. Se apropie din nou de el şi-l apucă de mâini:

— Nu e nici o problemă. Pot să trăiesc fără tine câteva luni. O să fie bine.

În spatele lui, pe birou, se afla o sticlă de vodcă. El îşi desprinse mâinile din ale ei şi-şi turnă un pahar:

— E mai mult de atât.

Un alt fior îi îngheţă inima:

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Daniel dădu vodca peste cap:

— S-a terminat, Tara.

— S-a terminat?

— Îmi pare rău că sunt atât de direct, dar chiar nu ştiu cum să zic altfel. Am aşteptat toată viaţa o astfel de ocazie. Nu-mi pot permite să-mi stea ceva în cale. Nici măcar tu.

Ea continuă să-l privească fix câteva secunde, ca şi când ar fi primit un pumn în stomac, se clătină şi făcu vreo câţiva paşi înapoi pentru a se sprijini de tocul uşii. Camera îşi pierdea conturul şi aerul o sufoca.

— Cum aş putea eu… să-ţi stau în cale?

— N-am cum să-ţi explic, Tara. Trebuie pur şi simplu să mă concentrez asupra muncii mele. Trebuie să elimin orice… povară.

— Povară!

Se lupta din toate puterile să-şi controleze vocea, să găsească nişte cuvinte potrivite:

— Asta sunt eu pentru tine, Daniel? O povară?

— N-am vrut să spun asta. Doar că… trebuie să fiu liber ca să pot lucra. Nu-mi pot permite să mă ţină ceva în loc. Îmi pare rău. Ultimul an a fost cel mai frumos din viaţa mea. Dar…

— Ai găsit ceva mai bun.

Se lăsă o tăcere grea:

— Da, răspunse el în cele din urmă.

Tara se prăbuşi pe podea, hohotind, incapabilă să-şi controleze lacrimile.

— Oh, Doamne, suspină ea. Oh, Doamne, Daniel, te rog nu-mi face asta!

Când plecă, douăzeci de minute mai târziu, în sufletul ei rămăsese un mare pustiu. Două zile nu avu nici o veste de la el, apoi, pentru că nu mai rezistă, trecu pe la mansarda lui. Ciocăni, dar nu-i răspunse nimeni.

— S-a mutat, o informase un student care stătea cu un etaj mai jos. A plecat în Egipt sau cam aşa ceva. Săptămâna viitoare vine un nou chiriaş.

Nici măcar un bilet nu-i lăsase.

Atunci îşi dorise să moară. Cumpărase chiar cinci tuburi de aspirină şi o sticlă de vodcă.

În aceeaşi săptămână primi şi vestea despre boala mamei ei, care mai diminuase întrucâtva durerea despărţirii de Daniel, suferinţa agonizantă fiind înlocuită de alta nouă.

Îşi îngrijise mama timp de patru luni şi, în perioada aceea, în care fusese martora stingerii ei puţin câte puţin, reuşise cumva să se împace cu ideea că relaţia cu Daniel nu mai există. Când, în cele din urmă, mama ei murise, Tara se ocupase de înmormântare şi plecase imediat după aceea în Australia, apoi în America de Sud. După ce s-a întors şi-a cumpărat apartamentul, s-a angajat la Grădina Zoologică şi şi-a regăsit un oarecare echilibru.

Durerea totuşi nu o părăsise niciodată. A mai avut şi alte relaţii, dar fusese foarte reţinută în sentimente, nemaidorindu-şi nici o clipă măcar să treacă prin chinuri similare.

Nu-l mai văzuse şi nici nu mai auzise nimic de el. Până în seara asta.

— Bănuiesc că am meritat palma ta, spuse el.

— Da, replică ea. Din plin.

Plecară de la ceainărie, urmăriţi de privirile şi şuşotelile celorlalţi clienţi, iar acum mergeau pe Ahmed Maher, îndreptându-se spre inima cartierului islamic, acolo unde se vindeau lămpi şi pipe *shisha,* haine şi legume. Aerul era greu, plin de aroma dulce-amăruie a mirodeniilor, dar şi de izul gunoaielor; sute de zgomote diferite le asaltau urechile – lovituri, muzică, ţiuituri, iar din faţa unui magazin, scrâşnitul ritmic al unei maşini imense de făcut fidea.

Ajunseră la o intersecţie şi o luară la stânga trecând pe sub o poartă din piatră sculptată, deasupra căreia se înălţau două minarete, în faţă se întindea o străduţă îngustă şi mai aglomerată decât cea pe care o lăsaseră în urmă. După vreo cincizeci de metri intrară pe o alee şi se opriră în faţa unei uşi de lemn masiv. Pe zid era prinsă o placă pe care scria: „Hotel Salah al-Din”. Daniel împinse uşa şi păşiră amândoi într-o curte mică, plină de praf, în mijlocul căreia trona o fântână

arteziană. Chiar pe deasupra lor trecea o galerie de lemn.

— Casă, dulce casă, spuse el.

Camera lui se găsea la etajul superior, deschizându-se spre galerie. Era simplă, dar curată. Aprinse lumina, trase obloanele şi turnă whisky în două pahare. De jos se auzeau scârţâitul căruţelor şi un amestec de glasuri. Între ei se lăsă o tăcere lungă.

— Nu ştiu ce să spun, rosti el, în cele din urmă.

— Ce-ai zice de un „îmi pare rău”?

— Ar schimba cu ceva situaţia?

— Ar fi un început.

— Atunci, îmi pare rău, Tara! Sincer!

Pe masă zăcea un pachet de ţigări de foi, din care Daniel luă una, o aprinse, scoţând un nor dens de fum. Părea stânjenit, nervos şi-şi rotea privirea neliniştit. În lumina rece a camerei ea văzu că îmbătrânise mai mult decât avusese senzaţia prima dată. Avea fire de păr alb şi fruntea îi era brăzdată de riduri. Era însă în continuare foarte arătos. Doamne, cât era de frumos!

— Când ai început să fumezi din astea? întrebă ea.

El ridică din umeri:

— Acum câţiva ani. Carter obişnuia să fumeze aşa ceva. Am crezut că poate o să capăt şi eu puţin din norocul lui.

— Şi? Ai căpătat?

— Nu prea.

Umplu din nou paharele. De afară răsună claxonul prelung al unei motorete care încerca să-şi facă loc prin mulţime.

— Şi cum m-ai găsit? întrebă el. Bănuiesc că nu ai intrat în ceainărie aşa, din întâmplare.

— Am văzut biletul pe care i l-ai lăsat tatălui meu.

— Ah, da. Ce mai face?

Atunci îi spuse.

— Oh, Iisuse! Îmi pare rău. N-am ştiut. Serios, n-am ştiut.

Puse deoparte paharul şi se apropie de ea, deschizându-şi braţele, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze. Ea ridică mâna, oprindu-l şi Daniel îşi lăsă braţele în jos, pe lângă corp.

— Îmi pare rău, Tara. Pot să fac ceva pentru tine?

— Am avut grijă de tot.

El dădu din cap şi se retrase. Tăcerea se lăsă din nou între ei. Tara se întreba ce caută acolo, ce încerca să obţină de fapt. Firicelele de fum se încolăceau în jurul becului.

— Şi, ce-ai făcut în ultimii şase ani? întrebă ea într-un final, fiind conştientă de cât de superficial suna întrebarea.

Daniel dădu pe gât băutura:

— Lucruri obişnuite. Am săpat. Am citit. Am scris câteva cărţi.

— Locuieşti aici acum?

El dădu din cap că nu:

— În Luxor. Am venit în Cairo doar pentru câteva zile. Afaceri.

— N-am ştiut că încă mai ţii legătura cu tata.

— Păi, nu mai ţineam. N-am mai vorbit de când...

Se opri, turnându-şi din nou un pahar:

— M-am gândit că ar fi plăcut să-l revăd. Nu ştiu de ce. Probabil că de dragul vremurilor trecute. Mă îndoiesc însă că mi-ar fi răspuns. Mă ura pentru ceea ce ţi-am făcut.

— Nu e singurul.

— Da, spuse el, bănuiesc că nu.

Terminară sticla de whisky, povestindu-şi te miri ce, dar păstrând conversaţia la un nivel superficial. Afară zgomotul se înteţi, se transformă la un moment dat în hărmălaie, după care forfota începu să se domolească pe măsură ce magazinele trăgeau obloanele şi mulţimea se risipea.

— Nici măcar nu mi-ai scris, spuse ea, jucându-se cu paharul.

Era târziu şi se simţea ameţită şi epuizată. Strada era pustie şi tăcută; doar bucăţele de hârtie pluteau prin aer, împinse de colo-colo de o adiere uşoară.

— Ai fi vrut să-ţi scriu?

Tara se gândi, după care scutură din cap:

— Nu.

Stătea pe marginea patului. Daniel se aşezase pe o canapea lipită de peretele opus.

— Mi-ai distrus viaţa, adăugă ea.

Daniel se uită la ea şi privirile li se întâlniră scurt, înainte ca Tara să-şi dea capul pe spate, înghiţind şi ultimul strop de whisky:

— Oricum, ce-a fost, a fost. Totul s-a terminat.

Exact în clipa în care rosti cuvintele, îşi dădu seama că nu e aşa. Că, de fapt, ceva urma să se întâmple. Ceva profund.

Afară, dincolo de poarta cenuşie de piatră, pe sub care trecuseră amândoi mai devreme, Mercedesul negru aştepta liniştit pe trotuar.

15

LUXOR

— Şi nu ştii nimic despre nici o descoperire? întrebă Khalifa plictisit, aruncând chiştocul într-un pahar gol în care fusese cafea.

Bărbatul din faţa lui clătină din cap.

— Un mormânt? Un depozit secret? Ceva ieşit din comun?

Din nou o negaţie din cap.

— Haide, Omar! Dacă a apărut ceva, noi oricum vom afla, aşa că ai face bine să ne spui, dacă ştii.

Bărbatul ridică din umeri şi îşi suflă nasul în mâneca tunicii.

— Nu ştiu nimic, spuse el. Nimica, nimicuţa. Îţi pierzi vremea cu mine.

Era opt dimineaţa şi Khalifa nu dormise nici un pic noaptea care trecuse. Ochii îl dureau, gura îi era uscată, iar capul îi vâjâia. În ultimele şaptesprezece ore nu făcuse decât o scurtă pauză pentru rugăciuni şi ca să mănânce ceva. În rest, el şi Saryia chestionaseră toate persoanele din Luxor care aveau legătură cu comerţul de antichităţi, sperând să găsească un fir în cazul Abu Nayar. Toată după-amiaza, toată noaptea şi toată dimineaţa un şir neîntrerupt de comercianţi cunoscuţi trecuseră prin secţia de poliţie din Sharia el-Karnak, toţi dându-i acelaşi răspuns la întrebarea lui: nu, nu ştiau nimic despre nici un fel de descoperire nouă; nu, nu ştiau nimic despre vreun obiect antic ieşit pe piaţă de curând; şi da, dacă îşi aminteau ceva, îi vor contacta. Era ca şi cum ar fi ascultat aceeaşi casetă, derulându-se întruna.

Khalifa îşi aprinse o altă ţigară. Nu prea mai simţea nevoia să fumeze, dar trebuia să-l ţină şi pe el treaz ceva.

— Ce crezi tu, cum de un om ca Abu Nayar şi-a permis să-i cumpere un televizor şi un frigider nou mamei lui? întrebă el.

— De unde dracu' să ştiu? mormăi Omar, un bărbat scund, subţirel, cu părul tuns scurt şi un nas borcănat. Îl cunoşteam din vedere.

— A găsit ceva, nu-i aşa?

— Cum ziceţi dumneavoastră.

— A găsit ceva şi a fost asasinat din cauza asta, că doar ştii şi tu cum stau treburile în branşa voastră, nu?

— Nu ştiu nimic.

— Tu eşti un Abd el-Farouk, Omar! Nu se întâmplă nimic în Luxor fără ca familia ta să ştie.

— Ei bine, de data asta nu ştim nimic. De câte ori trebuie să vă spun asta? Nu ştiu nimic. Nimic. Nimic.

Khalifa se ridică în picioare şi se duse la fereastră, trăgând din ţigară. Ştia că-şi pierde vremea. Omar nu avea de gând să-i spună nimic şi pace. Putea să-i pună întrebări până la paştele cailor că tot degeaba. Oftă din toţi rărunchii.

— Bine, Omar, spuse el fără să se întoarcă. Poţi să pleci. Caută-mă dacă îţi mai aminteşti ceva.

— Sigur că da, zise Omar, strecurându-se grăbit spre uşă. Te sun imediat.

Ieşi afară, lăsându-i singuri pe Khalifa şi pe adjunctul său.

— Câţi au mai rămas? întrebă el.

— Gata, răspunse Saryia, întinzându-se şi frecându-şi ochii cu pumnii. I-am adus pe toţi. N-a mai rămas nici unul.

Khalifa se trânti pe un scaun şi-şi aprinse o ţigară, nebăgând de seamă că mai avea una aprinsă, lăsată într-o scrumieră pe pervazul geamului.

Poate că se înşelase. Era posibil ca moartea lui Nayar să nu aibă nimic de-a face cu tranzacţiile de antichităţi. Din câte aflase, existau milioane de motive pentru care cineva i-ar fi dorit moartea. N-avea nici măcar cea mai mică dovadă că fusese implicat în ceva legat de obiectele antice.

Şi totuşi, simţea – nu-şi putea explica exact de ce – undeva, în adâncul lui, că moartea lui Nayar era în strânsă legătură cu comerţul de artefacte, aşa cum unii arheologi ştiu că sunt pe punctul de a face o descoperire importantă. Al şaselea simţ, instinct? Imediat ce văzuse cadavrul bărbatului cu scarabeul tatuat ştiuse: acesta va fi un caz în care prezentul poate fi explicat doar prin trecut.

Şi au mai fost şi câteva indicii. Suficiente, încât şirul lui nesfârşit de întrebări să nu mai pară fără sens. Nayar fusese, cu siguranţă, implicat în comerţul cu antichităţi. Intrase recent în posesia unei sume de bani destul de măricică şi care nu se justifica având în vedere slujbele mizere pe care şi le lua pentru a-şi întreţine familia. Soţia lui, pe care o interogase cu o zi în urmă, îi spusese că nu avea la cunoştinţă ca soţul ei să posede astfel de obiecte, lucru care nu-l mira deloc, cu excepţia faptului că ea îi menţionase asta înainte să o întrebe el, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o astfel de întrebare. Nu în ultimul rând, mai era vorba şi de reacţia tuturor dealerilor pe care îi interogase.

— Teamă, spuse el, suflând un cerc de fum înspre tavan şi privindu-l cum se ridică, se întinde şi apoi se risipeşte încet.

— Ce?

— Sunt speriaţi, Mohammed. Dealerii. Cu toţii. Îngroziţi.

— Nu mă miră. Ar putea lua cinci ani pentru traficul cu antichităţi furate.

Khalifa mai scoase un cerc de fum:

— Nu le este frică de noi. E altceva la mijloc. Sau mai degrabă cineva.

Saryia îşi miji privirea:

— Nu înţeleg.

— Cineva i-a speriat. Au încercat să ascundă lucrul ăsta, dar n-au reuşit. Mai ales când le-am arătat fotografia lui Nayar. S-au albit la faţă, ca şi cum şi lor li s-ar putea întâmpla la fel. Toţi dealerii de antichităţi din Luxor fac pe ei de frică.

Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

— Crezi că ştiu cine l-a omorât?

— Cu siguranţă. Dar n-o să vorbească. Problema e că le este mai frică de cei care l-au tăiat pe Nayar decât de noi.

Saryia căscă. Khalifa observă că gura colegului său avea mai multe plombe decât dinţi.

— Păi, tu cu cine crezi că avem de-a face? întrebă sergentul. Mafia locală? Tipii din Cairo? Fundamentaliştii?

Khalifa ridică din umeri:

— Ar putea fi oricare dintre ei. Un lucru e sigur: miza e uriaşă.

— E posibil să fi găsit un mormânt nou?

— Da. Sau poate altcineva l-a descoperit şi Nayar a aflat. Ori poate fi vorba doar de câteva obiecte. Oricum, ceva de valoare. Ceva pentru care merită să ucizi.

Aruncă ţigara pe fereastră. Saryia căscă din nou.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el. Nu prea am apucat să dorm în ultima vreme din cauza bebeluşului.

— Nici o problemă, zâmbi Khalifa. Uitasem. Câţi ai acum?

— Cinci.

Khalifa dădu din cap:

— Nu ştiu de unde mai ai atâta energie. Eu am trei şi sunt epuizat.

— Ar trebui să mâncaţi mai mult năut. Ştiţi, vă dă putere.

Gravitatea cu care adjunctul său îi dăduse sfatul îl amuză pe Khalifa, aşa că începu să chicotească. O clipă, Saryia păru ofensat. Apoi începu să râdă şi el.

— Du-te acasă, Mohammed, spuse Khalifa. Mănâncă nişte năut, trage un pui de somn şi relaxează-te. Apoi poţi să te duci pe malul de vest şi să vorbeşti cu familia şi nevasta lui Nayar. Vezi ce poţi să mai scoţi de la ei.

Saryia se ridică în picioare şi-şi luă jacheta de pe spătarul scaunului. Se îndreptă spre uşă, după care se întoarse:

— Domnule?

— Mmm?

Se juca absent cu mâneca de la cămaşă, fără să se uite la Khalifa.

— Credeţi în blesteme?

— Blesteme?

— Da. Blestemele vechi. Ştiţi, cum a fost blestemul lui Tutankhamon.

Khalifa zâmbi:

— De exemplu, cei care îi vor deranja somnul de veci îşi vor găsi sfârşitul în chinuri groaznice?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Crezi că avem de-a face cu aşa ceva în cazul nostru? Cu un blestem?

Adjunctul lui ridică nesigur din umeri.

— Nu, Mohammed, nu cred în ele. Sunt doar nişte superstiţii prosteşti, după părerea mea.

Îşi desfăcu pachetul de ţigări, dar pentru că era gol îl mototoli şi-l aruncă în colţul camerei:

— Totuşi, cred în diavol. Ceva necurat care îi ia omului minţile şi îl transformă într-un monstru. Am fost martorul unei astfel de schimbări. Şi îmi dau seama că, acum, cu asta ne confruntăm.

Se apleca puţin în faţă şi-şi masă ochii cu degetele.

— Allah să ne arate calea, murmură el. Allah să ne dea putere.

Mai târziu, după ce mâncă nişte ouă fierte şi o bucată de brânză, Khalifa traversă râul şi merse cu un taxi până la Dra Abu el-Naga, unde plăti douăzeci şi cinci de piaştri pentru cursă. De acolo se îndreptă spre Templul lui Hatsepsut din Deir el-Bahri.

Templul fusese dintotdeauna unul dintre monumentele lui preferate. Complexul de săli, terase şi colonade, care îţi tăia respiraţia cu frumuseţea lui, era sculptat în piatră şi aşezat la baza unei stânci înalte de vreo sută de metri. Ori de câte ori îl vedea, rămânea uluit de măreţia lui. Era una dintre minunile Luxorului. Ale Egiptului. Ale lumii.

O minune îndoliata însă. În 1997, şaizeci şi doi de oameni, turişti în mare parte, fuseseră masacraţi de fundamentalişti. Khalifa tocmai interoga pe cineva dintr-un sat apropiat şi fusese printre primii poliţişti ajunşi la locul atentatului. Luni de-a rândul după aceea, se trezea noaptea, acoperit de transpiraţie, auzind încontinuu lipăitul picioarelor pe podeaua plină de sânge. Acum, de fiecare dată când vedea templul, admiraţia lui era dublată de o senzaţie de greaţă.

Ajunse la un şir de magazine prăfuite cu suveniruri, aşezate pe partea dreaptă a drumului. Proprietarii stăteau în faţa lor, strigându-i pe turiştii care treceau pe acolo, rugându-i să intre şi să privească bijuteriile, cărţile poştale, pălăriile de soare şi figurinele din alabastru, fiecare dintre ei susţinând insistent că au preţurile cele mai mici din Egipt. Unul dintre ei se repezi la Khalifa cu un tricou pe care era imprimat un motiv cu hieroglife, dar detectivul îl respinse imediat. Coti la un moment dat, traversă o parcare asfaltată şi se opri în faţa unei toalete publice.

— Suleiman! strigă el. Hei, Suleiman, eşti aici?

Un bărbat micuţ într-o *djellaba* verzuie ieşi, şchiopătând uşor. Fruntea îi era brăzdată transversal de o cicatrice lungă, care pornea de la ochiul stâng şi dispărea sub firele de păr.

— Inspector Khalifa, tu eşti?

— *Salaam Alleikum.* Ce mai faci, prietene?

— *Kwayys, hamdu-lillah.* Bine, mulţumesc lui Allah, zâmbi bărbatul. Bei un ceai?

— Mulţumesc, da.

— Ia loc, ia loc!

Bărbatul îl pofti pe Khalifa pe o bancă, la umbra aruncată de o clădire din apropiere şi puse la fiert un ibric. Turnă ceai în două pahare şi se apropie de Khalifa, mergând cu grijă, ca nu cumva să se împiedice. Îi întinse unul poliţistului şi se aşeză şi el pe bancă. Khalifa luă mâna bărbatului şi îi îndesă o pungă de plastic:

— Uite, nişte ţigări.

Suleiman desfăcu punga şi scoase un cartuş de ţigări Cleopatra:

— Nu trebuia, inspectore. Eu îţi sunt dator.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Cu excepţia vieţii.

Cu patru ani în urmă, Suleiman al-Rashid lucra ca gardian la templu. Când veniseră fundamentaliştii, fusese împuşcat în cap exact când încerca să protejeze un grup de femei şi de copii din Elveţia. Imediat după atac, toată lumea crezuse că murise, dar Khalifa văzuse că încă mai are puls şi îi chemase pe medici să-l ajute. Stătuse în comă câteva săptămâni bune, dar, în cele din urmă, îşi revenise. Orbise în urma rănilor, aşa că nu-şi mai putuse relua munca de gardian. Acum supraveghea una dintre toaletele templului.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă Khalifa.

Suleiman ridică din umeri şi-şi frecă tâmplele.

— Aşa şi-aşa, spuse el. Astăzi mă doare un pic.

— Te duci la doctor mereu, da?

— Doctori! Bleah! Cine are nevoie de ei?

— Dacă te doare, ar trebui să-ţi faci un control.

— Mulţumesc, dar mi-e bine aşa cum sunt.

Suleiman era un bărbat mândru şi Khalifa ştia că n-avea rost să mai insiste. Îl întrebă despre familie şi soţie şi-l tachină puţin pe tema echipei lui favorite, el-Ahli, care pierduse în faţa echipei lui Khalifa, el-Zemalek, în derbiul recent desfăşurat la Cairo. Apoi tăcură amândoi. Detectivul urmărea un grup de turişti care coborau din autocar.

— Am nevoie de ajutorul tău, Suleiman, spuse el în cele din urmă.

— Desigur, inspectore. Orice. Ştii că trebuie doar să-mi ceri.

Khalifa sorbi din ceai. Se simţea prost că profita de prietenul lui, bazându-se pe obligaţia pe care acesta o avea faţă de el. Şi-aşa

trecuse prin multe. Dar avea nevoie de informaţii. Şi Suleiman îşi ciulea întotdeauna urechile.

— Am impresia că s-a descoperit ceva, rosti el. Un mormânt sau un depozit secret. Ceva important. Nimeni nu vorbeşte, ceea ce nu mă miră, numai că de data asta tăcerea nu e dictată de lăcomie, ci de frică. Oamenii sunt îngroziţi.

Înghiţi şi ultima gură de ceai:

— Ai auzit ceva?

Bărbatul nu zise nimic, continuând să-şi frece tâmplele.

— Nu-mi face nici o plăcere că te întreb, crede-mă! Dar un om a fost deja ucis şi nu mai vreau să urmeze şi alţii.

Suleiman continuă să păstreze tăcerea.

— A apărut vreun mormânt nou? întrebă Khalifa. Nu se întâmplă nimic pe-aici fără să ştii şi tu.

Suleiman se foi puţin şi, ridicându-şi paharul, începu să soarbă încet.

— Am auzit nişte chestii, spuse el, privind fix în faţa lui. Dar nimic clar. Aşa cum zici şi tu, oamenii sunt speriaţi.

Îşi întoarse capul brusc, uitându-se spre dealuri, mişcându-şi ochii fără vedere de-a lungul zidurilor strălucitoare ale templului.

— Crezi că suntem urmăriţi? întrebă Khalifa, uitându-se în aceeaşi direcţie.

— Ştiu sigur că suntem supravegheaţi, inspectore! Sunt peste tot. Ca furnicile.

— Cine, cine e peste tot? Ce ştii, Suleiman? Ce ai auzit?

Suleiman continuă să soarbă din ceai. Khalifa observă atunci că ochii bărbatului încep să lăcrimeze.

— Zvonuri, murmură el în cele din urmă. O vorbă de-aici, o vorbă de-acolo.

— Despre?

Vocea lui Suleiman se transformă într-o şoaptă:

— Cică ar fi găsit un mormânt.

— Şi?

— Şi că e ceva extraordinar în el. Ceva nepreţuit.

Khalifa amestecă apoi cu degetul în resturile de frunze de pe fundul paharului:

— Ai idee unde?

Suleiman arătă din cap spre dealuri.

— Undeva, acolo.

— „Undeva, acolo” înseamnă mult spaţiu. Un loc anume?

Suleiman negă din cap.

— Eşti sigur?

— Sigur.

Urmă o pauză lungă. Asfaltul din parcare se ondula sub căldura

arzătoare. De undeva, din spate, se auziră răgetele unui măgar. În apropiere, un cuplu european se tocmea cu un şofer de taxi asupra unei curse până la râu.

— De ce sunt atât de speriaţi, Suleiman? întrebă Khalifa blând. Cine îi ameninţă?

Tăcere.

— Cu cine am de-a face?

Suleiman se ridică în picioare, luând şi cele două pahare goale. Părea că nu auzise întrebarea.

— Suleiman? Cine sunt oamenii ăştia?

Bărbatul porni spre toaletă. Când vorbi nu-şi întoarse capul.

— Sayf al-Tha'r, spuse el. De Sayf al-Tha'r le este frică, îmi pare rău, inspectore, dar am treabă de făcut. Îmi pare bine că ai venit pe la mine.

Urcă treptele rulotei şi dispăru înăuntru, închizând uşa după el.

Khalifa îşi aprinse o ţigară şi se lipi cu spatele de perete.

— Sayf al-Tha'r, şopti el. De ce am ştiut că e vorba de tine?

ABU SIMBEL

Tânărul egiptean se amestecă în mulţime, cu şapca de base-ball trasă bine pe ochi. Nu ieşea cu nimic în evidenţă printre turiştii care se înghesuiau în jurul picioarelor celor patru statui gigantice, decât poate prin faptul că părea să vorbească singur, în şoaptă şi prin interesul scăzut arătat faţă de figurile imense. Atenţia sa era îndreptată spre cei trei gardieni în uniformă albă, care stăteau pe o bancă din apropiere. Se uită la ceas, îşi dădu jos rucsacul din spate şi începu să desprindă cataramele.

Era aproape de prânz. Doua autocare cu turişti americani tocmai sosiseră, parcarea umplându-se brusc de un val de oameni, care purtau cu toţii tricouri galbene. Vânzătorii de cărţi poştale şi diverse fleacuri roiau în jurul lor.

Tânărul desfăcuse deja sacul. Se lăsă într-un genunchi şi căută ceva în el. În stânga lui, un grup de turişti japonezi se strânseseră în jurul ghidei, care flutura în mână un steguleţ pentru a fi văzută de ei.

— Marele templu a fost construit de Faraonul Ramses al II-lea, în secolul al treisprezecelea înainte de Hristos, strigă ea şi a fost închinat zeilor Re-Harakhty, Amun şi Ptah…

Unul dintre cei trei gardieni se uita la tânărul ale cărui buze murmurau ceva. Cei doi tovarăşi ai lui fumau şi discutau unul cu altul.

— Cele patru statui îl reprezintă pe Regele-Zeu Ramses. Fiecare statuie are peste douăzeci de metri înălţime…

Turiştii americani începură să sosească, râzând şi pălăvrăgind. Unul

dintre ei avea o cameră video şi îi dădea instrucţiuni soţiei lui, spunându-i să meargă înainte, să se mişte mai la stânga, să se uite în sus, să zâmbească. Tânărul egiptean se ridică din nou în picioare cu mâna încă în rucsac. Gardianul continua să-l privească, apoi le făcu un semn din cap colegilor lui care-şi încetară conversaţia şi îşi îndreptară privirile spre el.

— Statuile mai mici dintre picioarele lui Ramses o reprezintă pe mama regelui, Muttuya, pe soţia lui preferată, Nefertari şi o parte dintre copiii săi…

… dintr-o dată vocea tânărului se ridică peste mulţime. Câţiva oameni se întoarseră să-l privească. Îşi închise ochii o clipă, apoi, zâmbind larg, îşi scoase din rucsac mâna în care ţinea un pistol-mitralieră Heckler şi Koch. În acelaşi timp, îşi luă şapca de pe cap, dând la iveală o cicatrice adâncă, verticală, chiar între sprâncene.

— Sayf al-Tha’r! strigă el, îndreptând arma către mulţime şi apăsând pe trăgaci.

Se auzi un clic, dar gloanţele nu porniră.

Cei trei poliţişti săriră în picioare, luptându-se cu puştile lor. Toţi ceilalţi rămăseseră împietriţi, prea îngroziţi ca să mai facă vreo mişcare. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească în loc, apoi bărbatul smuci mitraliera cu putere şi apăsă din nou pe trăgaci, care de data asta funcţionă. Ploaia de gloanţe acoperi mulţimea, sfâşiind carne, zdrobind oase, stropind pământul cu sânge. Oamenii începură să alerge înnebuniţi, unii îndepărtându-se de terorist, alţii, confuzi, direct spre el. Urletele de durere şi de groază umplură aerul. Bărbatul cu camera video căzu secerat; cei trei gardieni căzură şi ei pe spate. Pe deasupra gemetelor şi ţipetelor se insinua cântecul şi hohotele de râs ale tânărului.

Teroarea continuă încă aproximativ zece secunde, suficiente pentru ca spaţiul din faţa statuilor să se umple de cadavre. Atunci mitraliera se blocă din nou şi se lăsă o tăcere ciudată. Teroristul se mai chinui puţin cu arma, după care o aruncă şi fugi spre deşert.

Nu ajunse însă prea departe. Cinci dintre vânzătorii de fleacuri îl urmăriră şi, trântindu-l la pământ, începură să-l lovească încontinuu cu picioarele, în timp ce capul lui se bălăngănea într-o parte şi-n alta ca o minge.

— Sayf al-Tha’r, ţipa el, râzând, până când sângele îl podidi pe gură şi pe nas. Sayf al-Tha’r!

16

CAIRO

Tara se trezi brusc. Se ridică ameţită şi privi în jur, dându-şi seama că se afla în patul din camera de hotel a lui Daniel. Pentru o clipă se gândi îngrozită că poate… Apoi văzu că este încă îmbrăcată şi observă şi cearşafurile de pe canapeaua din capătul celălalt al camerei, unde probabil că dormise el. Se uită la ceas. Era aproape miezul zilei.

— La naiba, murmură ea, dându-se jos din pat.

Capul îi plesnea de durere.

Găsi o sticlă cu apă minerală şi, desfăcându-i dopul, bău o înghiţitură zdravănă. Zgomotul străzii urca până în cameră. Nu era nici urmă de Daniel. Nici un bilet.

Ceva din ea o făcu să se simtă în mod inexplicabil murdară din cauza întâlnirii din noaptea trecută, ca şi cum prin venirea ei aici şi-ar fi încălcat principiile. Îşi dori atunci să plece cât mai repede, înainte ca el să se întoarcă, aşa că, după ce bău toată apa din sticlă, mâzgăli un bilet în care îşi cerea scuze că a adormit, îşi luă rucsacul şi plecă. Nu-i spusese unde stă.

Ajunsă în stradă, se îndreptă spre poarta de piatră pe sub care trecuseră cu o noapte în urmă. Apoi, temându-se că va da nas în nas cu Daniel, făcu pe dată cale întoarsă şi o luă în direcţia opusă, pe străduţa îngustă care ducea spre vechiul cartier islamic.

Aerul era fierbinte şi oamenii se îngrămădeau în jurul ei – femei care cărau pe cap coşuri cu pâine proaspăt făcută, comercianţi care îşi prezentau marfa, copii care ţipau gălăgioşi pe spatele măgarilor. În alte împrejurări, scena i-ar fi făcut plăcere: sunete şi arome ciudate, tarabe colorate şi coşuri pline cu mirodenii şi petale uscate de hibiscus, cuşti cu iepuri, raţe şi pui.

Dar acum se simţea obosită şi confuză. Nişte zgomote puternice îi zgâriară brusc auzul – zăngănitul ciocanelor, claxonul prelung al unei motorete, notele unei melodii de la radio – ameţind-o şi făcând-o să se simtă dezorientată. Mirosul gunoaielor şi al mirodeniilor îi provocă o uşoară greaţă, dublată şi de sentimentul de claustrofobie din cauza mulţimii care o împingea din toate părţile, strângând-o ca într-un cleşte. Trecu pe lângă un grup de băieţi care descărcau nişte foi de alamă dintr-un camion, apoi pe lângă o fată care stătea în vârful unor saci de iută şi pe lângă doi bărbaţi care jucau domino pe marginea drumului şi toţi păreau că se holbează la ea. Un bărbat de pe o schelă de lemn îi strigă ceva, dar ea îl ignoră şi se amestecă din nou în mulţime, făcându-şi loc cu coatele, luptându-se pentru o gură de aer

şi dorindu-şi să fie din nou în camera ei de hotel, răcoroasă, liniştită şi sigură.

După vreo zece minute dădu peste un măcelar care omora pui de găină chiar lângă drum. Scotea păsările pe rând, le prindea de cioc şi le tăia gâtul, după care le dădea drumul într-un butoi de plastic albastru, în timp ce aripile lor încă se zbăteau uşor. Câţiva curioşi se strânseseră în jurul lui şi Tara li se alătură şi ea, scârbită de scenă, dar împinsă de o curiozitate morbidă.

La început nu-i observă pe bărbaţii care o urmăreau, atât era de hipnotizată de imaginea măcelarului care trecea cuţitul peste carnea moale şi rozalie a gâtului păsărilor. De-abia după câteva minute, când ridică întâmplător privirea, îi văzu chiar în faţa ei, doi bărboşi, îmbrăcaţi în *djellaba* negre şi *'imma* ce le acoperea aproape toată faţa. Amândoi o priveau fix.

Le susţinu privirea pentru o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia spre măcelar. Acesta mai tăie două păsări şi Tara îşi ridică privirea din nou. Ei continuau să se uite fix la ea, cu o expresie dură, hotărâtă. Era ceva neliniştitor în privinţa lor, aşa că Tara se desprinse de grup şi porni din nou în jos, pe stradă. Bărbaţii aşteptară câteva secunde după care o urmară.

După cincizeci de metri, Tara se opri în faţa unui magazin care vindea jocuri de table. Cei doi se opriră şi ei, nefăcând nici cel mai mic efort să ascundă faptul că o urmăreau. Plecă şi bărbaţii porniră şi ei, păstrând o distanţă de treizeci de metri, dar nescăpând-o din ochi. Tara grăbi pasul şi o luă la dreapta pe o altă stradă. Zece paşi, cincisprezece, douăzeci, dar ei se găseau tot în spatele ei. Inima începu să-i bată cu putere. Strada era chiar mai îngustă decât cea dinainte şi părea să se îngusteze tot mai mult, iar clădirile de-o parte şi de alta se apropiau ca braţele unei menghine, comprimând mulţimea şi mai mult. Avea senzaţia că aceia care o urmăreau îi suflă în ceafă. În dreapta se deschise o nouă stradă, aşa că făcu tot posibilul să o ia pe acolo.

Ulicioara era pustie şi pentru o clipă răsuflă uşurată, bucuroasă că a scăpat de aglomeraţie. Apoi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală. Aici era expusă; ar fi strigat degeaba după ajutor. Pustietatea părea dintr-o dată ameninţătoare.

Se întoarse cu intenţia de a se amesteca din nou în mulţime, dar dădu cu ochii de cei doi bărbaţi care se aflau la numai zece metri de ea. O clipă se uită fix la ei, îngheţată, apoi se răsuci şi începu să alerge. Cinci secunde şi din spate se auziră paşii grăbiţi ai celor doi.

— Să mă ajute cineva! strigă ea, cu vocea sufocată şi slabă, ca şi cum ar fi avut o cârpă la gură.

După vreo cincizeci de metri o luă la stânga pe o altă stradă, apoi la dreapta, după care iar la stânga, fără să mai ţină cont încotro se

îndreaptă, nedorind altceva decât să scape. Vedea cu coada ochiului uşile de lemn masiv şi, la un moment dat, chiar se opri şi bătu la una dintre ele, dar pentru că nu primi nici un răspuns începu din nou să alerge, îngrozită că ar putea fi prinsă dacă mai stă puţin. Sunetul paşilor care o urmăreau părea să răsune peste tot, distorsionat de străzile înguste, astfel încât părea că vine chiar şi din faţa ei. Îşi pierduse orice simţ al direcţiei. Inima bătea să-i iasă din piept. Îi venea să vomite de frică. I se părea că aleargă de o veşnicie, afundându-se tot mai tare în labirintul de străzi, până când ajunse într-o piaţetă plină de soare. În centrul ei era un palmier, la umbra căruia stătea un bătrân. Fugi direct spre el.

— Vă rog, imploră ea. Vă rog. Puteţi să mă ajutaţi?

Bărbatul îşi ridică privirea. Avea ochii albi, lăptoşi. Îşi întinse mâna.

— Bacşiş, spuse el. Bacşiş.

— Nu, gâfâi ea disperată, fără bacşiş. Ajută-mă!

— Bacşiş, repetă el, trăgând-o de mânecă. Dă bacşiş!

Încercă să-l împingă, dar el nu-i dădu drumul, ţinându-o strâns cu degetele, ca nişte gheare:

— Bacşiş! Bacşiş!

Se auzi un strigăt şi sunetul unor paşi care alergau. Se uită înapoi cu o privire sălbatică. Din piaţă se deschideau patru străzi. Le cercetă rapid pe toate, încercând să realizeze de unde venea zgomotul, întreaga piaţă duduind de tropăitul picioarelor, ca şi cum cineva ar fi bătut la tobă. O clipă rămase nemişcată, incapabilă să se hotărască în ce direcţie să o ia. Apoi, groaza dându-i o forţă neaşteptată, îşi smulse mâna din strânsoarea cerşetorului şi o luă la goană spre strada opusă celei pe care venise. Când se apropie, îi văzu pe cei doi bărbaţi bărboşi, apărând pe după un colţ şi îndreptându-se direct spre ea. Se răsuci şi vru să o ia prin altă parte, dar, mânată de un instinct pe care nu şi-l putea explica, se întoarse din nou şi o apucă pe strada prin care intrase în piaţă. Se opri la capătul ei, gâfâind. Cei doi bărbaţi în negru intrau acum în piaţă. O observară şi încetiniră ritmul, aruncând o privire spre strada pe care ea intenţionase să o ia prima dată. Din senin, în fata ei apăru un bărbat solid, uriaş, aceeaşi siluetă pe care o văzuse la Saqqara şi în faţa hotelului. Purta un costum mototolit, iar faţa lui spână era acoperită de transpiraţie. Câteva secunde se uită fix la ea fără să spună nimic, respirând greoi, apoi scoase din buzunar un obiect care semăna cu o mistrie.

— Unde e? mârâi el, îndreptându-se spre ea. Unde-i piesa?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, şopti Tara îngrozită. Cred că mă confundaţi.

— Unde e? repetă el. Piesa care lipseşte. Hieroglifele. Unde sunt?

Ajunsese la mijlocul pieţei deja, chiar lângă palmier.

— Bacşiş! se văicări cerşetorul cel orb, prinzându-se de jacheta

uriaşului. Bacşiş!

Bărbatul încercă să-l dea la o parte, dar nu reuşi. Înjură şi, apucând mistria de coadă, îl pocni pe orb chiar în nas. Se auzi un pocnet ca de cracă ruptă şi un urlet asurzitor de durere. Tara văzuse suficient. Se întoarse şi fugi mâncând pământul. Din spate tropăiau paşii care o urmăreau.

Alergă fără oprire, cu sângele bubuindu-i în urechi, coti la stânga pe sub o arcadă şi intră într-un fel de tunel care o conduse într-o curte plină cu femei care spălau rufe. Trecu pe lângă ele, apoi ieşi pe o poartă chiar în stradă, unde erau mai mulţi oameni. Făcu dreapta pe o altă străduţă şi brusc se trezi în mijlocul unei mari de oameni, tarabe şi magazine. Încetini puţin, trăgându-şi sufletul, apoi se împinse în mulţime. În secunda următoare, o pereche de mâini puternice o apucară şi o întoarseră brusc.

— Nu! ţipă ea. Nu! Dă-mi drumul!

Se luptă, lovind cu pumnii în dreapta şi-n stânga.

— Tara!

— Dă-mi drumul!

— Tara!

Era Daniel. Deasupra lui, se profilau pe cerul senin de după-amiază două minarete. Se găsea chiar în faţa porţii de piatră de lângă hotelul lui. Alergase în cerc.

— Încearcă să mă omoare! reuşi ea să îngaime. Încearcă să mă omoare şi cred că tot ei l-au omorât pe tata.

— Cine? Cine încearcă să te omoare?

— Ei.

Se întoarse şi îi arătă cu degetul. Strada gemea însă de atâta lume, încât, chiar dacă urmăritorii ei s-ar fi aflat printre oameni, era imposibil să-i vadă. Cercetă cu privirea câteva secunde, apoi, întorcându-se spre Daniel, îşi îngropă faţa în umărul lui şi se agăţă disperată de el.

LUXOR

În timp ce Khalifa se întorcea de la Templul lui Hatsepsut, meditând la cele spuse de Suleiman, trecu pe lângă doi băieţi care veneau dinspre Dra Abu el-Naga pe spatele unor cămile. Se hlizeau unul la altul, lovind animalele cu băţul, îndemnându-le cu tradiţionalul strigăt: *Yalla besara!* Şi *Yalla nimsheh!* („Hai, mai repede! Mişcă-te!”). Se întoarse să-i privească şi, brusc, prezentul păru că se evaporă şi era din nou copil, împreună cu fratele lui, Ali, la grajdurile de cămile, chiar cu o zi înainte de dezastru.

Khalifa nu fusese niciodată sigur când trecuse Ali în tabăra lui Sayf al-Tha'r. Nu se întâmplase peste noapte, ci în urma unui proces de asimilare; un fel de undă insesizabilă îl îndepărtase pentru totdeauna pe fratele lui, de prieteni şi familie, făcându-l să apuce pe calea violenţei. Khalifa se gândise adesea că poate, dacă ar fi sesizat din timp transformarea lui. Ar fi reuşit să facă ceva. Dar fusese orb. Sau, cel puţin, încercase să se convingă totuşi că lucrurile nu sunt atât de rele pe cât păreau. Şi din cauza asta Ali murise. Din cauza lui.

Islamul făcuse parte mereu din viaţa lor şi, ca în orice altă mare credinţă, existase dintotdeauna un sâmbure de furie latentă. Khalifa îşi aducea aminte cum imamul de la moscheea lor, în *khutbar-ul* de vinerea, ridica glasul împotriva sioniştilor, a americanilor şi a guvernului egiptean, spunându-le cum *Kufr* încercau să distrugă *ummah,* comunitatea musulmană. Fără îndoială că vorbele lui lăsaseră urme adânci în sufletul lui Ali.

Dacă ar fi să recunoască, acelaşi efect l-a resimţit şi el, pentru că mare parte din ceea ce spunea imamul era adevărat. Peste tot în lume domina corupţia şi răutatea. Ceea ce le făceau israelienii palestinienilor era de neconceput. Cei săraci şi nevoiaşi erau ignoraţi, în timp ce bogaţii îşi umpleau buzunarele pe seama lor.

Totuşi, Khalifa nu fusese niciodată în stare să facă o legătură între această stare de fapt şi folosirea violenţei. Ali, pe de altă parte, se transformase încet, încet într-un fanatic.

Iniţial, totul a fost destul de inocent. Conversaţii, lecturi, întâlniri ocazionale. După aceea, Ali a început să participe la întruniri, să împartă manifeste şi chiar să vorbească în public. Petrecea din ce în ce mai puţin timp cu cărţile de istorie, dedicându-se scrierilor religioase. „Ce este istoria fără adevăr?” îi spusese el lui Khalifa odată. „Iar adevărul nu poate fi găsit în faptele omului, ci în cuvintele lui Dumnezeu.”

Mare parte din ceea ce făcea Ali erau lucruri bune şi de aceea Khalifa nu considerase că e cazul să se sperie de transformările prin care trecea fratele lui. Aduna bani pentru cei săraci, îi învăţa carte pe copiii analfabeţi, vorbea în numele celor care nu aveau putere să spună ceva.

În timp, discursurile sale s-au înăsprit, iar sufletul i se umpluse de mânie nestăpânită. Se implicase în organizaţiile fundamentaliste, una mai extremistă decât cealaltă, afundându-se din ce în ce mai tare în vârtej, graniţa dintre credinţă şi furie devenind tot mai subţire. Până când, în cele din urmă, inevitabil, ajunsese la Sayf al-Tha'r.

Sayf al-Tha'r. Numele era înfierat în mintea lui Khalifa, ca numărul de pe spatele unei vite. El fusese cel care l-a corupt pe Ali definitiv. El l-a determinat să facă lucrurile pe care le-a făcut. El fusese cel care îl trimisese la moarte în ziua aceea teribilă, în urmă cu paisprezece ani.

Iar acum cercul se închidea din nou. Acum nu mai investiga o simplă moarte. Acum căuta răzbunare. Sayf al-Tha'r. Ştiuse din prima clipă că despre el este vorba. Simţise. Trecutul îşi cere drepturile în final, oricât de tare te-ai feri de el.

Un sunet puternic de claxon îl readuse în prezent. Rătăcea chiar pe mijlocul drumului şi din spate venea cu viteză un autocar plin cu turişti. Sări pe trotuar, uitându-se după cei doi băieţi, dar aceştia dispăruseră. Îşi aprinse o ţigară, aşteptă să treacă autocarul, după care îşi continuă drumul, pe şoseaua care strălucea în canicula amiezii.

CAIRO

— N-ar fi trebuit să plec de lângă tine, spuse Daniel.

— Azi-dimineaţă sau acum şase ani?

El o privi:

— Mă refeream la azi-dimineaţă.

Se aflau în camera lui de hotel. Tara se aşezase pe canapea cu genunchii la gură, iar Daniel stătea lângă fereastră. Fata băuse un pahar de whisky, dar încă mai tremura, la gândul întâmplărilor recente.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la muzeu, continuă el. A durat mai mult decât m-am aşteptat. Ar fi trebuit să te avertizez cu privire la străzile dosnice din jur. Pot fi foarte periculoase pentru străini şi mai ales pentru femei. Sunt pline de tâlhari, de hoţi de buzunare…

— Ăştia nu erau hoţi de buzunare, spuse Tara, sprijinindu-şi fruntea pe genunchi. Îi cunoşteam.

Daniel ridică din sprâncene.

— Cel puţin pe unul dintre ei, adăugă ea. L-am văzut la Saqqara în ziua în care l-am găsit pe tata. Apoi mai târziu la hotel. Nu era egiptean.

— Vrei să zici că cineva te urmăreşte special?

— Da.

Daniel tăcu un moment, apoi traversă camera şi se aşeză pe canapea, luându-i mâna:

— Uite, Tara, ai avut nişte zile îngrozitoare. Mai întâi tatăl tău, acum chestia asta. Cred că, probabil, exagerezi…

Tara îşi smulse mâna:

— Auzi, Daniel, mie să nu-mi vorbeşti de sus. Aici nu-i vorba de vreo fantezie isterică. Bărbatul ăsta mă urmăreşte. Nu ştiu de ce, dar mă urmăreşte.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, exact acolo unde stătuse Daniel ceva mai devreme, privind peste acoperişurile

înghesuite. Aerul era fierbinte şi simţea cum transpiraţia i se scurge pe piept:

— Spunea ceva de o piesă care lipseşte. Mă tot întreba unde e. Credea că am ceva ce-i aparţine. Dumnezeu ştie ce, dar aşa mi-a dat senzaţia.

Se întoarse spre el:

— Şi mai credea că şi tata avea ceva. A fost în casa de pe şantier. Şi, posibil şi în apartamentul de aici. A lăsat în urma lui o aromă de trabuc. Ceva se petrece, Daniel. Trebuie să mă crezi. Ceva rău.

El nu zise nimic, doar se uita la ea fix, ochii lui negri rătăcind pe chipul ei. Scoase o ţigară de foi din buzunarul de la cămaşă şi o aprinse.

— Ceva se petrece, repetă ea, întorcându-se iar cu spatele. Crede-mă, te rog!

Urmă un moment de tăcere, după care Tara îl auzi cum se ridică şi vine spre ea. Daniel îi puse o mână pe umăr. Ea se scutură, dar el insistă şi, de data asta, îl lăsă să o atingă. Îi simţea puterea care-i iradia din palmă.

— Te cred, Tara, rosti el blând.

O întoarse cu faţa la el şi o luă în braţe. O clipă rezistă îmbrăţişării, după care se lăsă în voia lui. Îi dădea putere, siguranţă, îşi îngropă faţa în umărul lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu ce să fac, Daniel. Nu ştiu ce se întâmplă. Cineva încearcă să mă omoare şi nici măcar nu ştiu de ce. Am încercat să le spun celor de la ambasadă, dar nu m-au crezut. Au crezut că e doar imaginaţia mea, dar nu e adevărat. Deloc.

— În regulă, în regulă, spuse el. Totul o să fie bine.

O strânse şi mai tare în braţe şi ea nu opuse rezistenţă, deşi ştia cât de periculos este să fie atât de aproape de el. De afară răzbi un claxon prelung scos de o maşină care se chinuia să treacă prin mulţime.

Stătură aşa multă vreme, după care el o îndepărtă cu blândeţe, ştergându-i lacrimile cu degetul.

— Şi zici că erau trei.

Ea încuviinţă din cap.

— Doi egipteni şi un bărbat alb, spuse ea. Bărbatul alb era uriaş şi avea un semn de naştere pe faţă. După cum ţi-am mai spus, îl văzusem şi înainte. La Saqqara şi în faţa hotelului în care stau.

— Şi ce ţi-a spus mai exact?

— M-a întrebat unde este. Tot mă întreba: „Unde e? Unde e piesa care lipseşte?”

— Asta a fost tot?

— Şi a mai zis ceva de nişte hieroglife.

Daniel îşi îngustă privirea:

— Hieroglife?

— Da. A zis: „Unde sunt? Unde sunt hieroglifele?”

— A folosit chiar cuvântul ăsta? Hieroglife? Eşti sigură?

— Da, cred că da. Eram foarte speriată atunci.

Daniel trase încet din ţigară, fumul ieşindu-i în valuri cenuşii pe la colţul gurii.

— Hieroglife? rosti el, parcă pentru sine. Hieroglife? Ce hieroglife?

Mai trase un fum, după care începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră:

— Ai cumpărat ceva de când ai venit în Egipt? Antichităţi, obiecte, orice?

— N-am avut timp de aşa ceva.

— Şi spui că bărbatul ăsta a fost în casa tatălui tău?

— Da, sunt sigură de asta.

Daniel tăcu, frecându-şi tâmplele şi căzu pe gânduri. O viespe intră pe fereastră şi se aşeză pe gura paharului de whisky. Linişte.

— Este clar că ei cred că tu ai ceva ce le aparţine, spuse el în cele din urmă. Şi se pare că ei cred asta pentru că tatăl tău a avut lucrul ăsta înaintea ta. Aşadar, trebuie să răspundem la două întrebări: mai întâi, despre ce obiect este vorba? Şi în al doilea rând, de ce credeau că este în posesia tatălui tău?

Se îndreptă spre canapea şi se aşeză pierdut în gânduri. Tara îşi reaminti, aşa cum stătea acum, de vremea când erau împreună: cum cădea într-un soi de transă meditativă, preocupat de ceva anume, cu o expresie pe jumătate îndurerată, pe jumătate fericită, de parcă procesul gândirii i-ar fi provocat chinuri şi plăcere în acelaşi timp. Păstră liniştea câteva minute bune, după care se ridică în picioare:

— Haide!

Îşi luă ţigările şi se îndreptă spre uşă.

— Unde? La poliţie?

El mormăi:

— În nici un caz, dacă vrei nişte răspunsuri. Îţi vor lua o declaraţie şi asta-i tot. Îi cunosc foarte bine.

— Şi-atunci, unde?

El ajunse la uşă şi o deschise larg:

— La Saqqara. La casa tatălui tău. De acolo vom începe. Vii?

Se uită în ochii lui. Recunoştea atât de multe lucruri în adâncul lor – forţă, hotărâre, putere. Dar mai era şi altceva. Ceva ce nu mai văzuse niciodată în ei. După o clipă, o recunoscu – vina.

— Da, spuse ea, ridicându-şi rucsacul şi urmându-l pe coridor. Vin.

LUXOR

În drum spre casă, Khalifa se opri să-l vadă pe doctorul Masri al-Masri, Directorul Antichităţilor pentru Teba de Vest.

Al-Masri era o legendă în domeniul lui. Se alăturase Serviciului de Antichităţi încă din tinereţe şi, având în vedere că acum avea peste şaptezeci de ani, ar fi trebuit să deţină o funcţie mult mai înaltă decât cea actuală. I se oferiseră multe posturi în numeroase ocazii, dar el le refuzase întotdeauna. Era născut în această parte a lumii şi simţea o afinitate specială pentru monumentele ei. Îşi dedicase întreaga viaţă conservării şi protejării lor şi, deşi nu avea nici un fel de calificare academică oficială, toată lumea îi spunea „doctor”, atât din respect cât şi din teamă. Se zicea că temperamentul lui Al-Masri era mai aprins decât cel al lui Seth, zeul egiptean al tunetelor.

Se afla în mijlocul unei întâlniri când sosi Khalifa, aşa că detectivul îl aşteptă afară, în faţa biroului. Îşi aprinse o ţigară, privind peste drum la ruinele împrăştiate ale templului mortuar ce-i aparţinea lui Amenhotep al III-lea. Din spate se auzea zarva unei discuţii aprinse.

Fusese o vreme când şi Khalifa îşi dorise să intre în Serviciul de Antichităţi. Şi probabil că aşa s-ar fi întâmplat dacă Ali nu ar fi fost luat de lângă ei, iar el nu ar fi trebuit să-şi asume responsabilitatea întreţinerii mamei lor. Era student atunci şi o perioadă încercase să-şi continue studiile, câştigând ceva bani din munca de ghid. Din păcate, câştigurile lui se dovediseră insuficiente, mai ales după ce se căsătorise cu Zenab şi aceasta rămăsese însărcinată.

Aşa că abandonase egiptologia şi se alăturase forţelor de poliţie. Mama lui şi Zenab insistaseră să nu facă aşa ceva, la fel ca şi tutorele său, profesorul al-Habibi, dar el nu văzuse nici o altă cale prin care să asigure o viaţă decentă familiei sale. Salariul nu era nemaipomenit, dar era mai bun decât al unui inspector începător în antichităţi, iar poliţia îi oferea un soi de siguranţă a viitorului.

Fusese foarte trist atunci. Şi astăzi mai păstra un pic de amărăciune în suflet. Ar fi fost frumos să lucreze printre obiectele şi monumentele pe care le iubea atât de mult. Totuşi, nu regretase niciodată decizia de a-i pune pe primul plan pe cei dragi. Şi, oricum, arheologia şi munca de detectiv aveau câteva elemente în comun. Ambele presupuneau urmărirea unor indicii, analizarea dovezilor, rezolvarea misterelor. Singura diferenţă era că arheologii obişnuiau să dezgroape lucruri minunate, în timp ce detectivii descopereau de multe ori lucruri oribile.

Trase adânc din ţigară. Cearta din spatele lui se intensifica. Se auzi o bufnitură, ca şi când cineva ar fi lovit cu pumnul în masă şi, brusc, uşa de la biroul lui al-Masri se deschise, iar pe ea ieşi un bărbat mărunţel, înveşmântat într-o *djellaba* murdară. Se întoarse puţin şi ţipă: „Să dea Domnul ca un câine să se cace pe mormântul tău!” după care se repezi furios afară din clădire, gesticulând larg.

— Iar eu sper ca doi câini să se cace pe-al tău! striga al-Masri după el. Şi să se şi pişe pe el, uite-aşa!

Khalifa zâmbi în sinea lui, azvârli chiştocul şi se ridică în picioare. Uşa de la birou era deschisă, aşa că îşi băgă capul înăuntru:

— *Ya Doklora?* Domnule doctor?

Bătrânul stătea în spatele unui mic birou de furnir, acoperit cu teancuri de hârtii. Era înalt şi zvelt, cu o faţă tuciurie slabă, alungită şi cu păr creţ, tuns scurt – un Saidee tipic, născut în Egiptul de sus. Îşi ridică privirea.

— Khalifa, mormăi el. Haide, vino! Vino!

Detectivul intră şi al-Masri îi făcu semn să ia loc pe unul dintre fotoliile lipite de perete.

— Un ţăran nebun şi prost, pufni el, arătând spre uşă. Am descoperit ceva ce pare a fi o prelungire a templului lui Seti I pe unul dintre terenurile lui şi tâmpitul vrea să sape şi să planteze *molochia* pe ea.

— Trebuie să mănânce şi el, zâmbi Khalifa.

— Nu, nu trebuie, dacă asta înseamnă să distrugi istoria. Să moară de foame! Barbar ignorant!

Lovi cu palma în birou şi un teanc de hârtii zbură pe jos. Se aplecă să le pună la loc.

— Ceai? întrebă el, cu capul ascuns sub masă.

— Da, mulţumesc.

Al-Masri strigă şi un tânăr intră în cameră:

— Ne aduci şi nouă nişte pahare cu ceai, Mahmoud?

Făcu un singur teanc din toate hârtiile de pe birou, îl împărţi în două, după care deschise un sertar şi le îndesă înăuntru.

— La dracu’ cu ele! Şi-aşa n-o să le citesc niciodată.

Se aşeză la loc pe scaun şi se uită la Khalifa, ducându-şi mâinile la ceafă:

— Ia spune, ce pot să fac pentru tine? Ai venit să-mi ceri de lucru, nu-i aşa?

Doctorul ştia trecutul lui Khalifa şi îi făcea plăcere să-l tachineze, dar prieteneşte. Deşi nu recunoscuse niciodată în faţa lui, îl admira pe detectiv. Khalifa era unul dintre puţinii oameni pe care-i cunoştea, a cărui pasiune pentru trecut se ridica la nivelul pasiunii lui.

— Nu prea, zâmbi Khalifa.

Apoi îl informă pe al-Masri despre moartea lui Abu Nayar. Bătrânul îl ascultă liniştit, trosnindu-şi degetele din când în când.

— Aţi auzit cumva ceva despre toate astea? întrebă Khalifa când termină.

Al-Masri mârâi:

— Normal că n-am auzit nimic. Dacă se face vreo descoperire pe aici, noi suntem ultimii care aflăm. Şi ăia de pe lună sunt mai bine

informaţi.

— Dar e posibil să fi descoperit ceva?

— Sigur că da. Până astăzi am scos la iveală cam douăzeci la sută din ceea ce ne-a rămas de la Egiptul antic. Poate chiar mai puţin. Colinele Tebane sunt pline de morminte nedescoperite. Vreo cinci sute de ani de-aici înainte tot să săpăm.

Mahmoud se întoarse cu ceaiul.

— Cred că de data asta e vorba despre ceva mare, zise Khalifa sorbind o gură de ceai. Ceva pentru care oamenii sunt pregătiţi să ucidă. Sau să păstreze secretul.

— Pe-aici există oameni care ar omorî şi pentru câteva *shabite.*

— Nu, e mai mult de-atât. Oamenii sunt speriaţi. I-am interogat pe toţi dealerii de antichităţi din Luxor şi fac pe ei de frică. Vorbim despre ceva important.

Bătrânul sorbi şi el din paharul lui cu ceai. Părea relaxat, dar Khalifa putea să jure că îi stârnise interesul. Mai luă o înghiţitură, lăsă paharul pe tavă, sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Interesant, murmură el. Foarte interesant.

— Aveţi vreo idee despre ce-ar putea fi? întrebă Khalifa. Un mormânt regal?

— Mmm? Nu, puţin probabil. În nici un caz. Majoritatea mormintelor regale importante au fost descoperite, cu excepţia celui al lui Tutmosis al II-lea şi al lui Ramses al VIII-lea. Şi, posibil, Smenkhkare, dacă accepţi faptul că trupul găsit în KV55 era al lui Akhenaton, lucru cu care eu nu sunt de acord, sincer să fiu.

— Eu credeam că mormântul lui Amenhotep I s-a pierdut, spuse Khalifa.

— Prostii. El a fost înmormântat în KV39, aşa cum ştie orice arheolog de bun-simţ. Oricum, ideea e că, dacă ar fi fost vorba de o cameră mortuară regală, atunci trebuia să fie în Valea Regilor, or aici poţi să omori pe capete, că tot nu poţi să ascunzi un astfel de lucru. Locul viermuieşte de turişti printre care de-abia poţi să te mişti.

Îşi ţinea mâinile la spate, rotindu-şi încet degetele mari. Din când în când, îşi lingea buza de jos cu limba.

— Să fie în Valea de Vest? întrebă Khalifa, referindu-se la un defileu mai mic şi mai puţin frecventat, situat undeva pe lateralul văii principale.

— S-ar putea, e mai puţin populată, dar tot am fi aflat dacă s-ar fi descoperit ceva. Nu e decât un golf amărât.

— Un depozit secret cu mumii?

— Ce mumii? Că n-a mai rămas nici una ascunsă. Cu excepţia câtorva din neamul lui Ramessid, dar chiar nu văd de ce s-ar apuca să omoare pentru aşa ceva.

— Atunci, un mormânt regal minor. Un prinţ. O prinţesă. O regină

secundară.

— Repet, ar fi fost îngropaţi în Valea Regilor sau în Valea Reginelor. Undeva, aproape de centrul necropolei. Ăstora le plăcea să fie aproape unul de altul.

Khalifa se aplecă înainte şi îşi aprinse o ţigară:

— Un oficial important? Un nobil?

— Mai degrabă, admise bătrânul, deşi aş fi surprins. Aproape toate mormintele semnificative care au fost descoperite sunt situate în vale sau aproape de ea. Prea aproape ca să poţi face săpături clandestine. Iar mormintele astea rareori conţin lucruri valoroase. Adică, din punct de vedere istoric sunt de valoare, dar eu mă refeream la obiecte din aur şi din astea. Ca să nu mai vorbim de obiecte care să justifice o crimă. Excepţiile au fost Yuya şi Tjuju, dar astea ies din discuţie.

Se opri în faţa ferestrei, încetinind ritmul de rotire a degetelor:

— M-ai pus în încurcătură, Khalifa! Descoperirea unui nou mormânt nu e aşa o mare bombă. După cum ţi-am spus, colinele astea sunt pline cu aşa ceva. Dar ca să apari pe piaţă cu un mormânt pentru al cărui conţinut să te apuci să omori în stânga şi-n dreapta şi să mai şi reuşeşti să nu sufle nimeni o vorbă despre el, chiar că e ceva neobişnuit.

— Nu ştiţi ce-ar putea fi, nu?

— Habar n-am! Sigur că există poveşti despre comori fabuloase îngropate sus acolo, pe coline. Se zice că preoţii din Karnak au ascuns tot aurul din templu într-o grotă, undeva sub Qum, ca să nu intre pe mâna invadatorilor persani. Cam zece tone, din câte se ştie. Dar astea sunt doar nişte basme. Nu, inspectore, mi-e teamă că sunt la fel de în ceaţă ca şi tine.

Bărbatul se întoarse la birou şi se lăsă pe scaun. Khalifa îşi termină ceaiul şi se ridică în picioare. Nu dormise de aproape patruzeci şi opt de ore şi brusc se simţi epuizat.

— Bine, bine, spuse el, dar dacă auziţi ceva, anunţaţi-mă şi pe mine. Şi fără prostii de detectivi amatori. Asta-i treaba poliţiei.

Al-Masri îi făcu un semn de concediere cu mâna:

— Tu chiar îţi imaginezi că o să mă apuc să umblu de nebun pe coclauri, ca să găsesc nu ştiu ce rahat de mormânt?

— Da, chiar aşa mi-am imaginat, spuse Khalifa, aruncându-i bătrânului un zâmbet cald.

O clipă Al-Masri se încruntă, deranjat de remarcă, după care începu să chicotească:

— OK, inspectore! Fie cum zici tu! Dacă aud ceva, vei fi primul care va afla.

Khalifa se îndreptă spre uşă:

— *Ma'a salama, ya Doktora.* Rămâi în pace!

— Şi tu la fel, inspectore. Deşi, dacă e adevărat ce mi-ai spus, nu

prea cred că vei avea parte de ea.

Khalifa dădu din cap şi ieşi.

— Oh, inspectore, strigă al-Masri după el.

Khalifa îşi băgă din nou capul pe uşă.

— Dacă te hotărăşti vreodată să-mi ceri un loc de muncă, voi fi mai mult decât bucuros să-ţi pot oferi unul. Îţi doresc o zi bună.

17

SAQQARA

Luară un taxi până la Saqqara, alegând aceeaşi rută făcută de Tara cu două zile înainte. Hassan, bărbatul împreună cu care găsise corpul tatălui ei, nu era la birou. Unul dintre colegii lui o recunoscu şi îi dădu cheile de la casă. Merseră de-a lungul platoului şi traseră maşina în faţa clădirii, spunându-i şoferului să-i aştepte.

Înăuntru era rece şi întuneric. Daniel deschise câteva ferestre şi deschise obloanele. Tara se uită în jur cu tristeţe la pereţii zugrăviţi în alb, la canapelele roase de vreme, la rafturile ponosite pentru cărţi, gândindu-se cât de fericit trebuie să fi fost tatăl ei aici şi cum devenise locuinţa asta o parte din viaţa lui. Îşi şterse ochii cu mâneca şi se întoarse spre Daniel, care admira un tablou prins pe perete.

— Ce căutăm, mai exact? întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee, ridică el din umeri. Ceva care pare vechi, bănuiesc. Şi să conţină hieroglife.

Plecă de lângă tablou şi începu să scormonească printr-unul dintre rafturi. Tara îşi aruncă geanta pe un scaun şi intră într-una dintre camerele care porneau din living. Într-un colţ era aşezat un pat îngust, apoi venea un şifonier, iar de uşă era agăţată o geacă de safari zdrenţuită. Îşi băgă mâna într-unul dintre buzunare şi scoase un portofel. Era al tatălui ei.

— Asta-i camera lui, strigă ea.

Daniel intră şi se apucară amândoi să caute printre lucruri. Nu erau prea multe, doar câteva haine, un aparat de fotografiat, nişte agende, iar pe un scaun de lângă pat, un jurnal îmbrăcat în piele. Însemnările erau scurte, deloc relevante şi se refereau la progresul muncii depuse de-a lungul anului. Găsiră şi câteva fraze cu privire la Tara – ultima chiar înainte cu o zi de sosirea ei în Egipt, penultima zi din viaţa lui:

> Dimineaţa la Cairo. Întâlnire la Universitatea Americană ref. la programa pentru anul viitor. Prânz: Serviciul de Antichităţi. După-amiaza cumpărături la Khan al-Khalili pentru venirea Tarei. Înapoi la Saqqara seara.

Asta era tot. Nimic din ceea ce ar fi putut arunca o lumină asupra evenimentelor recente. Lăsară jurnalul deoparte.

— Probabil că au găsit deja ceea ce căutau, spuse ea.

— Mă îndoiesc. Atunci de ce te-ar mai fi urmărit?

— Dar cum ştim că se află aici şi nu la Cairo?

— Păi, nu ştim. Presupun că, indiferent ce este lucrul ăsta, a fost în posesia tatălui tău doar pentru câteva zile. Şi, de vreme ce ultimele trei luni şi le-a petrecut aici mi se pare de bun-simţ să începem căutările la Saqqara. Încearcă şi în celelalte camere.

Timp de o oră au întors pe toate părţile fiecare sertar şi dulap şi chiar s-au aşezat în genunchi, ca să se uite sub pat. Fără succes însă. Cu excepţia aparatului de fotografiat, nimic nu putea stârni interesul nici măcar al unui hoţ ordinar.

— Cred că m-am înşelat, spuse, în cele din urmă, dezamăgit, Daniel.

Tara se afla într-unul dintre dormitoare. Căutarea îi pusese sângele în mişcare. Acum se simţea brusc epuizată. Durerea provocată de moartea tatălui ei, uitată pe moment, reveni cu şi mai mare intensitate, copleşind-o cu o senzaţie de pierdere şi neajutorare. Îşi trecu mâinile prin păr şi se trânti pe un pat, sprijinindu-se de pernă. Auzi zgomotul unei hârtii mototolite. Se ridică şi dădu la o parte perna. Văzu pe cearşaf o bucată de papirus împăturit pe care era scris cu cerneală neagră numele ei. Îl desfăcu şi citi.

— Daniel, strigă ea, vino să vezi asta!

El intră în cameră şi Tara îi dădu hârtia. Daniel citi cu voce tare:

> Una din opt, prima za dintr-un lanţ,
> Una câte una, ca treptele unei scări,
> Iar la sfârşit un premiu, bine ascuns,
> O fi oare o comoară sau doar un vechi os?
> Zeii o să te ajute dacă îi rogi frumos,
> Imhotep, probabil, sau Isis, sau Seth,
> Deşi pe lângă casă să cauţi ar fi mai înţelept,
> Pentru că nimeni nu-i mai deştept ca bătrânul Mariette.

— Nu crezi că eşti un pic prea bătrână pentru vânătoarea de comori? o întrebă el.

— Când am împlinit cincisprezece ani, tata mi-a pregătit aşa ceva pentru ziua mea de naştere, spuse ea zâmbind trist.

A fost unul dintre puţinele momente în care am simţit că ţine cu adevărat la mine. Bănuiesc că a procedat aşa ca să vindece nişte răni mai vechi. Un fel de solie de pace.

Daniel îi strânse umărul şi privi din nou papirusul.

— Mă întreb… zise el încet.

— Crezi că poate…

— Premiul despre care pomeneşte tatăl tău să fie lucrul căutat de noi? N-am idee. Dar merită să-l găsim.

Intră din nou în living.

— Mariette este Auguste Mariette, spuse el peste umăr. Unul dintre

părinţii fondatori ai egiptologiei. A lucrat mult aici, la Saqqara. A descoperit Serapeum-ul.

Tara intră şi ea în cameră şi-l găsi pe Daniel în faţa tabloului de pe perete.

— Auguste Mariete, zise el.

Pictura prezenta un bărbat cu barbă, îmbrăcat în haine tradiţionale egiptene. Ridică tabloul şi-l întoarse cu faţa în jos.

Pe dos, prins cu scotch, era un alt papirus împăturit.

— Bingo! exclamă el, cu ochi strălucitori.

— Haide, desfă-l! rosti Tara, simţind cum o cuprinde un nou val de adrenalină.

Desprinse hârtia din ramă şi o desfăcu.

> Regina unui faraon, dar faraon ea însăşi,
> Domnind ea între soţul şi fiul soţului ei,
> Nefertiti pe nume, un nume frumos,
> O dată cu ea cel frumos a sosit.
> Soţul eretic, blestematul Akhenaton,
> Abandonat de zei, ca ei şi el se lepădase de ei,
> Împreună trăit-au, dar oare ea unde-a trăit?
> Răspunsul, probabil, într-o carte va fi găsit.

— Ce naiba vrea să spună cu asta? întrebă Tara.

— Nefertiti a fost prima soţie a faraonului Akhenaton, îi explică el. Numele ei însemna „Cel frumos a venit”. După ce Akhenaton a murit şi-a schimbat numele în Smenkhkare şi a domnit ca faraon cu puteri depline. La succesiune i-a urmat Tutankhamon, fiul lui Akhenaton cu o altă soţie.

— Normal, mormăi Tara.

— Generaţiile de mai târziu l-au ponegrit pe Akhenaton pentru că renunţase la zeii tradiţionali egipteni în favoarea adorării unui singur zeu: Aten. El şi Nefertiti au construit o nouă capitală cam la vreo două sute de kilometri de-aici. Au numit-o Akhenaton, „Sursa luminii lui Aton”, deşi astăzi este cunoscută cu numele ei arab: Tel el-Amarna. Am făcut şi eu săpături acolo.

Daniel se îndreptă spre bibliotecă:

— Se pare că trebuie să găsim o carte despre Amarna.

Tara veni lângă el şi începură să cerceteze din priviri şirurile de cărţi. Erau câteva ale căror titluri includea şi numele Amarna, clar nu găsiră nici un indiciu în interiorul lor. Într-unul din dormitoare mai era o bibliotecă, aşa că încercară şi acolo, dar fără succes. Tara clătină din cap frustrată.

— E atât de tipic pentru tata! Adică, dacă nici măcar un arheolog nu mă poate ajuta, ce şansă aş fi avut de una singură? Niciodată n-a fost

în stare sa accepte faptul că nu mă interesa nici măcar cât negru sub unghie arheologia lui!

Daniel nu o asculta. Se aşezase pe vine, îngustându-şi privirea.

— Unde a trăit? murmura el. Unde a trăit Nefertiti?

Sări brusc în picioare.

— *Merde!* striga el. Ce idiot sunt!

Se repezi înapoi în living, unde îngenunche în faţa bibliotecii şi trecu cu degetul peste cărţi. La un moment dat, scoase un volum subţire:

— Am încercat să fac pe deşteptul. Indiciul era mai mult la propriu, decât la figurat.

Ridică volumul, arătându-i titlul: „Nefertiti a locuit aici”. Zâmbea, teribil de încântat.

— Probabil, cea mai bună carte scrisă vreodată despre excavaţii. De Mary Chubb. Am întâlnit-o odată. O femeie fascinantă. Ia să vedem ce găsim noi aici!

Următoarele versuri – despre dinastiile Egiptului antic se dovediră mai uşoare decât cele anterioare, ducându-i la un afiş cu masca mortuară a lui Tutankhamon, ce se găsea în bucătărie. Indiciul numărul cinci era în interiorul unei amfore din dormitor, al şaselea prins în interiorul hornului, iar al şaptelea în spatele bazinului din baie. Indiciul final îl găsiră rulat înăuntrul unui dulap din living. Erau amândoi emoţionaţi. Citiră ultimele versuri împreună, sărind peste cuvinte, în încercarea de a vedea ce spune.

> Ultima, în sfârşit, a opta dintre ele,
> Gândeşte atent că-i printre cele mai grele,
> Aproape de tine, dar nu înăuntru,
> O bancă pentru morţi, de cinci mii de ani,
> Cincisprezece paşi la sud (sau cincisprezece la nord),
> Cu ochii în patru, priveşte în centru,
> Caută semnul lui Anubis Şacalul,
> Pentru că Anubis e cel care apăra premiul.

— O bancă pentru morţi? întrebă ea.

— *Mastaba,* răspunse Daniel. Un soi de mormânt dreptunghiular, făcut din cărămizi de lut. *Mastaba* este cuvântul arab pentru bancă. Vino!

Îşi înhăţă rucsacul şi îl urmă afară, unde, după răcoarea din interior, căldura o lovi cu putere. Şoferul taxiului trăsese maşina undeva, la umbră, în faţa casei şi se lungise pe spate, ţinându-şi picioarele scoase pe geam. Daniel se opri un moment şi se uită în jur cu privirea mijită, apoi îi arătă cu degetul o movilă lunguiaţă ce se înălţa dintre nisipuri, cam la cincizeci de metri undeva, în stânga lor.

— Asta trebuie să fie, spuse el. Nu ştiu ce altceva ar mai putea fi *mastaba.*

Se îndreptară grăbiţi într-acolo şi, când mai aveau doar foarte puţin, Tara observă că era o construcţie din cărămizi de pământ, mâncate de vreme. Daniel porni dintr-un colţ al ei şi numără cincisprezece paşi de-a lungul ei, vârful *mastabei* ajungându-i undeva la nivelul gâtului.

— Undeva pe-aici, spuse el, indicând mijlocul zidului. Căutăm imaginea unui şacal.

Se aşezară pe vine şi începură să cerceteze suprafaţa neregulată. Tara îl găsi imediat.

— Uite! ţipă ea.

Scrijelită pe o cărămidă, de-abia vizibilă, se zărea silueta unui şacal ce stătea tolănit, cu labele întinse, dar urechile ciulite. Cărămida părea să se desprindă, aşa că Tara o prinse cu degetele şi trase încetişor de ea. Ieşi destul de repede şi, în urma ei, se deschise o gaură adâncă. Daniel îşi suflecă mâneca, verifică rapid din ochi să nu fie vreun scorpion, apoi îşi băgă mâna până la cot înăuntru şi scoase o cutie de carton. O aşeză pe genunchi şi începu să desfacă sfoara cu care era prinsă.

— Ce e? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, spuse el. E destul de grea. S-ar putea să fie…

O umbră apăru deasupra lor şi se auzi un clinchet metalic. Speriaţi, priviră în sus. În vârful *mastabei,* stătea un bărbat, înarmat îmbrăcat în haine negre şi cu un turban pe cap care-i acoperea aproape toată faţa. Le făcu semn să se ridice în picioare, mormăindu-le ceva în arabă.

— Ce-a spus? întrebă Tara îngrozită.

— Cutia, spuse Daniel. Vrea cutia.

Exact când era pe punctul de a-i da cutia, Tara îl apucă de braţ.

— Nu, spuse ea.

— Ce?

— Nu, până când nu văd ce e înăuntru.

Bărbatul vorbi din nou, agitându-şi arma. Daniel vru să-i dea iarăşi cutia, dar Tara îl prinse de mână şi-l trase înapoi.

— Am spus nu, şuieră ea. Nu, până când nu aflăm de ce fac oamenii ăştia aşa ceva.

— Pentru Dumnezeu, Tara, nu e de joacă! Ne va omorî. Ştiu cum sunt oamenii ăştia.

Bărbatul devenea din ce în ce mai agitat. Ridică arma şi o îndreptă spre capul fetei, apoi spre Daniel, după care trase câteva gloanţe în jos, făcând cărămizile să explodeze în bucăţele mici. Daniel se smulse din strânsoarea Tarei şi lăsă cutia să cadă lângă movilă.

— Uită de ea, Tara! Şi eu vreau la fel de mult să ştiu ce e înăuntru,

dar nu merită. Ai încredere în mine, e mai bine să uiţi de ea.

Ţinându-şi arma îndreptată spre ei, bărbatul îngenunche şi întinse mâna după cutie. Se apleacă mult în stânga, dar degetele lui de-abia o atingeau şi, pentru un moment, îşi lăsă ochii în jos. În aceeaşi clipă, fără măcar să-şi dea seama ce face, Tara sări, îl apucă de haine şi-l trase spre ea cu o mişcare bruscă. Bărbatul ţipă şi se rostogoli peste marginea *mastabei,* căzând pe nisip chiar între ei, cu gâtul sucit într-o poziţie nefirească.

Un moment, nici unul din ei nu se mişcă. Apoi, uitându-se la Tara, Daniel se lăsă pe vine şi ridică mâna bărbatului, încercând să-i simtă pulsul.

— E leşinat? şopti ea, din motive numai de ea ştiute.

— E mort.

— Oh, Doamne! exclamă Tara, acoperindu-şi gura cu mâinile. Oh, Doamne!

Daniel privi corpul din nou, apoi se aplecă şi-i desfăcu de pe faţă *'imma* neagră din lână, scoţând la iveală o cicatrice adâncă şi verticală în mijlocul frunţii. Se uită fix la ea câteva secunde, după care sări în picioare şi o apucă de braţ:

— O ştergem imediat de aici.

Începu să o tragă după el, dar după câţiva metri Tara se smulse din strânsoare şi fugi înapoi spre *mastaba,* luând cutia care zăcea pe jos.

— Iisuse Hristoase! strigă Daniel, venind după ea şi apucând-o de umăr. Las-o naibii! Se petrec nişte lucruri aici… pe care tu nu le înţelegi… o să vină mai mulţi…

Ea îl împinse cu o mişcare dură.

— Ei l-au omorât pe tata, rosti ea pe un ton îndrăzneţ. Fă ce vrei, dar nu-i las să pună mâna pe cutia asta! Înţelegi, Daniel? Nu vor pune mâna pe ea.

Privirile li se întâlniră scurt, apoi ea trecu pe lângă el, îmbrâncindu-l şi porni spre casă, băgând cutia în rucsac. O clipă, Daniel privi în urma ei, cu faţa contorsionată de furie neputincioasă, apoi se luă după ea, bombănind.

Focul de armă îl trezise pe şofer, care stătea pe maşină, uitându-se spre ei.

— Ce întâmplat? întreba el când ajunseră lângă taxi.

— Nimic, rosti Daniel răspicat. Du-ne înapoi la Cairo!

— Eu auzit puşcă.

— Tu porneşte dracului…!

Se auzi o rafală de mitralieră. Răsucindu-se, văzură două siluete înveşmântate în negru care alergau spre ei. Se auzi din nou o rafală, dar de data asta din spate. Alte două siluete apăruseră din deşert şi se îndreptau tot spre ei, două pete negre profilate pe galbenul strălucitor al nisipului. Şoferul ţipă şi se aruncă la pământ.

— Şi doar ţi-am zis că o să vină şi mai mulţi! strigă Daniel. În casă! Fugi!

O apucă de braţ şi o luară la goană spre casă. Un glonţ zbârnâi pe lângă urechea Tarei, iar un al doilea se înfipse în nisip chiar în faţa lor. Ajunseră pe partea laterala a clădirii şi săriră pe terasa de dedesubt. Dincolo de ea şerpuia o pantă abruptă, care ducea până în satul din apropiere, unde oamenii ieşeau din case şi se uitau în sus, întrebându-se ce era cu tot zgomotul ăla.

— Ia-o pe pantă, strigă Daniel.

— Şi tu?

— Sări odată! Vin şi eu.

— Nu te las aici!

— Iisuse!

Se auzi zgomotul unor paşi care alergau. Daniel se uita disperat în jur, descoperi o *touria* veche sprijinită lângă o bancă şi, apucând-o, fugi din nou lângă casă şi se lipi de zid. Paşii se apropiau şi mai mult. Ridică *touria,* inspiră adânc de câteva ori, apoi o roti şi lovi cât putu de tare, exact când unul dintre urmăritori apăru după un colţ. Capul metalic izbi faţa bărbatului cu un sunet îngrozitor, aruncându-l la pământ. Daniel se repezi şi îi smulse din mână arma pe care victima o ţinea încă strâns.

— Acum! ţipă el. Cât mai avem o şansă!

Alergară la marginea terasei şi săriră direct pe pantă, ridicând un nor de praf. În capătul pantei se vedea o fâşie de nisip, apoi o cărare şi imediat satul, ce se întindea de-a lungul unei pădurici dese de palmieri. O maşină se îndrepta hurducăind spre ei şi Daniel fugi în faţa ei, dând din mâini. Şoferul încetini şi, văzând arma din mâna lui, frână brusc. De deasupra se porni o rafală cu gloanţe. Daniel se întoarse şi trase şi el. Sătenii începură să ţipe şi să se împrăştie care încotro. Trase din nou, ţinându-şi degetul pe trăgaci, până când goli tot încărcătorul. Aruncă arma într-o parte şi se răsuci spre maşină. Şoferul fugise, lăsând cheile în contact şi motorul mergând. Daniel sări la volan:

— Urcă! ţipă el la Tara. Urcă repede!

Tara se aruncă pe scaunul din dreapta şi Daniel apăsă până la podea pedala de acceleraţie. Plecară cu scrâşnet de roţi, zvârlind cu putere în toate părţile pietrişul de pe şosea. Un glonţ atinse geamurile laterale, iar un altul pătrunse prin capotă. Maşina intră într-o groapă şi derapă, iar pentru o clipă păru că se va lovi de un zid, dar Daniel reuşi să redreseze vehiculul şi mări viteza. În spate gloanţele continuau să curgă, iar casa rămase învăluită într-o perdea de praf.

— Nu ştiu ce dracu’ e în cutia aia a ta, gâfâi Daniel, dar după toate astea, sper să merite!

18

LUXOR

Când Khalifa ajunse, în cele din urmă, acasă, pe la amiază, era atât de obosit, încât de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

Imediat ce intră pe uşă fiul lui sări pe el:

— Tati! Tatii îmi iei şi mie o trompetă de Abu Haggag?

Sărbătoarea de Abu el-Haggag era peste câteva zile. De mai multe săptămâni Ali şi colegii lui de şcoală decoraseră o plută pentru procesiunea copiilor şi băiatul nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea la gândul festivităţilor ce vor urma.

— Îmi iei? ţipă el, agăţându-se de geaca lui Khalifa. Mustafa are una. Şi Said la fel.

Khalifa îl ridică şi-i ciufuli părul:

— Sigur că-ţi iau.

Ali ţopăi în sus şi-n jos în braţele lui, foarte încântat.

— Mami! ţipă el. Tati spune că o să-mi ia o trompetă de Abu Haggag!

Khalifa îşi aşeză fiul pe umeri şi, făcându-şi loc printre materialele de construcţie din hol, intră în living. Zenab era aşezată pe canapea, cu bebeluşul în braţe. Lângă ea stăteau sora ei, Sama şi soţul acesteia, Hosni. Khalifa oftă înăbuşit.

— Bună, Sama. Salut, Hosni, spuse el, dându-l jos pe Ali.

Hosni se ridică în picioare şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Băiatul înconjură canapeaua şi se ascunse în spatele ei.

— Tocmai s-au întors din Cairo, spuse Zenab, cu un ton vag acuzator.

Mereu îl bătuse la cap pe Khalifa să meargă cu ea în capitală pentru câteva zile, dar nu reuşise niciodată să pună la cale excursia. Şi, oricum, presiunile financiare erau destul de mari ca să-şi poată permite.

— Am zburat cu avionul, zise Sama, umflându-se în pene. E mult mai rapid decât trenul.

— Am avut nişte afaceri, adăugă Hosni. Trebuia să mă întâlnesc cu un furnizor nou.

Hosni lucra la o firma ce comercializa ulei comestibil şi vorbea tot timpul despre asta.

— Ce să-ţi zic, de-abia facem faţă cererilor, continuă el. Oamenii trebuie să mănânce, iar ca să mănânce au nevoie de ulei. E o piaţă excelentă.

Khalifa afişa o expresie cât putu de entuziasmată.

— Nu ştiu dacă ţi-a spus Zenab, dar suntem pe punctul de a lansa un nou sortiment de ulei, din susan. E puţin mai scump decât uleiul obişnuit, dar calitatea este excepţională. Dacă vreţi, o să vă trimit şi vouă câteva sticle.

— Mulţumesc, spuse Khalifa. Ne-ar plăcea foarte mult, nu-i aşa, Zenab?

Se uită înspre soţia sa, care zâmbi afectat. O amuzau întotdeauna încercările lui de a părea interesat de munca lui Hosni.

— Haide, Sama, spuse ea, ridicându-se în picioare, să-i lăsăm pe bărbaţi cu ale lor. Vrei un pahar cu *karkaday,* Hosni?

— Da, foarte mult.

— Yusuf?

— Te rog!

Cele două surori dispărură în bucătărie. Khalifa şi Hosni se aşezară stânjeniţi, încercând să-şi ferească privirile. Se lăsă o tăcere lungă.

— Şi ce se mai întâmplă prin poliţie? întrebă Hosni, în cele din urmă. Ai prins vreun criminal astăzi?

Cumnatul lui era chiar şi mai puţin interesat de munca lui Khalifa decât era acesta de a lui. În realitate, mai degrabă îl dispreţuia pe detectiv. Să lucrezi aproape toate orele lăsate de Dumnezeu şi pentru un salariu de mizerie! Zenab se căsătorise cu o persoană mult sub nivelul ei. Sigur, ar fi putut nimeri şi mai rău. Dar ar fi putut să aleagă şi mai bine. De exemplu, pe cineva din domeniul lui. Acolo era viitorul. Iar cu uleiul ăsta nou de susan, lucrurile se vor dezvolta şi mai mult.

— Nu, astăzi nu, răspunse Khalifa.

— Poftim?

— N-am prins nici un criminal astăzi.

— Ah, da, spuse Hosni. Bine. Sau mai degrabă rău.

Se opri, confuz, încercând să reia firul conversaţiei:

— Hei, am auzit că ai şanse să promovezi. Crezi că vei reuşi?

Khalifa ridică din umeri:

— *Insha-Allah.* Cu voia lui Allah.

— Şi eu care credeam că e mai mult voia şefului tău decât a lui Allah!

Hosni râse la gluma sa, lovind cu palma canapeaua.

— Sama! strigă el. Hei, Sama! Yusuf zice că va fi promovat cu voia lui Allah, iar eu i-am spus că pare mai degrabă voia şefului său.

Din bucătărie se auzi un hohot de râs, Sama găsind comentariul tot atât de amuzant ca şi soţul său. Ali ieşise din spatele canapelei şi se pregătea să-l lovească în cap pe Hosni cu o pernă. Khalifa îl mustră din priviri şi băiatul dispăru din nou.

— Cum mai merge lucrul la fântână? îl întrebă Hosni, după o altă pauză lungă, luptându-se să zică ceva.

— Binişor. Vrei s-o vezi?

— De ce nu?

Cei doi bărbaţi ieşiră pe hol şi trecură printre sacii de ciment şi găleţile cu vopsea, studiind bazinul de plastic ce avea un aspect destul de jalnic şi din care Khalifa spera că într-o zi să ţâşnească apa.

— E un pic cam înghesuit, observă Hosni.

— Va fi spaţiu mai mult când vom arunca toate resturile astea.

— De unde vine apa?

— O să legăm fântâna de instalaţia de la bucătărie.

Hosni îşi scărpina bărbia, preocupat de întreaga aventură:

— Nu ştiu de ce, pur şi simplu nu…

Fu întrerupt de Ali, care tocmai atunci găsi de cuviinţă să vină alergând spre ei, dărâmând o găleată cu pensule ce fuseseră puse la curăţat în alcool. Un lichid vâscos, cenuşiu, se răspândi pe podeaua de beton.

— La naiba, Ali, se răsti Khalifa. Zenab! Vrei să aduci o cârpă, te rog?

Soţia lui privi supărată mizeria de pe jos.

— N-am de gând să-mi stric cârpele cu chestia aia. Foloseşte şi tu nişte ziare.

— Dar n-am nici un ziar.

— Am eu un *al-Ahram* mai vechi în servietă, spuse Hosni. Puteţi să-l folosiţi pe ăla.

Aduse hârtiile din camera cealaltă şi începu să întindă foaie cu foaie peste balta de alcool.

— Vezi, spuse el, suge tot lichidul. Un absorbant excelent.

Mai desprinse o foaie şi se aplecă să o aşeze. Chiar atunci Khalifa îl apucă de braţ:

— Aşteaptă!

Detectivul se aşeză în genunchi:

— De când e ziarul ăsta?

— Ăăă…

— De când? repetă el întrebarea, surescitat.

— De ieri, răspunse Hosni, puţin supărat.

Khalifa se aşezase cu un genunchi în balta de alcool, dar nu părea să-şi dea seama de asta. Se aplecă în faţă din ce în ce mai mult, citind ceva în colţul din dreapta al paginii, urmărind cu degetul rândurile articolului. Ali veni şi se aşeză şi el în genunchi, mişcându-şi degetul pe deasupra hârtiei umezite, în încercarea de a-şi imita tatăl.

— De ieri, îşi spuse Khalifa când termină de citit. Ieri, deci. Ia să vedem: Nayar a fost omorât vineri, ei apar în aceeaşi zi… La naiba! ţipă el şi sări în picioare, pe pantalon apărând acum o mare pată ce se întindea în jos dinspre genunchi.

— La naiba! ţipă Ali, sărind şi el în sus.

— Ce? spuse Hosni. Ce e?

Khalifa îl ignoră şi porni în grabă spre bucătărie, uitând brusc de oboseală:

— Zenab, trebuie să plec.

— Să pleci? Unde?

— La Cairo.

— Cairo!

O clipă avu senzaţia că soţia lui o să facă scandal. În schimb, ea se apropie şi-l sărută pe frunte:

— Îţi pregătesc nişte pantaloni curaţi.

Pe hol, Hosni se uita la articolul pe care îl citise Khalifa. În mijloc era fotografia unui bărbat bătrân şi urât, cu un ochi acoperit, iar deasupra ei scria cu litere mari: „Un dealer de antichităţi din Cairo asasinat în mod brutal”. Clătină din cap. Astfel de lucruri nu se întâmplau niciodată în domeniul uleiului comestibil.

19

CAIRO

Nici unul din ei nu scoase o vorbă în drum spre Cairo. Daniel se concentra asupra drumului, privind agitat în oglinda retrovizoare pentru a verifica dacă nu cumva sunt urmăriţi. Tara se uita fix la geanta pe care o ţinea în poală. De-abia când intrară pe şoseaua principală Cairo-Giseh şi făcură la dreapta într-un trafic infernal, îndreptându-se spre centru, Daniel sparse tăcerea:

— Îmi pare rău, Tara! Dar se pare că nu înţelegi cât e de periculoasă situaţia. Bărbaţii ăştia… erau acoliţii lui Sayf al-Tha'r. Cicatricea de pe frunte este semnul lor distinctiv.

Ea continua să se joace cu fermoarul de la rucsac:

— Cine e Sayf al-Tha'r ăsta? Îi tot aud numele peste tot.

— Un lider fundamentalist, spuse Daniel, trăgând de volan pentru a evita un biciclist care se bâţâia în stânga şi-n dreapta, cu o tavă de pateuri pe cap. Numele înseamnă Sabia Răzbunării. Predică un amestec de naţionalism egiptean şi islamism extremist. Nimeni nu ştie prea multe despre el, cu excepţia faptului că undeva, pe la sfârşitul anilor optzeci, a ţinut discursuri în public şi că de atunci a asasinat o mulţime de oameni, occidentali de regulă. Acum un an şi ceva l-a aruncat în aer pe ambasadorul american. Guvernul a pus un milion de dolari recompensă pe capul său.

Întoarse ochii spre ea şi îi zâmbi fără umor:

— Bine lucrat, Tara! Tocmai ţi l-ai făcut duşman pe cel mai periculos om din Egipt. Iisuse!

Merseră în tăcere câţiva kilometri, după care traversară o autostradă suspendată şi nimeriră într-un blocaj. Aşteptară vreo cinci minute, apoi, înjurând, Daniel viră la stânga, forţând intrarea printre maşinile care se scurgeau din sens opus. Parcară maşina pe o străduţă laterală plină de gunoi şi se dădură jos.

— Ar trebui să încercăm să ne cărăm de pe stradă, spuse el, uitându-se în jur. Suntem prea expuşi. Nu cred că ne-au urmărit, dar nu se ştie niciodată. Au oameni peste tot.

O luară pe jos până ajunseră la un gard de sârmă în spatele căruia era un parc, crezu Tara iniţial, pentru a descoperi că e vorba, de fapt, despre o grădină zoologică. La vreo treizeci de metri depărtare se zărea intrarea şi Daniel o apucă de braţ, îndreptându-se într-acolo:

— Hai să intrăm! Sunt mai puţine şanse să fim văzuţi aici. Şi au şi un telefon public.

Plătiră o taxă de douăzeci de piaştri şi trecură prin mica barieră

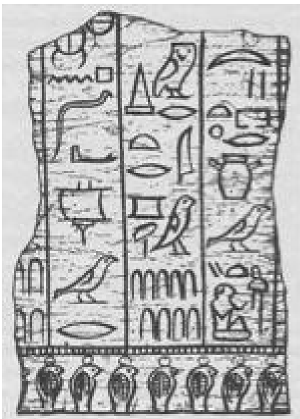
rotativă. Zgomotul oraşului părea să se risipească în urma lor şi brusc se lăsă o linişte profundă. Păsările ciripeau în copaci, familii se plimbau împreună, tinerii îndrăgostiţi stăteau pe bănci mână în mână. De undeva, din apropiere, se auzea susurul unei ape curgătoare.

Porniră în jos pe o alee umbroasă, privind în toate părţile în căutarea vreunui posibil urmăritor. Trecură pe lângă un ţarc cu rinoceri, o cuşcă cu maimuţe, un bazin cu o morsă şi un lac plin cu flamingo. În cele din urmă, ajunseră lângă un ficus indian prăfuit şi se aşezară pe băncuţa de sub el. Cinci metri mai încolo se zărea o cabină telefonică, iar pe partea opusă, într-o cuşcă, un elefant ursuz, legat cu un lanţ greu de picior. Daniel cercetă aleile din jur, apoi ridică rucsacul, îl desfăcu şi scoase cutia.

— Să începem cu începutul. Să vedem despre ce este vorba, spuse el.

Se uită în jur din nou, apoi trase de sfoară şi deschise cutia, înăuntru, aşezat pe un rând de paie, se găsea un obiect plat, înfăşurat în hârtie de ziar. Pe el era prins cu scotch un mic bileţel:

> Tara. M-am gândit că e un cadou potrivit. Cu dragoste, ca întotdeauna,
>
> Tata.

Daniel o privi iute pe Tara, după care scoase obiectul din cutie şi rupse hârtia. Era un fragment dintr-un material ce aducea cu ipsosul, de formă aproximativ pătrată, cu marginile sparte şi neregulate. Suprafaţa era pictată într-un galben pal, cu trei coloane de imagini hieroglifice negre, iar mai la stânga se vedea puţin dintr-o figură de pe a patra coloană. În partea de jos, era desenat un şir de şerpi cu capetele ridicate – motivul principal, presupuse Tara, pentru care tatăl ei alesese obiectul.

Daniel întoarse obiectul pe toate părţile, clătinând uşor din cap.

— Ştii ce reprezintă? întrebă ea.

El nu răspunse imediat, aşa că Tara repetă întrebarea.

— O bucată de ipsos, spuse el distrat. O decoraţiune dintr-un mormânt. Probabil că hieroglifele au făcut parte dintr-un text mai lung – vezi, la astea de-aici textul chiar se întrerupe la mijloc. O piesă realizată binişor. Foarte bine, de fapt, continuă el, zâmbind.

— E veritabilă?

— Absolut. Regatul Târziu, după cum arată. Grecească sau poate romană. Posibil din timpul ocupaţiei persane, dar nu mai devreme. Dar sunt sigur că e din zona Luxorului.

— De unde ştii asta?

Daniel înclină din cap în direcţia hârtiei în care fusese înfăşurată. Chiar în susul paginii era scris ceva în arabă.

— *Al-Uqsur,* traduse el. Luxor. Este din ziarul local.

Ea luă fragmentul de la Daniel şi îl privi fix, dând din cap:

— Nu pot înţelege cum de l-a cumpărat tata, ştiind că e veritabilă. El dispreţuia traficul cu antichităţi. Întotdeauna bombănea despre consecinţele lui negative.

Daniel ridică din umeri:

— Probabil că a crezut că are de-a face cu un fals. Nu e perioada în care era el specialist. Dacă nu eşti expert în mormintele regale din Regatul Târziu, e destul de greu să faci diferenţa. Dacă era din Vechiul Regat l-ar fi recunoscut imediat.

— Bietul tata! oftă ea. Ar fi fost devastat dacă ar fi ştiut, îi dădu piesa înapoi.

— Şi ce înseamnă hieroglifele?

Daniel aşeză fragmentul pe genunchi şi cercetă textul.

— Se citeşte de la dreapta la stânga. Vezi, textul este transpus prin intermediul semnelor. Prima coloană înseamnă *abed,* ceea ce se traduce prin „lună”, iar liniile astea reprezintă numărul trei, apoi vine *perei,* care era una din diviziunile anului egiptean şi care e echivalentul cuvântului „iarnă”. Aşadar, „în a treia lună a lui peret”. Apoi avem – se apleacă mai mult deasupra ei – mmm, pare un soi de nume, *ib-wer-imenty.* „Marea Inimă a Vestului”; *ib-wer;* „inimă mare”; *imenty,* „din vest”. Nu este un nume propriu-zis, mai degrabă o

poreclă. Şi nu este nici parte a unei titulaturi regale. Oricum, nu una de care să fi auzit eu.

Se gândi un moment, repetând numele, apoi îşi mută degetul pe cea de-a doua coloană.

— Cuvântul de aici de sus este *mer;* care înseamnă „piramidă”. Apoi *hem,* care este o unitate de măsură din Antichitate, apoi un număr, nouăzeci. Aşadar, „piramida are nouăzeci de *iteru”.* Următoarea coloană începe cu ceea ce pare a fi *kheper-en,* deşi cele două hieroglife de sus sunt sparte...

Ridică fragmentul în lumină:

— Nu, sigur e *kheper-en,* „s-a întâmplat”, apoi *dja wer,* „o mare furtună”. Figura asta ciobită din stânga pare a fi un alt număr, deşi e imposibil de stabilit care. Cam asta-i tot.

Privi lung fragmentul pentru câteva clipe, întorcându-l pe toate părţile, dădu din cap, apoi îl băgă în cutia pe care o strecură în geanta Tarei.

— Dacă vine dintr-un templu teban din Regatul Târziu, atunci e o raritate, spuse el. Nu prea mai există decoraţiuni pictate în morminte după Noul Regat. Dar chiar şi-aşa, mă îndoiesc că valorează mai mult de câteva sute de dolari. Şi nu văd nici un motiv ca să ucizi pentru ea.

— Şi-atunci de ce o vor oamenii ăştia?

— Dumnezeu ştie. Poate că doresc versiunea completa a textului din care face parte. Dar de ce ar fi un text atât de important, habar n-am.

Îşi scoase o ţigară de foi din buzunarul de la piept, o aprinse şi trase puternic în piept:

— Aşteaptă aici.

Se îndreptă spre cabina telefonică, ridică receptorul, băgă o cartelă şi formă un număr. Se uită o clipă la ea, apoi se întoarse cu spatele şi începu să vorbească. Discută aproximativ trei minute, gesticulând furios, după care trânti receptorul şi se întoarse pe bancă. Tara observă că fruntea lui se umpluse de sudoare.

— Au fost la mine la hotel. Trei bărbaţi. Se pare că mi-au întors camera cu fundu-n sus. Proprietarul era îngrozit, bietul de el! Hristoase, ce porcărie!

Se aplecă înainte, frecându-şi faţa cu palmele. Apăru în goană o fetiţă care se uită la ei şi apoi fugi din nou, râzând. Undeva în apropiere se auzi strigătul unei maimuţe.

— Ar trebui să mergem la poliţie, spuse Tara.

— După ce am furat o maşină şi am omorât doi egipteni? Nici să nu-ţi treacă prin cap!

— Dar ne apăram! Erau nişte terorişti!

— Poliţia nu va vedea aşa lucrurile. Crede-mă, ştiu cum gândesc ăştia.

— Trebuie să…

— Am spus nu, Tara! Nu am face altceva decât să înrăutăţim lucrurile. Dacă se poate mai rău de atât.

Între ei se lăsă o tăcere tensionată.

— Atunci ce facem? întrebă ea. Că doar n-o să stăm aşa la infinit.

Un nou moment de tăcere.

— Ambasada, spuse el în cele din urmă. Mergem la Ambasada Britanică. Este singurul loc sigur. Aici suntem în voia sorţii. Avem nevoie de protecţie.

Tara aprobă din cap.

— Ai numărul lor? întrebă el.

Tara scotoci în buzunar şi scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Squires cu o zi înainte.

— OK. Sună! Povesteşte-le ce s-a întâmplat! Spune-le că avem nevoie de ajutor. Urgent.

Îi dădu cartela lui şi Tara se îndreptă spre cabina telefonică. Formă numărul şi după numai două apeluri răspunse cineva.

— Charles Squires.

Vocea aceea moale şi plină de solicitudine falsă.

— Domnule Squires? Tara Mullray la telefon.

— Bună ziua, domnişoară Mullray.

Nu părea prea surprins că o aude:

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăă, da. Sunt cu un prieten şi noi am…

— Cu un prieten?

— Da. Un arheolog. Daniel Lacage. Îl cunoştea pe tatăl meu. Ştiţi, avem probleme. Nu pot să vă explic la telefon. S-a întâmplat ceva.

Urmă o pauză:

— Puteţi să-mi daţi mai multe amănunte?

— Cineva încearcă să ne ucidă.

— Să vă ucidă!

— Da, să ne ucidă. Avem nevoie de protecţie.

O altă pauză.

— Are vreo legătură cu bărbatul de care mi-aţi spus ieri? Bărbatul care vă urmărea?

— Da. Am găsit ceva, iar ei încearcă să ne omoare din cauza asta.

Era conştientă că vorbele ei sună confuz.

— OK, spuse el blând, să ne păstrăm calmul. Unde sunteţi?

— În Cairo. La Grădina Zoologică.

— Unde anume, mai exact?

— Ăăă… lângă cuşca elefantului.

— Şi aveţi artefactul la dumneavoastră?

— Da.

El tăcu un moment. Tara avu senzaţia că bărbatul acoperise

receptorul cu mâna, în timp ce vorbea cu cineva de lângă el.
— În regulă, îl trimit pe Crispin imediat. Rămâneţi acolo unde sunteţi. M-aţi înţeles? Rămâneţi exact unde sunteţi! Vom ajunge acolo cât putem de repede.
— Sigur.
— Totul o să fie bine.
— Da. Mulţumesc.
— Pe curând.
El închise telefonul.
— Ei bine? întrebă Daniel după ce Tara se aşeză la loc pe bancă.
— O să trimită pe cineva. Zice să rămânem aici.
Daniel dădu din cap şi între ei se lăsă din nou tăcerea, Daniel continuând să pufăie din ţigara lui de foi, iar Tara privindu-şi fix geanta. Sperase ca misteriosul obiect să-i dea vreun răspuns legat de ce se petrecea, dar, în schimb, lucrurile păreau şi mai obscure acum, ca şi cum un cod complex ar fi primit în plus un şir criptat de informaţii. Se simţea confuză şi înspăimântată.
— Poate că doctorul Jemal ne poate ajuta, spuse ea în cele din urmă.
Daniel ridică din sprâncene întrebător.
— Este un vechi coleg de-al tatălui meu, explică ea. L-am întâlnit ieri la ambasadă. Poate că el ştie de ce este obiectul ăsta atât de important.
Daniel ridică din umeri:
— N-am auzit niciodată de el.
— Este vicepreşedintele Serviciului de Antichităţi.
— Mohammed Fesal deţine funcţia asta.
— Ah! Atunci e ceva pe-acolo, oricum.
Urmă o pauză. Daniel trase din nou din ţigară:
— Jemal?
— Da. Doctorul Sharif Jemal. Ca Omar Sharif.
— N-am auzit niciodată de doctorul Sharif Jemal.
— Ar fi trebuit?
— Dacă este cineva important din Serviciu, da, desigur. Am de-a face cu ei în fiecare zi.
Ridică ţigara din nou, dar de data asta nu mai trase din ea, lăsând-o să fumege chiar în faţa lui:
— Şi ce a mai zis doctorul Jemal ăsta?
— Nu prea multe. Mi-a spus că a lucrat cu tata la Saqqara. Au descoperit un mormânt împreună. Prin 1972. În anul în care m-am născut eu.
— Ce mormânt?
— Nu-mi amintesc. Hotep sau cam aşa ceva.
— Ptah-hotep?

— Da, da, ăsta.

Daniel continua să ţină ţigara suspendată, după care o privi lung:

— Cu cine ai vorbit, Tara?

— Ce?

— La ambasadă. Cu cine ai vorbit?

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Picăturile de transpiraţie de pe fruntea lui păreau să se fi înmulţit. Privirea lui era neliniştită.

— Tatăl tău a descoperit mormântul lui Ptah-hotep în 1963. Anul în care m-am născut *eu.* Şi e vorba de Abydos, nu de Saqqara.

Brusc, aruncă ţigara şi se ridică în picioare.

— Cu cine ai vorbit acum? o întrebă cu o voce agitată.

— Cu Charles Squires. Ataşat cultural.

— Şi ce-a zis?

— A zis să aşteptăm zici. O să trimită pe cineva să ne ia.

— Asta-i tot? I-ai spus unde suntem?

— Normal că i-am zis unde suntem. Altfel, cum ne-ar putea găsi?

— Şi piesa. I-ai spus despre ea?

— Da. I-am spus că...

— Ce?

Dintr-o dată o trecu un fior neplăcut pe şira spinării:

— M-a întrebat dacă avem artefactul cu noi.

— Şi?

Fiorul îşi spori intensitatea:

— Iar eu nu am menţionat că e vorba de un artefact. I-am zis doar ca am găsit ceva.

O clipă Daniel rămase nemişcat, după care o ridică în picioare:

— Plecăm imediat.

— Dar e o nebunie. O nebunie. De ce ne-ar minţi cei de la ambasadă?

— Nu ştiu. Dar doctorul Jemal ăsta nu e deloc cine zice că e, iar dacă am dreptate, atunci nici prietenul tău, ataşatul, nu e în regulă.

— Dar de ce? De ce?

— Ţi-am mai zis că nu ştiu! Trebuie să plecăm de aici. Vino!

Alarma din vocea sa era clară. Apucă rucsacul şi o luară la goană, trecură pe lângă cuşca elefantului şi cotiră pe o potecă ce ducea la o movilă acoperită cu copaci. Când ajunseră în vârf, se întoarseră şi se uitară înapoi.

— Uite!

Îi arătă în jos unde trei bărbaţi, în costume şi cu ochelari de soare negri, tocmai apăruseră lângă banca pe care stătuseră până atunci. Unul se îndreptă spre cabina telefonică şi se uită înăuntru.

— Cine sunt? şopti Tara.

— Nu ştiu. Dar n-au venit la plimbare, te asigur. Hai să ne cărăm de

aici! Înainte să ne vadă.

Se întoarseră şi porniră zoriţi spre capătul îndepărtat al grădinii. Pe stradă, Daniel făcu semn unui taxi în care se urcară.

— Am senzaţia că am intrat în încurcătură, Tara, spuse el, privind neliniştit prin oglinda laterală. Într-o mare încurcătură.

Squires ridică receptorul imediat ce sună:

— Da?

Vocea de la capătul firului vorbi iute. Ascultă, ţinând receptorul cu o mână, pe când cu cealaltă desfăcea încet ambalajul unei acadele. Nu spuse nimic şi chipul lui rămase inexpresiv.

Când persoana respectivă termină ce avea de spus, adăugă:

— Mulţumesc. Căutaţi în continuare.

Squires aşeză cu grijă, pe biroul din faţa lui, acadeaua desfăcută şi mai dădu trei telefoane, unul după altul, într-o succesiune rapidă. De fiecare dată când persoana de la celălalt capăt răspundea, nu zicea decât: „A plecat după ea”, apoi închidea. De-abia după cel de-al treilea apel se aşeză pe scaun, luă acadeaua şi începu să o lingă.

Rămase nemişcat o vreme, cu ochii pe jumătate închişi, atingându-şi vârful degetelor ca într-o rugăciune. Când acadeaua se topi de tot, se aplecă înainte, deschise un sertar şi scoase o carte. Pe copertă era fotografia unui zid acoperit de hieroglife multicolore şi un titlu: „Regatul Târziu: Practica funerară în necropola tebană”. Autor: Daniel Lacage.

Îşi puse ochelarii pe nas, se lăsă pe spate şi deschise volumul, aşezându-se picior peste picior şi zâmbind larg.

20

LUXOR

— Crimele au legătură între ele, insistă Khalifa. Sunt sigur de asta.

Se afla într-o cameră mare, foarte curată, de la primul etaj al sediului Poliţiei din Luxor. În faţa lui, în spatele unui birou şi aşezat într-un scaun directorial din piele neagră, stătea inspectorul-şef Abdul ibn-Hassani, şeful lui. Khalifa stătea pe un scaun mic, fără spătar, special ales pentru a scoate în evidenţă poziţia superioară a lui Hassani în ierarhia poliţienească. Şeful lui rareori rata ocazia de a le arăta subalternilor săi cine taie şi spânzură acolo.

— OK, mai zi-mi încă o dată, oftă Hassani. Dar încet, de data asta.

Era un bărbat solid, cu umeri laţi şi păr tuns scurt, chipul lui aducând vag cu al preşedintelui Hosni Mubarak, al cărui portret era atârnat pe peretele din spatele lui.

El şi Khalifa nu prea se aveau la inimă. Khalifa dispreţuia la şeful său obsesia de a face totul conform ordinelor; Hassani avea rezerve în ceea ce privea educaţia universitară a lui Khalifa, aplecarea lui spre intuiţie în defavoarea dovezilor concrete, precum şi fascinaţia pentru antichitate. Şeful lui era un pragmatic. Nu acorda importanţă lucrurilor care se întâmplaseră cu mii de ani în urmă. El era interesat de rezolvarea crimelor din prezent. Iar aşa ceva nu se putea realiza decât prin muncă susţinută, atenţie pentru detalii şi respect faţă de superiori şi în nici un caz visând cu ochii deschişi la oameni cu nume imposibil de pronunţat, care dăduseră ortul popii cu trei milenii în urmă. Istoria era un mod de a-şi petrece timpul liber, un hobby. Iar Khalifa, după părerea lui, era un om prea distrat, prea visător. De aceea încă mai stătea pe gânduri cu privire la promovarea lui. Omul nu poseda însuşirile necesare. Ar fi trebuit să lucreze într-o bibliotecă, nu la poliţie.

— Conform raportului din ziar, spunea Khalifa, bărbatul ăsta, Iqbar, a fost găsit în magazinul lui, cu faţa şi corpul măcelărite rău.

— Ce ziar?

— *Al-Ahram.*

Hassani pufni dispreţuitor şi îi făcu semn să continue.

— Are aceleaşi răni pe care le-am găsit la omul nostru, Nayar. Nayar făcea comerţ cu antichităţi. La fel şi Iqbar. Sau, cel puţin, avea un magazin de antichităţi, ceea ce practic e acelaşi lucru. Doi bărbaţi, ambii implicaţi în acelaşi tip de afacere, ucişi în acelaşi stil, la o zi diferenţă. E foarte clar că nu e vorba doar de o simplă coincidenţă. Mai ales dacă luăm în consideraţie biletul de tren al lui Nayar. Fusese

în Cairo, cu o zi înainte ca Iqbar să fie omorât. Trebuie să existe o legătură între ei.

— Dar avem vreo dovadă concretă? Nu vreau bănuieli, ci fapte.

— Păi, încă n-am văzut raportul medical din Cairo…

— Vasăzică, e posibil să nu fie aceeaşi cauză a morţii. Ştii foarte bine cum exagerează ziarele. Mai ales astea de scandal, ca *al-Ahram.*

— N-am văzut raportul medical încă, repetă Khalifa, dar ştiu că va arăta că amândoi bărbaţii au fost omorâţi în acelaşi fel. Cazurile sunt legate între ele. Bag mâna-n foc că e aşa.

— Continuă atunci, oftă Hassani obosit. Care-i teoria ta?

— Cred că Nayar a găsit un mormânt…

— Ştiam eu că trebuie să fie vorba şi de vreun mormânt în toată istoria asta!

— Sau altcineva l-a descoperit şi Nayar a prins de veste. Indiferent de scenariu, discutăm despre ceva important. Apoi el s-a dus la Cairo. I-a vândut lui Iqbar câteva obiecte. A fost plătit. S-a întors. A cheltuit toţi banii. Probabil că se gândea că i-a surâs şi lui soarta, în sfârşit. Doar că mai ştia şi altcineva de mormânt. Iar acelui altcineva nu prea i-a convenit să împartă şi cu alţii.

— Sunt simple speculaţii, Khalifa. Da, da, simple speculaţii.

Detectivul îl ignoră şi vorbi mai departe:

— Poate că Nayar a luat ceva valoros, iar tipii îl voiau înapoi. Poate că, prin simplul fapt de a şti de existenţa mormântului şi-a semnat singur condamnarea la moarte. Posibil, ambele variante. Oricum ar fi, oamenii ăştia au dat de el, l-au torturat pentru a afla cine mai ştie despre descoperire, apoi s-au dus la Cairo şi i-au aplicat acelaşi tratament şi lui Iqbar. Şi dacă nu-i prindem, s-ar putea să procedeze la fel şi în continuare, după cum s-a văzut.

— Şi cine sunt oamenii ăştia? Cine sunt nebunii despre care vorbeşti şi care sunt pregătiţi să măcelărească de dragul unor biete obiecte vechi, prăfuite?

Tonul lui suna de parcă s-ar fi adresat unui copil cu imaginaţie prea bogată. Khalifa se opri un moment înainte de a răspunde:

— Am motivele mele să cred că Sayf al-Tha’r este implicat.

Hassani explodă:

— Pentru Dumnezeu, Khalifa! Nu e suficient că mă baţi la cap cu un criminal în serie, acum mi-l mai bagi pe gât şi pe nenorocitul ăsta de Sayf al-Tha’r. Ce dovezi ai?

— Am o sursă.

— Ce sursă?

— Cineva care lucrează la Deir el-Bahri. La templu, înainte a fost gardian.

— A fost?

— Da. A fost rănit într-un atentat.

— Şi acum? Ce face sursa asta a ta acum?

Khalifa îşi muşcă buza, ştiind care va fi reacţia lui Hassani.

— Are grijă de toaletele de acolo.

— Oh, minunat! ţipă şeful lui. Marea sursa a lui Khalifa: un amărât de om de serviciu care are grijă de veceuri.

— Ştie mai multe decât oricine despre ce se întâmplă în Luxor. Este o persoană de încredere.

— Sunt sigur că aşa e atunci când şterge rahatul. Dar când e vorba de treburi de-ale poliţiei? Scuteşte-mă, te rog!

Khalifa îşi aprinse o ţigară şi privi afară pe fereastră. Biroul şefului său dădea exact spre templul Luxor, una dintre cele mai impresionante perspective asupra monumentului din câte ştia el. „Ce păcat că doar un prost ca Hassani poate beneficia de ea”, se gândi el. De afară se auzi strigătul amplificat al unui muezin, care-şi chema credincioşii la rugăciunile de după-amiază.

— Toţi dealerii din oraş sunt înspăimântaţi, spuse Khalifa în cele din urmă. Tuturor celor cu care am vorbit în cazul ăsta le este frică. Ceva se petrece, domnule!

— Cu siguranţă ca aşa e! se răsti Hassani. Dar numai în capul tău.

— Dacă aş putea să mă duc măcar o zi la Cairo, să arunc o privire în jur…

— Alergi după cai verzi pe pereţi, omule! Pe Nayder sau cum l-o fi chemat l-a tăiat vreunul căruia îi datora bani… Chiar tu ai spus că avea datorii, nu?

— Da, domnule, dar…

— Sau cineva pe care l-a insultat… Chiar tu ai spus că-i înjura pe oameni, nu?

Khalifa ridică din umeri.

— Iar Iqbar a fost tăiat de vreun hoţ, asta în cazul în care a fost tăiat până la urmă şi, după cum îi ştiu eu pe reporterii de la *al-Abram,* puţin probabil. Citeşti prea mult printre rânduri.

— Am sentimentul că…

— Sentimentele n-au nici o legătură cu munca de poliţist. Faptele, da. Gândirea clară, da. Dovezile concrete, da. Sentimentele nu provoacă altceva decât confuzie.

— Ca în cazul al-Hamdi?

Hassani îi aruncă o privire furioasă.

Cazul lui Ommaya al-Hamdi îi şocase pe toţi, inclusiv pe Hassani. Corpul gol al acesteia fusese găsit pe fundul unui puţ. Avea doar paisprezece ani şi fusese strangulată.

Un băiat din satul ei, un retardat, fusese arestat şi în urma unui interogatoriu dur recunoscuse crima. Din motive neştiute, Khalifa rămăsese cu o senzaţie de nelinişte, bănuind că lucrurile nu erau atât de clare pe cât păreau. Dubiile sale i-au atras mânia lui Hassani şi

glumele răutăcioase ale colegilor săi, dar el îi ignorase şi continuase investigaţia pe cont propriu, până când dovedise, în cele din urmă, că vinovat de crima oribilă era chiar vărul fetei, care făcuse o pasiune aprinsă pentru ea. Nu i se recunoscuseră niciodată meritele pentru rolul său în rezolvarea cazului, dar de atunci înainte flerul lui fusese tratat cu ceva mai mult respect.

— OK, spuse inspectorul şef, ce-mi ceri mai exact?

— Vreau să merg în Cairo, răspunse Khalifa, văzând că şeful lui se mai înmoaie. Poate descopăr ceva despre moartea lui Iqbar, care să aducă puţină lumină în cazul nostru. Am nevoie doar de o zi.

Hassani se roti cu tot cu scaun, până când ajunse cu faţa spre geam. Degetele lui băteau nervos în birou. Se auzi o ciocănitură la uşă.

— Aşteaptă! ţipă el.

— Iau trenul de noapte, spuse Khalifa. Şi economisesc şi banii pe avion.

— Normal că o să te duci cu trenul! rosti acru Hassani. Că doar nu-ţi imaginezi că suntem agenţie de voiaj!

Se întoarse cu faţa spre detectiv:

— O zi. Atâta tot. Doar o singură zi. Şi pleci la noapte. Te întorci mâine seară. Şi vreau un raport la prima oră dimineaţa. Clar?

— Da, domnule.

Khalifa se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Sper să ai dreptate, mormăi Hassani. Pentru binele tău. Pentru că, dacă dai greş, o să am o părere şi mai proastă despre tine.

— Şi dacă am dreptate, domnule?

— Ieşi afară!

21

CAIRO

— Unde mergeţi? întrebă şoferul de taxi.

— Oriunde, spuse Daniel. În centrul oraşului.

— Midan Tahrir?

— Da, e în regulă.

Merseră vreo câteva minute, apoi Daniel se aplecă în faţă.

— Nu, nu Midan Tahrir. Zamalek. Du-ne la Zamalek! Sharia Abdul Azim.

Şoferul dădu din cap şi Daniel se lăsă la loc pe spate.

— Unde mergem? întrebă Tara.

— Să vorbesc cu un amic care învârte tot felul de afaceri. Probabil că e cea mai puţin de încredere persoană din Cairo în momentul de faţă, dar nu-mi vine nimeni altcineva în cap, care ar putea să ne ajute.

În timp ce taxiul se strecura alene prin trafic, cei doi priviră pe geam. După o vreme, Daniel se întinse şi luă mâna Tarei în mâna lui. Nu vorbiră şi nici nu se uitară unul la altul.

Zamalek era un cartier şic, plin de verdeaţă, cu vile elegante şi blocuri înalte. Se opriră în faţa unei clădiri cu aspect modern, înconjurată de grădini bine îngrijite şi cu un hol mare la intrare. Plătiră taxiul şi urcară scările spre uşile principale din sticlă. Pe perete zăriră un interfon din metal şlefuit. Daniel apăsă butonul din dreptul numărului 43.

Aşteptă treizeci de secunde, apoi apăsă din nou. Urmă un alt moment lung de aşteptare, după care dinspre interfon răsună o voce:

— Da?

— Samali? Sunt Daniel Lacage.

— Daniel, ce surpriză plăcută! răsună o voce calmă, muzicală, uşor peltică. M-ai prins într-un moment cam nepotrivit. Ar fi posibil să…

— E urgent. Trebuie să vorbim. Acum.

Se lăsă tăcerea.

— Aşteaptă, te rog, jos, cinci minute şi apoi poţi să urci. Etajul patru, după cum bine ştii.

Se auzi un declic şi uşa se deschise. Păşiră într-un hol mochetat, în care aerul condiţionat se simţea din plin. Aşa cum fuseseră rugaţi, aşteptară cinci minute şi apoi urcară cu liftul la etajul al patrulea. Apartamentul lui Samali era situat pe la mijlocul unui coridor, ai cărui pereţi erau ornaţi cu picturi reprezentând statuete antice. Bătură la uşă şi, după câteva momente, desluşiră sunetul fin al unor paşi.

— Ai grijă ce-i spui, îi şopti Daniel. Şi ţine cutia în geantă. E mai bine să n-o vadă. Samali ar vinde-o şi pe maică-sa dacă i-ar ieşi şi lui ceva profit. Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine.

Se auzi zgomotul mai multor yale, după care uşa se deschise larg:

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Vă rog, intraţi!

Samali era un bărbat înalt şi foarte slab, complet chel şi cu o piele lucioasă, de parcă tocmai s-ar fi dat cu cremă. Se întoarse şi îi conduse pe un hol până în livingul cu parchet deschis la culoare, pereţi albi, canapele de piele şi mobilă din metal. Printr-o uşă laterală, Tara zări cu coada ochiului doi băieţi tineri, din care unul purta un halat de baie. Uşa se închise aproape imediat şi imaginea lor dispăru.

— Nu cred că ne-am cunoscut, zâmbi Samali.

— Tara Mullray, spuse Daniel. O prietenă veche.

— Sunt încântat.

Făcu un pas înainte, îi luă mâna şi i-o ridică, sărutându-i vârfurile degetelor. Nările lui se umflară o clipă ca şi cum i-ar fi mirosit pielea. Îi lăsă mâna jos şi le făcu semn să ia loc pe o canapea mare de piele:

— Vreţi ceva de băut?

— Whisky, spuse Daniel.

— Domnişoară Mullray?

— La fel. Mulţumesc.

Se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi, scoase o sticlă şi turnă puţin lichid în două pahare, după care adăugă în fiecare câte un cub de gheaţă. Le dădu paharele şi se aşeză în faţa lor, în mână cu un ţigaret de jad în care înfipse încet o ţigară.

— Nu bei şi tu? întrebă Daniel.

— Prefer să mă uit, spuse Samali zâmbind.

Îşi aprinse ţigara şi trase adânc din muştiuc. Avea sprâncenele foarte subţiri şi foarte negre, iar Tara îşi dădu seama că erau făcute cu dermatograful.

— Aşadar, spuse el, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

Daniel îşi ridică privirea spre el, apoi se uită pe fereastră, bătând nervos cu degetele pe marginea canapelei:

— Avem nevoie de ajutor.

— Sigur că da, spuse Samali, zâmbind în continuare.

Se întoarse spre Tara, punându-şi picior peste picior şi netezind cu grijă materialul pantalonilor:

— Se spune despre mine, în termeni destul de cruzi, domnişoară Mullray, că sunt o persoană care învârte tot felul de afaceri dubioase. O specie malignă chiar, dar asta, bineînţeles, până când cineva are nevoie de serviciile mele. Apoi, din senin, devin indispensabil. Este o meserie plină de recompense – făcu un gest larg cu mâna, arătându-i apartamentul scump dar totuşi demoralizantă. Un om cu o astfel de profesie află foarte curând că nu este niciodată obiectul unei vizite

pur sociale. Întotdeauna va fi, cum se zice, un punct din agenda de lucru.

Rostise cuvintele pe un ton glumeţ, deşi în ochii lui se zărea o lumină rece, ca şi când ar fi înţeles că politeţea lor era doar teatru, iar el dorea ca ei să ştie că şi reciproca era valabilă. Îşi lăsă capul pe spate şi trase încet din ţigaret, fixând tavanul.

— Deci aşa, spuse el. Cu ce te pot ajuta, Daniel? Ai probleme cu permisul pentru săpături? Sau poate Steven Spielberg şi-a exprimat interesul pentru munca ta şi ai nevoie de autorizaţiile necesare pentru filmări?

Chicoti, vădit amuzat de gluma sa. Daniel dădu pe gât băutura şi lăsă jos paharul cu whisky.

— Am nevoie de informaţii, spuse el brusc.

— Informaţii! râse Samali înfundat. Mă flatezi. Un savant cu reputaţia ta să-mi ceara mie sfaturi. Chiar nu-mi vine nimic în cap din ce aş putea şti eu, iar tu nu, dar oricum, întreabă-mă, te rog!

Daniel se aplecă înainte, mişcarea lui producând un scârţâit al tapiţeriei de piele. Se uită mai întâi la Samali, apoi spre fereastră, nedorind să întâlnească privirea bărbatului din faţa lui:

— Vreau să aflu câte ceva despre Sayf al-Tha’r.

Urmă o pauză aproape insesizabilă.

— Ceva anume? întrebă Samali. Sau doar un CV general?

— Vreau să ştiu ce legătură e între Sayf al-Tha’r şi antichităţi.

Samali ezită din nou pentru un scurt moment:

— Aş putea să te întreb de ce te interesează?

— E mai bine să nu intru în detalii. Pentru siguranţa ta şi a noastră. Avem toate motivele să credem că vrea un obiect anume şi am dori să ştim de ce.

— Ce criptic eşti astăzi, Daniel!

Îşi ridică mâna stângă şi începu să-şi studieze unghiile. Tara putea să jure că aude şoapte din camera cealaltă.

— Şi obiectul ăsta misterios, spuse Samali, să presupun că se află în cutia aceea din geanta domnişoarei Mullray?

Nici Tara, nici Daniel nu scoaseră o vorbă.

— O să iau tăcerea voastră ca pe un răspuns afirmativ, îşi îndreptă privirea spre Tara:

— Aş putea să mă uit la el, vă rog?

Ea îl privi fix pe Samali, apoi pe Daniel, după care îşi lăsă ochii în jos spre rucsacul din poală. Tăcerea care se adâncea tot mai mult fu întreruptă de chicotitul aspru al lui Samali:

— N-am nici cea mai mică îndoială că doctorul Lacage v-a spus să nu mi-o arătaţi. O altă lecţie pe care o învaţă cineva în meseria mea. Că nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Îi privi lung pe amândoi, după care dădu din mână:

— N-are nici o importanţă. Păstraţi-o pentru dumneavoastră, dacă aşa preferaţi. Doar că îmi va face mai dificilă sarcina de a vă răspunde la întrebări. Ca şi cum ai juca pocher fără să vezi cărţile.

Termină de studiat unghiile.

— Din câte văd, vreţi să ştiţi ce legătură e între Sabia Răzbunării şi antichităţi, nu? reflectă el. O curiozitate foarte periculoasă. Şi ce, mă întreb…

— Ce ai tu de câştigat?

Daniel se ridică în picioare, luă paharul de jos şi se îndreptă spre mini-bar, unde-şi mai turnă o porţie. Mâna îi tremura uşor:

— Nimic. Te rog să ne ajuţi din pure sentimente umane.

Samali îşi arcui sprâncenele:

— Ia te uită! Mai întâi, sunt văzut ca o fântână a înţelepciunii, apoi ca marele filantrop. La sfârşitul întâlnirii nici n-am să mă mai recunosc.

— Pot să-ţi dau câteva sute de dolari. Trei, poate patru. Dacă e nevoie, ţi-i dau.

Samali rânji:

— Te rog, Daniel. Oi fi eu un parvenit, dar cel puţin sunt unul cu clasă. Eu nu sunt o curvă de stradă care ia bani pentru serviciile prestate. Poţi să-ţi ţii banii liniştit.

Trase din nou lent din ţigaret, zâmbind uşor, ca şi cum s-ar fi bucurat de disconfortul resimţit de Daniel.

— Deşi, pe de altă parte, nimic în viaţă nu este complet gratuit. În special informaţii despre cineva atât de periculos ca Sayf al-Tha’r. Aşa că hai să spunem că îmi vei rămâne dator. Într-o zi poate am să-ţi cer în schimb o favoare. Ce zici?

Se uitară fix unul la altul pentru câteva momente, după care Daniel dădu pe gât restul de whisky:

— De acord.

Daniel îşi umplu paharul din nou şi se întoarse pe canapea.

Ţigara lui Samali arsese până la capăt, aşa că bărbatul se aplecă şi o stinse într-o scrumieră de metal:

— Îţi spun încă din capul locului că nu am nici un fel de legături cu organizaţia lui Sayf al-Tha’r, să fim bine înţeleşi. Tot ce îţi voi relata am aflat şi eu din auzite.

— Dă-i drumul!

— Păi, rosti el, netezindu-şi pantalonii din nou, se pare că, de vreo câţiva ani încoace, personajul nostru îşi finanţează operaţiunile cu ajutorul traficului de antichităţi.

Fixă o nouă ţigară în ţigaret.

— După toate aparenţele, ştie mai multe despre artefactele egiptene decât majoritatea experţilor, deci le-a transformat într-o sursă clară de venit. De fapt, singura sursă, având în vedere că prin

activitatea sa s-a înstrăinat de toate grupările fundamentaliste din Egipt. Nici măcar al-Jihad nu vrea să aibă de-a face cu el.

Se ridică în picioare şi se îndreptă alene spre fereastră. Lumina soarelui de amiază se reflecta în chelia sa, dând senzaţia că are capul făcut din alamă şlefuită.

— Conduce o veritabilă afacere cu artizanate. Artefactele sunt furate de pe şantiere, sustrase din mormintele proaspăt descoperite sau şparlite pur şi simplu din depozitele muzeelor. Apoi le trimite în sudul Sudanului, de unde sunt expediate în Europa şi în Orientul îndepărtat, iar intermediarii le vând colecţionarilor privaţi. Profiturile fac drumul înapoi şi sunt folosite… ei bine, cred că ştim cu toţii foarte bine în ce scopuri.

— Am văzut un bărbat solid, spuse Tara, cu un semn din naştere pe faţă.

Samali rămase lângă fereastră, privind în jos spre strada.

— Dravit, zise el. Drakici, Dravici sau cam aşa ceva. E german, cred. Reprezintă ochii şi urechile lui Sayf al-Tha’r aici, în Egipt. Mi-e teamă că nu vă pot spune prea multe în această privinţă. Cu excepţia faptului că zvonurile legate de el nu sunt prea plăcute.

Se întoarse cu faţa la ei:

— Nu ştiu ce e în cutia aia a voastră, Daniel, dar dacă Sayf al-Tha’r o vrea, atunci vă asigur că, mai devreme sau mai târziu, Sayf al-Tha’r o va avea. Antichităţile sunt viaţa sa. Când e vorba de ele, nu cunoaşte mila.

— Dar nici măcar nu are valoare, spuse Daniel. De ce ar fi aşa de disperat să pună mâna pe ea?

Samali ridică din umeri:

— Cum să ştiu dacă nici măcar nu mi-o arătaţi? Nu pot decât să repet ce v-am spus înainte: dacă Sayf al-Tha’r o vrea, atunci o va avea.

Păşi încet spre scaunul în care stătuse mai înainte şi, scoţându-şi bricheta, îşi aprinse ţigara.

— Poate că voi bea şi eu un pahar la urma urmei, adăugă el. După-amiaza pare să devină din ce în ce mai fierbinte.

Traversă camera până la dulăpiorul cu băuturi, unde îşi turnă în pahar un lichid auriu, opalescent.

— Şi cu Ambasada Britanică ce se întâmplă? întrebă Tara.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de zgomotul puternic al cubului de gheaţă pe care Samali îl aruncă în pahar:

— Ambasada britanică?

Vocea lui suna inocent, deşi timbrul ei căpătă câteva note mai înalte, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

— Se pare că şi ei vor acelaşi lucru, spuse Daniel. Sau, cel puţin, ataşatul cultural îl vrea.

Un alt clinchet. Samali puse deoparte cleştele pentru gheaţă şi sorbi îndelung, rămânând în continuare cu spatele la ei.

— De unde aţi scos-o şi pe-asta că ataşatul cultural ar vrea obiectul vostru?

— Pentru că ne-a minţit, spuse Tara.

Samali mai luă o înghiţitură şi se duse din nou la fereastră. O vreme păstră tăcerea.

— Vă dau un sfat, rosti el în cele din urmă. Şi vi-l dau gratis. Scăpaţi de porcăria aia şi părăsiţi Egiptul! Cât mai repede, astăzi! Pentru că, dacă nu procedaţi astfel, veţi muri.

Pe Tara o trecu un fior pe şira spinării. Întinse mâna involuntar şi se agăţă de Daniel. Palma lui era transpirată.

— Ce ştii, Samali? întrebă el.

— Foarte puţin. Şi nici nu sunt curios să aflu mai multe.

— Dar ştii ceva?

— Te rog, adăugă Tara.

Urmă o nouă pauză lungă. Samali termină ce mai avea de băut şi rămase nemişcat cu paharul în mână, pufăind din ţigaret. Ferestrele păreau să fie bine izolate pentru că din stradă nu răzbătea nici un zgomot. Şuşotitul din camera alăturată încetase.

— Există… cum să vă zic eu… o filieră, rosti el greoi în cele din urmă. În ceea ce priveşte antichităţile furate. Prin Ambasada Britanică. Şi prin cea americană, dacă e adevărat ce am auzit. Înţelegeţi că e vorba de bârfe. Zvonuri. Aluzii. Se pare că obiectele sunt sustrase din muzee, scoase din ţară sub acoperire diplomatică, vândute peste graniţă, iar câştigurile sunt vărsate în conturi secrete – totul făcut cu cea mai mare discreţie.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Daniel.

— Oh, dar asta-i numai jumătate din poveste, spuse Samali, întorcându-se. Ambasada organizează exportul obiectelor. Iar serviciul nostru de securitate este cel care aranjează din capul locului furturile. Sau, cel puţin, cineva din cadrul serviciului. Totul se petrece la nivel înalt, Daniel. Oamenii ăştia au contacte peste tot. Şi ştiu tot. E foarte posibil ca în clipa asta să ne supravegheze şi să ne asculte.

— Trebuie să mergem la poliţie, spuse Tara. Trebuie.

Samali râse amar:

— Nu prea ascultaţi ceea ce spun, domnişoară Mullray. Oamenii ăştia reprezintă poliţia. Ei sunt baza. Nu am cuvinte ca să scot în evidenţă puterea de care dispun. Vă manipulează fără să aveţi nici cea mai vagă idee că sunteţi manipulată. În comparaţie cu ei, Sayf al-Tha’r este aliatul dumneavoastră cel mai apropiat.

— Dar de ce? întrebă Daniel. De ce atâta tămbălău pentru un obiect?

Samali dădu din umeri:

— Aşa cum v-am mai spus şi înainte, habar n-am. Din câte văd eu, pe de-o parte vă războiţi cu ambasada şi serviciile secrete…

Îşi ridică mâna în care ţinea paharul.

— Şi pe de altă parte cu Sayf al-Tha’r, continuă, ridicându-şi şi cealaltă mână. Iar la mijloc, gata să fie zdrobiţi în milioane de bucăţele…

— Noi, şopti Tara cu stomacul strâns.

Samali zâmbi.

— Ce putem face? întrebă ea. Unde ne putem duce?

Egipteanul nu răspunse. Daniel stătea aplecat, cu capul în jos, fixând podeaua. Cutia din braţele Tarei păru să cântărească, brusc, o tonă. Chiar simţea cum i se înmoaie picioarele. Se lăsă o tăcere adâncă.

— Avem nevoie de un mijloc de transport, spuse Daniel în cele din urmă. O maşină, o motocicletă, orice. Poţi să-mi aranjezi ceva?

Samali se uită un moment la ei cu o privire uşor îmblânzită, după care traversă camera, ridică telefonul, formă rapid un număr şi vorbi cu cineva. La capătul celălalt se auzi un murmur uşor, apoi Samali închise.

— În cinci minute veţi găsi o motocicletă în faţa scărilor, zise el. Cheile vor fi în contact.

— Cât ne costă? întrebă Daniel.

— Oh, nimic, nimic, rânji Samali. Nici un mizerabil ca mine nu ar putea lua bani de la un om condamnat.

Era cald în cameră, dar Tara tremura din toate încheieturile.

Motocicleta – de fapt o motoreta Jawa 350 portocalie – îi aştepta acolo unde spusese Samali. Nu se vedea nici ţipenie de om afară. Daniel o ambală puţin, dând viaţă motorului. Tara îl înconjură cu braţele pe după mijloc şi îşi puse rucsacul în spate.

— Unde mergem? întrebă ea.

— În singurul loc în care putem afla de ce este atât de important acest artefact, răspunse el.

— Şi anume?

— De unde a venit. În Luxor.

Ambală puternic, băgă în viteză şi porniră înainte. Părul Tarei începu să fluture în bătaia vântului.

De la fereastra apartamentului său, Samali îi urmări până când dispărură după un colţ, apoi se apropie de telefon, ridică receptorul şi formă un număr.

— Tocmai au plecat, spuse el. Şi au şi piesa cu ei.

SUDANUL DE NORD

Elicopterul zbură pe deasupra taberei şi aterizǎ pe o fâşie întinsă, cam la o sută de metri depărtare de ea. Curentul stârnit de elice arunca în toate părţile nori deşi de nisip şi pietriş, care cădeau peste corturi ca o grindină. Băiatul care venise în întâmpinarea lui se întorsese cu spatele şi îşi acoperise faţa cu braţul. De-abia când aparatul atinse pământul şi motoarele se opriră, se răsuci în loc şi alergă până la el, unde deschise una din uşile laterale.

Un bărbat într-un costum mototolit sări afară, ţinând în mână o valiză şi în cealaltă un trabuc. Era de două ori mai înalt decât băiatul.

— Vă aşteaptă, *ya Doktora!*

Porniră amândoi spre tabără, băiatul păstrându-şi privirea în pământ, ocolind ochii celui de lângă el. Pata purpurie oribilă care acoperea obrazul stâng al acestuia îl îngrozea. Bărbatul mergea cu paşi mari, legănându-şi valiza, pierdut în gânduri.

Ocoliră printr-o parte tabăra şi se opriră în faţa unui cort, aşezat la o oarecare depărtare de celelalte. Băiatul ridică prelata de la intrare şi păşiră înăuntru.

— Bine ai venit, doctore Dravic, se auzi o voce. Vrei un ceai?

Sayf al-Tha'r stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul cortului, cu faţa luminată pe jumătate de strălucirea soarelui. Lângă el se zărea o carte, al cărui titlu nu se vedea din cauza penumbrei.

— Aş prefera o bere, răspunse Dravic iritat.

— După cum bine ştii, aici nu se bea alcool. Mehmet, adu-i doctorului Dravic un ceai.

— Da, stăpâne, spuse băiatul şi plecă.

— Te rog, ia loc.

Uriaşul se trânti greoi pe covor. Se vedea clar că nu este obişnuit să stea pe pământ, pentru că se fâţâi dintr-o parte în alta agitat, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă. În cele din urmă, se stabili într-o poziţie semiîngenuncheată, cu un picior sub el, iar celălalt ridicat până la piept.

— Nu înţeleg de ce nu-ţi iei şi tu nişte scaune, mormăi el.

— Noi preferăm să trăim simplu.

— Ei bine, eu nu.

— Atunci îţi sugerez ca data viitoare să-ţi aduci propriul scaun.

Vocea lui Sayf al-Tha'r nu era furioasă, ci doar fermă. Dravic mai bălmăji ceva, dar nu mai insistă. Părea supus şi lipsit de vlagă în prezenţa bărbatului din faţa lui. Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea care se umpluse de sudoare în primele două minute, după ce se dăduse jos din elicopter.

— Aşadar? spuse Sayf al-Tha'r. Avem obiectul?

Spre deosebire de Dravic, stătea neclintit, odihnindu-şi mâinile pe genunchi.

— Nu, îngăimă germanul. Era la Saqqara, exact cum am spus eu, dar fata l-a luat înainte să apucăm s-o oprim. Ne-a omorât doi oameni.

— Fata?

— Ea şi cu un tip care o însoţea. Un arheolog. Daniel Lacage.

— Lacage?

Ochii verzi ai bărbatului străluciră în întuneric:

— Ce… interesant! Cartea lui despre iconografia mormintelor din Regatul Târziu este una dintre favoritele mele.

Dravic ridică din umeri:

— N-am citit-o niciodată.

— Ar trebui. Este o lucrare excelentă.

O grimasă nervoasă străbătu faţa uriaşului. Nu era prima dată când se întreba de ce tipul ăsta se mai chinuise să-l angajeze când se vedea clar că Egiptul antic nu prea mai avea secrete pentru el. Părea o bătaie de joc când îi scotea ochii că el, un egiptean, ştia oricum mai multe despre trecutul ţării sale decât orice străin. Ce ticălos! Dacă ar fi fost după el, Egiptul n-ar mai fi avut nici un fel de trecut. L-ar fi scormonit în lung şi-n lat şi ar fi vândut tot cui ar fi dat mai mult. Îşi încleştă pumnul şi apoi îl descleştă.

Mehmet sosi cu ceaiul, oferindu-i un pahar lui Dravic şi punându-l pe celălalt jos, lângă stăpânul lui.

— Mulţumesc, Mehmet. Aşteaptă afară.

Băiatul se retrase, evitând pe cât posibil să se uite la Dravic.

— De ce o ajută Lacage pe fată? întrebă Sayf al-Tha’r.

— Dumnezeu ştie. A rămas la el noaptea trecută, apoi au fost la Saqqara azi după-masă, au luat piesa şi au dispărut din nou.

— Şi acum?

— Acum nu ştiu.

— Au fost la poliţie?

— Nu. Am fi aflat.

— La ambasadă?

— Nu. I-am urmărit toată ziua.

— Atunci unde?

— În Lună, de unde să ştiu eu? Ţi-am zis doar că au dispărut. Ar putea fi oriunde.

— Să înţeleg că vor marele premiu pentru ei? Asta e?

— Uite care-i treaba, să dea dracu’ dacă am habar. Ce sunt eu, ghicitor în stele?

Sayf al-Tha’r îşi strânse abia vizibil buzele, primul semn de nemulţumire:

— Mare păcat că nu ai fost mai atent la Saqqara, doctore Dravic! Dacă te-ai fi purtat mai blând cu bătrânul, acum am fi fost scutiţi de o

mulţime de neplăceri.

— Ţi-am mai zis că n-a fost vina mea. Nu l-am atins nici măcar cu un deget pe boşorogul ăla nenorocit. L-am aşteptat în casă, dar înainte de a apuca să-l întreb ceva, a făcut infarct. A aruncat o privire la mistrie şi a picat secerat chiar în faţa mea. Nu l-am atins.

— Atunci e mare păcat că nu ai cercetat casa mai cu grijă.

— Piesa nu era acolo. De aceea n-am găsit-o. O ascunsese afară, în zidul unei *mastabe.*

Bărbatul clătină încet din cap şi se aplecă după ceai, fără să-şi mute privirea de pe chipul lui Dravic. Îşi ridică paharul la gură şi gustă doar un strop, udându-şi buzele mai mult. Dravic luă şi el ceaiul şi sorbi zgomotos. Sudoarea i se scurgea pe faţă. Respira greu din cauza căldurii:

— O să-i găsim, spuse el. E doar o chestiune de timp.

— Nu dispunem de timp, doctore Dravic, după cum bine ştii. Nu putem păstra taina la infinit. Avem nevoie de piesă acum.

— Supraveghem staţiile, gările, aeroportul. Avem oameni peste tot. O să-i găsim.

— Sper.

— O să-i găsim!

Din nou Dravic păru că se luptă din răsputeri să-şi ţină nervii în frâu. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze furia, izbucni în hohote de râs înăbuşite, ştergându-şi fruntea cu batista:

— Dumnezeule, dacă lucrurile merg bine, o să fim milionari!

Comentariul stârni interesul lui Sayf al-Tha’r. Se aplecă uşor înainte:

— Perspectiva te entuziasmează, doctore Dravic? Ideea de a fi milionar?

— Glumeşti? Normal că mă entuziasmează. Pe tine nu?

— Ce? Să am un milion de lire pe care să le cheltuiesc de unul singur? Să arunc banii în vânt pe obiecte de lux inutile, în timp ce copiii din mahalale mor de foame? întrebă bărbatul zâmbind. Nu, nu mă entuziasmează. Deloc! Din contră, mă plictiseşte.

Ridică din nou paharul cu ceai şi atinse marginea acestuia cu buzele:

— Dar pe de altă parte, să am un milion de lire pentru a răspândi cuvântul Domnului…

Zâmbetul lui se lărgi:

— Un milion de lire cu care să-i opresc pe asupritori şi să restabilesc legea Shariei… Să curăţ pământul şi să împlinesc voia Domnului… Asta, doctore Dravic, asta mă entuziasmează. Chiar foarte mult.

— Să-l ia dracu’ pe Dumnezeu! râse Dravic, ştergându-şi transpiraţia de pe ceafă. Eu aş alege banii în orice moment!

Brusc zâmbetul se şterse de pe faţa lui Sayf al-Tha’r. Se uită la doctorul Dravic cu priviri aprinse, strângând paharul atât de tare în mână, încât acesta părea că se va sparge din clipă-n clipă.

— Ai grijă ce spui, şuieră el. Fii foarte atent! Există insulte care nu trebuie rostite.

Îl fixa pe Dravic cu ochi mari, verzi, fără să clipească. Uriaşul îşi tampona fruntea din nou, incapabil să-i susţină privirea celuilalt.

— OK, OK, murmură el, tu ai priorităţile tale, eu le am pe ale mele. S-o lăsăm aşa.

— Da, aprobă din cap Sayf al-Tha’r, pe un ton dur. S-o lăsăm aşa.

Tăcură câteva momente, după care bărbatul îl chemă pe băiatul de afară:

— Mehmet, însoţeşte-l pe doctorul Dravic înapoi la elicopter.

Dravic se ridică în picioare, strâmbându-se din cauza amorţelii şi se îndreptă spre ieşire, uşurat că pleacă.

— Te sun imediat ce am veşti, mai spuse el. Mă duc în Luxor. Ăla e singurul loc în care s-ar putea duce.

— Să sperăm că ai dreptate. Noi suntem pregătiţi. Putem traversa graniţa în câteva ore. Trebuie doar să ştim unde anume.

Uriaşul dădu din cap şi era cu un picior în afara cortului când auzi vocea lui Sayf al-Tha’r din nou:

— Găseşte piesa care lipseşte, doctore Dravic! Oportunităţi ca acestea nu apar decât o dată în viaţă. Trebuie să beneficiem de ea cât avem şansă. Găseşte piesa!

Dravic mormăi şi plecă mai departe. Două minute mai târziu, elicopterul decolă zgomotos şi începu să survoleze deşertul.

Rămas singur, Sayf al-Tha’r se ridică în picioare şi se apropie de un cufăr mare din spatele cortului. Scoase o cheie din haină, desfăcu încuietoarea şi ridică capacul.

Se simţea ruşinat că era nevoit să se asocieze cu un *Kufr* ca Dravic, dar n-avea de ales. Era prea riscant să treacă graniţa şi să se ocupe personal de tot. Era urmărit. Îl aşteptau, întotdeauna îl aşteptau. Curând poate, o va face, dar numai după ce va găsi fragmentul. Dacă ar fi avut posibilitatea de a folosi pe altcineva, pe oricine altcineva, ar fi făcut-o, dar Dravic era singurul calificat şi, mai ales, nu avea scrupule. Aşa că se baza pe el. Scursura pământului, un putregai. Într-adevăr, căile lui Allah erau misterioase.

Se aplecă şi scoase din interiorul întunecat al cufărului un mic lănţişor. Îl ridică în dreptul unei raze slabe de lumină şi obiectul sclipi. Aur. Îl scutură şi zalele delicate din care era făcut scoaseră un clinchet muzical. Îl puse deoparte şi mai scoase şi alte obiecte. O pereche de sandale. Un pumnal. Un pieptar din piele fin lucrat. O amuletă de argint de forma unei pisici. Le ridică, pe rând, în lumină, cercetându-le

cu atenţie.

N-avea nici o îndoială că erau veritabile. Iniţial, când Dravic îi adusese vestea noului mormânt, refuzase să creadă. Era de neconceput. Posibilităţile depăşeau orice imaginaţie. Iar Dravic mai făcuse greşeli şi înainte. Judecata lui în astfel de chestiuni nu trebuia interpretată ca literă de lege.

De-abia când atinsese obiectele prima dată, aşa cum o făcea şi acum şi le văzuse cu propriii ochi, ştiuse cu siguranţă că sunt autentice. Că mormântul găsit de Dravic era real. Că Allah îi zâmbise. Că îşi plecase cu bunăvoinţă ochii către ei.

Băgă artefactele înapoi în cufăr, după care închise capacul şi îl încuie. Din depărtare încă se mai auzea duduitul elicopterului.

Mormântul era doar începutul. Şi va fi şi sfârşitul dacă nu găsea piesa care lipsea. Acesta era cheia de boltă de care depindea destinul lor. Piesa lipsă.

Părăsi cortul, îngustându-şi privirea sub lumina orbitoare a soarelui, dar fără să fie deranjat de căldura toridă. Ocoli tabăra printr-o latură şi se urcă în vârful unei dune nu foarte înalte, unde se opri să admire spre est întinderile nesfârşite de nisip, o pată neagră în vidul imens. Undeva, acolo, se gândi el. Undeva, în marea nemărginită a pustiului arzător. Undeva, închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum o să fie.

22

CAIRO

Drumul de la Luxor dura vreo zece ore. Trenul era plin şi Khalifa îşi petrecu mare parte din timp înghesuit în colţul unui vagon, între o femeie care căra un coş plin cu porumbei şi un bărbat în vârstă care tuşea întruna. În ciuda condiţiilor nu tocmai grozave şi a hurducăturilor trenului, dormi pe tot parcursul drumului, cu jacheta sub cap pe post de pernă şi cu picioarele întinse pe un sac mare de curmale uscate. O zdruncinătură violentă îl trezi şi, deşi se lovi cu capul de fereastra compartimentului, se simţi revigorat şi odihnit. Rosti în şoaptă rugăciunile de dimineaţă, îşi aprinse o ţigară şi se apucă să mănânce pâinea şi brânza de capră pe care i le pusese Zenab la pachet, dându-i şi bărbatului de lângă el o bucată.

Ajunse la periferia oraşului Cairo puţin înainte de şase dimineaţa. Urma să se întâlnească cu Mohammed Tauba, detectivul care se ocupa de cazul lui Iqbar, de-abia pe la nouă, aşa că-i mai rămâneau vreo trei ore la dispoziţie. În loc să rămână în tren, se dădu jos la Giseh şi, ieşind din gară, luă un taxi până la Nazlat al-Sammam, satul său natal.

Era a treia oară când trecea pe aici de când plecase, cu treisprezece ani în urmă. Când era copil îşi imagina că va trăi toată viaţa aici. Totuşi, după moartea lui Ali şi a mamei lui, care nu suportase prea multă vreme pierderea fiului său, locul nu i se mai păruse la fel. Fiecare stradă, fiecare casă, fiecare copac îi aminteau cât de prost mersese totul. Nu mai putea să rămână acolo, fără să fie copleşit de o senzaţie de pustiu. Aşa că acceptase postul din Luxor şi se mutase. Celelalte călătorii în sat fuseseră ocazionate de funerarii.

Se dădu jos din microbuz într-o intersecţie aglomerată şi, aruncând o privire spre piramida lui Keops, ascunsă pe jumătate într-un nor de ceaţă, porni pe strada principală a satului, emoţionat şi nervos în acelaşi timp.

Locul se schimbase între timp. Când era copil, satul arăta ca un loc obişnuit – o mică adunătură de magazine şi case răspândite de-a lungul platoului Giseh, învăluite în privirea tăcută a Sfinxului.

În prezent, o dată cu dezvoltarea turismului şi influenţat de expansiunea continuă a periferiilor de vest ale oraşului, satul îşi pierduse mult din identitate. Străzile gemeau de magazine cu suvenire, iar casele vechi, din chirpici, făcuseră loc exploziei de clădiri de beton, fără personalitate. Rătăci o vreme fără ţintă, studiind construcţiile, unele familiare, dar cele mai multe noi. Nu prea era

sigur de ce venise, dar ceva din el îi spunea că trebuia să-şi vadă satul natal. Trecu pe lângă casa în care locuise sau, mai bine zis, pe lângă locul pe care existase odată casa lui – aceasta fusese între timp demolată şi înlocuită cu un hotel din beton cu patru niveluri – apoi pe la grajdurile pentru cămile unde lucraseră el şi fratele lui când erau mici. Din când în când, mai întâlnea câte un chip familiar. Urma, fireşte, un schimb de saluturi mai degrabă politicoase decât calde şi uneori chiar reci, distante. Deloc surprinzător, având în vedere ce se întâmplase cu Ali.

Se plimbă prin orăşel aproape o oră, copleşit de melancolie şi întrebându-se dacă nu făcuse o greşeală venind acolo. La un moment dat ajunse la marginea localităţii, acolo unde începea platoul nisipos. Soarele răsărise complet, iar ceaţa dispăruse, dezvăluind piramidele ce se ridicau mândre la orizont. Le contemplă o vreme, apoi o luă la stânga spre un cimitir înconjurat de un zid de piatră, aşezat la poalele unei pante abrupte de calcar.

Partea de jos a cimitirului era situată pe o fâşie de pământ neted, iar mormintele frumos împodobite se ascundeau la umbra pinilor şi a eucalipţilor. Acolo unde terenul începea să urce, mormintele deveneau mai simple, mai sărăcăcioase, fără verdeaţă, asemenea mahalalelor de la marginea unui oraş bogat.

Khalifa urcă în această parte a cimitirului, făcându-şi loc printr-o aglomerare de morminte dreptunghiulare, până aproape de capătul de sus al aşezământului, unde se opri în faţa unor lespezi simple, fără nici un fel de ornamente, cu excepţia unei pietre pe care fuseseră pictate câteva versete coranice. Mormintele părinţilor săi.

Îngenunche şi le sărută pe fiecare, mai întâi pe al mamei, apoi pe al tatălui, murmurând în şoaptă câte o rugăciune. Zăbovi câteva clipe, cu capul plecat, apoi se ridică, după care, încet, de parcă s-ar fi trezit cu nişte pietre de moară prinse de picioare, porni şi mai sus pe panta, acolo unde zidul împrejmuitor era spart, iar pământul plin de gunoi şi de excremente de capră.

Chiar în colţul cel mai îndepărtat se zărea un singur mormânt, lipit aproape de zid, parcă izolat special. Era chiar mai modest decât al părinţilor lui, un dreptunghi simplu de ciment, fără nici un fel de inscripţii sau versete coranice. Îşi aminti cum trebuise să implore autorităţile pentru a obţine autorizaţia de a-l îngropa acolo; cum săpase groapa în miezul nopţii, de unul singur, departe de ochii sătenilor; cum mai plânsese şi cum mai muncise. Doamne, cât de mult plânsese…

Îngenunche lângă mormânt şi, aplecându-se înainte, îşi lipi obrazul de suprafaţa lui rece.

— Oh, Ali, şopti el. Fratele meu, viaţa mea. De ce? De ce? Te rog, spune-mi, de ce?

Mohammed Abd el-Tauba, detectivul care se ocupa de cazul lui Iqbar, arăta ca o mumie. Pielea lui era uscată ca pergamentul, obrajii supţi, iar gura afişa în permanenţă un rictus, pe jumătate zâmbet, pe jumătate grimasă.

Îşi făcea veacul într-un birou murdar, unde avea o masă în colţul camerei îmbâcsite pe care o mai împărţea cu alţi patru ofiţeri. Khalifa sosi imediat după ora nouă şi, după ce băură împreună un pahar cu ceai şi schimbară câteva amabilităţi, cei doi atacară direct miezul problemei.

— Şi zi, te interesează bătrânul Iqbar, spuse Tauba, stingându-şi ţigara într-o scrumieră care gemea deja de mucuri şi aprinzându-şi imediat una nouă.

— Cred că are legătură cu un caz pe care-l avem noi în Luxor, răspunse Khalifa.

Tauba scoase fumul pe nări:

— E o afacere urâtă. Avem şi noi crimele noastre pe aici, dar nimic de genul ăsta. L-au măcelărit pe bietul nenorocit.

Deschise un sertar şi scoase un dosar, pe care îl trânti pe masă:

— Raportul medicului legist. Multiple răni deschise pe faţă, pe braţe şi pe piept. Şi arsuri.

— De la trabuc?

Tauba mormăi afirmativ.

— Şi tăieturile? întrebă Khalifa. Care e cauza lor?

— Asta-i partea ciudată, spuse Tauba. Legistul n-a putut să dea un verdict clar. Un obiect metalic, dar mai puţin ascuţit ca un cuţit. El crede că ar fi vorba de o mistrie.

— O mistrie?

— Da, o unealtă de-aia folosită în construcţii la tencuit, la cimentat, ceva de genul ăsta. Scrie acolo, în raport.

Khalifa deschise dosarul şi îl răsfoi. Mai întâi, erau incluse fotografii ale bătrânului, căzut pe podeaua magazinului său, urmate de cele ale cadavrului gol, întins ca un peşte mort pe masa de la morgă. Simţi că-i vine să vomite. Comentariile legistului semănau ca două picături de apă cu cele ale lui Anwar din raportul despre Abu Nayar.

„Natura instrumentului folosit pentru a provoca rănile rămâne necunoscută, concluziona medicul în limbajul sărac, dezumanizant al unor astfel de documente. Aspectul lor nu dovedeşte neapărat folosirea unui cuţit. Forma şi unghiul rănilor sugerează mai degrabă utilizarea unei mistrii, de genul celor folosite de constructori, arheologi etc, deşi nu există dovezi clare în acest sens."

Khalifa zăbovi un moment asupra cuvântului „arheologi", înainte de a-şi ridica privirea spre Tauba.

— Cine a găsit corpul?

— Proprietarul de vizavi. A devenit suspicios când Iqbar nu a apărut la lucru. A încercat uşa şi a văzut că e deschisă, aşa că a intrat şi a găsit totul exact ca acolo, în fotografii.

— Şi când s-a întâmplat totul?

— Sâmbătă dimineaţa. Dumnezeu ştie cum au aflat ziarele atât de repede. Eu bănuiesc că jumătate din crimele din Cairo sunt comise de ei, doar ca să aibă ce scrie.

Khalifa zâmbi:

— Iqbar făcea afaceri cu antichităţi?

— Probabil. Când lucrezi în domeniu, e imposibil să nu faci, nu-i aşa? Nu-l aveam în vizor, dar asta nu înseamnă nimic. Resursele de care dispunem ajung doar pentru grangurii mari. Când e vorba de câteva obiecte nesemnificative mai închidem şi noi ochii, că altfel am umple toate închisorile din Abu Simbel.

Khalifa mai cercetă puţin dosarul, oprindu-se din nou asupra cuvântului „arheologi”:

— Ai auzit ceva neobişnuit în ultima vreme legat de piaţa antichităţilor?

— Neobişnuit?

— Ştii tu, ceva de valoare. Ceva pentru care merită să omori pe cineva.

Tauba ridică din umeri:

— Din câte îmi amintesc eu, nu. A fost acum câteva luni un grec care exporta artefacte deghizate în reproduceri, dar... Ceva mai recent, în nici un caz. Cu excepţia situaţiei de la Saqqara.

Khalifa tresări:

— Saqqara?

— Ieri după-amiază. Un cuplu de englezi a fost implicat într-un schimb de focuri de armă şi apoi a fugit cu un taxi furat. Se pare că fata luase ceva dintr-una din casele de la şantierul arheologic.

Îl strigă pe unul dintre colegii lui, un bărbat supraponderal, cu pete mari de transpiraţie la subraţ.

— Hei, Helmi! Tu parcă aveai un prieten la poliţia din Giseh. Care-s noutăţile cu împuşcăturile alea de la Saqqara?

— Nu prea multe, mormăi Helmi, muşcând dintr-o prăjitură mare. Se pare că nimeni nu ştie ce s-a petrecut de fapt, cu excepţia faptului că fata şparlise ceva. O cutie.

— Aveţi idee cine era? întrebă Khalifa.

Helmi îşi îndesă şi mai multă prăjitură în gură, siropul scurgându-i-se pe buze şi pe bărbie:

— Fiica unui arheolog, se pare. Unul dintre inspectorii de la *teftish* a recunoscut-o. Murray sau cam aşa ceva.

„Murray, se gândi Khalifa. Murray”.

— Nu Mullray? Michael Mullray?

— Da, da, ăsta e. A murit acum două zile. Atac de cord. Fata a găsit cadavrul.

Khalifa îşi scoase din buzunar o agendă şi un pix:

— Daţi-mi voie să recapitulez: fata găseşte corpul tatălui ei acum două zile, apoi se întoarce ieri şi ia ceva din casa de la şantier…

— Şoferul de taxi a avut senzaţia că au scos cutia dintr-un mormânt, spuse Helmi. El zice că au mers puţin în deşert şi au luat lucrul ăsta care semăna cu o cutie de pizza…

— Să ştii că avea şi mâncare în ea, Helmi! strigă unul dintre colegii lui.

— Pupă-mă în cur, Aziz… deci au luat cutia asta, s-au întors şi cineva a început să tragă în ei. Dar oamenii din satul de jos au zis că tipul care o însoţea era ăla care a ripostat. Aşa cum am spus, nu ştie nimeni ce naiba s-a întâmplat acolo.

— Aţi aflat cine e bărbatul?

Helmi dădu din cap că nu. Khalifa tăcu un moment, gândindu-se:

— Aş putea discuta cu prietenul tău din Giseh?

— Sigur, dar nu cred că îţi poate spune ceva în plus. Şi, oricum, i s-a luat cazul. De ieri seară se ocupă Al-Mukhabarat.

— Serviciul Secret? rosti mirat Khalifa.

— Am senzaţia că vor să muşamalizeze totul. Ştii şi tu cum e, publicitate proastă pentru Egipt, mai ales că este implicat şi un turist. N-a apărut nici măcar la ştiri.

Khalifa mâzgăli ceva în agendă.

— Mai există cineva cu care aş putea discuta? întrebă el după o pauză.

Helmi strângea cu mâna firimiturile de pe biroul lui:

— Cred că la Ambasada Britanică e un tip care o cunoştea pe fată. Orts sau cam aşa ceva. Asta-i tot ce ştiu.

Khalifa notă numele şi puse agenda deoparte.

— Crezi că se poate stabili vreo legătură? întrebă Tauba.

— Habar n-am, spuse Khalifa. Nu văd nici o conexiune evidentă. E doar o senzaţie…

Se opri; apoi, fără să se mai chinuie să-şi termine propoziţia, ridică raportul despre Iqbar:

— Poţi să-mi dai şi mie o copie?

— Sigur că da.

— Şi aş vrea să văd şi magazinul bătrânului. Este posibil?

— Nici o problemă.

Tauba scotoci pe birou şi puse mâna pe un plic:

— Adresa şi cheile. E sus, în Khan al-Khalili. Am terminat cu amprentele şi investigaţiile.

I-l aruncă lui Khalifa, care îl prinse şi se ridică imediat în picioare:

— Mă întorc peste câteva ore.

— Nu te grăbi! Pe mine mă găseşti oricum până seara, întotdeauna stau aşa de mult.

Îşi strânseră mâinile şi Khalifa porni spre ieşire. Ajunsese aproape de uşă când Tauba strigă după el:

— Hei, am uitat să te întreb. Khalifa... familia ta nu e cumva din Nazlat al-Sammam?

Urmă o pauză scurtă.

— Din Port Said, răspunse Khalifa şi ieşi pe coridor.

LUXOR

Cel mai mare regret din viaţa lui Dravic, de fapt singurul lui regret, era că nu omorâse fata. După ce se culcase cu ea, ar fi trebuit să-i taie gâtul şi să o arunce într-un şanţ, undeva. Dar nu procedase astfel. O lăsase s-o şteargă. Iar ea se oprise direct la poliţie, le spusese ce s-a întâmplat şi pac! – cariera lui s-a dus dracului!

Îşi angajase un avocat bun, care reuşise să-i convingă pe juraţi că actul fusese comis de comun acord. Totuşi, reputaţia lui fusese pătată. Lumea egiptologilor e una mică şi cât ai zice peşte toată lumea aflase că Dravic Casper o violase pe una dintre voluntare şi, ce era şi mai rău, scăpase basma curată. Posturile de profesor se evaporaseră brusc, toate concesiunile i se refuzaseră, iar editorii încetaseră să-i mai răspundă la telefon. La treizeci de ani cariera lui se încheiase definitiv. Oh, de ce nu o omorâse pur şi simplu? Nu avea să mai repete niciodată greşeala asta.

Scutură din cap pentru a reveni în prezent şi îi făcu un semn cu mâna proprietarului cafenelei că mai vrea o cafea. Lângă el, doi tineri blonzi, scandinavi, stăteau aplecaţi asupra unui ghid pe care încercuiau din când în când cu un pix anumite obiective turistice. Fata era atrăgătoare, cu buze pline şi picioare lungi, albe. Îşi imagina câteva secunde cum ar fi s-o vadă ţipând în extaz, în timp ce el se împingea cu tărie în anusul ei strâmt şi roz, dar imediat se forţă să se gândească la afacerea cu mormântul.

Mare parte din noaptea trecută şi-o petrecuseră îndepărtând şi ultimele artefacte – lespedea funerară de lemn, Anubis-ul de bazalt, vasele de alabastru. Nu mai rămăsese decât coşciugul în sine, cu panourile sale pictate strălucitor şi textele hieroglifice. Urmau să le ia în noaptea asta. Restul fusese strâns şi trimis deja în sudul Sudanului, de unde vor fi expediate pe pieţele din Europa şi din Orientul îndepărtat.

Era o pradă bună, una dintre cele mai bune pe care le văzuse. Regatul Târziu, Dinastia a Douăzeci şi şaptea, o sută de obiecte

separate, lucrate rudimentar, dar în bună condiţie – valorau câteva sute de mii de dolari şi poate chiar mai mult. Şi dacă făcea un calcul, comisionul lui de 10 la sută reprezenta o sumă frumuşică. Totuşi, comparat cu premiul cel mare, era un mizilic. În raport cu premiul cel mare, toate obiectele traficate de el vreodată păreau nişte nimicuri. Asta era ocazia pe care o aştepta de-o viaţă. Sfârşitul tuturor problemelor sale.

Nu-i mai rămânea decât să găsească piesa care lipsea. Aici era cheia. Lacage şi muierea aia de Mullray îi ţineau viitorul în mâini. Unde erau? Ce plănuiau? Cât de mult ştiau?

Grija lui cea mai mare fusese că vor preda piesa direct autorităţilor. Faptul că nu o făcuseră devenise un motiv atât de uşurare cât şi de îngrijorare. Uşurare, pentru că încă mai avea şanse să o recupereze. Grijă, pentru că era foarte probabil ca totuşi cei doi să plece singuri în căutarea comorii.

Asta era cea mai mare temere a lui în prezent. Timpul îl presa, aşa cum spusese şi Sayf al-Tha’r. Nu puteau aştepta o veşnicie. Cu cât cei doi rămâneau mai multă vreme în posesia obiectului, cu atât lui Dravic îi scădeau mai vertiginos şansele de a câştiga premiul cel mare. Toate speranţele lui, toate visele lui…

— Ce faci? murmură el. Ce căcat o să faci acum?

Din apropiere se auziră câteva cuvinte de dezaprobare. Ridicându-şi privirea, îi văzu pe cei doi tineri uitându-se fix la el.

— Ce? se răsti el. Aveţi vreo problemă?

Cuplul plăti rapid şi plecă.

Sosi şi cafeaua lui, aşa că sorbi câteva înghiţituri, privind Colinele Tebane ce se întindeau în faţa lui, maronii şi masive, sub cerul cu nori albăstrii.

Ceea ce nu reuşea el să înţeleagă era cum ar putea Lacage şi fata să plece în căutarea premiului celui mare, având doar un singur fragment. Sigur, Lacage era unul dintre cei mai buni egiptologi în viaţă. Dar Dravic se îndoia că reuşise să afle toate informaţiile necesare. Ar avea nevoie de mai multe. Şi pentru asta ar trebui să vină în Luxor. De aceea se hotărâse să aştepte aici, nu în Cairo. Aici vor ieşi la suprafaţă. În mod sigur. Era doar o chestiune de timp. De care, din păcate, el nu prea dispunea.

Îşi termină cafeaua şi scoase din buzunarul de la haină un trabuc lung şi gros. Îl răsuci între degetul mare şi arătător, bucurându-se de sunetul scos de frunzele uscate de tutun, apoi îl băgă în gură şi-l aprinse. Mângâierea caldă a fumului îl calmă şi-i îmbunătăţi starea de spirit. Îşi întinse picioarele şi începu să viseze la femeia Mullray, corpul ei devenind brusc un subiect interesant de meditaţie – coapse subţiri, sâni fermi, fund tare. Apoi se gândi la lucrurile pe care i le-ar face. Lucrurile pe care i le *va face.* Filmul ce se derula în capul lui îl făcu să

toarcă de plăcere. Ceva de care ea nu se va bucura deloc. Se uita în jos la umflătura ce se întrezărea în pantaloni şi izbucni în râs.

23

CAIRO

Magazinul lui Iqbar era situat pe o străduţă îngustă, dincolo de Sharia al-Muizz, magistrala superaglomerată care se întindea ca o arteră prin inima cartierului islamic din Cairo. Khalifa se chinui ceva vreme până găsi strada şi magazinul, care avea tras în faţa uşii un oblon murdar din oţel, ascuns pe jumătate în spatele unei tarabe unde se vindeau nuci şi bomboane. Când dădu peste el în cele din urmă, detectivul ridică oblonul, descuie uşa şi păşi înăuntru, însoţit de clinchetul clopoţeilor prinşi deasupra.

Înăuntru domnea dezordinea şi întunericul. Camera gemea de rafturi pline de antichităţi ce se ridicau până în tavan, iar prin colţuri erau aruncate de-a valma lămpi de alamă, mobilier şi diverse alte vechituri. Pe pereţi atârnau măşti de lemn; pe la mijlocul tavanului fusese agăţată o pasăre împăiată. Aerul mirosea a piele, a metal coclit şi – i se păru lui Khalifa – a moarte.

Privi în jur un moment, adaptându-şi ochii la întuneric, apoi se îndreptă spre tejgheaua din spatele încăperii, unde pe podea se zărea o zonă încercuită cu cretă şi petele maro închis ale sângelui lui Iqbar. Câteva cercuri mici, desenate cu creta în jurul cercului mare, ca sateliţii în jurul unei planete, scoteau în evidenţă urmele cenuşii ale scrumului de trabuc. Se lăsă pe vine, atinse cu mâna una dintre ele, apoi se îndreptă de spate, trecând în spatele tejghelei.

Nu spera că va găsi mare lucru. Dacă, aşa cum bănuise, Iqbar cumpărase antichităţi de la Nayar, atunci acestea fie fuseseră vândute deja, fie fuseseră sustrase de oamenii care îl asasinaseră. Şi chiar dacă ar mai fi existat încă aici, tot i-ar fi fost greu să le găsească. Traficanţii de antichităţi din Cairo erau extrem de talentaţi când venea vorba să-şi ascundă obiectele de valoare. Şi totuşi, merita să arunce o privire în jur.

Deschise vreo două sertare şi scotoci înăuntrul lor. Întoarse cu spatele o oglindă mare care atârna pe perete, sperând că va descoperi sub ea un seif, dar se înşelă. Se strecură printre nişte coşuri vechi, împletite şi intră într-o cameră din spatele magazinului, bâjbâind după un întrerupător ca să aprindă lumina.

Era o încăpere mică, la fel de dezordonată ca şi prima. Un şir de dulăpioare ponosite stăteau lipite de zid, iar în colţ zări o statuie de lemn în mărime naturală, vopsită în negru şi auriu – o reproducere ieftina a statuilor de la mormântul lui Tutankhamon. Khalifa se apropie de ea şi i se uită fix în ochi.

— Bau! spuse el.

Dulăpioarele erau pline până la refuz cu tot felul de hârtii mototolite şi, după douăzeci de minute de căutare inutilă printre ele, renunţă şi se întoarse în magazin.

— Caută acul în carul cu fân! murmura el, privind rafturile încărcate cu vechituri. Şi nici măcar nu ştiu dacă *există* vreun ac pe-aici.

Se învârti de colo-colo peste o oră, deschizând ba un sertar, ba o cutie, până când se lăsă păgubaş. Dacă exista vreun indiciu legat de moartea bătrânului, atunci acesta se pierduse în talmeş-balmeşul din jur şi singura modalitate de a-l recupera era golirea completă a locului. Mai aruncă o ultimă privire în spatele tejghelei, stinse lumina în camera din fund şi, oftând resemnat, scoase cheile din buzunar şi se îndrepta spre ieşire.

Pe fereastră cineva îl privea fix.

Avea o faţă mică, murdară şi se lipise atât de tare de geam, încât vârful nasului se turtise. Khalifa deschise uşa. O fetiţă zdrenţăroasă, nu mai mare de cinci, şase ani, stătea chiar în prag, privind fix prin el, spre fundul magazinului. Khalifa se lăsă pe vine.

— Bună, spuse el.

Fetiţa părea că nu-l observă, atât era de concentrată la ceea ce vedea înăuntru. El îi luă mâna.

— Bună, zise el din nou. Pe mine mă cheamă Yusuf. Pe tine?

Ochii căprui ai fetiţei se opriră puţin asupra lui, apoi se îndreptară iarăşi spre scena din spate. Îşi retrase mâna şi întinse degetul spre întuneric.

— Acolo e un crocodil, spuse ea, arătându-i un cufăr vechi de lemn, cu o încuietoare de alamă complicată.

— Serios? zâmbi Khalifa, amintindu-şi de anii copilăriei când era ferm convins că sub patul părinţilor lui trăia un dragon. De unde ştii?

— E verde, continuă ea, ignorând întrebarea, iar noaptea iese de acolo şi mănâncă oameni.

Avea picioarele incredibil de subţiri şi stomacul umflat. „Un copil al străzii, se gândi el, trimis la cerşit de părinţii care nu-i pot oferi nimic.” îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr, copleşit de un sentiment adânc de milă. Nu e de mirare că fundamentaliştii se bucurau de atâta sprijin.

Metodele lor or fi fost violente, dar cel puţin încercau să facă ceva pentru oamenii ăştia, să le ofere o speranţă pentru un viitor mai bun.

Se ridică în picioare:

— Îţi plac bomboanele? întrebă el.

Pentru prima dată fetiţa îşi îndreptă atenţia spre el.

— Da, răspunse ea.

— Aşteaptă aici.

Ieşi din magazin şi se opri în faţa tarabei care vindea dulciuri de

unde cumpără două bucăţi mari de prăjitură. Când se întoarse, văzu că fata se aventurase înăuntrul magazinului. Îi dădu prăjitura, pe care ea începu să o înfulece imediat.

— Tu ştii ce e acolo? întrebă ea, arătându-i o lampă mare de alamă.

— Nu, nu ştiu.

— Un duh, spuse ea, cu gura plină. Îl cheamă al-Ghul. Are zece milioane de ani şi se poate transforma în orice vrea el. Când au venit bărbaţii eu am vrut să-l ajute pe domnul Iqbar, dar n-a făcut nimic.

Rostise cuvintele pe un ton atât de inocent, încât Khalifa nu-şi dădu seama imediat de semnificaţia vorbelor ei. Punându-i uşor mâna pe umăr, o întoarse cu faţa spre el:

— Erai aici când au venit oamenii ăia şi i-au făcut rău domnului Iqbar?

Fata era preocupată de bucata ei de prăjitură, aşa că nu-i răspunse. Khalifa rămase nemişcat, tăcut, aşteptând răbdător să termine de mâncat.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă ea, în cele din urmă, ridicându-şi privirea.

— Yusuf, răspunse el. Şi pe tine?

— Maia.

— Ai un nume frumos.

Fetiţa cerceta acum lacomă şi cea de-a doua prăjitură.

— Pot s-o mănânc mai târziu? întrebă ea.

— Sigur că da.

Se duse în spatele tejghelei, de unde luă un şerveţel în care înfăşură prăjitura şi apoi o băgă în buzunarul de la rochie.

— Vrei să vezi ceva? întrebă ea.

— Da.

— Închide ochii atunci.

Khalifa se conformă. Auzi lipăitul iute al paşilor fetiţei care ieşi de după tejghea şi fugi spre fundul magazinului.

— Acum poţi să te uiţi, zise ea.

Când Khalifa deschise ochii, văzu că fetiţa dispăruse.

Aşteptă un moment, apoi se mişcă încet spre direcţia de unde se auzise vocea ei, privind în stânga şi-n dreapta, până când o zări ascunsă în spatele unuia dintre coşurile împletite.

— E o ascunzătoare foarte bună, zise el, aplecându-se.

Îşi ridică ochii spre el şi zâmbi. Pe nesimţite însă, zâmbetul se şterse de pe faţa ei şi izbucni în hohote de plâns, lacrimile fierbinţi lăsându-i urme pe chipul murdar. Micul ei trup tremura ca o frunză. Întinse mâinile spre ea şi o ridică în braţe, lipindu-i capul de umărul lui.

— Gata, gata, şopti el, mângâind-o pe părul năclăit. Totul o să fie bine, Maia! Totul o să fie bine.

Începu să străbată încăperea de la un capăt la altul, îngânând un cântec de leagăn pe care mama lui obişnuia să i-l cânte şi lăsând-o să plângă în voie. În cele din urmă, fetiţa se opri din tremurat şi suspinele se potoliră.

— Erai ascunsă în spatele coşurilor când au venit bărbaţii ăia, nu-i aşa, Maia? întrebă el blând.

Fetiţa încuviinţă din cap.

— Şi nu vrei să-mi povesteşti despre ei?

Urmă o pauză lungă, după care fetiţa rosti încet:

— Erau trei, îi şopti ea la ureche. Tăcere şi apoi: Unul avea o gaură în cap.

Fetiţa se lăsă puţin pe spate:

— Uite, aici! zise ea, atingând fruntea lui Khalifa cu degetul. Iar altul era mare cât un uriaş şi alb şi avea o faţă caraghioasă.

— Caraghioasă?

— Era mov, spuse ea, mângâindu-şi obrazul. Uite, aici era mov. Iar aici era albă. Şi avea un lucru ca un cuţit cu care l-a rănit pe domnul Iqbar. Iar ceilalţi doi îl ţineau. Şi eu am vrut ca al-Ghul să iasă şi să-l ajute, dar n-a ieşit.

Vorbea repede acum, scuipând cuvintele fără să-şi tragă răsuflarea: cum veniseră oamenii cei răi şi cum începuseră să-i pună întrebări lui Iqbar; cum privise totul din ascunzătoarea ei secretă; cum îl tăiaseră pe bătrân şi cum continuaseră să-l taie chiar şi după ce el le spusese tot ce doriseră să afle; cum rămăsese acolo după ce ei plecaseră, pentru că era prea speriată de fantomele din magazin; cum fugise în cele din urmă şi nu spusese nimănui ce văzuse pentru că, dacă mama ei ar fi aflat că se dusese la Iqbar în loc să fie pe stradă la cerşit, ar fi bătut-o.

Khalifa ascultă în tăcere, mângâind-o pe păr, lăsând-o să spună cu propriile cuvinte, punând cap la cap informaţiile strecurate în comentariile ei amestecate. Când termină, în sfârşit, de povestit, oprindu-se brusc în mijlocul unei fraze ca o jucărie căreia i se consumase bateria, Khalifa o lăsă pe tejghea şi, scoţându-şi batista, îi şterse lacrimile de pe faţă. Ea scotoci după cea de-a doua prăjitură şi muşcă dintr-un colţ.

— Nu trebuie să fii supărată pe al-Ghul, spuse el, punând-o să-şi sufle nasul. Sunt sigur că a vrut să te ajute. Dar, vezi tu, n-a putut să iasă din lampă.

Fetiţa îşi ridică privirea spre el:

— De ce?

— Pentru că un duh poate ieşi de acolo numai dacă cineva freacă lampa. Numai aşa poate intra în lumea noastră.

Fetiţa îşi încruntă fruntea, absorbind informaţiile, apoi zâmbi larg, ca şi cum un prieten despre care ea crezuse că o înşelase îi dovedise

cumva că îi este credincios.

— Să frecăm acum lampa? întrebă ea.

— Ei bine, am putea, răspunse Khalifa, dar trebuie să ţii minte că nu poţi chema un duh decât de trei ori. Şi ar fi păcat să-l chemi aşa, fără motiv, nu?

Din nou fetiţa se încruntă.

— Da, spuse ea, în cele din urmă.

Apoi, brusc, pe negândite, rosti:

— Îmi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine, Maia. Eşti o fetiţă curajoasă.

Aşteptă un moment, după care adăugă:

— Maia, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

Ea nu răspunse imediat, ci mai muşcă o bucăţică de prăjitură şi începu să-şi legene picioarele, cu călcâiele lovindu-se de tejghea.

— Ştii, eu vreau să-i prind pe oamenii care i-au făcut rău lui Iqbar. Şi cred că numai tu poţi să-mi dai o mână de ajutor. Ce zici, mă ajuţi?

Călcâiele continuau să lovească ritmic tejgheaua.

— Bine, răspunse aceasta.

Khalifa se aşeză lângă ea, iar fetiţa se lipi de el.

— Ai spus că oamenii răi voiau ceva de la domnul Iqbar, Maia. Îţi aminteşti despre ce era vorba?

Fetiţa se gândi un moment, după care clătină din cap că nu.

— Eşti sigură?

Din nou clătină din cap.

— Îţi aminteşti ce le-a spus domnul Iqbar bărbaţilor? Ce le zicea atunci când aceştia îi făceau rău?

— Le zicea că l-a vândut, răspunse ea.

— Şi cui spunea că l-a vândut? Îţi aduci aminte?

Fetiţa se uită în jos, preocupată şi gânditoare, privindu-şi picioarele cum se bălăngăne în sus şi-n jos. Când, în cele din urmă, îşi ridică privirea spre el, expresia de pe faţa ei era una de părere de rău.

— Nu-i nimic, o linişti el, mângâindu-i părul. Te descurci bine. Minunat.

Trebuia s-o ajute mai mult. Să-i dea câteva indicii care să-i stimuleze memoria. Se gândi la conversaţia lui anterioară cu Tauba şi se hotărî să-şi încerce norocul.

— Le-a zis domnul Iqbar că a vândut lucrul ăsta unui englez?

Fetiţa aprobă ferm din cap.

— Le-a spus că l-a vândut unui englez care lucrează într-un loc numit Saqqara?

Khalifa rosti cuvintele încet, pe silabe. Urmă o scurtă pauză, după care fetiţa încuviinţă din cap. Detectivul se hotărî să meargă şi mai departe.

— Maia, îţi aduci aminte vreun bărbat care a venit la magazin cu

câteva zile în urmă?

Îl văzuse pe profesorul Mullray la câteva conferinţe la Universitatea Americană cu câţiva ani în urmă şi se chinui să încropească pe loc o imagine a bărbatului:

— Un bărbat înalt, Maia. Bătrân. Cu mult păr alb şi ochelari rotunzi, caraghioşi şi…

Ea îl întrerupse, emoţionată.

— Da, putea să-şi taie degetul şi să-l lipească la loc, strigă ea. Era foarte amuzant.

Venise în magazin cu puţine zile în urmă şi, în timp ce Iqbar căuta ceva în camera din spate, el o întrebase dacă vrea să vadă un truc magic şi, când ea a zis: „Da!”, el şi-a îndoit degetul mare şi l-a smuls de la locul lui.

— M-a făcut să râd, mai adăugă ea.

— Şi a cumpărat ceva de la domnul Iqbar? întrebă Khalifa.

Fetiţa îşi băgă degetul în nas.

— Un tablou, zise ea.

— Un tablou?

Îşi scoase degetul din nas şi desenă pe tejghea cu vârful lui lucios un pătrat.

— Aşa arăta. Iar la fund avea nişte şerpi care se încolăceau şi…

Se opri, căutându-şi cuvintele:

— Forme, continuă ea.

„Forme, se gândi Khalifa. Forme. Puteau fi hieroglife. Un obiect cu hieroglife pe el.”

— L-am ajutat pe domnul Iqbar s-o împacheteze, mai spuse Maia. Într-o cutie. Întotdeauna îl ajutam la împachetat.

Muşca încet din prăjitură. Khalifa se dădu jos de pe tejghea şi începu să se plimbe prin magazin.

„Astea sunt piesele unui puzzle, îşi spuse el. Nayar vine la Cairo şi îi vinde lui Iqbar un artefact. Mullray îl cumpără de la Iqbar şi îl duce la Saqqara. Nayar este ucis. Apoi şi Iqbar este ucis. Mullray moare de atac de cord, fapt care s-ar putea să nu fie o simplă coincidenţă. Fiica lui Mullray vine la Saqqara şi ia obiectul. Oameni necunoscuţi încearcă s-o împiedice.”

Departe de a se clarifica, lucrurile deveneau din ce în ce mai confuze. Ce făcea Mullray cu antichităţi furate? Ce se întâmplase, mai exact, ieri, la Saqqara? De ce era implicată şi fiica lui Mullray?

„Obiectul este cheia”, se gândi Khalifa. Dar despre ce obiect era vorba? Ce? Ce?

Se întoarse lângă fetiţă. N-avea nici un sens să o mai întrebe despre tablou. Era clar că îi spusese tot ce ştia. Singura posibilitate care mai rămăsese era ca fetiţa să ştie şi despre alte artefacte pe care Iqbar le luase de la Nayar şi care se găseau în continuare

ascunse pe undeva.

— Maia, o întrebă el blând, avea domnul Iqbar o ascunzătoare secretă aici, în magazin? Un loc special în care îşi punea lucrurile importante?

Maia nu răspunse, ferindu-şi privirea şi uitându-se spre genunchi. Ceva din atitudinea ei – gura strânsă, pumnii încleştaţi – îl avertizau că atinsese o coardă sensibilă.

— Te rog, Maia, ajută-mă! Te rog!

Ea continua să tacă.

— Cred că domnul Iqbar ar fi vrut să-mi spui, zise el, luând-o de mâini. Pentru că, dacă nu-mi spui, nu pot să-i prind pe oamenii care i-au făcut lucrurile alea rele.

Fetiţa păstra tăcerea în continuare, apoi îşi ridică privirea spre el:

— Dacă-ţi arăt unde e, pot să iau lampa cu al-Ghul?

Khalifa zâmbi şi o dădu jos de pe tejghea:

— Mi se pare un târg cinstit. Îmi arăţi ascunzătoarea, iar tu primeşti duhul.

Fetiţa chicoti, încântată de afacerea făcută şi, luându-l de mână pe Khalifa, îl trase până în camera din spate.

— Sunt singura fiinţă din lume care ştie despre ea, zise Maia, îndreptându-se spre statuia de lemn din colţul încăperii. Nici măcar fantomele nu ştiu. E secret.

Statuia era neagră, cu o coafură aurie, cu toiag, sandale şi un kill auriu. Fetiţa băgă mâna pe sub fusta statuii şi împinse cu putere. Se auzi un declic uşor şi un sertar ascuns se lăsă în jos, încet. Fetiţa îl scoase din locul lui şi îl puse pe podea, apoi se întoarse la statuie şi deşurubă cu atenţie unul dintre degetele ei, scoţând la iveală o cavitate de unde luă o cheie micuţă de metal. O introduse în încuietoarea capacului de la sertar şi învârtind-o de două ori îl deschise.

— E bună, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ai perfectă dreptate, răspunse Khalifa, lăsându-se în genunchi lângă ea.

Sertarul era împărţit în două compartimente. Într-unul era un teanc gros de bancnote, nişte documente legale şi un borcan plin cu turcoaze neprelucrate. În cel de-al doilea găsi o legătură strânsă cu o sfoară. Khalifa desfăcu nodul şi fluieră uimit când văzu ce era înăuntru.

Şapte obiecte: un pumnal de fier cu mâner de piele aspră; o amuletă de argint; o bijuterie de aur; un vas mic de teracotă pentru uleiuri, cu chipul zeului pitic Bes imprimat pe el; şi trei *shabite* de faianţă albastru-deschis. Le examină pe rând, întorcându-le pe toate feţele, apoi se întoarse spre fetiţă.

Aceasta dispăruse.

— Maia, strigă el, sărind în picioare şi, când văzu că nu răspunde, se repezi în magazin: Maia!

Dar ea plecase luând şi lampa de bronz cu al-Ghul. Se duse la uşa din faţă, ieşi afară, dar fetiţa nu se vedea nicăieri.

— La revedere, Maia, rosti el încet. Allah să te vegheze.

LUXOR

Suleiman al-Rashid moţăia pe un preş la umbră, în spatele toaletei, când auzi scârţâitul treptelor metalice, anunţând că cineva urca în rulota de deasupra lui. În mod normal, ar fi făcut o tură să vadă dacă persoanele nu au cumva nevoie de hârtie igienică şi să-şi aleagă un loc propice pentru bacşiş o dată ce acestea ieşeau. De data asta însă, căldura era atât de intensă, încât rămase acolo unde stătea, cu capul aşezat pe braţe. Deasupra se auzeau zgomotele înfundate ale paşilor.

Nu sesiză nimic ieşit din comun, cu excepţia unui sunet curios, ca un pleoscăit, dar presupuse că cel de sus lua apă din găleata aflată în colţul rulotei şi o răsturna în closet ca să cureţe. Nu era nevoie să procedeze astfel pentru că Suleiman ţinea curat lună, dar unii clienţi şi mai ales nemţii, erau obsedaţi de lucrurile astea. Bărbatul se răsuci pe-o parte gemând şi îi lăsă în pace cu obiceiurile lor.

Apoi simţi un miros de benzină şi în acelaşi timp auzi un lichid picurând cu putere ca şi cum de sus s-ar fi scurs ceva, căzând pe pământul nisipos din spatele lui. Se ridică în picioare.

— Hei, strigă el, ajungând în faţa rulotei. Ce se…

O lovitură puternică în ceafă îl trânti pe treptele de metal.

— Adu-l aici, şuieră o voce de deasupra.

O pereche de braţe puternice îl înconjură pe Suleiman după talie şi simţi cum este ridicat pe sus. Altcineva îl prinse de mâini şi îl târî înăuntru. Încercă să opună rezistenţă, dar era încă ameţit de lovitura primită în cap. Mirosul de benzină îl făcu să icnească.

— Pune-i cătuşele, se auzi vocea din nou. Şi prinde-l de ţeava aia.

Cineva se apropie de el, îi smuci mâna cu brutalitate în sus şi se auzi un declic. Se strâmbă când cătuşa îi pătrunse în carne.

— Acum benzina.

Încercă să se ferească de lichidul care curgea peste el, dar mişcările îi erau limitate din cauza cătuşei. Benzina îi ardea gura şi ochii lipsiţi de vedere. Nu-şi vedea atacatorii, dar nici nu era nevoie. Ştia cine sunt.

Bărbaţii se opriră din turnat. Se auzi un zdrăngănit de canistră goală, apoi nişte bufnituri scoase de bărbaţii care săriseră din rulotă. Pentru un moment se lăsă o tăcere adâncă, întreruptă de scăpăratul

unui chibrit. În mod curios, nu simţea nici un fel de frică. Furie, da şi durere pentru familia sa. Cum vor supravieţui fără el? Dar nu frică.

— *Ibn sharmouta! Ya kha-in!* Fiu de curvă! Trădătorule! strigă o voce de afară. Asta păţesc cei care dau informaţii despre Sayf al-Tha’r!

Urmă o pauză scurtă, după care Suleiman auzi fâşâitul flăcărilor şi simţi o fierbinţeală îngrozitoare repezindu-se spre el prin podeaua subţire de furnir.

— Dumnezeu sa aibă milă de sufletele voastre! şopti el, zbătându-se disperat să scape de cătuşe. Să vă ierte Domnul!

Apoi focul îl înghiţi şi locul se umplu de ţipetele sale.

CAIRO

La o oră după ce plecase de la magazinul lui Iqbar, Khalifa se găsea în faţa lui Crispin Oates în biroul lui de la Ambasada Britanică. Nu se mai deranjase să sune înainte pentru a stabili o întâlnire, aşa că apăruse la poarta clădirii pe neaşteptate. Se vedea clar că Oates nu era prea mulţumit de aşa o apariţie, dar fu nevoit să-l invite pe detectiv înăuntru, îşi luase revanşa, vorbindu-i de sus şi arătându-i o totală lipsă de cooperare, deşi îşi păstrase în permanenţă politeţea englezească impecabilă.

— Aşadar, nu aveţi nici cea mai mică idee unde s-a dus Tara Mullray? întrebă Khalifa.

Oates oftă, vădit plictisit:

— Aşa e, domnule Khalifa. După cum v-am explicat acum câteva minute, ultima dată când am văzut-o pe domnişoara Mullray a fost alaltăieri, când am luat-o de la hotel şi am condus-o la ambasadă. De atunci nu am mai avut nici un fel de contact cu ea. Ăăă, mi-e teamă că aici nu se fumează, dacă nu vă supăraţi.

Khalifa tocmai îşi scosese pachetul de ţigări din haină. Îl puse la loc, aplecându-se uşor înainte din cauza artefactelor lui Iqbar care atârnau greu în buzunarul interior.

— Vi s-a părut că s-a comportat straniu, cumva? întrebă el.

— Domnişoara Mullray?

— Da. Domnişoara Mullray.

— Ce înţelegeţi prin straniu?

— Adică părea… preocupată?

— Tocmai găsise corpul tatălui ei. Presupun că toţi am fi puţin preocupaţi în astfel de împrejurări, nu?

— Ce voiam eu să spun… vă rog să-mi scuzaţi engleza, care nu este…

— Dimpotrivă, domnule Khalifa, engleza dumneavoastră este excelentă. Mult mai bună decât araba mea.

— Aşadar, ce voiam eu să spun este dacă atunci când aţi văzut-o ultima dată pe domnişoara Mullray vi s-a părut că are probleme? Era speriată? Se simţea ameninţată?

Oates negă o astfel de posibilitate, din câte îşi amintea el:

— Le-am spus şi celor din Giseh toate astea. Sigur, sunt mai mult decât fericit să cooperez, dar ştiţi, nu fac altceva decât să mă repet.

— Îmi pare rău, spuse Khalifa. O să încerc să nu vă răpesc prea mult din timpul dumneavoastră.

Mai rămase vreo douăzeci de minute. Cu cât punea mai multe întrebări, cu atât devenea mai convins că Oates ştie mai multe decât voia să arate. Totuşi, ce ştia şi de ce dorea să păstreze secretul erau nişte lucruri pe care n-avea nici cea mai mică intenţie să le dezvăluie şi, în cele din urmă, Khalifa decise că nu are cum să le afle. Împingându-şi scaunul în spate, se ridică.

— Vă mulţumesc, domnule Orts, spuse el. Îmi cer iertare dacă v-am creat probleme.

— Nici vorbă, domnule Khalifa. Plăcerea a fost de partea mea. Iar numele meu este Oates. OATES, rosti el literă cu literă.

— Da, desigur. Mii de scuze. Iar eu sunt *Inspector* Khalifa.

Îşi strânseră mâinile cu răceală şi Khalifa porni spre uşă. După câţiva paşi, se opri şi, scoţându-şi agenda, îşi notă ceva pe o pagină goală.

— O ultimă întrebare. Asta vă spune ceva?

Îi arătă pagina lui Oates. Era un pătrat, aşa cum îl desenase fetiţa în magazinul lui Iqbar, iar în interiorul lui mâzgălise nişte hieroglife şi deasupra laturii de jos un şir de şerpi. Oates privi nedumerit desenul şi colţurile gurii i se strânseră uşor.

— Nu, spuse el după o pauză scurtă. Mi-e teamă că nu.

„Mincinosule”, îşi zise Khalifa în gând.

Se uită în ochii lui Oates câteva secunde, după care închise agenda şi o băgă la loc în buzunar.

— Atunci, spuse el, asta e. Am încercat şi eu. Vă mulţumesc încă o dată pentru ajutorul acordat.

— Nu am senzaţia că v-am fost de prea mare ajutor, răspunse Oates.

— Dimpotrivă. Întâlnirea a fost extrem de… informativă.

Zâmbi şi ieşi afară din cameră.

În biroul lui, Charles Squires decuplă interfonul prin intermediul căruia ascultase toată discuţia şi se sprijini de spătarul scaunului. O vreme, rămase nemişcat, uitându-se în tavan şi strâmbându-se uşor, după care reveni la poziţia verticală, ridică receptorul şi formă alene un număr. După cel de-al treilea apel cineva răspunse.

— Jemal, spuse el. Cred că s-ar putea să avem o problemă.

24

LUXOR

Ajunseră la Luxor pe la jumătatea amiezii, după ce călătoriseră aproape douăzeci de ore.

Călătoria ar fi putut să dureze de trei ori mai puţin. Dar Daniel insistase să meargă pe o rută cât mai ocolitoare, pentru a evita centrul Egiptului.

— La sud de Beni Suef întreaga zona geme de fundamentalişti, explicase el. Nu poţi să tragi un scuipat că Sayf al-Tha'r află. Şi, oricum, la fiecare intersecţie este un filtru de poliţie. Străinii nu au voie să călătorească prin zonă fără escortă. După zece kilometri am fi săltaţi imediat.

Decât să se îndrepte direct spre sud, de-a lungul Nilului până la Luxor, preferaseră să meargă spre est până la al-Wasta, traversând deşertul.

— O să traversăm spre Marea Roşie, îi spusese el, trasându-i drumul pe o hartă, apoi mergem paralel cu coasta de sud până la al-Quseir. Acolo ne întoarcem până la Q'us, chiar la nord de Luxor. Astfel reuşim să evităm toată partea asta din mijloc.

— Pare un ocol al naibii de mare.

— Da, recunoscu el, dar obţinem şi beneficii. Unul dintre ele ar fi că ajungem la Luxor în viaţă.

Spre uimirea ei, date fiind împrejurările, Tarei îi plăcuse foarte mult călătoria. Traficul fusese relativ lejer şi Daniel reuşise să meargă cu 140 de kilometri la oră. Încet, încet, lăsară soarele în spatele lor până când se făcu întuneric şi se treziră singuri în mijlocul deşertului. Aerul era proaspăt şi rece, iar deasupra lor strălucea aprins un cer înstelat.

— E aşa de frumos, strigă ea în timp ce se afundau şi mai tare în întuneric. Niciodată nu am văzut atât de multe stele.

Daniel reduse uşor viteza.

— Egiptenii credeau că stelele sunt copiii lui Nut, zeiţa cerului, răspunse el. Se zice că le dădea naştere în fiecare noapte, apoi îi înghiţea la loc dimineaţa. Tot ei mai credeau că sunt sufletele celor morţi, aşteptând în întuneric întoarcerea lui Ra, zeul Soarelui.

Tara se lipi şi mai tare de el, strângându-l cu putere de talie, bucurându-se de căldura şi de forţa corpului lui. Brusc, tot ce se petrecuse în ultimele două zile părea să se şteargă din mintea ei.

Înnoptară într-un mic sat pescăresc de lângă mare, unde primiră o cameră cu două paturi şi o fereastră ce dădea spre apă, deasupra unei cafenele.

Daniel adormi aproape instantaneu. Tara rămase trează până mai târziu, ascultând foşnetul valurilor şi privind în lumina lunii chipul puternic şi ars de soare al lui Daniel, care şi în somn rămăsese încruntat. La un moment dat bărbatul începu să murmure ceva şi, împinsă de un imbold nestăvilit, Tara se apropie de el ca să audă mai bine. Era un nume. Un nume de femeie. Mary sau cam aşa ceva. Îl rostea încontinuu. Mary. Stomacul i se strânse şi, întorcându-se pe-o parte, privi pe fereastră, simţindu-se dintr-o dată tristă.

Nu menţionă nimic despre toate astea dimineaţă şi, după un mic dejun frugal, îşi continuară drumul spre sud, trecând pe lângă Hurghada, Port Safaga şi El-Hamarawein până când, în cele din urmă, ajunseră la Al-Quseir. Aici se îndreptară spre vest, cu vântul bătându-le puternic în faţă, înconjuraţi doar de deşertul stâncos. Daniel mergea cu viteză maximă, iar Tara îşi îngropa faţa în umărul lui, temându-se de momentul când călătoria se va termina, iar ei vor trebui să înfrunte din nou cruda realitate a situaţiei lor.

Pe la ora două intrară în Q'us şi, o jumătate de oră mai târziu, se aflau în partea de vest a Luxorului. Pe măsură ce clădirile şi maşinile îi înconjurară din toate părţile, iar străzile începură să geamă de oameni, Tara îşi lipea şi mai tare capul de spatele lui Daniel, de parcă o mare greutate s-ar fi pogorât asupra ei. Ofta din adâncul inimii, plămânii ei strigând dureros după o ţigară.

— Şi acum, ce facem? întreba ea, după ce opriră în faţa unui mic garaj de la marginea oraşului.

— Mergem la Omar.

— Omar?

— E un vechi prieten. Omar Abd el-Farouk. El a fost *rais-ul* meu aici, în vale. Timp de o sută de ani membrii familiei sale au fost cei mai renumiţi jefuitori de morminte din Egipt. Acum lucrează pentru expediţiile arheologice şi conduc câteva magazine cu suvenire. Nimic nu se întâmplă fără ca ei să ştie.

Unul dintre băieţii de la garaj se apropie de ei şi începu să le umple rezervorul.

— Şi dacă nu ne poate ajuta? întrebă Tara. Dacă nu găsim nimic aici?

Daniel o luă de mână.

— Totul o să fie bine, spuse el. O să ieşim din asta. Ai încredere în mine.

Tonul lui era însă departe de a fi convingător.

Omar locuia într-o casă mare de cărămidă, construită chiar lângă ruinele fostului palat Malqata. L-au găsit lucrând în grădină, strângând cu grebla nişte crengi uscate de palmier, pe care le ducea apoi într-un

colţ unde un măgar bătrân ronţăia plictisit frunzele maronii, arse de soare. Imediat ce-i văzu scoase un strigăt de bucurie şi se repezi înspre ei.

— *Ya Doktora!* ţipă el. A trecut atâta vreme! Bine ai venit!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, sărutându-se de două ori pe fiecare obraz. Daniel i-o prezentă pe Tara, explicându-i cine e.

— Am auzit de tatăl dumneavoastră, spuse Omar. Îmi pare tare rău. Odihnească-se în pace!

— Mulţumesc.

Strigă ceva în direcţia casei, apoi îi conduse spre o masă, la umbra unui bananier.

— Eu am săpat cu doctorul Daniel mulţi ani, spuse el în timp ce se aşezau. Am lucrat şi cu alţi arheologi, dar doctorul Daniel e cel mai bun. Nimeni nu ştie mai multe despre Valea Regilor decât el.

— Omar spune asta tuturor celor cu care lucrează, zise Daniel, zâmbind.

— Are dreptate, făcu egipteanul cu ochiul. Dar e adevărat numai pentru doctorul Daniel.

Din casă apăru o fată drăguţă, cu trei sticle de Cola în mână pe care le aşeză pe masă. Îi aruncă o privire lui Daniel, se îmbujoră şi plecă repede înapoi.

— Fiica mea cea mare, explică Omar mândru. A avut deja două cereri în căsătorie. Băieţi de pe-aici, din familii bune. Ea se gândeşte însă la unul singur.

Făcu un semn din cap către Daniel şi chicoti.

— Tu bea-ţi Cola aia şi taci din gură, Omar!

O vreme discutară lejer: despre copiii lui Omar, despre călătoria lor la Cairo şi despre proiectele la care se lucra acum în zonă. Fata cea drăguţă apăru din nou cu o supieră plină cu supă de linte şi, după ce terminară felul întâi, primiră un platou cu pui prăjit, orez şi un piure verde de *molochia.* La sfârşit veni şi soţia lui Omar cu o pipă *shisha,* pe care o aşeză între cei doi bărbaţi. Acceptă mulţumirile lor pentru masă, strânse farfuriile şi, după ce-i aruncă o privire curioasă Tarei, dispăru din nou în casă.

— Aşadar, spuse Omar, scoţând fumul pe nări, să înţeleg că ai venit la mine cu un motiv anume, Daniel, nu-i aşa? Nu doar ca prieten.

— Nu poţi să ţii nimic ascuns de voi, ăştia, din neamul lui Farouk, zâmbi Daniel.

— Familia mea lucrează cu arheologii englezi de peste o sută de ani.

Omar râse, făcându-i Tarei cu ochiul:

— Stră-străbunicul meu a fost cu Petric. Străbunicul meu cu Carter. Unchiul meu cu Pendlebury la Amarna. Vedem prin ei ca prin sticlă.

Îi dădu pipa lui Daniel:

— Aşa că vorbeşte, prietene! Dacă pot să te ajut cu ceva, am s-o fac cu dragă inimă. Faci parte din familia mea.

Se lăsă tăcerea şi Daniel se întoarse spre Tara.

— Arată-i, spuse el.

Ea ezită un moment, apoi, aplecându-se, scoase cutia din rucsac şi i-o dădu lui Omar. El desfăcu capacul şi scoase fragmentul ornat, învârtindu-l pe toate părţile.

— Cred că vine de undeva, de pe-aici, spuse Daniel. Dintr-un mormânt probabil. L-ai mai văzut? Ştii ceva despre el?

Omar nu răspunse imediat şi continuă să examineze piesa, după care o puse la loc şi închise capacul.

— De unde o aveţi? întrebă el, în cele din urmă.

— Tata a cumpărat-o pentru mine, răspunse Tara. Se opri şi apoi adăugă: Sayf al-Tha’r o vrea. La fel şi oamenii de la Ambasada Britanică.

Fata îl simţi pe Daniel cum se foieşte neliniştit şi îşi dădu seama că el ar fi vrut să nu pomenească de asta. Omar se mulţumi să clatine din cap şi, după ce luă narghileaua, pufăi încet din muştiucul de alamă:

— De-aia aţi ocolit atâta ca să ajungeţi aici?

— Da, recunoscu Daniel. Ne-am gândit că e mai bine să evităm centrul Egiptului. Ştii ceva, nu-i aşa?

Egipteanul scoase un rotocol gros de fum, pierdut în gânduri.

— Ieri dimineaţă am fost chemat la poliţie pentru nişte investigaţii, spuse el. De altfel, nu era nimic neobişnuit. Când are loc o nelegiuire care implică şi antichităţi, primul lucru pe care-l face poliţia este să aducă la sediu un el-Farouk. Le spunem de fiecare dată că nu ne mai ocupăm cu astfel de chestiuni de peste o sută de ani, dar nu ne bagă în seamă. De data asta însă, n-am mai avut parte de întrebările prosteşti. De data asta a fost vorba de o crimă. Un om de pe-aici. Detectivul credea că poate a găsit vreun mormânt nou. Şi-a însuşit câteva lucruri de-acolo. A deranjat câţiva oameni puternici. Voia să afle dacă ştim ceva despre asta.

Se opri, aplecându-se în faţă ca să aţâţe puţin tăciunii *shish-ei.*

— Nu le-am spus nimic celor de la poliţie, evident. Sunt nişte câini şi mai degrabă mor decât să-i ajut. Adevărul e că am auzit câte ceva. Despre un mormânt nou acolo sus, pe coline. Unde mai exact, nu ştiu, dar se pare că va fi o descoperire uluitoare. Ceva pe care Sayf al-Tha’r şi-l doreşte rău de tot.

— Şi tu crezi că bucata noastră poate fi o parte din acel ceva? spuse Daniel.

Omar ridică din umeri:

— Poate da, poate nu. Nu ştiu. Decât că, dacă aşa stau lucrurile, atunci aţi dat de belea. E periculos să te pui cu Sabia Răzbunării.

Îşi mută privirea de la unul la altul. Măgarul încetase să se mai joace cu frunzele de palmier şi adulmeca în jurul gurii cuptorului de pâine, construit lângă unul dintre colţurile casei. Se lăsă o tăcere profundă.

— Trebuie să aflu de unde provine piesa asta, spuse Daniel. Trebuie să ştim de ce este atât de importantă. Ajută-ne, Omar! Te rog!

Egipteanul nu scoase o vorbă pentru multă vreme, continuând să pufăie din pipă. Apoi, încet, se ridică şi se îndreptă spre casă. O clipă, Tara crezu că i-a abandonat. Totuşi, când ajunse în pragul uşii bărbatul se întoarse:

— Sigur că o să te ajut, doctore Daniel! Doar eşti prietenul meu şi, când un prieten are nevoie de ajutor, un Abd el-Farouk nu-l dezamăgeşte. O să fac nişte investigaţii. Între timp, rămâneţi amândoi aici, ca oaspeţi ai mei.

Îşi deschise braţele larg şi îi pofti în casă.

25

CAIRO

În timp ce Khalifa stătea în faţa foaierului Muzeului de Antichităţi Egiptene din Cairo, privind în sus la cupola de sticlă şi la statuile imense din atrium, îşi dori să fi avut la dispoziţie mai mult timp. Trecuseră doi ani de când vizitase colecţia şi i-ar fi plăcut să mai arunce o privire în jur, ca să revadă exponatele lui favorite: sicriele lui Yuya şi Tjuju, comorile lui Tutankhamon, statuia din calcar pictat al piticului Seneb.

Era deja după-amiaza târziu şi trebuia să prindă trenul, aşa că, fără să mai stea prea mult pe gânduri, o luă la stânga prin galeria Vechiului Regat, apoi urcă o scară maiestuoasă din capătul celălalt al sălii, uitându-se cu coada ochiului la statuile pe lângă care trecea, dar rezistând tentaţiei de a se opri.

În capul scărilor deschise o uşă pe care scria „Intrarea Interzisă” şi mai urcă un rând de scări, de lemn de data asta, după care străbătu un coridor lung şi îngust, până când ajunse la o altă uşă pe geamul căreia fusese inscripţionat „Profesor Mohammed al-Habibi”. Bătu de două ori şi o voce veselă îl invită înăuntru.

Bătrânul său profesor stătea cu spatele la el, aplecat peste biroul lui, examinând ceva cu ajutorul unei lupe.

— Nu durează mult, spuse el, păstrându-şi poziţia. Fă-te comod!

Khalifa închise uşa şi se sprijini de ea, privind cu afecţiune la spatele bărbatului. Ştia că e inutil să-i atragă atenţia. Când profesorul era preocupat de un artefact, nici o turmă de elefanţi nu l-ar fi clintit din loc.

Arăta exact ca întotdeauna: aceeaşi siluetă rotundă, acelaşi sacou larg şi aceeaşi blugi cu livid la vreo zece centimetri deasupra gleznelor. Umerii erau puţini mai aduşi şi capul chel ceva mai ridat, dar asta nici nu era de mirare, având în vedere că se apropia de optzeci de ani.

Khalifa îşi aminti ziua în care se cunoscuseră, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Se întâmplase chiar acolo, în muzeu. El şi Ali stăteau în faţa unei mese de alabastru pentru libaţie, întrebându-se cu glas tare ce-o fi aia, iar profesorul, care trecea atunci pe lângă ei, se oprise şi le explicase.

L-au plăcut imediat – aspectul lui neglijent, firea veselă, felul în care le descrisese masa ca pe o fiinţă şi nu ca pe un obiect. Profesorul îi îndrăgise şi el la rândul lui, impresionat probabil de interesul lor pentru trecut, de sărăcia lor şi poate – deşi Khalifa a descoperit asta

mulţi ani mai târziu – de faptul că propriul băiat avea vârsta lui Ali când fusese omorât într-un accident de maşină, cu câţiva ani înainte.

Profesorul devenise ghidul lor neoficial, întâlnindu-se cu ei în fiecare vineri şi plimbându-i prin muzeu o oră sau două, înainte de a cumpăra fiecăruia o sticlă de Coca-Cola şi o felie de *basbousa,* de la taraba de pe Midan Tahrir. După ce mai crescuseră, Cola şi *basbousa* au fost înlocuite cu o masă de prânz chiar acasă la profesor, unde le gătea soţia lui, care era şi mai rotundă şi mai şleampătă decât el, dacă se putea aşa ceva. Le împrumutase cărţi şi le dăduse artefacte pe care să le studieze, îi lăsase să se uite la televizor, lucrul de care se bucurau cel mai tare, deşi nici unul nu ar fi recunoscut-o.

Apăruse în viaţa lui Yusuf şi a lui Ali într-un fel în care umplea golul lăsat în urmă de moartea tatălui lor. Profesorul le acorda celor doi băieţi un soi de atenţie paternă. Mândria pe care o resimţise atunci când Khalifa intrase la Universitate era mai degrabă a unui părinte pentru fiul său, decât a unui prieten pentru alt prieten. La fel şi lacrimile pe care le vărsase mai târziu pentru Ali, când auzise ce s-a întâmplat.

După câteva minute bune, puse în sfârşit lupa deoparte şi se întoarse spre vizitatorul care îl aştepta liniştit să-şi termine treaba.

— Yusuf, strigă când îl văzu pe Khalifa, un zâmbet larg luminându-i faţa. De ce naiba n-ai spus nimic, omule?

— N-am vrut să te deranjez.

— Prostii!

Khalifa se apropie şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Ce fac Zenab şi copiii?

— Sunt bine, mulţumesc. Îţi transmit toată dragostea lor.

— Şi micul Ali? Se descurcă bine la şcoală?

Profesorul era naşul băiatului şi se interesa în mod special de educaţia lui.

— Foarte bine.

— Ştiam eu că aşa o să fie. Spre deosebire de tatăl său, băiatul are şi ceva creier în cap.

Îi făcu cu ochiul şi, ocolind biroul, ridică telefonul:

— O sun pe Arwa, să-i spun că vii la cină.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Mă întorc la Luxor diseară.

— N-ai timp nici măcar pentru un sandviş?

Khalifa râse. În casa profesorului al-Habibi nu exista nimic de genul sandvişurilor. Ideea soţiei lui despre o gustare consta în cinci feluri de mâncare în loc de zece.

— N-am timp. Sunt doar în trecere.

Habibi mormăi supărat şi puse receptorul în furcă:

— O să fie furioasă când o auzi că ai fost pe-aici. Şi va da vina pe mine. O să spună că ar fi trebuit să depun mai multe eforturi să te ţin

pe loc, să te droghez, dacă era necesar. N-ai idee în ce bucluc m-ai băgat!

— Îmi pare rău. Dar a fost ceva de moment.

Profesorul se strâmbă:

— Ei bine, momentele astea ar trebui să se întâmple mai des. Nu ne vedem suficient de mult.

Scotoci printr-un sertar de unde scoase o sticlă de sherry şi turnă o porţie zdravănă într-un pahar de pe masă.

— Presupun că legile lui Allah le respecţi tot atât de strict ca şi ultima oară când ne-am întâlnit, aşa-i?

— Mi-e teamă că ai dreptate.

— Atunci n-o să-ţi ofer nimic de băut.

Ridică paharul în sus:

— Mă bucur să te văd, Yusuf. A trecut atât de mult timp!

Dădu lichidul pe gât dintr-o singură înghiţitură, râgâi uşor, apoi îl luă pe Khalifa pe după umeri şi-l conduse lângă birou:

— Ia uită-te la asta!

Aşezat pe o sugativă se găsea un fragment de papirus galben, foarte fragil, imprimat cu şase coloane de hieroglife negre, iar într-un colţ, aproape decolorat, capul unui şoim cu un disc solar deasupra lui. Habibi îi dădu lupa lui Khalifa:

— Opinia ta, te rog!

Era un joc pe care-l jucau întotdeauna. Profesorul îi arăta un artefact oarecare, iar Khalifa trebuia să îşi dea cu părerea ce este. Detectivul se aplecă şi studie papirusul.

— Nu mă mai pricep aşa bine la hieroglife, spuse el. Nu prea e nevoie de ele în munca de poliţist.

Studie cu atenţie, încă o dată, un rând de text.

— Una dintre cărţile despre viaţa de după moarte? se aventură el.

— Foarte bine! Dar care dintre ele?

Khalifa îşi plecă privirea din nou.

— Amduat? întrebă el nesigur. Apoi, înainte ca Habibi să comenteze, strigă: Nu, *Cartea Morţilor.*

— Bravo, Yusuf! Sunt de-a dreptul impresionat. Dar poţi s-o datezi?

Asta era ceva mai greu de ghicit. Rugăciunile şi ritualurile incluse în *Cartea Morţilor* apăruseră prima dată în mormintele regale ale Dinastiei a Optsprezecea şi nu se schimbaseră mai deloc în următorii 1 500 de ani. Chiar şi hieroglifele îţi puteau spune ceva despre dată – din punct de vedere stilistic, semnele se modificau de-a lungul secolelor – dar, din păcate, Khalifa nu dispunea de suficientă experienţă ca să o poată ghici. Singurele indicii posibile erau capul de şoim, înconjurat de discul solar şi un nume din text: Amenemheb.

— Noul Regat, spuse el într-un final.

— Motivul?

— Figura Re-Harakhty.

Re-Harakhty era zeul principal al Noului Regat. Amenemheb era şi el un nume tipic Noului Regat.

Habibi încuviinţă din cap:

— Un raţionament impecabil. Greşit, dar impecabil. Mai încearcă, hai, continuă!

— Chiar n-am idee, profesore. Etapa a Treia Intermediară?

— Greşit!

— Regatul Târziu?

— Greşit! Profesorul era încântat: Mai ai o ultimă şansă, chicoti el.

— Dumnezeu ştie. Greco-romană?

— Mi-e teamă că nu. Râse, bătându-l pe Khalifa pe umăr: De fapt, e din douăzeci.

— A douăzecea Dinastie? Dar am stabilit deja că e din Noul Regat!

— Nu Dinastia a Douăzecea, Yusuf! Secolul douăzeci.

Khalifa rămase cu gura căscată:

— E un fals?

— Exact. Unul foarte bun, dar un fals.

— De unde ştii? Arată absolut autentic.

Habibi izbucni în râs:

— O să fii uimit când o să vezi cât sunt de talentaţi falsificatorii. Nu numai cu partea de creaţie, dar şi cu materialele.

Folosesc diverse metode ca să îmbătrânească cerneala şi papirusul, astfel încât să pară vechi de mii de ani. Este un talent excepţional. Ce păcat însă că şi-l folosesc ca să-i păcălească pe oameni!

Întinse mâna după sticla de sherry şi-şi mai turnă un pahar.

— Dar de unde ştii? întrebă Khalifa din nou. Ce îi dă de gol?

La fel ca şi înainte, profesorul dădu pe gât toată băutura dintr-o singură sorbitură:

— Păi, sunt tot felul de teste pe care le poţi face. Carbon-14 pentru colile de papirus. Analize la microscop pentru cerneală, în cazul de faţă însă, nu trebuie să apelez la ştiinţă. A fost suficient doar s-o studiez cu ochiul liber. Hai, mai uită-te odată!

Khalifa se aplecă din nou deasupra papirusului şi îl analiză prin lupă. Oricât se chinui să descopere ceva suspect, lui i se păru veritabil în continuare.

— Pe mine m-a păcălit definitiv, spuse el, îndreptându-se de spate şi dându-i înapoi lupa profesorului. Este absolut perfect.

— Exact! Asta e unul dintre motivele care trebuie să-ţi dea de gândit. Priveşte orice manuscris, inscripţie, zid pictat din Egiptul Antic şi vei descoperi că nu sunt perfecte. Există întotdeauna un mic defect: o picătură de cerneală, o hieroglifă poziţionată prost, un chip pictat greşit. Oricât de mică, tot găseşti cel puţin o greşeală. Dar nu şi pe falsuri. Întotdeauna sunt realizate fără greş. Şi asta le dă de gol. Sunt

prea bune. Anticii nu au lucrat niciodată atât de precis. Atenţia pentru detalii îi trădează pe falsificatori.

Se aplecă peste Khalifa şi luă papirusul, pe care-l mototoli, aruncându-l la coş. Apoi ocoli biroul şi se aşeză greoi pe vechiul său scaun de piele. Trase de pe raftul din spatele lui o pipă din lemn de trandafir sălbatic, o umplu cu tutun, după care o aprinse. Khalifa îşi aprinse şi el o ţigară, apoi scoase din buzunar cârpa în care învelise artefactele şi o puse pe masă în faţa lui Habibi.

— Bine, zâmbi el. Acum e rândul tău. Ce poţi să-mi spui despre astea?

Habibi se uită la el printre norii azurii de fum şi, zâmbind intrigat, desfăcu legătura. Înaintea lui se aflau cele şapte obiecte pe care Khalifa le găsise în magazinul lui Iqbar.

Profesorul se aplecă şi le atinse pe fiecare cu mâna, cu blândeţe şi dragoste, ca şi cum ar fi vrut să le câştige încrederea.

— Interesant, spuse el. Foarte interesant. De unde sunt?

— Asta tu să-mi spui, zise Khalifa.

Habibi chicoti şi îşi îndreptă atenţia spre obiecte. Aprinse lampa de lângă el şi apucă lupa. Ridică pe rând artefactele şi le examină, răsucindu-le pe-o parte şi pe alta în lumină, apropiindu-le de faţă, până când ochiul lui cu vinişoare roşiatice aproape că se lipi de ele. În încăpere nu se auzea decât respiraţia lui gâjâită.

— Ce zici? întrebă Khalifa după ce trecură vreo cinci minute.

Habibi aşeză pe masă *shabti-ul* la care se uita şi se lăsă pe spate. Pipa se stinsese, aşa că mai petrecu un minut până când o umplu şi o aprinse din nou. Degusta momentul, exact ca unul care fusese rugat să identifice un vin roşu rar şi, după ce-l analizase cu atenţie, era perfect sigur că ştie ce e.

— Ocupaţia persană, spuse el, în cele din urmă.

Khalifa îşi arcui sprâncenele mirat:

— Ocupaţia persană?

— Exact.

Urmă o pauză scurtă.

— Prima sau a doua?

Habibi râse încet:

— Un examinator nemilos! Nu-i scapă nimic. Prima aş zice, deşi nu-ţi pot da o dată precisă. Undeva între 552 şi 404 î.Hr. Aceste *shabti-uri* par să fie de mai târziu.

— Mai târziu?

— Din a doua ocupaţie persană, probabil, deşi pot fi şi din A Treizecea Dinastie. Obiecte ca astea sunt greu de legat de o dată anume, mai ales cele simple, fără vreo legendă sau vreun înscris. Nu există indicaţii stilistice evidente. Nu poţi decât să-ţi asculţi instinctul.

— Şi tu simţi că ar fi din a doua ocupaţie persană?

— Sau A Treizecea Dinastie.
Khalifa tăcu un moment, gândindu-se:
— Sunt veritabile?
— Oh, da, răspunse Habibi. N-am nici un dubiu. Toate sunt reale.
Pufăi cu voluptate din pipă. Undeva, dintr-un difuzor, se auzi o voce care anunţa că muzeul se închide peste zece minute.
— Altceva? întrebă Khalifa.
— Depinde de ceea ce doreşti să afli. Vasul din teracotă pentru ulei probabil că a aparţinut unui soldat. S-au mai descoperit o mulţime de astfel de vase. Se pare că făceau parte din echipamentul militar standard al acelei perioade. Pumnalul sugerează, de asemenea, o legătură militară. Vezi, aici, lama este uzată, aşadar nu era folosit doar în scop ceremonial. Bijuteria este interesantă. Arată o poziţie socială înaltă. De mai bună calitate decât celelalte.
— Ce înseamnă asta?
— Păi, căzu pe gânduri profesorul, trăgând din pipă, fie provine din altă sursă decât celelalte obiecte, fie proprietarul vasului şi al pumnalului s-a bucurat de o îmbunătăţire considerabilă a averii sale.
— Ar fi trebuit să lucrezi în poliţie. Cu o astfel de putere de deducţie ai fi ajuns inspector-şef până acum, râse Khalifa.
— Poate. Dar e foarte posibil ca tot ce spun eu să fie simple prostii. Ăsta e riscul când lucrezi cu trecutul antic. Poţi să trânteşti orice teorie fantasmagorică – nimeni nu poate să aducă dovezi că greşeşti. Totul ţine de interpretare.
Se întinse după sticla de sherry şi îşi turnă un al treilea pahar. De data asta nu-l mai dădu pe gât, ci sorbi tacticos o înghiţitură mică:
— Spune-mi, Yusuf! De unde sunt?
Khalifa mai trase un ultim fum din ţigară, după care o stinse în scrumieră:
— Luxor, cred. Dintr-un mormânt nou.
Habibi clătină din cap încet:
— Sunt legate de cazul la care lucrezi în prezent?
Khalifa clătină şi el din cap.
— Nu-ţi cer detalii.
— Probabil că aşa e cel mai bine.
Habibi luă un pix de pe birou şi goli pipa de cenuşa care se strânsese. Din difuzoare răsuna un nou anunţ. O vreme rămaseră în tăcere.
— Are legătură cu Ali, nu-i aşa? întrebă Habibi, în cele din urmă.
— Poftim?
— Cazul, obiectele astea… au legătură cu Ali?
— Ce te face să…
— Se citeşte pe faţa ta, Yusuf! În vocea ta. Nu-ţi poţi petrece viaţa studiind oamenii morţi fără a învăţa câte ceva despre cei în viaţă. Se

vede, Yusuf! E vorba de fratele tău.

Khalifa nu spuse nimic. Profesorul se ridică în picioare şi ocoli biroul încet. Trecu prin spatele detectivului şi pentru o clipă Khalifa avu senzaţia că bărbatul se îndreaptă spre biblioteca din capătul celălalt al camerei. Apoi simţi mâna profesorului pe umărul său. În ciuda vârstei lui înaintate, strânsoarea acestuia era fermă.

— Eu şi Arwa… începu profesorul cu voce nesigură. Când tu şi Ali aţi apărut în viaţa noastră…

Se opri în mijlocul frazei. Khalifa se întoarse şi îl apucă de mână pe bătrân.

— Ştiu, spuse el de-abia şoptit.

— Ai grijă, Yusuf! Asta-i tot ce-ţi cer. Ai grijă de tine!

Rămaseră astfel un moment, după care Habibi se îndepărtă şi se aşeză din nou pe scaunul lui.

— Hai să mai aruncăm o privire peste minunăţiile astea, ce zici? spuse el pe un ton de veselie forţată. Să vedem ce mi-aş mai putea povesti despre ele. Unde naiba am pus lupa aia?

26

LUXOR

Omar îi conduse la etajul casei, într-o cameră simplă, cu podea de beton şi fără geamuri la ferestre. În timp ce soţia şi fiica lor cea mare aduseră perne şi cearşafuri, ceilalţi trei copii se iţiră în prag, privind lung la străinii sosiţi în mijlocul familiei lor. Cel mai mic dintre ei, un băiat, părea fascinat de părul Tarei. Ea îl ridică în braţe, iar el îşi răsuci pe deget o şuviţă, şoptindu-i ceva mamei lui.

— Ce-a spus? întrebă ea.

— Că seamănă cu o coadă de cal, spuse Omar.

— Halal balsam de păr! zâmbi Tara ciupindu-l de nas pe băieţel, după care îl dădu jos.

Curios, dar se simţea bine cu această familie în jurul ei, ca şi cum aceştia ar fi format o barieră de căldură şi inocenţă între ea şi lumea exterioară. Imediat ce se asigură că au tot ce le trebuie, Omar îi dădu afară din cameră pe toţi ceilalţi:

— O să ies un pic în oraş acum, să văd ce pot să aflu. Între timp, simţiţi-vă ca acasă! O să fiţi în siguranţă aici. În Luxor cel puţin, numele el-Farouk încă mai poate oferi protecţie.

După ce acesta plecă, făcură un duş şi se urcară pe acoperişul plat al casei, unde erau întinse rufe pe sârmă, iar pe un cearşaf era o grămadă de smochine roşii-maronii puse la uscat. Priviră o vreme Colinele Tebane care se unduiau la orizont ca un mare val arămiu, apoi îşi întoarseră privirile spre est, către râu. Fumul se ridica de pe câmpuri, acolo unde fermierii ardeau resturile rămase în urma recoltării porumbului şi a trestiei de zahăr; o căruţă plină cu paie se mişca încet, trasă de o pereche de bivoli. Un stol de egrete albe zburau deasupra unui canal noroios; un grup de copii se jucau pe o movilă de pământ, aruncând cu beţe într-un câine legat cu lanţul la poalele ei. Din depărtare răzbătea până la ei susurul unei pompe de irigaţii.

— Simt că ar trebui să facem ceva, spuse ea, după o lungă tăcere.

— Ca de exemplu…

— Nu ştiu. Mi se pare complet aiurea să batem atâta cale până aici, doar ca să stăm şi să admirăm priveliştea. După tot ce s-a întâmplat.

— Nu putem să facem mare lucru, Tara! Cel puţin, nu până când se întoarce Omar. Mişcarea următoare depinde de ce va descoperi el.

— Ştiu, ştiu. Dar mă simt neputincioasă aşa, aşteptând. Ca şi cum am fi la mila destinului. Tata e mort. Oamenii încearcă să ne asasineze. Vreau să fac ceva. Să găsesc nişte răspunsuri.

El întinse mâna şi îi atinse umărul:

— Ştiu cum te simţi. Şi eu sunt la fel de frustrat. Dar avem mâinile legate.

Rămaseră tăcuţi în continuare, privind un bătrân care îşi mâna din spate cămila chiar pe drumul ce trecea pe dedesubt. Daniel se întoarse din nou spre coline, rotindu-şi privirea pe deasupra zidului ondulat de stânci, pierdut complet în gânduri. Brusc, de parcă ar fi luat o decizie, o prinse de mână şi o trase după el spre scări:

— Haide! S-ar putea să nu ne rezolve toate problemele, dar, cel puţin, vom avea ceva de făcut.

— Unde mergem?

— Acolo. Îi arătă cu degetul o creastă netedă ca o lamă, chiar în vârful colinelor: Nu există un loc mai bun în Egipt de unde poţi admira apusul soarelui.

Porniră în jos, pe scări.

— Şi ai face bine să iei şi cutia cu tine, spuse el.

— De ce? Ţi-e teamă că Omar ar putea s-o fure?

— Nu. Dar nu vreau să fie omorât din cauza ei. E problema noastră. Se cuvine s-o ţinem cu noi.

Drumul până în vârf durǎ cam o oră. Mai întâi, urcară un şir de trepte de beton, apoi, când acestea deveniră prea deteriorate pentru a mai fi folosite, apucară pe o cărare abruptă, plină de praf. În cele din urmă, trecură printr-o vâlcea îngustă şi ajunseră în vârful dealurilor. Urcuşul în zigzag îi secase de puteri pe amândoi şi erau transpiraţi leoarcă. Se opriră o clipă ca să-şi tragă sufletul, apoi Daniel se aşeză pe o stâncă mare şi-şi aprinse o ţigară de foi, bătând darabana cu degetele pe coapsă, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Tara îşi dădu jos rucsacul din spate şi se aşeză lângă el, copleşită de peisajul senzaţional: soarele la zenit, imens şi roşu ca jăraticul, o bijuterie enormă suspendată pe cerul turcoaz; panglica argintie a Nilului, ce strălucea în depărtare; colinele ce păreau că se întind la nesfârşit, tăcute, pustii şi misterioase.

— Vârfului i se spune el-Qurn, spuse Daniel, cornul. Din aproape toate direcţiile, arată ca o creastă. Dar dacă te uiţi dinspre nord, din Valea Regilor, se vede ca o piramidă. Egiptenii antici îi spuneau Dehenet. Fruntea. De-aia au ales să-şi îngroape morţii în vale.

— E atâta pace aici! spuse Tara.

— Aşa gândeau şi ei acum trei mii de ani. Vârful ăsta era locul sacru al zeiţei Meret-Seger: „Cea care iubeşte tăcerea”.

Se ridică în picioare, aruncând o privire scurtă spre drumul pe care veniseră, apoi se aşeză din nou lângă ea.

— Uită-te acolo, spuse el, arătându-i cu mâna, spaţiul acela dreptunghiular, uite, acolo, la dreapta: ala e Medinet Habu, templul

mortuar al lui Ramses al III-lea. Unul dintre cele mai frumoase monumente din Egipt. Iar acolo, unde sunt palmierii, e casa lui Omar. O vezi?

Ea se uită înainte, urmărind direcţia arătată de el:

— Da, cred c-o văd.

— Şi dacă te muţi un pic mai la stânga, unde e drumul, cel care duce spre râu, acolo sunt Coloşii lui Memnon. Şi mult mai la stânga – se sprijini de ea, până când, practic, obrajii li se atinseră – lângă complexul acela de clădiri se vede Ramesseum, templul mortuar al lui Ramses al II-lea.

Tara îi simţea răsuflarea chiar lângă urechea ei şi se lăsă un pic pe spate, uitându-se în sus spre el. Ochii lui reflectau o nelinişte ciudată.

— Ce? întrebă ea.

— Eu…

Se opri, incapabil să-şi găsească vorbele. Îşi lăsă privirea în jos.

— Ce e, Daniel?

— Voiam să…

Din spatele lor se auzi brusc un scârţâit de pietriş. Se răsuciră într-acolo şi dădură peste chipul sălbatic al unui bărbat, cu obrajii supţi şi ochii roşii, hăituiţi, care se iţea chiar dintre pereţii vâlcelei prin care urcaseră ei.

— Iisuse Hristoase, murmură Daniel.

— Salut vă rog, salut vă rog! bălmăji nou-venitul, făcând doi paşi înainte.

Djellaba pe care o purta era atât de ruptă şi de uzată, încât era un miracol cum de mai rezista.

— Aşteptaţi, aşteptaţi, aşteptaţi, eu arăt la voi ceva foarte bun. Aici, aici, vezi.

Urcându-se în vârful crestei, se repezi spre ei şi întinse o mână scheletică, în care ţinea un scarabeu mare dintr-o piatră neagră.

— Eu văzut la voi cum venit sus, rosti el grăbit. Cale foarte lungă. Foarte lungă. Aici, uite, uite, cea mai bună lucrare. Foarte, foarte bună, cât dai la mine.

— *La,* spuse Daniel, dând din cap. *Mish delwa'tee.* Nu acum.

— Calitate, calitate! Vă rog, cât dai la mine.

— *Ana mish aayiz.* Nu vreau.

— Preţ, preţ. Da preţ. Douăzeci de lire egiptene. Aşa ieftin.

— *La,* repetă Daniel, cu vocea aspră. *Ana mish aayiz.*

— Cincisprezece. Zece.

Daniel dădu din nou din cap.

— *Antika,* spuse bărbatul, coborându-şi vocea. Am *antika.* Tu vrei să vezi. Foarte bun. Foarte real.

— *La,* rosti Daniel ferm. *Imshi!* Pleacă!

Bărbatul devenea disperat. Căzu la picioarele lor:

— Oameni buni. Oameni buni. Încearcă înţelegi. Nu bani, nu mâncare, foame, foame, ca un câine.

Îşi lăsă capul pe spate şi scoase brusc un urlet ce-ţi spărgea urechile.

— Vezi, rosti el repede. Eu sunt câine. Nu om. Câine. Animal.

Un alt urlet.

— *Khalas!* Ajunge! se răsti Daniel.

Îşi băgă mâna în buzunar, de unde scoase câteva bancnote, pe care i le dădu cerşetorului. Acesta le luă, vaietele lui transformându-se într-un zâmbet larg, ce îi dezveli dinţii cariaţi, începu să lălăie un cântec vesel, sărind de colo-colo fericit.

— Om bun, om bun, om bun, cânta el. Prietenul meu aşa bun la mine.

Se uita în sus spre Tara:

— Doamnă frumoasă, vrei văzut morminte? Vrei văzut Hatsepsut? Valea Regilor. Valea Reginelor. Morminte speciale. Morminte secrete. Eu ghid la tine. Foarte ieftin.

— Gata, ajunge, spuse Daniel. Ţi-ai luat bacşişul. Pleacă! *Imshi!*

Bărbatul se opri din dansat şi, după ce ridică din umeri, se îndreptă spre vâlcea, mormăind şi numărându-şi banii:

— Bani, pleacă, bani, pleacă, bani, pleacă.

Îşi dădu drumul prin defileul îngust, până când nu i se mai văzu decât capul. Atunci se întoarse brusc şi se uită fix în ochii Tarei.

— Nu e ceea ce crezi că este, spuse el simplu, cu vocea calmă şi lucidă dintr-o dată. Fantomele mi-au spus să-ţi spun. Nu e ceea ce crezi că este. Sunt multe minciuni.

Apoi dispăru cu totul şi nu se mai auzi decât scrâşnetul din ce în ce mai îndepărtat al pietrelor.

— Ce-a vrut să spună? întrebă ea, înspăimântată inexplicabil de cuvintele cerşetorului. Că nu e ceea ce credem noi că e?

— Dumnezeu ştie, zise Daniel.

Sări de pe stâncă şi se îndreptă spre marginea crestei, privind dedesubt, la Valea Regilor.

— Se vedea clar că e nebun, bietul nenorocit! Părea că n-a mai mâncat de o lună.

Rămaseră nemişcaţi în tăcere, Daniel privind în jos spre vale, iar Tara, privind în jos spre Daniel.

— Voiai să-mi spui ceva, zise ea în cele din urmă.

— Mmm? îşi întoarse capul spre ea: A, n-are importanţă. Hai, vino să vezi şi tu! E cel mai bun moment al zilei să priveşti valea, atunci când e pustie. Aşa cum trebuie să fi arătat în vremurile de demult.

Sări şi ea jos şi se apropie de el, degetele lor atingându-se uşor. Dedesubt, albia secată, imensă, era tăcută şi pustie, iar văile colaterale se ramificau ca degetele unei mâini întinse.

— Unde e mormântul lui Tutankhamon? întrebă ea.
El îi arătă:
— Vezi, acolo, unde valea se îngustează, chiar la mijloc. Iar la stânga, se vede un fel de trecătoare spre coline. Acela e K.V9, mormântul lui Ramses al VI-lea. Tutankhamon se află chiar în spatele lui.
— Şi şantierul tău?
Daniel tresări uşor înainte de a răspunde:
— Nu se vede de aici. E mult mai sus în vale, spre Tutmosis al III-lea.
— Îmi aduc aminte că am fost odată aici cu mama şi cu tata, spuse Tara, când eram copil. Tata urma să ţină o conferinţă într-una din croazierele de pe Nil şi a trebuit să mergem şi noi. Era aşa de emoţionat când ne arăta mormintele, dar eu nu voiam decât să mă întorc pe vas şi să mă arunc în piscină. Cred că atunci şi-a dat seama că nu aveam să fiu fiica pe care şi-o dorise.
Daniel întoarse capul spre ea. Îşi mişcă umărul încet, ca şi când ar fi urmat să o ia de mână. Nu-şi finaliză intenţia şi, după un moment, îşi mută din nou privirea, terminându-şi ţigara de foi şi aruncând-o pe jos.
— Tatăl tău te-a iubit foarte mult, Tara, spuse el încet.
Ea ridică din umeri:
— Aşa o fi.
— Crede-mă, Tara, te-a iubit. Unora dintre oameni le vine pur şi simplu greu să-şi exprime astfel de sentimente. Să spună ceea ce simt.
Şi, brusc, Daniel o *luă* de mână. Nici unul nu mai scoase o vorbă, nici unul nu se mai mişcă, ca şi cum contactul dintre ei era atât de fragil, încât s-ar fi distrus în urma oricărui gest. Soarele coborâse la orizont şi lumina începea să pălească. Câteva stele începuseră să strălucească slab deasupra caselor, în partea opusă, pe vârful unor stânci, doi soldaţi îşi făceau rondul în jurul unei mici clădiri – unul dintre posturile de gardă înfiinţate după masacrul de la Deir el-Bahri. Vântul se înteţea din ce în ce mai tare.
— Mai există şi altcineva? întrebă ea încet.
— Iubite? zâmbi el. Nu, nu chiar. Au fost. Dar nici una… Căută un cuvânt potrivit. Semnificativă. Tu?
— La fel.
Se opri şi apoi îl întrebă:
— Cine e Mary?
Încercase să se abţină, dar nu reuşise.
— Mary?
— Noaptea trecută, în timp ce dormeai, ai tot strigat numele ei.
— Nu cunosc nici o Mary.

Părea sincer nedumerit.

— Ai repetat numele întruna. Mary şi încă ceva. Mary. Mary.

Daniel se gândi un moment, repetând numele în sinea lui, apoi se lăsă brusc pe spate şi izbucni în hohote de râs:

— Mary! Oh, dar asta-i bună! Erai geloasă, Tara? Hai, zi-mi că erai geloasă!

— Nu, strigă ea, apărându-se. Doar interesată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! *Mery.* Asta spuneam. Nu Mary. *Mery. Mery-amun.* „Cel iubit de Amun”. Nimic pentru care să-ţi faci griji, îţi jur. „Ea” este, de fapt, un bărbat şi încă unul mort de vreo două mii şi ceva de ani.

Tara izbucni şi ea în râs, stânjenită de greşeala ei, dar încântată în acelaşi timp. Mâinile lor se strânseră într-un soi de regăsire aşteptată şi înainte ca vreunul din ei să realizeze ce se întâmplă, Daniel se răsuci spre ea şi o sărută.

O secundă, Tara rezistă, vocea din capul ei avertizând-o că el era periculos, că putea s-o rănească din nou. Dar totul nu dură decât o secundă, după care îşi deschise buzele, îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l trase strâns lângă ea, dorindu-l, în ciuda a ceea ce îi făcuse sau poate tocmai de aceea. Mâinile lui îi mângâiară gâtul şi spatele, în timp ce sânii ei se striveau de pieptul lui. Uitase cât de bine putea să fie.

Nu-şi dădu seama cât rămaseră astfel, dar când se despărţiră, în final, descoperiră că afară se făcuse noapte de-a binelea. Se aşezară pe o stâncă, iar el o luă în braţe, protejând-o împotriva vântului. Departe, undeva în dreapta, un şir de lumini şerpuia de-a lungul muntelui, marcând cărarea pe care urcaseră mai devreme. Pe câmpia de dedesubt sclipeau şi mai multe lumini, albe cele mai multe, dar şi câteva verzi, care indicau minaretele unei moschei.

— Aşadar, cine e Mary asta? întrebă ea, cuibărindu-se lângă umărul lui.

El zâmbi:

— Fiul Faraonului Amasis. Prinţul Mery-amun Sehetepibre. A trăit prin anul 550 î.Hr. Am eu o teorie cum că ar fi fost îngropat în Valea Regilor. La asta lucrez de cinci ani. Am încercat să-l găsesc. Sunt convins că mormântul lui este intact.

Mai scoase o ţigară de foi din buzunarul de la cămaşă, aplecându-se în spatele ei pentru a se adăposti de vânt şi o aprinse cu bricheta.

— Şi când te apuci din nou de săpat? întrebă ea.

Daniel reveni la poziţia iniţială şi trase adânc în piept din ţigara, în timp ce vântul împrăştia fumul în toate părţile. Se lăsă o tăcere adâncă. Când vorbi din nou, vocea lui era schimbată.

Tonul era amar, plin de resentimente:

— N-o sa mai sap iarăşi.

— Ce vrei să spui?
— Exact ce am spus. N-o să mai sap iarăşi.
— Faci excavaţii în altă parte?
— Poate. Dar nu în Egipt.
Îşi aţinti privirea asupra picioarelor, cu buzele strânse şi palide. Îşi încleştase pumnii, de parcă se pregătea să lovească pe cineva. Tara se strecură din braţele lui şi se răsuci, astfel încât acum se uita direct în ochii lui:
— Nu înţeleg, Daniel. Ce vrei să spui cu „n-o să mai sap în Egipt din nou”?
— Ce vreau să spun, Tara, e că, orice aş face, cariera mea ca arheolog în Egipt s-a sfârşit. S-a terminat. Caput.
Amărăciunea din tonul lui era evidentă acum. O privi cu ochi negri, goi, de parcă toată viaţa şi lumina ar fi fost supte din ei, apoi îşi plecă învins capul.
— Mi-au luat concesiunea, murmura el. Nenorociţii mi-au luat concesiunea. Şi, având în vedere împrejurările, e puţin probabil să o capăt înapoi.
— Oh, Dumnezeule!
Tara crescuse înconjurată de arheologi şi ştia ce lovitură reprezintă asta pentru el. Îi luă mâna şi-l mângâie protector:
— Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi!
Daniel îşi aprinse o altă ţigară, dar o aruncă imediat, strâmbându-se, ca şi cum ar fi gustat ceva neplăcut:
— Nu sunt prea multe de povestit. Am găsit urmele a ceea ce părea să fie un zid antic de apărare şi am vrut să sap de-a lungul lui, să văd unde duce. Din nefericire, ieşea de pe bucata pe care aveam autorizaţie să sap şi se continua în zona unei echipe poloneze. Este complet interzis să treci pe concesiunea altcuiva, dar cum ei urmau să sosească de-abia peste câteva săptămâni, m-am gândit că nu are ce să se întâmple şi am săpat în continuare. Ar fi trebuit să-i contactez sau să vorbesc cu egiptenii, dar n-am mai avut răbdare să aştept. Trebuia să aflu unde duce zidul, înţelegi? N-am putut să mă abţin.
Daniel începuse să îşi plimbe agitat degetele pe suprafaţa stâncii:
— Când au sosit polonezii a ieşit un întreg scandal. Şeful misiunii lor a spus că sunt iresponsabil şi că n-am nici un fel de respect pentru trecut. Mi-am închinat întreaga viaţă Egiptului, Tara! Nimeni nu-i respectă istoria mai mult ca mine. Când mi-a zis lucrurile alea mi-am pierdut controlul. L-am atacat. La propriu. A fost nevoie de câţiva oameni, ca să-l scoată din mâinile mele. Credeam c-o să-l omor. După aia, normal că mi-a făcut un raport. Ambasada poloneză a înaintat o plângere oficială direct forurilor superioare. Rezultatul: concesiunea mea a fost revocată. Din păcate, nu s-au mulţumit doar cu atât, mi s-a interzis să lucrez cu orice altă misiune pe teritoriul Egiptului.

„Dezechilibrat.” Aşa m-au caracterizat. „Un pericol pentru el şi colegii lui.” „Labil psihic.” Nişte cretini căcăcioşi. Aş vrea să-i împuşc pe toţi. Să le zbor creierii.

Vorbea repede acum, sacadat şi tremura din cauza furiei, îşi smulse mâna din mâna ei, se ridică în picioare şi se îndreptă spre marginea crestei, privind fix valea de dedesubt. În ciuda întunericului, pământul deschis la culoare se vedea clar, şerpuind spre nord ca un râu de lapte. Treptat, respiraţia lui se calmă şi umerii i se relaxară.

— Îmi pare rău, murmură el. M-am aprins ca un…

Îşi frecă tâmplele şi oftă adânc. Se lăsă o tăcere profundă, întreruptă doar de rafalele de vânt.

— Asta s-a întâmplat acum optsprezece luni, spuse el în cele din urmă. Am făcut câteva tururi, am vândut câteva picturi, sperând că lucrurile se vor schimba, dar în zadar. Şi nici nu se va întâmpla vreodată. Undeva, acolo, jos există un mormânt intact, care aşteaptă să fie descoperit, iar mie nu mi se dă voie să-l caut. Niciodată nu voi avea permisiunea să-l caut. Ai idee cât de greu îmi e? Cât de frustrant? Iisuse!

Îşi lăsă capul în jos.

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea neajutorată. Îmi pare atât de rău! Ştiu foarte bine cât de mult înseamnă locul ăsta pentru tine.

El ridică din umeri:

— Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Carter. În 1905. A fost demis din Serviciul de Antichităţi pentru că s-a bătut cu nişte turişti francezi la Saqqara. A ajuns să lucreze ca ghid şi ca pictor. Aşadar, într-un fel, visul meu de a deveni un nou Carter s-a adeverit. Deşi nu chiar aşa cum mi-am imaginat eu.

Amărăciunea şi furia dispăruseră acum şi fuseseră înlocuite cu o disperare adâncă. Tara se ridică şi ea în picioare şi se apropie de el, înconjurându-i talia cu braţele. El o lăsă să-l îmbrăţişeze.

— Şi ştii care-i partea cea mai amuzantă? şopti el. Zidul antic s-a dovedit a fi construit de Belzoni în secolul nouăsprezece. Lumea mea s-a prăbuşit din cauza unui zid construit cu două sute de ani în urmă de un alt nenorocit de arheolog!

Izbucni în râs, dar era un râs rece, sec, lipsit de umor.

— Îmi pare atât de rău, repetă ea.

— Chiar aşa?

Se întoarse şi acum se aflau faţă-n faţă:

— Credeam că o să te bucuri. Justiţia divină şi chestii din astea…

— Normal că nu mă bucur, Daniel! Niciodată nu ţi-am dorit răul.

Se uită fix în ochii lui, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută blând pe buze.

— Te vreau, spuse ea simplu. Te vreau acum, aici, sub stele. Deasupra lumii. Cât încă mai avem o şansă.

Daniel o privi lung, apoi o înconjură cu braţele şi-şi lipi buzele de-ale ei, sărutând-o cu pasiune, devorând-o cu limba, în timp ce mâinile îi rătăceau frenetic pe spatele ei. Presiunea bărbăţiei lui îi provocă Tarei un gol în stomac. Se dezlipi de ea şi o luă de mână.

— Ştiu eu un loc, spuse el.

Îi ridică rucsacul şi porniră pe o cărare îngustă, care ducea spre interiorul colinelor. Câmpia dispărea încet, încet, în spatele lor, iar lumea devenea din ce în ce mai tăcută, singurul zgomot ce străbătea aerul fiind cel al paşilor lor. După douăzeci de minute ajunseră într-un punct în care cărarea se termina brusc şi dădea într-un platou neted, lat, ca un disc, pe care se zăreau patru forme pietroase, curbate ca nişte virgule pe o pagină goală. Când se apropiară, Tara văzu că erau nişte ziduri mici, de vreo trei metri lungime, care ajungeau până la înălţimea genunchilor ei.

— Parapete împotriva vântului, explică Daniel. În vremurile antice, patrulele care păzeau colinele astea se adăposteau după ele.

Se aplecă şi luă de pe jos ceva ce semăna cu o piatră netedă:

— Vezi, spuse el, ţinând obiectul în lumina lunii. Ceramică.

Se îndreptară spre cel mai mare dintre ziduri şi, fără să scoată un cuvânt, îngenunchează în spatele lui, faţă-n faţă. O adiere de vânt uşoară le înconjura partea superioară a trupurilor. De la brâu în jos, aerul era liniştit şi cald, ca şi cum s-ar fi aşezat într-un bazin cu apă caldă. Se uitară prelung unul în ochii celuilalt, după care Daniel întinse mâna şi îi desfăcu încet nasturii de la cămaşă, eliberându-i sânii ce străluceau palid în lumina lunii. Sfârcurile i se întăriseră şi Daniel se aplecă şi-i sărută. Tara îşi dădu capul pe spate, îşi închise ochii şi gemu de plăcere, uitând tot ce ţinea de viaţa ei şi lăsându-se îmbătată de extaz.

27

CAIRO

De-abia pe la şapte seara se întoarse Khalifa în biroul lui Tauba. Detectivul stătea la masa lui, pe care era aprinsă o lampă şi dactilografia cu două degete la o maşină de scris veche de când lumea. Podeaua din jurul lui era acoperită de un strat subţire de scrum, de parcă ar fi nins uşor chiar în colţul în care lucra el.

Khalifa îi dădu înapoi cheia de la magazinul lui Iqbar şi îi povesti despre fetiţă şi despre artefacte. Tauba fluieră.

— Ştiu că nu asta e procedura, adăugă Khalifa, dar am lăsat obiectele la un prieten de-al meu de la muzeu. Le va examina în seara asta şi mâine dimineaţă, la prima oră, le va trimite aici. Sper că nu te superi.

Tauba dădu din mână:

— Nici o problemă! Oricum, n-aş fi făcut nimic cu ele până atunci.

— Fetiţa mi-a dat o descriere bunicică a atacatorilor lui Iqbar, spuse Khalifa. Se pare că doi dintre ei erau oamenii lui Sayf al-Tha’r.

— Asta ne mai lipsea.

— Cel de-al treilea nu era egiptean. După cum mi-a povestit, se pare că era european, poate chiar american. Solid, cu un soi de semn din naştere pe partea stângă…

— Dravic.

— Îl ştii?

— Toată poliţia din Orientul Apropiat îl cunoaşte pe Casper Dravic. Mă mir că n-ai auzit de el. Un rahat de om. Neamţ.

Strigă ceva unuia dintre colegii lui, care începu să caute ceva într-un dulap.

— Cu siguranţă, are legătură cu Sayf al-Tha’r, spuse Tauba. Din informaţiile pe care le deţinem, Dravic lucrează pentru el de câţiva ani. Autentifica antichităţi, după care se ocupa de expedierea lor în afara ţării. Sayf al-Tha’r nu îndrăzneşte să pună piciorul în Egipt, aşa că stă bine mersi în Sudan, iar Dravic se ocupă de toate matrapazlâcurile.

Colegul lui Tauba puse pe birou trei dosare roşii, groase. Tauba îl deschise pe cel de deasupra.

— Dravic, spuse el, extrăgând o fotografie alb-negru şi dându-i-o peste masă.

— Foarte arătos, n-am ce zice, mormăi Khalifa.

— A stat câteva luni închis la Tura acum ceva vreme pentru posesie de antichităţi, dar n-am putut să-l prindem niciodată cu ceva gras. E

deştept. Pune pe alţii să-i facă treburile murdare. Şi pentru că face parte din clica lui Sayf al-Tha’r nu vine nimeni să depună mărturie împotriva lui. Doar o fată pe care a violat-o odată a făcut asta şi uite ce-a păţit.

Tauba îi aruncă o altă fotografie peste birou.

— Dumnezeule mare! şopti Khalifa.

— După cum ţi-am zis, o căzătură de om.

Tauba îşi împinse în spate scaunul, îşi încrucişă picioarele şi le sprijini pe colţul mesei, aprinzându-şi o ţigară. Khalifa răsfoi dosarele.

— Am fost să-l văd pe tipul ăla de la ambasadă, spuse el după o vreme.

— Şi?

— Nimic important. Nu mi-a zis nimic nou. Dar am avut senzaţia că îmi ascundea ceva. Ai vreo idee de ce ar proceda aşa?

— Tu de ce crezi? se răsti Tauba. Nu ne-au iertat niciodată pentru că am naţionalizat Canalul Suez şi pentru că le-am spus să se care dracului în ţara lor. Nu scapă nici o ocazie să ne pună beţe în roate.

— Cred că era vorba de mult mai mult. Ştie ceva legat de caz şi nu vrea ca eu să aflu ce ştie el.

Tauba îl privi pe sub sprâncene:

— Vrei să zici că Ambasada Britanică e şi ea implicată?

— Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu ce să mai zic.

Khalifa oftă obosit, aplecându-se înainte şi frecându-se la ochi:

— Se petrece ceva, dar nu-mi dau seama exact ce. Nu înţeleg deloc. Pe toţi dracii!

Charles Squires îşi puse ochelarii pe nas şi începu să studieze meniul. Timp de două minute, se adânci într-o tăcere profundă, după care scoase un sunet de satisfacţie.

— Prepeliţa, cred. Da, întotdeauna prepeliţa e bună aici. Iar pentru început o plăcintă cu fructe de mare sună foarte interesant. Jemal?

— Nu mi-e foame.

— Ei, haide, haide! Trebuie să mănânci ceva.

— Am venit aici ca să discutăm, nu ca să mănânc.

Squires bombăni dezaprobator şi se întoarse spre persoana din stânga lui, un bărbat supraponderal, chel şi cu un ceas Rolex imens la mână:

— Şi tu, Massey? Sunt sigur că n-o să mă laşi să mănânc singur, nu?

Americanul privi în jos spre meniu, frecându-şi ceafa cu o batistă care, în ciuda aerului condiţionat din restaurant, era deja plină de sudoare.

— Au friptură aici? întrebă el cu un puternic accent sudic.

Squires îi arătă ceva în meniu:

— Cred că *filet mignon* este ceea ce cauţi tu.

— Are şi sos? Nu vreau nimic cu sos. Doar o friptură goală.

Squires îi făcu un semn chelnerului.

— *Filet mignon-ul* are şi sos? întrebă el.

— Da, domnule. Un sos cu piper.

— Nu vreau sos de piper, insistă Massey. Doar o friptură. Fără alte rahaturi pe ea. Puteţi să-mi faceţi o friptură obişnuită?

— Sigur că da, domnule.

— Atunci, dă-mi o porţie, nu prea prăjită, cu cartofi pai.

— Şi ca antreu, domnule, ce doriţi?

— Iisuse, habar n-am! Tu ce iei, Squires?

— Plăcintă cu fructe de mare.

— OK, dă-mi şi una d-asta! Şi nu uita, friptura nu prea prăjită.

— Excelent, zâmbi Squires. Pentru mine plăcinta cu fructe de mare, prepeliţă şi te rog să-mi aduci şi lista cu vinuri.

Îi dădu meniul înapoi ospătarului, care se înclină politicos şi dispăru.

Massey rupse o jumătate de chiflă, o unse cu unt şi o băgă în gură pe toată.

— Aşadar, care-i treaba? întrebă el, mestecând.

— Păi, spuse Squires, uitându-se la gura americanului cu un amestec de fascinaţie şi dezgust, se pare că prietenii noştri au apărut în sfârşit la Luxor. Am dreptate, Jemal?

— Au ajuns după-amiază, confirmă egipteanul.

— Toată şarada asta este a dracului de ridicolă, gemu Massey. Ştim unde e piesa. De ce nu ne ducem s-o luăm? Ce aşteptaţi de-o frecaţi atâta?

— Pentru că este prea periculos să ne dăm de gol, explică Squires. N-ar trebui să ieşim la suprafaţă, decât dacă într-adevăr suntem obligaţi s-o facem.

— Iar noi nu jucăm tabinet aici, pufni americanul. Miza e a dracului de mare.

— Exact, spuse Squires. Pentru moment, e mai bine să stăm în umbră. De ce să ne asumăm riscuri inutile, când Lacage şi fata o pot face în numele nostru?

— Nu-mi place, mormăi Massey, molfăind, să dea dracu’ dacă-mi place.

— Totul se va rezolva.

— Adică, Sayf al-Tha’r…

— Totul se va rezolva, repetă Squires, uşor iritat, atâta timp cât ne păstrăm calmul.

Chelnerul se întoarse cu lista de vinuri şi Squires începu să o studieze după ce-şi puse ochelarii la loc pe nas. Massey se apucă să-şi ungă cu unt şi cealaltă jumătate de chiflă.

— Există o singură problemă, spuse Squires după un moment, fără

să-şi ridice privirea.

— Ştiam eu, rosti Massey. Ce anume?

— Un poliţist. Din Luxor. Se pare că a aflat de hieroglifele care lipsesc.

— Iisuse Hristoase, ce rahat! Tu ai idee câte sunt în joc aici?

— Bineînţeles că da, spuse Squires pe un ton vădit iritat de data asta. Dar n-am nici cea mai mică intenţie să mă isterizez.

— Auzi, tu să nu-mi vorbeşti de sus, măi vierme linguşitor…

Jemal bătu cu pumnul în masă, făcând vesela şi paharele să zăngăne.

— Opriţi-vă! şuieră el. Ce faceţi voi nu ne este de foarte mare ajutor.

Cei trei se adânciră într-o tăcere furioasă. Massey îşi devoră restul de chiflă. Squires se juca distrat cu furculiţa. Iar Jemal începu să învârtă şiragul său de mătănii.

— Jemal are dreptate, spuse englezul în cele din urmă. Cearta nu este deloc productivă. Întrebarea e ce facem cu tipul ăsta din Luxor?

— Credeam că este evident, se răsti Massey. Chestia asta e prea importantă, ca să lăsăm un coate-goale de poliţist să ne strice ploile.

— Dumnezeule mare, şopti Jemal. Vrei să zici că ar trebui să-l ucidem? Un poliţist?

— Nu, îi cumpărăm o rochie şi-l invităm la dans diseară! Tu ce dracu’ credeai că vreau să zic?

Egipteanul se uită la Massey cu un dispreţ nedisimulat, încleştându-şi cu furie pumnii. Squires lăsă deoparte lista de vinuri şi, împreunându-şi mâinile, îşi sprijini bărbia de vârful degetelor.

— Eliminarea pare o măsură drastică date fiind împrejurările, rosti el încet. E ca şi cum ai folosi un baros ca să spargi o nucă. Nu văd nici un motiv pentru care nu am putea rezolva problema şi fără a recurge la violenţă. Jemal?

— O să fac în aşa fel încât să i se ia cazul, spuse el. Nici o problemă.

— Cred că e soluţia cea mai bună, fu de acord Squires. Un poliţist mort ar putea conduce la tot felul de complicaţii inutile. Însă ai grijă să fie supravegheat, totuşi.

Jemal clătină din cap.

— Eu sunt tot de părere că ar trebui să-l scoatem din joc, mormăi Massey. Atunci locul ar rămâne curat.

— E posibil s-o facem şi pe-asta în final, spuse Squires. Dar, momentan, aş sugera doar înlăturarea lui. Şi-aşa povestea asta are prea multe morţi suspecte în spate.

— Dacă vrei premiul Nobel pentru pace, atunci să ştii că te-ai orientat greşit.

Squires ignoră sarcasmul şi reveni la studiul listei cu vinuri,

mişcându-şi degetul de-a lungul rândurilor. În capătul îndepărtat al restaurantului un bărbat începu să cânte la pian.

— E ceva interesant legat de tipul ăsta, de poliţist, spuse el. Se pare că are o problemă veche cu Sayf al-Tha'r. Nu-i aşa, Jemal?

— Aparent, are nişte conturi de reglat, spuse egipteanul, lovind mărgelele una câte una. Afaceri de familie.

— Ce rahat! se răsti Massey.

— Da, nu-i aşa că e extraordinar?

Squires zâmbi, recăpătându-şi din nou stăpânirea de sine:

— Ce mică e lumea, nu? Ah! Uite că sosesc şi plăcintele noastre cu fructe de mare. Cred că o să luăm o jumătate de sticlă de Chablis pentru ele, iar pentru felul principal o sticlă de Burgundy.

Îşi desfăcu şervetul şi-l aranjă cu atenţie pe picioare, în aşteptarea felurilor de mâncare.

Profesorul Mohammed al-Habibi simţea că îi ard ochii în cap. Îi freca încet, înfundându-şi nodurile degetelor în orbitele ridate şi, pentru o clipă, durerea se mai domoli. Însă imediat ce începu să studieze următorul artefact durerea reveni, făcându-i tâmplele să pulseze. În ultimele zile i se întâmplase des lucrul ăsta. Îmbătrânea şi ochii nu mai aveau putere. Ştia că ar fi trebuit să strângă şi să plece acasă să se odihnească, dar ceva îl reţinea în continuare. Nu încă. Nu până când nu descoperea tot ce aveau obiectele să-i spună. Yusuf era prietenul său, la urma urmei. Era dator faţă de el. Şi faţă de Ali, într-un fel. Bietul Ali!

Îşi mai turnă o gură de sherry în pahar, ultima de altfel, pentru că sticla era goală, îşi aprinse pipa şi, ridicând lupa, se aplecă să studieze bijuteria de aur.

Obiectele aduse de tânărul său prieten aveau ceva care îl nedumerea. Nu neapărat prin felul în care arătau, cât mai ales prin felul în care le simţea. Artefactele erau pentru Habibi nişte fiinţe vii. Ele trimiteau semnale. Comunicau. Dacă ştiai să asculţi, îţi puteau spune tot felul de lucruri interesante. În cazul de faţă, cu cât asculta mai mult, cu atât devenea mai nedumerit.

Când le examinase prima dată, alături de Khalifa, nu i se păruse nimic ieşit din comun. Artefactele aveau o lucrătură simplă şi un model comun, uşor de datat, la fel ca zeci de alte obiecte similare ce erau expuse în muzeu.

De-abia după ce plecase Khalifa începuse să aibă dubii. N-avea un motiv anume: doar o senzaţie persistentă că, în ciuda aspectului lor banal, obiectele încercau să-i spună ceva anume.

— Ce ziceţi voi? se întrebă el cu glas tare, trecând lupa peste bijuteria de aur. Ce vreţi voi să aud?

În încăpere era complet întuneric, cu excepţia luminii pe care o

dădea lampa de birou. Din când în când mai auzea paşii gardianului care mergea de-a lungul coridorului, dar altfel, muzeul era cufundat în tăcere. Un nor gros, albăstrui de fum plutea deasupra capului său.

Puse de-o parte bijuteria şi ridică pumnalul, ţinându-l de lamă şi întorcând mânerul pe toate părţile la lumina lămpii. Era un cuţit simplu, absolut ordinar, de vreo treizeci de centimetri lungime, din fier, cu o incrustaţie de bronz în vârf şi o fâşie de piele maronie înfăşurată strâns în jurul mânerului. Tipic pentru perioada aceea. Tocmai autentificase unul, cu vreo câteva luni înainte.

Termină de băut ce-i mai rămăsese în pahar şi mai pufăi puţin, norul de fum ascunzând pentru o clipă obiectul din faţa lui. După ce fumul se împrăştie şi imaginea deveni mai clară, observă că învelitoarea de piele nu era bine strânsă în locul în care se unea cu lama. Trase uşor şi fâşia începu să se desprindă.

La început, crezu că are de-a face cu mici zgârieturi. De-abia după ce răsuci mânerul, astfel încât lumina să nu cadă direct pe el şi plasă lupa deasupra, realiză că semnele sunt de fapt nişte litere. Nu persane sau egiptene, aşa cum s-ar fi aşteptat, ci greceşti. O serie de litere greceşti micuţe, scrijelite în metalul mânerului: ΔΥΜΜΑΧΟΣ ΜΕΝΕΝΔΟΥ – „DYMMACHOS, FIUL LUI MENENDES”. Ochii îi clipiră a surpriză.

— Ia te uită, ia te uită, murmură el. Aşadar, ăsta era micul vostru secret, nu?

Scrise cuvintele pe o agendă de lângă el, literă cu literă, verificându-le de mai multe ori, ca să se asigure că le-a notat corect. Apoi lăsă pumnalul, ridică agenda şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Unde am mai văzut eu asta înainte? spuse el cu voce tare. Unde? Unde?

Timp de douăzeci de minute rămase nemişcat, privind în gol şi doar din când în când ducându-şi paharul la buze, deşi nu mai era nici un strop de sherry în el. Apoi, brusc, aruncă agenda într-o parte, se ridică în picioare agitat şi se repezi la biblioteca din capătul celălalt al camerei, mişcându-se surprinzător de iute pentru un om de vârsta lui.

— Imposibil! spuse el. N-are cum!

Trecu rapid cu degetul peste rândurile de cărţi până se opri la una din mijloc: un volum vechi, îmbrăcat în piele, cu pagini groase, ca de papirus, care avea titlul imprimat cu litere aurii pe cotor: *Inscriptions grecques et latines de tombeaux des rois ou syringes a Thebes. J. Baillet.*[1] Se întoarse grăbit la biroul lui şi puse cartea chiar sub lampă, după care începu să răsfoiască rapid paginile. De afară, gardianul strigă: „Bună seara, profesore”, când trecu pe lângă uşă, dar bătrânul

---

1 „Inscripţii greceşti şi latineşti pe mormintele regale din catacombele de la Teba”, de J. Baillet (n. tr.)

îi ignoră salutul, atât era de cufundat în lectură. Tăcerea din cameră părea să amplifice respiraţia lui gâfâită.

— Este imposibil, murmură el. Imposibil! Dar, Doamne, Dumnezeul meu, dacă nu este…

28

LUXOR, COLINELE TEBANE

Era prea frig ca să rămână goi mai mult timp, chiar şi în spatele parapetului. După ce au făcut dragoste, s-au îmbrăcat şi au rătăcit printre coline, cu vântul în spate. Peisajul sclipea în lumina argintie a lunii. Tara îl prinse pe Daniel de braţ, simţindu-şi corpul inundat de o strălucire caldă, bogată, dublată de durerea plăcută dintre picioare. Uitase ce amant viguros era.

— Ce cauţi? întrebă ea după un timp, observând cum îşi tot întoarce capul în toate direcţiile, cercetând fiecare pantă umbrită.

— Hmmm? Oh, nimic anume. A trecut multă vreme de când n-am mai fost aici, sus.

Ea se strânse şi mai tare lângă el:

— Ai fi vrut să n-o fi făcut?

— Ce, dragoste?

Daniel zâmbi:

— Nu, a fost minunat. De ce, tu aşa ai fi vrut?

Tara îl opri şi, ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută pasional pe buze.

— O să interpretez asta ca pe o negaţie, spuse el, râzând.

Continuară să meargă, îmbrăţişaţi pe după mijloc, afundându-se şi mai tare printre coline, înconjuraţi de tăcerea mormântală întreruptă doar de zgomotul paşilor lor, de şoapta vântului şi, uneori, de urletul îndepărtat al unui câine sălbatic.

Din câte îşi dădea seama Tara, traversau un platou larg din vârful masivului. În dreapta lor, pământul urca uşor, blocând orice privelişte în direcţia aceea. În stânga, se întindea neted pe câteva sute de metri, înainte de a dispărea într-un conglomerat întunecat de stânci şi vâlcele. În faţa lor se ridicau vârfurile mai înalte, învăluite în bezna ca de cerneala a nopţii. Habar n-avea încotro se îndreptau şi nici nu-i prea păsa. Era fericită că e cu el, că îl ţine de mână, că îi simte căldura, forţa şi puterea.

În cele din urmă, după ce se plimbaseră peste o oră, Daniel se opri. Poteca se adâncea uşor, dând într-o albie îngustă şi secată care trecea drept prin faţa lor, unduindu-se de la dreapta spre stânga precum un şarpe imens. Tara îl cuprinse cu braţele în jurul taliei.

— Tremuri, spuse ea.

— Mi-e frig. Am uitat cât de rece poate să fie aici, sus, noaptea.

Tara îşi băgă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor lui şi îşi lipi faţa de gâtul iubitului ei.

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem. Suntem plecaţi de mai bine de trei ore. Omar s-ar putea îngrijora.

— Da, spuse el. Ar trebui.

Nici unul din ei nu se mişca însă. O stea căzătoare trecu pe deasupra lor.

— Dacă ar fi fost lumină am fi putut încerca să coborâm prin altă parte, zise el. Sunt tot felul de poteci pe unde poţi s-o iei. Dar e mai bine să nu riscăm pe întuneric. Colinele astea sunt pline de puţuri vechi. Dacă te abaţi de la drumul corect şi cazi într-unul, ai toate şansele să nu mai ieşi niciodată. Acum câţiva ani o femeie din Canada a plecat de una singură spre Deir el-Bahri. Nimeni n-a auzit-o ţipând. A murit de inaniţie până la urmă. Când i-au găsit corpul…

Se opri brusc, cu trupul tensionat.

— Ce e? întrebă Tara.

— Am crezut că aud… Ascultă!

Ea îşi înclină capul, dar nu auzi nimic, cu excepţia vântului.

— Ce? repetă ea.

— Era un… acolo, din nou! Ascultă!

Acum auzi şi ea. În stânga lor, departe, spre costişe. Un zgomot uşor de pietre, ca şi cum un ciocan ar lovi încet o nicovală. Cineva venea spre ei. Tara îşi îngustă privirea, încercând să-l zărească, dar era prea întuneric.

— Probabil o patrulă de-a armatei, spuse Daniel, coborându-şi vocea. Ar fi mai bine să ne ascundem.

O trase peste albie, în spatele unui bolovan uriaş, la adăpostul căruia se ghemuiră.

— Care-i problema? şopti ea.

— Devin suspicioşi dacă găsesc pe cineva aici noaptea. Ei cred că nu e de bine. Noi suntem occidentali, aşa că tot ce se poate să nu avem probleme, dar în situaţia noastră actuală sunt de părere să evităm orice contact cu autorităţile.

Se uitară atenţi peste bolovan.

— Dar dacă ne văd? întrebă ea.

— Rămâi unde eşti şi faci tot posibilul să vadă că eşti turistă. Tipii ăştia sunt tineri recruţi şi, din câte am auzit, sunt foarte nerăbdători să apese pe trăgaci.

Sunetul paşilor se apropia din ce în ce mai tare acum. Se auzeau şi voci înăbuşite, precum şi sunetul lălăit al unei persoane care cânta. Tara îşi muşcă buza. Ce porcărie, se gândi ea, după toate câte li se întâmplaseră să moară împuşcaţi din greşeală. Simţea mâna lui Daniel în jurul ei. O ţinea strâns.

După un minut, patrula intră în vizorul lor. Cu o secundă înainte locul era gol, un amestec confuz de umbre şi lumini palide, apoi brusc, de nicăieri, începu să apară câte o siluetă, înaintând de-a lungul

canalului secat. La început, păreau că se contopesc într-o singură fiinţă, ce se unduia în întuneric. Treptat însă, fiecare căpătă contur precis până când Tara îi văzu clar la lumina lunii: nouă oameni, mergând în şir indian, cei din spate cărând ceva ce părea a fi un sicriu. În capul coloanei, ceva mai departe de ceilalţi, era un bărbat solid, îmbrăcat cu un costum deschis la culoare. Tara tresări violent:

— Oh, Doamne, şuieră ea. El e!

Se aplecă puţin înainte ca să vadă mai bine, piciorul ei dislocând o mică grămăjoară de pietre ce se rostogoliră înspre canal. Zgomotul păru să umple noaptea. Daniel o apucă de mână şi o trase în spatele stâncii, punându-i palma la gură.

Amândoi rămaseră complet nemişcaţi, de-abia îndrăznind să respire. Paşii se apropiau şi mai mult acum, până când ajunseră atât de aproape, încât Tara auzea clar vocea fiecăruia. Părea inevitabilă descoperirea lor în ascunzătoare şi muşchii i se tensionară, gata să o ia la fugă. În ultima clipă, exact când oamenii erau practic deasupra lor şi putea simţi aroma de trabuc a lui Dravic, ei cotiră brusc la dreapta pe o cărare, îndepărtându-se de valea Nilului şi afundându-se printre coline.

Câteva minute, Tara şi Daniel rămaseră pe loc. Apoi, încet, cu precauţie, Daniel se ridică în picioare şi privi peste vârful stâncii. Tara veni şi ea lângă el, uitându-se cum coloana dispare în întuneric.

— Ce făceau aici? şopti ea.

— Au fost la mormânt.

Îi aruncă o privire interogativă.

— Păi, ce naiba te aşteptai să facă aici, sus? O plimbare liniştită de seară? Cu un sicriu după ei?

Ieşi din spatele bolovanului şi privi în urma lor.

— Probabil că ştiu un alt drum de întoarcere, spuse el. Unul care evită trecerea pe lângă posturile gardienilor din Valea Regilor. Aşa cum ţi-am zis, colinele astea sunt pline de poteci, dacă ştii unde să cauţi.

Se ridică în picioare, privind câteva momente în întuneric, apoi, trăgând aer în piept, îşi băgă mâinile printre curelele rucsacului şi-l urcă în spate.

— Vreau să te întorci la Omar acasă, spuse el, luând-o de braţ şi conducând-o spre cărare. Mergi pe poteca asta până ajungi la Qurn, apoi cobori fără să te abaţi de la ea. Du-te la Omar şi stai acolo.

— Tu ce ai de gând să faci?

— Nu-ţi face griji! Hai, du-te!

Ea se eliberă din strânsoarea lui:

— Te duci să cauţi mormântul, nu-i aşa?

— Normal că mă duc să caut nenorocitul ăla de mormânt! De-aia am venit aici, nu-i aşa? Hai, du-te! O să vin şi eu.

Încercă s-o apuce de mână din nou, dar ea se feri:

— Merg şi eu cu tine.

— Tara, eu cunosc colinele astea. E mai bine dacă merg singur.

— Mergem împreună. Şi eu vreau să ştiu la fel de mult ca şi tine ce este acolo.

— Pentru Dumnezeu, Tara, n-am timp de ceartă! S-ar putea întoarce oricând!

— Atunci ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Trecu pe lângă el şi porni în josul albiei. Daniel se duse după ea şi, prinzându-i umărul, o întoarse cu putere spre el:

— Te rog, Tara! Nu înţelegi. Colinele astea… sunt periculoase. Eu am lucrat aici, cunosc locurile. Tu o să fii…

— Ce, Daniel? se răsti ea, cu ochii arzând. O piedică? Asta o să fiu?

— Nu, nu o piedică, eu doar… nu vreau să fii rănită.

În vocea lui se simţea o undă de disperare. În ciuda vântului, fruntea lui era presărată cu broboane de transpiraţie, îi simţea tremuratul corpului.

— Nu vreau să fii rănită, repetă el. Nu poţi să înţelegi asta? Nu e un joc.

Un moment rămaseră în tăcere, privindu-se în ochi. Apoi ea se smulse din strânsoare:

— Nu-mi datorezi nimic, Daniel! Nu ai datorii de plătit. Nu trebuie să dovedeşti ceva. Am intrat în asta împreună. Dacă tu pleci, plec şi eu. OK?

Daniel deschise gura să comenteze, dar ochii ei îi comunicară că ar fi inutil.

— Nu ştii în ce te bagi, murmură el.

— Indiferent despre ce e vorba, sunt deja băgată până la gât, răspunse ea. Aşa că n-are sens să fii grijuliu tocmai acum. Cred că mai bine am merge.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe bărbie.

— Nu vreau să fii rănită, mai spuse el, vlăguit.

— Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că nici eu nu vreau ca tu să păţeşti ceva?

Urmară malul canalului secat, căutând ruta folosită de Dravic şi de oamenii săi. Aerul nopţii era rece şi fuioare de ceaţă începuseră să apară, plutind chiar deasupra pământului, strălucind în lumina lunii ca nişte fantome. Un câine sălbatic începu să urle în depărtare.

Vreo două sute de metri canalul unduia peste platoul neted. Apoi terenul începea să coboare şi albia râului secat o dată cu el, până spre marginea de sud a masivului.

— Colinele de pe partea asta se termină cu o serie de stânci, spuse Daniel privind înainte prin întuneric. Probabil că mormântul se găseşte

undeva pe-aici, chiar lângă albia pe care mergem acum. Unde mai exact, rămâne să aflăm. Ar putea fi complet inaccesibil fără echipament de căţărat corespunzător.

Îşi continuară drumul, canalul transformându-se treptat într-un defileu abrupt, îngust, cu marginile ce se ridicau ca nişte ziduri la stânga şi la dreapta lor. Albia se umplu de bolovani şi roci argiloase, aşa că trebuiră să-şi facă loc printre ele cu atenţie. Daniel scoase o lanternă de buzunar şi o aprinse, luminând în măsura posibilităţilor drumul pe care mergeau.

— Dacă pământul începe să alunece, suntem morţi, murmură el. O să ne tragă în jos şi o să picăm ca într-o cascadă. Dacă devine şi mai abrupt de atât, ne întoarcem. Dumnezeu ştie cum au trecut cu sicriul pe aici.

Se afundară şi mai mult, defileul fiind şi mai povârnit, iar pământul din ce în ce mai puţin stabil. Pereţii erau atât de apropiaţi acum, că îi puteau atinge doar întinzându-şi ambele mâini. Daniel se rugă de două ori de Tara să se întoarcă şi să-l lase singur, dar ea insistă să rămână alături de el.

— Dacă am mers până aici, spuse ea, n-am de gând să renunţ tocmai acum.

În cele din urmă, ajunseră într-un punct în care defileul se termina brusc, cu o pantă de vreo şase metri, argiloasă, abruptă şi alunecoasă ca un patinoar. Râpa se continua încă vreo douăzeci de metri şi apoi, dintr-o dată, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă, pereţii dispăreau şi nu se mai vedea nimic, doar o bucăţică de cer şi departe, dedesubt, licărul argintiu al unui platou neted.

— Acolo e marginea stâncii, spuse Daniel, arătându-i cu lanterna. Dincolo de ea este o prăpastie cam de o sută de metri. Mai departe, nu putem merge.

Se prinse de o crăpătură din zidul micului defileu, o testă să vadă dacă îi suportă greutatea şi se aplecă peste margine, luminând în jos cu lanterna.

— Mai e ceva acolo jos?

— Se vede un soi de deschizătură, răspunse el. E tăiată chiar în rocă, sub locul în care stăm acum.

Se aplecă şi mai mult:

— Nu reuşesc să văd mare lucru. E acoperit cu pietriş. Dar sigur e o intrare acolo. Se trase înapoi şi îi dădu lanterna: Ţine asta şi luminează în jos.

Se întoarse şi, sprijinindu-se de pereţii defileului, îşi făcu vânt peste margine şi sări pe fâşia îngustă de dedesubt. Se mişcă iute, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu un astfel de teren şi, în mai puţin de treizeci de secunde, ajunse la fund. Tara îl urmă mult mai încet, păşind cu grijă şi încercând solul de fiecare dată înainte de a se lăsa cu toată greutatea.

Jos îl găsi pe Daniel, aşezat pe vine, în faţa unei intrări dreptunghiulare, tăiate chiar în stâncă.

— Ăsta e? şopti ea.

— E un mormânt, cu siguranţă, spuse el, luându-i lanterna din mână. Vezi, stânca a fost tăiată special pentru a crea o intrare. Dacă te uiţi mai atent, poţi să observi urmele de daltă.

Jumătate din deschizătură era acoperită cu grohotiş şi pietre, lăsând un spaţiu liber cam de un metru pe unde te puteai strecura. Daniel îşi băgă capul înăuntru şi lumină bezna adâncă. Pe neaşteptate, ceva flutură pe lângă ei şi zbură în noapte.

— Ce naiba a fost asta? se sperie Tara.

— Lilieci, răspunse el zâmbind. Iubesc mormintele. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Mai aruncă o privire în jur, apoi intră cu totul în cavitate. Tara se ridică şi ea în picioare, gata să-l urmeze. Călcă pe o bucată de pământ argilos şi alunecă, pierzându-şi echilibrul.

Se clătină un moment, agăţându-se disperată de pereţii micului defileu, dar grohotişul cedă. Tara căzu pe spate şi începu să alunece la vale spre marginea stâncii, pietrele rostogolindu-se sub ea ca apele năvalnice ale unui râu.

— Tara! strigă Daniel.

Braţele ei se zbătură sălbatic, în încercarea de a găsi ceva de care să se prindă. În pâlnia îngustă a defileului, zgomotul ploii de pietre care alunecau se amplifică de zece ori, astfel încât Tara avea senzaţia că e aruncată în mijlocul unui torent furios. În spatele ei, gura defileului scuipa grohotişul dislocat care dispărea brusc în neant. Daniel încremenise neajutorat, privind-o cum aluneca din ce în ce mai jos. Abia când atinse marginea stâncii şi părea că şuvoiul de pietriş avea s-o tragă după el în hău, Tara reuşi să se oprească, proptindu-se într-o bucată de rocă. Se lăsă o linişte profundă, urmată la câteva secunde de zgomotul scos de pietre la impactul cu fundul prăpastiei.

— Rahat, gâfâi ea.

Rămase nemişcată un moment, trăgându-şi suflarea, apoi, cu grijă, se ridică în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de pereţii defileului, unde roca era solidă.

— Eşti bine? strigă el.

— Aşa s-ar zice.

— Stai acolo! Să nu te mişti!

Daniel plecă de lângă mormânt, îndreptă lanterna peste zona argiloasă, apoi o poziţionă astfel încât să-i lumineze drumul, îi dădu câteva indicaţii cum să urce puţin câte puţin, apoi se aplecă, o apucă de mână şi o trase în sus cu putere. Tara avea faţa şi hainele acoperite de praf, iar în dreptul cotului, unde cămaşa se rupsese, o mare pată de sânge.

— Te-ai rănit, spuse el.

— N-am nimic, răspunse ea, scuturându-şi praful din păr. Hai să mergem să vedem ce e în mormânt.

Daniel nu se putu abţine să nu zâmbească:

— Şi eu care credeam că sunt un obsedat. Ar fi trebuit să te faci arheolog, Tara!

Ea se strâmbă la el.

— Prea puţine emoţii, replică ea.

Chiar din faţa intrării se deschidea un coridor îngust, înăuntru observară că partea de jos a deschizăturii era blocată cu un zid de cărămizi din lut, deasupra căruia se formase un strat gros de grohotiş. Daniel rămase tăcut o vreme, cercetând locul cu atenţie.

— Iniţial, întreaga intrare a fost închisă cu cărămizi, spuse el în cele din urmă. De-a lungul anilor depunerile s-au strâns peste ea, acoperind-o perfect. Cine a găsit mormântul a dărâmat numai jumătatea superioară.

Direcţionă lanterna în partea opusă:

— Uite, aici sunt cărămizile.

Lângă zid se zărea o grămadă de cărămizi din lut, unele întregi, altele sparte. Umblă printre ele şi ridică una. Pe o latură era imprimat un desen ce reprezenta nouă oameni îngenuncheaţi, cu mâinile legate la spate, iar deasupra lor, un şacal.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Sigiliul necropolei regale, spuse el, zâmbind. Nouă captivi supravegheaţi de Anubis, şacalul. Dacă intrarea era intactă, cu sigiliul pe ea, asta înseamnă că şi mormântul era intact când l-au găsit. Neatins încă din antichitate. Lucru, de altfel, foarte rar.

Mai studie cărămida câteva momente, apoi o puse încet pe pământ şi îndreptă lanterna spre coridor, raza ei străpungând spaţiul îngust şi întunecat. Panta se înclina încet în jos şi, după vreo treizeci de metri, dădea într-un soi de cameră. Dincolo de raza de lumină, întunericul părea să se materializeze, începură să înainteze cu precauţie, Daniel plimbând lanterna de-a lungul pereţilor frumos cizelaţi, pe tavan şi pe podea. După câţiva paşi, se opri.

— Ce e? întrebă Tara.

— Ceva se mişcă acolo, jos.

— Lilieci?

— Nu, pe podea. Uite-acolo.

Coborî fasciculul de lumină şi văzură cum ceva se apropia rapid de ei.

— Daniel, rosti ea, încercând să-şi păstreze calmul, stai nemişcat şi nu face nici o mişcare bruscă.

ÎNTRE CAIRO ŞI LUXOR

Trenul de noapte spre Luxor era mai puţin aglomerat decât fusese în direcţia opusă şi Khalifa era aproape singur în întregul vagon. Îşi scoase pantofii, aprinse o ţigară şi începu să răsfoiască dosarele despre Dravic, pe care Tauba i le dăduse, în spatele lui, în capătul celălalt, doi tineri excursionişti, o fată şi un băiat, jucau cărţi. Dosarele nu constituiau deloc o lectură plăcută. Născut în 1951, în fosta Germanie de Est, Dravic era fiul unui ofiţer SS care se alăturase Partidului Comunist, întărindu-şi de-a lungul vremii poziţia socială.

Dravic fusese un elev excelent, având înclinaţii aparte pentru limbile străine şi la numai şaptesprezece ani intrase la Universitatea Rostock, unde îşi luase doctoratul în Arheologia Orientului Apropiat. Publicase prima carte la vârsta de douăzeci de ani – o analiză a scrierilor din perioada minoiană şi continuase cu o serie de lucrări, printre care se regăsea şi una despre aşezările din Delta Nilului în Epoca Grecească Târzie, considerată şi în prezent un text de bază în domeniu.

Khalifa îşi termină ţigara şi aprinse alta, amintindu-şi că citise şi el cartea respectivă pentru unul dintre eseurile cerute la facultate. Privi o clipă pe fereastră peisajul întunecat şi pustiu, luminat pe alocuri de câte o casă sau de un sat îndepărtat, apoi îşi întoarse atenţia spre hârtiile din faţa lui.

Din raport reieşea că realizările academice ale lui Dravic fuseseră umbrite de o înclinaţie aparte pentru violenţă. La doisprezece ani îi scosese ochiul unui coleg în timpul unei bătăi, scăpând de şcoala de corecţie doar la intervenţia şefului local de partid, un prieten al tatălui său. Trei ani mai târziu, fusese implicat în moartea unui vagabond găsit ars într-un parc, iar în anul următor luase parte la un viol în grup asupra unei fete de origine evreiască. De fiecare dată scăpase de pedeapsă numai datorită relaţiilor pe care le avea tatăl lui. Khalifa clătină din cap, îngrozit.

Neamţul se apucase de săpături imediat după vârsta de douăzeci de ani, mai întâi în Siria, apoi în Sudan şi în Egipt, unde lucrase cinci ani consecutiv la Naukratis, în Deltă. În ciuda zvonurilor persistente legate de traficul de antichităţi, nu i se întocmise niciodată dosar penal şi cariera lui înflorise. Erau şi două fotografii cu el, care îl înfăţişau dând mâna cu preşedintele Sadat şi primind un premiu din partea lui Erich Honecker.

Părea că fusese destinat să facă lucruri mari. Apoi urmase incidentul cu voluntara de la şantier. Deşi evenimentul se petrecuse în Egipt, fata venea din Germania şi procesul avusese loc acolo.

Scăpase, dar de data asta nu şi-a mai putut salva reputaţia. Bursa pentru cercetare îi fusese retrasă, concesiunea, anulată şi nici nu mai publicase nimic.

Asta se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. De atunci îşi câştigase existenţa de pe urma comerţului cu antichităţi, folosindu-se de experienţa sa pentru a procura şi autentifica diverse obiecte ce erau destinate unor patroni avuţi. În 1994, fusese arestat în Alexandria pentru deţinere de antichităţi furate şi executase trei luni de închisoare la Tura, unde fusese făcută şi ultima lui fotografie. Khalifa o ridică în lumină. O poză tipică pentru deţinuţi, în alb-negru, care îl prezenta pe neamţ cu spatele lângă un zid, ţinând în mâini o plăcuţă cu un număr şi fixând ameninţător obiectivul aparatului de fotografiat. Khalifa se cutremură.

După ce fusese eliberat, Dravic se dăduse la fund, intrând şi ieşind din ţară ilegal, organizând traficul cu artefacte şi vânzarea lor pe piaţa neagră din Europa şi din Orientul îndepărtat. Deşi era dat în urmărire în peste şapte ţări, reuşise să fie întotdeauna cu un pas înaintea oamenilor legii.

Detaliile legate de mişcările lui recente erau destul de sărace. Tot ceea ce se ştia se rezuma la faptul că începuse să lucreze pentru Sayf al-Tha’r pe la mijlocul anilor ’90. Se zvonea că are conturi secrete în bănci elveţiene, că întreţine legături cu organizaţiile neonaziste şi că ar lucra chiar sub acoperire pentru mai multe servicii secrete din Occident, dar nu exista nici o dovadă în acest sens. După 1994, neamţul rămăsese în umbră. Un lucru era cât se poate de sigur – nu găseai un altul mai rău decât el.

Khalifa termină de citit dosarul, apoi se ridică să-şi întindă puţin picioarele, plimbându-se până la capătul celălalt al vagonului, unde cei doi tineri renunţaseră la cărţi şi ascultau acum muzică la un radiocasetofon. Îl ignorară – „probabil sunt îngrijoraţi că o să încerc să le vând ceva”, se gândi, zâmbind în sinea lui şi se întoarse la locul său, îşi aprinse o Cleopatra şi se apucă de citit raportul legistului despre bătrânul Iqbar. Muzica ce răsuna din casetofon părea să se amestece cu ritmul roţilor de tren, ca şi cum ar fi făcut parte din aceeaşi melodie, îşi simţi dintr-o dată ochii grei.

La sud de Beni Suef, trenul se opri într-o gară. După cinci minute de staţionare, locomotiva scoase un şuierat şi se puse în mişcare. Trecu un minut, după care Khalifa auzi uşa din spate de la vagon deschizându-se. Urmă o pauză, apoi un strigăt şi o pufnitură. Muzica se opri brusc. Mirat, Khalifa se întoarse.

Trei oameni în *djellaba* negre stăteau aplecaţi deasupra excursioniştilor, al căror casetofon zăcea spart pe podea. Unul dintre bărbaţi îl apucă pe băiat de păr, îi dădu capul pe spate şi, cu o mişcare atât de iute, că detectivul de-abia observă ce se întâmplă, îi

tăie gâtul cu un cuţit. Sângele ţâşni în toate părţile şi umplu podeaua vagonului.

Khalifa sări în picioare, ducându-şi mâna la pistol. Atunci îşi dădu seama că îl uitase la Luxor, aşa că se uită sălbatic împrejur în căutarea altei arme. Cineva lăsase un teanc de cărţi chiar pe bancheta din faţa lui. Începu să arunce în bărbaţi cu ele.

— Poliţia! strigă el. Aruncaţi armele!

Bărbaţii izbucniră în râs şi porniră spre el. O clipă rămase nemişcat după care se răsuci şi fugi, trântind de perete uşa care dădea în celălalt vagon. Aici erau mai mulţi oameni, printre care şi un grup de copii care ţineau strâns în braţe nişte lămpi de alamă.

Goni înainte pe culoarul dintre banchete, dar se împiedică de o sticlă de ulei comestibil şi căzu. O mână îl prinse de frunte şi îi dădu capul pe spate.

— Ajută-mă, Doamne! se înecă el. Allah să mă protejeze!

Deasupra zări un chip imens, mare cât o minge de volei, jumătate alb, jumătate violet.

— Bietul Ali, chicoti bărbatul. Ali, Ali, Ali!

Ţinea în mână o mistrie, în formă rombică şi cu marginile bine ascuţite.

Cu un hohot de râs, o ridică şi îi crestă gâtul lui Khalifa…

Se trezi tresărind speriat.

Raportul legistului îi alunecase de pe genunchi şi foile lui se împrăştiaseră pe podea. Din spate răzbăteau acordurile unei melodii. Se uită în jur. Cei doi tineri adormiseră, sprijiniţi unul de celălalt. Khalifa clătină din cap uşurat şi se aplecă să strângă foile raportului.

29

LUXOR, COLINELE TEBANE

Şarpele înainta pe coridor direct spre ei, cu ochi strălucind în raza de lumină aruncată de lanternă.

— Stai nemişcat, repetă Tara.

— Oh, Iisuse, gemu Daniel. Ce e asta?

— *Naja nigricollis,* răspunse ea. Cobra cu gât negru.

— E rău?

— Îhî…

— Cât de rău?

— Dacă ne muşcă, nu mai apucăm să facem drumul înapoi. Sunt foarte agresivi şi foarte veninoşi. În plus, scuipă. Aşa că, fără mişcări bruşte.

Pântecele şarpelui scotea un sunet alunecos în timp ce se deplasa. Daniel încercă să ţină raza de lumină asupra lui.

— La dracu', se înfioră el.

Cobra se opri la câţiva paşi de ei, ridicându-şi capul uşor, cu botul deschis şi ochi negri, ameninţători. Era mare, avea peste doi metri şi un corp gros. Tara simţi cum Daniel începe să tremure.

— Încearcă să rămâi calm, şopti ea. O să fie bine.

Cobra se legănă înainte şi înapoi câteva momente, apoi se lipi de pământ şi începu să se târască din nou înainte, direct spre ghetele lui Daniel, limba lui despicată atingând pielea prăfuită. Scoase un sâsâit şi începu să-i exploreze glezna, încolăcindu-se uşor în jurul piciorului.

— Stinge lanterna, spuse Tara.

— Ce?

— Stinge lanterna. Lumina îl agită.

Limba şarpelui tremura chiar deasupra gambei. Daniel părea să-şi piardă răsuflarea.

— Nu pot, îngăimă el. Nu pot să rămân în întuneric.

— Fă aşa cum îţi zic eu! şuieră Tara.

— Iisuse!

Stinse lanterna şi se treziră înconjuraţi de beznă, ca şi cum ar fi fost legaţi la ochi cu o bandă groasă de catifea. Liniştea apăsătoare nu era întreruptă decât de fâşâitul scos de coada cobrei şi de gâfâielile lui Daniel.

— Urcă în sus pe picior, rosti el gâtuit.

— Stai nemişcat!

— O să mă muşte!

— Nu şi dacă stai nemişcat.

— Gata, mi-a înconjurat tot piciorul. Nu mai suport, Tara! Te rog, fă ceva! Te rog!

Începea să intre în panică. Şarpele avea capacitatea să-i simtă teama, fapt care l-ar fi agitat şi mai tare, muşcătura devenind iminentă în această situaţie.

— Povesteşte-mi de Mery-amun, rosti ea disperată.

— Să-l ia dracu' pe Mery-amun!

— Povesteşte-mi despre el! şuieră ea.

Pe Daniel îl cuprinse groaza.

— Al doilea fiu al Regelui Amasis, gâfâi el. A trăit prin anul 550 î.Hr. Marele preot al lui Amun la Karnak. Iisuse!

— Nu te opri!

— Carter a descoperit un obiect cu numele lui în vale. Indica locul unde se afla mormântul lui. Lângă Calea de Sud, la douăzeci de coţi de Apa din Cer. Noi credem că Apa din Cer este o stâncă plasată la capătul văii.

Tăcu brusc. Aerul din jurul lor părea să pulseze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu ştiu. Nu mai e pe piciorul meu. Şi totuşi, îl simt.

Tara nu zise nimic, gândindu-se.

— Tara?

— E în regulă. Vreau să aprinzi lanterna din nou. Dar direcţioneaz-o în sus. Nu în podea. Şi mişcă-te cât poţi tu de încet.

Fără mişcări bruşte.

Un declic, apoi o coloană subţire de lumină se împrăştie pe tavan. În strălucirea ei văzu cobra încolăcită chiar între picioarele lui, cu capul ridicat la nivelul scrotului.

— Te place, spuse ea.

— Bănuiesc că sunt un tip exact pe gustul lui, murmură el printre dinţii încleştaţi.

Încet, Tara se aşeză pe vine. Şarpele şfichiui cu coada spatele ghetelor lui Daniel.

— Coboară lanterna un pic. Cu grijă.

Raza de lumină alunecă de pe tavan înspre podea.

Cobra se legăna înainte şi-napoi, cu gura larg deschisă. Nu era un semn bun. Devenea agitată. Cu mişcări atente, Tara băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă, după care începu să o agite pentru a atrage atenţia şarpelui. Animalul se balansa în faţă şi-n spate, uitându-se când la ea, când la batistă. Continuă să se mai legene un moment, după care îşi lăsă capul pe spate şi, cu un sunet ca un strănut, scuipă un jet de venin pe materialul alb. Tara simţi cum câteva picături săriră pe degete şi pe braţ, arzându-i carnea.

— Ce se întâmplă? şopti Daniel, aproape sufocat, încercând să privească în jos fără să-şi mişte capul.

— Tu stai acolo nemişcat. O să încerc să-l prind.

— Doar n-ai de gând să-l atingi, Tara! Te rog, spune-mi că nu-l vei atinge!

— Totul o să fie bine. Avem o cobra la Grădina Zoologică. Umblu cu ea tot timpul.

„Da, dar numai cu un cârlig special, se gândi ea. Şi cu ochelari şi mănuşi de protecţie.” încercă să alunge amintirile legate de muşcăturile anterioare şi, continuând să fluture batista cu mâna stângă, începu să şi-o mişte pe cea dreaptă înspre şarpe, ţintind gulerul de solzi negri şi încercând să nu tremure prea tare. Sângele îi bubuia în urechi.

— Iisuse Hristoase! gemu Daniel.

Îl ignoră şi-şi concentră întreaga atenţie asupra cobrei.

Acesta îşi arcui de două ori spatele, scuipând batista şi tot de două ori îşi opri şi ea mâna dreaptă, strângând din ochi. După ce aşteptă câteva secunde agonizante, deschise ochii din nou şi continuă să-şi îndrepte degetele spre gâtul şarpelui, pregătită să simtă în orice clipă colţii lui înfingându-i-se în carne. „Trebuie să fac asta corect, se gândi ea. Dacă-l apuc prea de jos, va avea suficient spaţiu să se răsucească şi să mă muşte. Dacă e prea sus, risc să-mi bag mâna direct între fălcile lui. Trebuie să apreciez perfect.”

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Daniel trăda disperarea.

— Aproape l-am prins. Aproape…

Mâna ei era doar la câţiva centimetri de gâtul cobrei. Picăturile de sudoare îi cădeau drept în ochi şi o usturau. Vârfurile degetelor îi tremurau foarte tare.

— Te rog, Tara, ce se…

Şarpele atacă. Se hotărâse pentru batistă, aşa că Tara îşi retrase instinctiv mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă îl apucă iute exact de sub cap. Cobra se zbătu furioasă, lovindu-l cu coada pe Daniel.

— Dumnezeule mare! ţipă el, sărind în spate şi scăpând lanterna.

— Gata, e în regulă, spuse ea. Am prins-o.

Cobra se încolăcea şi se lovea de braţul ei, zvârcolindu-se nervoasă. Era puternică, dar Tara o ţinea zdravăn, aşa că nu putea scăpa. Tremurând, Daniel ridică lanterna şi o îndreptă spre ei. Botul şarpelui era larg deschis, arătându-şi colţii ascuţiţi.

— Iisuse, nu-mi vine să cred ca ai făcut asta!

— Nici mie.

Trecu pe lângă el, spre intrare, apoi se strecură afară. Şarpele continuă să se unduiască exact ca o panglică. Tara coborî încet, până când ajunse la gura defileului, întinse mâna şi dădu drumul şarpelui în gol. Acesta căzu în spirală, ca o dungă fină profilată pe cerul albastru-închis şi dispăru curând. Tara se întoarse la mormânt şi pătrunse prin

deschizătură, de-abia trăgându-şi răsuflarea.

— Aşa, spuse ea, pe un ton calm, care nu trăda starea ei interioară, hai acum să aruncăm o privire pe-aici, ce zici?

Camera de la capătul coridorului avea formă dreptunghiulară, era mică şi cam de opt metri lungime şi patru lăţime, iar pereţii erau decoraţi cu hieroglife negre şi scene viu colorate în roşu, verde şi galben. În partea de jos a pereţilor se vedea o linie continuă de şerpi, exact ca aceia de pe fragmentul găsit la Saqqara. Locul era complet gol.

Podeaua era situată cam la un metru sub nivelul coridorului. Tara sări imediat. Daniel rămase pe loc câteva momente, luminând camera de la un capăt la altul. Apoi sări şi el. Direcţionă încă o dată lanterna în jos, apoi îndreptă raza spre pereţi, imaginile apărând şi dispărând una după alta. Părea neliniştit şi privirea lui se întorcea din când în când spre intrarea în cameră. Treptat, îşi concentra atenţia numai spre imaginile pictate – culorile strălucitoare, chipurile ciudate şi hieroglifele incitante – şi se relaxă. Un zâmbet larg se aşternu pe faţa lui şi ochii începură să-i lucească.

— E bună, murmură el, dând din cap. Oh, e foarte bună!

Lumina cu ajutorul lanternei una dintre scenele pictate: o fiinţă cu cap de şacal mergea în faţa unui bărbat, conducându-l spre o balanţă, lângă care stătea o fiinţă cu cap de ibis ţinând în mână o tăbliţă şi un instrument de scris.

— Asta ce mai e? întrebă Tara.

— E din *Cartea Morţilor,* răspunse el cercetând imaginea. Anubis, zeul necropolei, îl conduce pe cel mort către balanţa judecăţii. Inima lui este cântărită şi zeul Thoth notează rezultatul. Este o scenă tipică pentru mormintele egiptene. Ca şi asta…

Îndreptă raza de lumină spre altă imagine: un bărbat cu pielea roşie, care purta o fustă albă, stătea cu braţele întinse şi în fiecare mână ţinea strâns câte un vas. În faţa lui, în picioare, era o femeie cu pielea galbenă şi capul acoperit de o pereche de coarne de bivol, între care se găsea un disc circular.

— Decedata îi aduce ofrande zeiţei Isis. Roşu pentru pielea bărbaţilor, galben pentru cea a femeii. Minunat pictat! Uită-te la precizia liniilor şi la bogăţia culorilor. Nu-mi vine să cred că… E uimitor.

Privi în sus, copleşit.

— Dar cu oamenii ăştia ce e aici? întrebă Tara, arătându-i o scenă de pe perete: doi bărbaţi cu peruci împletite şi barbă care stăteau faţă-n faţă, unul aşezat, iar celalalt îngenuncheat. Par diferiţi.

Daniel se apropie de locul respectiv:

— Ai dreptate, spuse el. Din punct de vedere stilistic, sunt persani,

nu egipteni. Asta se vede din modul în care şi-au aranjat părul şi barba. Dacă te duci la ruinele din Susa sau Persepolis vei descoperi astfel de scene peste tot. Nu prea apar în mormintele egiptene. La fel şi asta.

Roti lanterna şi o fixă asupra unei imagini de pe peretele opus: un bărbat bărbos într-o roba albă care stătea în faţa unei mese pline cu fructe.

— Aici stilul e grecesc, spuse el. Vezi, poarta o toga, iar pielea lui este albă, în timp ce barba e mult mai scurtă. Repet, este extrem de neobişnuit să găseşti o astfel de reprezentare într-un mormânt egiptean. Excepţii există, dar rare – de exemplu, mormântul lui Petosiris de la Tuna el-Gebel. Şi mormântul lui Şi-Amun de la Siwa. Dar totuşi mai rar întâlneşti aşa ceva. Aş putea spune că este unic dacă iei în consideraţie scena persană. E ca şi cum ar fi fost îngropate aici trei persoane diferite. Este incredibil.

Se răsuci încet, plimbând raza de lumină peste pereţi, cu o privire avidă, înfometată, ca şi cum prin analizarea mormântului ar fi putut să susţină că este descoperirea lui. Tara se apropie de o mică firidă din fundul camerei.

— Nişa canopică, spuse el, venind în spatele ei. Pentru vasele canopice. Când persoana decedată era mumificată, organele interne erau scoase şi puse în patru recipiente – unul pentru ficat, unul pentru intestine, unul pentru stomac şi altul pentru plămâni. Ăsta e locul în care trebuiau să fie aşezate.

Vorbea ca un ghid profesionist. Tara zâmbi în sinea ei, aducându-şi aminte cum trăgea de ea prin Muzeul Britanic, pe vremea când erau iubiţi, explicându-i pe larg istoria fiecărui obiect expus.

— Dar asta, profesore? întrebă ea, arătându-i un panou pictat chiar la stânga firidei. Despre ce e vorba aici?

Daniel îndreptă lanterna spre locul indicat. Acesta era împărţit în trei secţiuni, plasate una sub alta. În partea superioară, un şir de oameni mărşăluiau pe un platou galben, în următoarea, figurile păreau că se răsucesc şi se prăbuşesc sub ameninţarea sălbatică a unei creaturi cu corp de om şi cap de animal cu botul foarte lung. În ultima scenă erau prezentaţi un bărbat, pe acelaşi fundal galben şi, în spatele lui, un tânăr mai înalt, care ţinea în mână o veche cruce egipteană şi care avea părul coafat sub forma unei flori de lotus.

— Spune o poveste, zise Daniel. Figurile din partea de sus sunt soldaţi. Vezi: suliţe, arcuri, scuturi. Se pare că mărşăluiesc în deşert. Apoi în secţiunea următoare, fiinţa cu toiag şi cap de animal este Seth, zeul războiului şi al haosului. Dar şi al deşerturilor. Îi doboară la pământ. Se pare că au fost învinşi în bătălie, deşi nu avem nici o indicaţie referitoare la duşman. Apoi, în partea de jos, silueta cu păr în formă de lotus este Nefertum, zeul regenerării şi al renaşterii.

— Adică?

Daniel ridică din umeri:

— Probabil că spiritul armatei trăieşte, în ciuda înfrângerii ei. Sau poate că unii soldaţi au supravieţuit bătăliei. E greu să ştii precis când vine vorba de simbolismul egiptean. Ei aveau un mod de gândire total diferit de al nostru.

Mai privi imaginile ceva vreme, apoi se întoarse şi lumină pe rând pereţii de lângă intrarea în cameră, care erau acoperiţi cu hieroglife negre, frumos scrise. Pe peretele din stânga, jos de tot, cam pe la jumătatea distanţei, lipsea o bucată de text.

— Uite, de aici vine piesa noastră, spuse el. Vezi, şerpii se potrivesc perfect în şirul de jos.

Daniel se aplecă şi Tara îl urmă. Întunericul părea să se strângă tot mai apăsător în jurul lor, ca şi cum s-ar fi scufundat într-un lichid negru. Inima îi bătea cu putere.

— Atunci, dă-i drumul, îl grăbi ea. Pune-o la loc! Doar pentru asta am venit.

Daniel îi aruncă o privire, apoi îşi dădu jos rucsacul din spate, scoase cutia şi aranjă bucata de ipsos la locul ei. Imediat ce aceasta îşi recăpătă poziţia iniţială îţi era aproape imposibil să spui că fusese luată vreodată de acolo.

— Ce spune? întreba ea.

O privi din nou, după care se ridică în picioare, se dădu câţiva paşi înapoi şi începu să plimbe lanterna peste hieroglife.

— Textul începe aici, spuse el, din stânga uşii şi se citeşte de jos în sus, de la dreapta la stânga.

Cercetă zidul câteva minute, apoi începu să citească, trecând raza de lumină de-a lungul coloanelor pe măsură ce traducea. În spaţiul îngust al mormântului vocea lui căpătă o notă distantă, rece, ca şi cum ar fi venit din vremuri îndepărtate. Tara simţi cum i se face pielea ca de găină.

— „Eu, *ib-wer-imenti,* stau aici în anul doisprezece al regelui Egiptului de Sus şi de Jos *Se-tut-ra Tar-i-ush...”* aceasta este titulatura regală egipteană a împăratului persan Darius... „în ziua a patra, din prima lună a lui Akhet. Iubit de Darius, servitorul cinstit al afecţiunii sale, protectorul mult-iubitului rege, om de încredere al regelui, supraveghetorul armatei, credinciosul, loialul. În Grecia am fost lângă el. În Lydia am fost cu el. În Persia nu i-am trădat încrederea. În Ashkalon am fost, de asemenea.”

Se opri. Ajunsese la capătul celei de-a treia coloane.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea.

— Asta înseamnă că mormântul datează din Prima Perioadă Persană. Perşii au cucerit Egiptul sub conducerea lui Cambyses prin anul 525 î.Hr. Darius a urmat la succesiunea tronului în anul 522 î.Hr.

Iar tipul ăsta a murit sub domnia lui Darius, undeva în jur de 510 î.Hr.

Tara aproape că auzea gândurile lui Daniel.

— Bărbatul trebuie să fi fost unul dintre generalii lui Darius. Asta înseamnă, de obicei, titluri ca *shemsu nesu,* om de încredere al regelui şi *mer-mesha,* supraveghetorul armatei. Nici n-ai idee cât este de important. Mormântul unuia dintre generalii regelui. Şi din secolul al şaselea. Nu s-a găsit nici un mormânt din perioada aceea în Colinele Tebane. E fabulos.

— Continuă, spuse ea. Ce zice restul?

Îndreptă lanterna spre vârful celei de-a patra coloane:

— „Pe nubieni i-am distrus la porunca stăpânului meu, aruncându-i cu faţa în ţărână, iar eu câştigând mare faimă. Pe greci i-am făcut să plece capul. Pe libieni i-am alungat în colţurile cele mai îndepărtate şi i-am făcut să simtă gustul morţii. Sabia mea a fost puternică. Forţa mea a fost mare. N-am avut teamă. Zeii mi-au stat alături.”

Aplecă lanterna în jos pentru câteva secunde:

— OK. Piesa noastră începe chiar în capul următoarei coloane.

Ridică din nou fasciculul de lumină şi continuă:

— „În anul trei sub conducerea regelui Egiptului de Sus şi de Jos *Mes-u-ti-ra Kem-bit-jet… din* nou, un titlu regal, Cambyses de data asta… înainte ca faima să coboare asupra mea, în a treia lună a lui peret, eu, ib-wer-i*menty am pleca*t în deşertul vestic, pentru *sekhet-imit,* ca să-i distrug pe duşmanii regelui.”

Se opri din nou, nedumerit şi uimit în acelaşi timp.

— Ce e? întrebă ea.

— *Sekhet-imit,* asta e…

Făcu o pauză, reflectând, apoi, fără să-şi termine propoziţia, începu să traducă din nou, mai încet, cu mai multă atenţie, ca şi cum ar fi verificat şi reverificat fiecare cuvânt în parte.

— „La locul piramidei, *90 iteru* la sud şi la est de *sekhet-imit,* în mijlocul văii de nisip, în timp ce mâncam, la amiază, o mare furtună s-a abătut asupra noastră. Lumea s-a înnegrit. Soarele a dispărut. 50 000 au fost înghiţiţi de nisip. Numai eu singur am scăpat prin mila zeilor. Şaizeci de *iteru* am umblat singur prin deşert, la sud şi la est de ţinutul vacilor. Mare a fost căldura. Rău am suferit de sete. Şi mi-a fost foame tare. De multe ori am murit. Dar am ajuns la ţinutul vacilor. Zeii au fost alături de mine. Am intrat în graţiile lor…”

Vocea lui Daniel se stinse şi Tara se uită la el. Buzele lui se mişcau, dar fără să rostească vreun cuvânt cu voce tare. Chiar şi aşa, în întunericul ca de cerneală, putea să-i vadă chipul luminat brusc de o strălucire agonizantă. Mâinile îi tremurau. Şi lanterna împrăştia o rază frântă.

— Dumnezeule mare, şopti el răguşit, ca şi cum cineva l-ar fi strâns de gât.

— Ce e?

El nu răspunse.

— Ce e, Daniel?

— E armata lui Cambyses.

Ochii deschişi larg aveau o privire şocată şi triumfătoare în acelaşi timp.

— Ce-i cu armata asta?

Din nou, el nu răspunse imediat, ci continuă să privească fix peretele, de parcă nu ar fi auzit întrebarea ei, căzut în transă. De-abia după un minut scutură din cap, trezindu-se. O luă de mână şi trecură în partea cealaltă a camerei, acolo unde era panoul la care se uitaseră ceva mai devreme şi fixă lanterna pe el.

— În 525 î.Hr., Cambyses al Persiei a cucerit Egiptul şi l-a făcut parte a imperiului persan.

Reuşea cu greu să fină nemişcată lanterna.

— La ceva timp după aceea, probabil prin jurul anului 523 î.Hr., el a trimis la luptă două armate din Teba. Pe prima a condus-o chiar el, mărşăluind spre sud împotriva etiopienilor. Cea de-a doua armată a trimis-o în nord-est, prin deşert, ca să distrugă oracolul lui Amun din oaza Siwa, pe care egiptenii îl numeau *sekhet-imit,* Ţinutul Palmierilor.

Lumină prima dintre cele trei imagini de pe panou, grupul de oameni care mergeau prin deşert.

— Herodot, istoricul grec, a scris vreo şaptezeci şi cinci de ani mai târziu că armata a ajuns la o oază numită Insula celor Binecuvântaţi, care este probabil al-Kharga din ziua de astăzi. Undeva, între al-Kharga şi Siwa, în mijlocul Marelui Ocean de Nisip, s-a iscat o furtună violentă şi întreaga armată a fost distrusă. Cincizeci de mii de oameni au dispărut pur şi simplu.

Coborî raza de lumină spre cea de-a doua imagine, în care erau reprezentaţi soldaţii zdrobiţi de zeul Seth.

— Nimeni nu a ştiut vreodată dacă istoria era adevărată. Iar textul acesta dovedeşte ca aşa s-a întâmplat. Şi nu numai atât, dar această persoană, acest *ib-wer-imenty,* a supravieţuit dezastrului. Dumnezeu ştie cum, dar a reuşit.

Îndreptă lanterna spre ultima imagine.

— *Ib-wer-imenty* cu Nefertum, zeul regenerării şi al renaşterii. Iată ce înseamnă ultima scenă: armata a fost distrusă, dar omul nostru a supravieţuit.

— Dar de ce e asta atât de important? întrebă ea.

Fără să-şi ia ochii de pe zid, Daniel scoase o ţigară de foi din buzunar şi o aprinse, flacăra chibritului alungind pentru o clipă umbrele şi luminând întreaga cameră.

— Simplul fapt că se confirmă spusele lui Herodot este suficient. Dar e mai mult de atât, Tara! Mult mai mult.

O luă de mână şi o duse din nou lângă peretele cu textul hieroglific:

— Uită-te! *Ib-wer-imenty* nu ne spune doar că a supravieţuit furtunii de nisip. El oferă şi locul precis în care a fost surprinsă armata. Vezi? „La locul piramidei, nouăzeci de *iteru* la sud şi est de *sekhet-imit.”* Nu ştiu ce înseamnă „locul piramidei”; cel mai probabil, se referă la un conglomerat calcaros în formă de piramidă. Dar ştim totuşi că un *iteru* este o unitate de măsura antică, echivalentă cu aproximativ doi kilometri. Şi mai departe spune: „Şaizeci de *iteru* am mers prin deşert singur, la sud-est de ţinutul vacilor”. Ţinutul vacilor este traducerea pentru *ta-iht,* care era numele vechi pentru al-Farafra, o alta oaza dintre Kharga şi Siwa. Înţelegi, Tara? Ceea ce avem noi aici este o hartă a locului în care a dispărut armata lui Cambyses. Şaizeci de *iteru* la nord-vest de al-Farafra, nouăzeci de *iteru* la sud-est de Siwa, la locul piramidei, în textele antice nu cred că găseşti o localizare mai bună. Este de necrezut!

În mormânt se făcuse cald şi faţa lui se acoperise de transpiraţie. Trăgea emoţionat din ţigară.

— Realizezi ce înseamnă asta? Oamenii caută armata lui Cambyses de mii de ani. A devenit un soi de Potir Sfânt pentru arheologi. Dar deşertul vestic este un loc uriaş. Herodot spunea numai că armata se pierduse undeva în mijlocul lui, ceea ce nu a ajutat foarte mult. Practic, ar putea fi oriunde. Cu astfel de indicaţii însă poţi stabili locul cu mare precizie. Distanţele dintre Siwa şi al-Farafra se reduc poate la vreo câteva sute de metri pătraţi. Dacă ai studia zona din aer probabil că nu ar fi prea greu să localizezi stânca sub formă de piramidă. Orice formaţiune de acest gen ar ieşi în evidenţă imediat printre dunele de nisip. În câteva zile, ai găsi-o. Poate chiar şi în mai puţin.

— Dar numai dacă ai avea datele despre loc, spuse ea, începând să înţeleagă.

— Exact. De aceea bucata noastră de text este atât de importantă. Conţine distanţa de la Siwa şi o parte din hieroglifa care indică distanţa de la al-Farafra. Fără ea nu ai avea nici o şansă în plus faţă de miile de exploratori care au plecat în căutarea armatei. Nu e de mirare că Sayf al-Tha’r o vrea atât de mult.

Căzu pe gânduri, uitându-se fix la zid, cu ochii arzând. Tarei îi treceau prin cap tot felul de gânduri.

— Cât de valoroasă ar fi armata? întrebă ea, după o pauză lungă.

— O întreaga armată antică? Cincizeci de mii de oameni, complet echipaţi, perfect conservaţi sub nisipurile din deşert? La dracu’, ar fi cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Nimic nu s-ar compara cu aşa ceva. Mormântul lui Tutankhamon ar părea un soi de magazin de ţoale vechi prin comparaţie. Adică, vreau să spun că, acum vreo câţiva ani, o platoşă din perioada aceea s-a vândut cu peste o sută de mii de dolari. Dacă ar vinde bucată cu bucată şi nu ar

arunca totul pe piaţă dintr-o dată... Iisuse, o descoperire ca asta l-ar face pe Sayf al-Tha'r unul dintre cei mai bogaţi oameni din Orientul Mijlociu. Mi-e groază să mă gândesc ce ar putea face cu asemenea resurse la dispoziţia lui.

Se lăsă tăcerea. Lumina de la lanternă începu să slăbească, căpătând o nuanţă gălbuie.

— Şi cu Ambasada Britanică ce e? întrebă Tara. Squires şi Jemal?

— Probabil că au aflat despre mormânt. Dacă ceea ce a spus Samali este adevărat atunci şi ei aleargă după bucata care lipseşte la fel de tare ca şi fundamentaliştii. Mizele sunt incredibil de mari în cazul ăsta. Mai mari decât mi-am imaginat eu vreodată.

Priviră în continuare zidul cu atenţie. În ciuda căldurii înăbuşitoare, Tara tremura din toate încheieturile. Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare.

— Şi restul textului ce zice? întrebă ea într-un final. Nu mi-ai terminat.

Daniel lumină din nou locul în care se oprise din citit:

— Unde eram? Ah, da: „Dar am ajuns la ţinutul vacilor. Zeii au fost alături de mine. Mi-au făcut o mare favoare”. OK, să continuăm!

Îşi ridică privirea, concentrându-se:

— Următorul cuvânt pare a fi un nume, deşi nu este unul egiptean.

Se apropie şi mai mult, cercetând zidul:

— Pare să fie o transpunere egipteană a unui nume grecesc. E greu de precizat ce nume – egiptenii nu foloseau vocale, numai consoane.

Citi cuvântul literă cu literă:

— „Demmichos”. Sau „Dimmachos”. Ceva de genul ăsta. „Dimmachos a fost numele meu, fiul lui...”

Se opri din nou:

— „Menendes din Naxos. Când faptele mele au ieşit la iveală, mi s-a pus numele de *ib-wer-imenty.”* Sigur că da!

Izbucni în hohote de râs.

— Ce e?

— *Ib-wer-imenty.* E un joc de cuvinte. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. *Ib-wer,* „inimă mare”; *imenty,* „din vest”. Dar *ib-wer* poate fi citit şi ca „Marea Sete”. Destul de potrivit, aş spune, pentru un om care a mers pe jos o sută douăzeci de kilometri de unul singur prin deşert. Posibil ca bărbatul să fi fost originar din Grecia. Un mercenar, cel mai probabil. Egiptul era plin de ei la vremea aceea. Un soldat grec, în serviciul unui împărat persan, cu o poreclă egipteană.

Îndreptă lanterna spre imaginile pe care le privise mai înainte: bărbatul cu pielea albă dinaintea mesei pline cu fructe; bărbatul cu păr împletit şi barba, care îngenunchea în faţa regelui; omul cu pielea roşie care îi aducea ofrande zeiţei Isis.

— De aceea avem trei stiluri diferite aici. Pentru a scoate în

evidenţă trei aspecte diferite ale aceleiaşi persoane. Grecească, persană, egipteană. E minunat! Absolut minunat!

Întoarse raza spre perete şi trecu la ultimele cinci coloane de text:

— „Când faptele mele au fost cunoscute, când s-a aflat cum m-am întors din morţi, Cambyses m-a aşezat în dreapta lui şi m-a avansat şi m-a făcut prietenul lui drag pentru că venisem viu din deşert şi pentru că ştia că zeii sunt cu mine. Mi s-au dat pământ şi titluri şi bogăţii. Sub conducerea lui Darius, am dus o viaţă bună, am prosperat şi am ajuns mare. Am întrecut orice vis al meu în demnitate şi bunăstare. Mi-am luat o soţie şi ea mi-a născut trei fii. Am câştigat un loc de onoare în consiliul regelui. Întotdeauna am fost credincios. Cu inima dreaptă. Şi ocupam primul loc în casa stăpânului meu. În Waset erau moşiile mele…” Waset este numele antic pentru Teba, Luxorul modern… „În Waset am fost mulţumit, în Waset am trăit mult. Nu m-am mai întors niciodată în Naxos, locul naşterii mele. Oh, fie ca voi, cei vii, care treceţi pe lângă acest mormânt şi care iubiţi viaţa şi care urâţi moartea să spuneţi: «Osiris îl transforma pe *ib-wer-imenty»…”*

Vocea lui se stinse şi coborî lanterna:

— Restul sunt doar rugăciuni.

Dădu din cap, trăgând din ţigara al cărei vârf arunca în întuneric o strălucire portocalie:

— Ce poveste incredibilă, nu? Un mercenar grec de rând, care a făcut parte din armata lui Cambyses, s-a întors din morţi şi a devenit prietenul şi confidentul regilor. Istoria pare ruptă dintr-un mit homeric. Mi-aş putea petrece tot restul vieţii…

De afară răzbătu până la ei un zgomot de pietre care se rostogoleau. Daniel se uită la Tara, cu ochii mari, stinse lanterna şi aruncă ţigara. Se treziră brusc înconjuraţi de bezna cea mai neagră. De la capătul de sus al pasajului se auziră nişte şoapte înăbuşite, apoi sunetul scos de cineva care cobora în mormânt. Se înghesuiră într-un colţ, lipindu-se de zid. Tara se agăţă de umărul lui Daniel, abţinându-se din toate puterile să nu ţipe.

Urmară câteva şuşoteli, apoi o rază palidă de lumină pătrunse dinspre coridor în cameră. Vocile deveniră şi mai puternice şi se auzi din ce în ce mai clar sunetul unor paşi. Douăzeci de metri, zece, cinci şi necunoscuţii ajunseră la intrarea în încăpere. Urmă o pauză, apoi un bărbat îmbrăcat în negru sări în încăpere.

Daniel sări peste el şi-l trânti la pământ.

— Ieşi afară, Tara! ţipă el. Pentru Dumnezeu…

Alţi doi bărbaţi săriră şi ei înăuntru şi-l atacară.

— Daniel!

Tara se repezi înainte, strigându-i numele. Cineva o apucă zdravăn şi o trânti jos. Se luptă să se ridice în picioare, dar de data asta celălalt o lovi şi mai tare, încât i se tăie răsuflarea. Printre ţipete şi

mişcări haotice, camera se umplu brusc de o lumină albă, orbitoare, care o făcu să închidă ochii strâns.

— Aşa deci, se auzi atunci o voce triumfătoare, şobolanii au căzut în capcană!

Tara clipi des. În faţa ei stăteau patru bărbaţi, doi dintre ei fiind înarmaţi, unul cu o puşcă şi altul cu o bâtă. Deasupra, la intrarea din coridor, se afla Dravic, care avea în mână o lampă cu halogen. În spatele lui, se zăreau alţi câţiva bărbaţi. Tara se ridică nesigură pe picioare. Daniel se ridicase şi el, dar din nas îi curgea sânge. Veni lângă ea.

— Te simţi bine? întrebă Tara.

El dădu din cap. Dravic aruncă o privire pe podeaua camerei, apoi îi dădu lampa unuia dintre bărbaţii de lângă el şi sări la rândul lui înăuntru.

— Văd că prietena noastră, cobra, nu se mai afla aici, remarcă. Cred că nu este un gardian atât de bun pe cât mi-am închipuit. Ce păcat! Tare mi-ar fi plăcut să vă privesc cum vă daţi duhul încet, din cauza veninului.

Se apropie de ei, silueta lui uriaşă părând să umple jumătate din spaţiu, blocând lumina lămpii. Tara se lipi de perete şi începu să resimtă cu putere arsura provocată de lovitura din obraz.

— Cum ai ştiut că suntem aici? mormăi Daniel, cu gura plină de sânge închegat.

Dravic izbucni în râs:

— Tu chiar ai crezut că singurul lucru pe care l-am făcut ca să protejăm mormântul a fost să punem un nenorocit de şarpe aici? Ce idioţi! Aveam un om ascuns chiar în vârful defileului. Când v-a văzut, ne-a chemat şi ne-am întors imediat.

— Ce-ai de gând să faci cu noi? întrebă Tara, ezitând.

— Să vă omor, normal.

Tonul uriaşului era ferm.

— Rămâne să vedem cum şi când. Dar înainte voi avea grijă de tine.

Se uită în jos la ea, zâmbind, cu buze moi şi umede, ca nişte viermi lungi, roz.

— Şi fii sigură că sunt nişte lucruri pe care vreau să ţi le fac ţie mai întâi.

Întinse mâna şi îi trecu un deget peste sân. Ea se retrase, cutremurată de un fior de scârbă.

— Mi-ai omorât tatăl, şuieră Tara.

— Oh, chiar am vrut să fac asta, râse el. Mi-ar fi plăcut. Din nefericire, a murit înainte să am şansa de a-i fi luat gâtul chiar cu mâna mea. Am fost la fel de supărat ca şi tine.

Observă durerea din ochii ei şi râsul lui se înteţi.

— A căzut chiar în faţa mea, grohăi el. Acum era în picioare, acum se zvârcolea pe jos ca un porc înjunghiat. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să moară într-un mod atât de patetic.

Se întoarse şi le spuse bărbaţilor ceva în arabă. Aceştia începură şi ei să râdă. Chiar dacă era aproape înnebunită de frică, Tara simţi cum o cuprinde un val de furie. Îşi dădu capul pe spate şi-l scuipă pe Dravic chiar în faţă. Hohotele de râs se opriră brusc. Fata se pregăti pentru lovitura inevitabilă.

Aceasta nu veni însă. Pentru o clipă, uriaşul încremeni ca o stană de piatră, cu firul de salivă prelingându-se pe obrazul pătat, apoi îşi ridică mâna şi se şterse.

— Ai fost vreodată violată? întrebă el încet, privind lichidul de pe degete. Abuzată? Ştii cum e când corpul tău e folosit de alţii împotriva voinţei tale? În vagin, în anus şi în gură? Nu? Atunci, crede-mă, le vei gusta pe toate din plin.

— Nu face asta, Dravic, gemu Daniel.

— Oh, nu te îngrijora, Lacage! Nu vei rămâne nici tu pe dinafară.

Îşi scutură mâna de scuipat, scoase din buzunar o mică mistrie de metal, cu marginile bine ascuţite şi o aşeză în lumina lămpii.

— Nu orice viol trebuie să fie de natură sexuală, la urma urmei.

Îşi întinse mâna şi trecu lama mistriei peste braţul lui Daniel. Acesta se chirci de durere, în timp ce un fir de sânge îi înroşi cămaşa.

— Totuşi, astfel de plăceri le vom păstra pentru mai târziu.

Uriaşul băgă mistria la loc în buzunar:

— Pentru început, trebuie să ne ocupăm de lucrurile serioase.

Se răsuci şi se uită spre zidul cu hieroglife, făcându-i un semn bărbatului care ţinea lampa să se apropie.

— În sfârşit, avem şi ultima piesă din puzzle. Ce păcat că a fost luată de la locul ei! Dacă lucrurile ar fi fost lăsate aşa cum erau, am fi scutit o grămadă de timp pierdut şi o mulţime de neplăceri. Şi durere.

O privi pe Tara, rânjind lasciv, apoi se îndreptă spre zid şi se lăsă pe vine pentru a-l studia:

— În mod normal, atunci când se descoperă un mormânt nou în colinele astea, noi suntem primii care aflăm. Localnicii ştiu că e în interesul lor să ne anunţe pe noi mai întâi. Altfel riscă mânia lui Sayf al-Tha’r. Şi a mea. Iar ei sunt conştienţi că ăsta nu e un lucru bun. De data asta însă, a fost descoperit de cineva care a hotărât să ţină totul pentru el. A plătit pentru lăcomia lui, dar nu înainte să fi sustras câteva obiecte. Printre care şi piesa aceasta vitală.

Desprinse fragmentul de ipsos de pe perete şi-l răsuci pe toate părţile:

— Ironia sorţii a făcut să ia tocmai partea asta de text.

Habar n-avea de importanţa ei, desigur. A vrut doar o bucată decorativă pe care să o vândă. Dacă ar fi avut timp, ar fi vândut tot

peretele. Din nefericire pentru el, a început tocmai cu piesa care indica locul precis al armatei, condamnându-se atât pe sine cât şi pe alţii la un sfârşit nu tocmai fericit.

Chiar şi de la distanţa de trei metri care se afla între ei, Tara îi simţea mirosul pătrunzător, acru, de sudoare. Îi veni să vomite.

— Dar nu mai contează acum, continuă el. Avem piesa. Şi mâine pe vremea asta vom avea şi armata. Şi-apoi…

Din nou îi aruncă Tarei o privire batjocoritoare, lascivă:

— Şi-apoi distracţia poate să înceapă.

Strigă ceva în arabă spre cei doi bărbaţi înarmaţi cu bâte şi aceştia săriră în cameră. Le făcu un semn din cap spre partea de text pe care Daniel o tradusese ceva mai devreme. Bărbaţii se apropiară şi începură să izbească peretele cu bâta, spărgând ipsosul, care se sfărâmă şi căzu pe jos în bucăţi mari, lăsând zidul gol.

— Oh, Iisuse! strigă Daniel, făcând un pas înainte. Nu! Te rog, Doamne, opreşte-i!

Primi o lovitură cu mitraliera în stomac şi fu împins înapoi.

— Nu poţi s-o distrugi, strigă el sufocat. Pentru Dumnezeu, nu poţi!

— O măsură de precauţie nefericită, dar absolut necesară, spuse Dravic. Restul decoraţiei poate să rămână, dar nu putem risca să mai afle şi altcineva despre armată. Nu încă.

Bucăţi mari de ipsos acoperite cu hieroglife se zdrobeau de podea într-o explozie de praf alb. În timp ce unul dintre bărbaţi continua să lovească peretele, celălalt sfărâma bucăţile de pe jos, spărgându-le în sute de fragmente mici. Daniel îşi lăsă capul în jos, disperat. Tara începu să tuşească.

— Şi acum ce mai urmează? şopti Daniel, neputând să-şi ia ochii de pe mormanul de ipsos spart.

Dravic se apropie de intrarea în cameră, ţinând bucata de text în mână. O dădu unuia dintre bărbaţi, apoi acesta îl ajută să urce.

— Acum, spuse el, întorcându-se să se uite la ei, o să vi se întâmple ceva nu tocmai plăcut.

Făcu un semn din mână şi dispăru pe coridor. Bărbatul din faţa lui Daniel îşi ridică arma.

— Nu! ţipă Tara, gândindu-se că acesta o să tragă.

Bărbatul însă întoarse mitraliera cu ţeava spre el şi-l lovi pe Daniel în cap cu patul armei. Daniel căzu la pământ, leşinat şi plin de sânge în zona gâtului. Tara îngenunche lângă el, atingându-i faţa. Auzi o mişcare în spatele ei, ceva care venea direct spre ea şi în secunda următoare se afunda rapid într-un imens ocean de apă neagră.

SUDANUL DE NORD

Băiatul alerga zorit prin tabără, ţinând în mâna mesajul primit prin staţia radio. O turmă de capre, speriate de apropierea lui neaşteptată, se ridicară în picioare şi se împrăştiară în toate părţile, dar el le ignoră şi continuă să alerge până când ajunse la cortul stăpânului său. Ridică prelata de la intrare, cu respiraţia tăiată şi păşi înăuntru.

Interiorul era luminat slab de o sigură lampă cu kerosen. Ţinând o carte foarte aproape de faţă, aşezat pe covor cu picioarele încrucişate, se afla Sayf al-Tha'r, care stătea nemişcat ca o statuie. Băiatul se apropie de el.

— Au găsit-o! strigă el, fără să-şi poată ascunde entuziasmul. Piesa! Doktora Dravic a găsit-o!

Bărbatul lăsă cartea pe genunchi şi se uită spre băiat cu o privire inexpresivă.

— Este scris în cărţile sfinte, Mehmet, că trebuie să fim moderaţi în toate lucrurile, rosti el încet, atât în bucurie cât şi în disperare. Nu e nevoie să strigi.

— Da, Sayf al-Tha'r.

Băiatul îşi lăsă capul în jos, ruşinat.

— Tot în cărţi scrie că trebuie totuşi să preamărim şi să ne bucurăm de bunătatea lui Allah. Aşa că nu te ruşina de bucuria pe care o simţi. Dar controleaz-o, Mehmet! Întotdeauna controleaz-o! Aceasta este calea Domnului. Să înveţi să te stăpâneşti.

Întinse mâna şi băiatul îi dădu mesajul. Îşi aplecă puţin capul şi îl citi. După ce termină, împături cu grijă hârtia şi o strecură în buzunarul de la roba sa.

— Nu ţi-am spus eu că suntem aleşii lui Dumnezeu? zise el. Atâta vreme cât rămânem sinceri şi avem încredere în măreţia lui, toate lucrurile vor veni de la sine. Şi aşa s-a şi întâmplat. Este o zi mare, Mehmet.

Un zâmbet larg îi lumină brusc faţa, ca apa binefăcătoare care curge peste un ţinut uscat. Băiatul nu-l mai văzuse niciodată zâmbind aşa şi inima îi tresăltă de bucurie. Voia să cadă în genunchi şi să îi sărute picioarele stăpânului său, să-i spună cât de mult îl iubeşte şi cât îi este de recunoscător pentru tot ceea făcuse pentru el.

Se abţinu, totuşi. Calea spre Allah însemna să te stăpâneşti. Cuvintele stăpânului său încă îi mai răsunau în urechi. Lecţia fusese învăţată. Aşa că se mulţumi să zâmbească timid, deşi pieptul i se umfla de fericire.

Bărbatul păru să înţeleagă ce se întâmplă în capul lui, aşa că se ridică în picioare şi-i puse mâna pe umăr.

— Te-ai descurcat bine, Mehmet, spuse el. Allah îl va răsplăti

întotdeauna pe elevul bun. Aşa cum îl va pedepsi pe cel rău. Acum du-te şi spune-le oamenilor noştri să fie pregătiţi. Imediat ce aflăm locul, trimitem echipamentele.

Băiatul dădu din cap şi porni spre ieşire.

— Stăpâne, spuse el, întorcându-se, lucrurile rele se vor termina acum? *Kufr* va fi distrus?

Zâmbetul bărbatului se lărgi şi mai tare:

— Sigur că se vor termina, Mehmet! Cum să nu se întâmple aşa când avem o armată întreagă ca să ne ajute?

— *Allah u akbar,* râse băiatul. Dumnezeu e mare.

— Ai dreptate. Mai mare decât poate înţelege cineva.

După ce plecă băiatul, Sayf al-Tha’r se întoarse la locul său de lângă lampa cu kerosen şi ridică de jos cartea. Coperta ei de piele era uzată şi tocită. O răsuci cu grijă pe toate părţile. Rândurile din interior nu erau nici în arabă, nici în engleză, ci în greacă, aşa cum sugera şi titlul de pe copertă: ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΙ – Istoriile lui Herodot.

Mări uşor flacăra lămpii şi aduse cartea la doar câţiva centimetri de faţă, oftând de plăcere, pe măsură ce se cufunda şi mai tare în lectura ei.

30

LUXOR

Trenul lui Khalifa ajunse în gara de la Luxor cu puţin înainte de 8 dimineaţa. După coşmarul avut nu mai reuşise să adoarmă, iar acum se simţea mort de oboseală. Hotărî să meargă acasă ca să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se duce la birou.

Oraşul era deja aglomerat. Sărbătoarea de Abu el-Haggag urma să înceapă după-amiază şi, chiar şi la ora aceea, oamenii se înghesuiau agitaţi în jurul tarabelor frumos colorate de pe marginea drumului, pline cu dulciuri, prăjituri şi coifuri. În mod normal, Khalifa aştepta cu nerăbdare sărbătoarea. Astăzi însă, avea alte lucruri pe cap, aşa că, aprinzându-şi o ţigară, porni în jos pe strada al-Mahatta, indiferent la furnicarul din jurul lui.

Apartamentul său era situat la cincisprezece minute de centrul oraşului. Blocul era o construcţie cenuşie din beton, ca o piesă de domino în mijlocul unui şir de alte blocuri cenuşii de beton. Batah şi Ali plecaseră deja la şcoală când ajunse acasă, iar micul Yusuf dormea dus în patului lui. Făcu un duş, după care Zenab îl aşeză la masă şi îi aduse cafea, pâine şi brânză. O privi cu admiraţie cum se mişca de colo-colo prin bucătărie, cu o cascadă de păr negru ce îi ajungea până la brâu, cu şoldurile mici şi provocatoare. Uneori uita cât este de norocos pentru că are o soţie ca ea. Familia ei nu dorise nici o clipă ca ea să se mărite cu el, un student sărac lipit, provenind dintr-o familie amărâtă. Zenab, pe de altă parte, era o femeie cu o voinţă de fier. Zâmbi, retrăind vremurile trecute.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă ea, aducând o farfurie cu felii de roşii.

— Mă gândeam la căsătoria noastră. Cum s-au împotrivit părinţii tăi, iar tu le-ai spus că ori mă iei pe mine, ori rămâi fată bătrână.

Îi dădu roşiile şi se aşeză la picioarele lui:

— Ar fi trebuit să-i ascult. Dacă n-aş fi fost aşa de încăpăţânată, m-aş fi căpătuit şi eu cu un Hosni până acum.

Khalifa izbucni în râs şi, aplecându-se, o sărută pe cap. Părul ei era cald şi parfumat şi, în ciuda oboselii, se simţi extrem de excitat. Puse deoparte farfuria cu roşii şi o înconjură pe după umeri cu braţele.

— Cum a fost la Cairo? întrebă ea, sărutându-l pe mână.

— Aşa şi aşa. L-am văzut pe profesor.

— E bine?

— Da, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Îţi transmite dragostea lui.

Zenab se răsuci uşor şi se agăţă de genunchiul lui. Rochia îi alunecă încet în jos, dezgolindu-i umărul şi puţin din piept, exact în

zona în care sânii începeau să se rotunjească. Khalifa îşi lăsă puţin cotul în jos şi împinse mai încolo farfuria cu roşii.

— La ce caz lucrezi tu acum, Yusuf? întrebă ea, desenând delicat modele pe coapsa lui. E important, aşa-i?

— Da, răspunse el. Cred că e important.

— Îmi povesteşti?

— E complicat, spuse el, mângâindu-i părul.

Zenab ştia că asta este felul lui de a-i spune că nu vrea să vorbească despre caz, aşa că nu insistă. În schimb, se răsuci şi mai mult şi, ridicându-se puţin, îl sărută blând pe buze.

— Copilul doarme, şopti ea.

Khalifa o mângâie pe gât, inspirând parfumul părului ei.

— Ar trebui să plec la birou, spuse el.

Ea îl sărută din nou şi, ridicându-se în picioare, îşi lăsă rochia să cadă jos. Pe dedesubt, nu mai avea nimic.

— Chiar trebuie?

Îi privi trupul – subţire şi cu pielea închisă, cu sâni fermi şi rotunzi şi un smoc moale de păr negru ca smoala între picioare.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Se ridică şi o luă în braţe.

— Probabil că n-o să fie nici o nenorocire dacă întârzii puţin.

Se sărutară şi, luându-l de mână, îl trase după ea în dormitor. Se aşeză pe pat, îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi de la pantaloni, îl dezbrăcă şi îi înconjură talia cu braţele. El o împinse pe pat şi se întinse lângă ea, mângâindu-i sânii, pântecele şi coapsele, sărutându-i umerii, strângând-o tare lângă el, respirându-i parfumul…

Tăcerea fu spartă de ţârâitul telefonului.

— Lasă-l, spuse Zenab, urcându-se peste el şi lipindu-se de pieptul lui.

Continuară câteva momente, dar copilul, deranjat de zgomot, începu să plângă şi Zenab, oftând cu frustrare, se ridică şi se duse spre pătuţul acestuia. Khalifa se întoarse pe-o parte şi ridică receptorul. Era profesorul al-Habibi.

— Sper că nu te deranjez, spuse el.

— Deloc… Eu tocmai… o ajutam pe Zenab cu ceva.

Soţia lui îi aruncă o privire amuzată, ridicând copilul în braţe, apoi se îndreptă spre cealaltă cameră, dar nu înainte de a-l săruta pe frunte când trecu pe lângă el. Închise uşa în urma ei cu piciorul.

— Ascultă, Yusuf, spuse profesorul, am descoperit ceva ce ar trebui să ştii şi tu. Legat de obiectele alea pe care mi le-ai adus ieri.

Khalifa se aplecă şi scoase pachetul de ţigări din pantaloni:

— Dă-i drumul.

— Azi-noapte le-am studiat după ce ai plecat tu şi am găsit o inscripţie pe mânerul pumnalului, chiar sub învelitoarea de piele. Mă rog, nu tocmai o inscripţie, doar câteva cuvinte zgâriate pe metal.

Erau scrise în greacă.

— Greacă?

— Exact. Şi era şi un nume. Probabil al celui căruia îi aparţinuse cuţitul.

— Aşa.

— Numele era Dymmachos, fiul lui Menendes.

— Dymmachos?

Khalifa rosti cuvântul de câteva ori în mintea lui:

— Şi îţi spune ceva?

— Asta-i partea amuzantă, spuse Habibi, eram sigur că îl mai văzusem înainte. Mi-a luat ceva vreme până mi-am amintit unde, dar apoi am aflat.

Se opri pentru ca efectul să fie cât mai impresionant.

— Da?

— În Valea Regilor. În mormântul lui Ramses al VI-lea.

Zidurile sunt acoperite cu graffiti antice, greceşti şi copte, iar un înscris era făcut de Dymmachos, fiul lui Menendes din Naxos. Am verificat în cartea lui Baillet.

— Acelaşi bărbat?

— Nu pot să fiu sigur sută la sută, dar ar fi o mare surpriză pentru mine să fi existat doi oameni în Teba numiţi Dymmachos, care aveau un tată pe nume Menendes. Sunt nume destul de neobişnuite.

Khalifa scoase un fluierat.

— Incredibil, spuse el.

— Într-adevăr. Dar nu atât de incredibil precum ceea ce urmează.

Din nou se opri pentru efect şi din nou Khalifa îl îndemnă să continue.

— Acest Dymmachos nu şi-a scris doar numele în mormânt. El a mai lăsat şi o inscripţie scurtă.

— Care spune ce?

— Ei bine, pare să fie incompletă. Fie s-a scris peste ea, fie a fost întrerupt chiar în mijlocul ei…

La capătul celălalt al firului se auzi răsfoitul unor pagini.

— Zice aşa: „Eu, Dymmachos, fiul lui Menendes din Naxos, am văzut aceste minuni. Mâine plec cu oastea împotriva amonienilor. Fie ca…” Apoi se opreşte.

Khalifa încă nu-şi aprinsese ţigara.

— Amonienii, rosti el cu glas tare. Nu era numele pe care grecii îl dădeau celor din Siwa?

— Exact. Vine de la numele zeului Amun, care avea un oracol. Şi, din câte ştim, a existat o singură expediţie militară împotriva amonienilor în acea perioadă.

— Care?

Din nou o pauză teatrală:

— Armata lui Cambyses.

Khalifa scăpă ţigara din mână:

— Armata lui Cambyses! Cea care s-a pierdut în deşert?

— Aşa se spune.

— Dar n-a supravieţuit nimeni, din câte ştiu eu. Cum am putea avea pumnalul unuia dintre soldaţii ei?

Khalifa îl auzea pe profesor cum pufăie din pipă. Îşi scoase şi el o altă ţigară din pachet şi o aprinse. Urmă o pauză lungă.

— Pumnalul vine cu siguranţă dintr-un mormânt teban? întrebă Habibi, în cele din urmă.

— Tot ce se poate, spuse Khalifa. Da.

— Atunci avem de-a face cu mai multe explicaţii posibile. Poate că Dymmachos n-a mai plecat până la urmă. Sau poate că pumnalul a intrat în posesia altcuiva. Sau poate că Herodot s-a înşelat şi armata nu a fost distrusă de o furtună de nisip.

— Sau poate că Dymmachos a supravieţuit.

Profesorul tăcu un moment:

— Aş spune că este cea mai puţin probabilă dintre posibilităţi. Deşi ar fi şi cea mai interesantă.

Khalifa trase adânc din ţigară. N-ar fi trebuit să fumeze în dormitor, pentru că acolo dormea copilul, aşa că se aplecă şi deschise fereastra. Gândurile îi alergau cu repeziciune prin minte, încât de-abia reuşea să ţină pasul cu ele.

— Presupun că mormântul unui soldat din armata lui Cambyses ar fi o mare descoperire, nu?

— Dacă s-ar dovedi veritabil, da, spuse Habibi. Desigur! O descoperire uriaşă.

Asta să fie, atunci? Abu Nayar descoperise mormântul unui bărbat care făcuse parte din armata pierdută a lui Cambyses. Aşa cum spusese şi profesorul, ar fi însemnat o descoperire uriaşă. Una dintre cele mai importante din Egipt. Şi totuşi, nu se explica de ce Dravic ar fi făcut atâta tam-tam pentru un text hieroglific. La urma urmei, nu-i păsase deloc de celelalte obiecte din magazinul lui Iqbar. Doar o singură piesă. Ceva lipsea de aici. Miza era mai mare.

— Şi armata?

Întrebarea păru să-i iasă din gură chiar înainte să apuce să se gândească la ea.

— Ce vrei să spui?

— Armata pierdută a lui Cambyses. Cât de semnificativă ar fi descoperirea ei?

Se lăsă tăcerea.

— Cred că deja intrăm pe tărâmul fanteziei în această situaţie, Yusuf. Armata e îngropată undeva, în mijlocul deşertului vestic. Nu va fi găsită niciodată.

— Dar dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

O altă pauză.

— Nu cred că e nevoie să-ţi spun cât de importantă ar fi o astfel de descoperire.

— Nu, nu cred.

Aruncă ţigara pe fereastră şi făcu vânt cu mâna ca să împrăştie fumul.

— Yusuf?

— Da, iartă-mă! Mă gândeam. Ce altceva mai ştii despre armată, profesore?

— Mi-e teamă că nu prea multe. Nu e perioada mea. Persoana cea mai în măsură să-ţi dea informaţii este profesorul Ibrahim az-Zahir. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă cu studiul ei.

— Şi unde-l găsesc?

— Chiar în Luxor. Îşi petrece şase luni pe an la Casa Chicago. Dar e pe ducă. Anul trecut a avut un atac cerebral, aşa că mintea lui a cam luat-o razna.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Khalifa îi mulţumi profesorului şi îi promise că data viitoare când va veni la Cairo va lua cina cu el. Puse receptorul în furcă şi intră în camera de zi. Zenab legăna copilul, goala încă. Se apropie şi îi îmbrăţişă pe amândoi:

— Trebuie să mă duc la birou.

— Iar eu care făceam tot posibilul să-l fac pe ăsta mic să adoarmă la loc.

— Îmi pare rău. Dar…

— Ştiu.

Zâmbi şi-l sărută.

— Hai, du-te! Şi nu uita că după-amiază e parada copiilor. I-am spus lui Ali şi lui Batah că o să fii acolo să-i priveşti. La patru, să nu întârzii!

— Nici o grijă, spuse el. Mă întorc la timp. Promit.

DEŞERTUL VESTIC

Tara se trezi de două ori în timpul călătoriei – scurte momente conştiente într-o beznă profundă.

Mai întâi, într-un spaţiu fierbinte, înghesuit, ce trepida şi puţea a benzină. În ciuda întunericului absolut şi a durerii de cap înfiorătoare, realiză aproape instantaneu că se află în portbagajul unei maşini. Era singură, ghemuită în poziţie fetală, cu mâinile strâns legate de glezne şi gura acoperită cu o bandă. Bănui că mergeau pe o şosea asfaltată, pentru că, deşi maşina se hurduca, zdruncinăturile nu erau violente şi păreau să se deplaseze cu viteză mare. Se trezi că se gândeşte la

toate filmele în care văzuse că oamenii închişi în portbagaj erau în stare să-şi dea seama unde sunt fiind foarte atenţi la diversele sunete şi senzaţii trăite de-a lungul drumului. Încercă să procedeze la fel, ascultând orice zgomot din exterior care i-ar fi putut da vreun indiciu despre împrejurimi. Cu excepţia câte unui claxon ocazional şi, la un moment dat, a unei muzici date la maximum, nu descoperi nimic care să-i spună unde este sau încotro se îndreaptă şi, foarte curând, se afundă din nou în întuneric.

A doua oară când se trezi, de deasupra ei se auzeau nişte lovituri puternice. Ascultă o vreme, apoi deschise ochii. Era aşezată pe un scaun şi prinsă cu nişte legături de sfoară. Daniel se afla lângă ea. Capul îi atârna pe piept, acoperit de sânge închegat pe obraji şi pe gât. Ciudat, dar nu simţea nici un fel de îngrijorare pentru el. Observă doar că este acolo, apoi se întoarse şi îşi aţinti privirea asupra spaţiului nesfârşit de sub ea. Din nu se ştie ce motive avu senzaţia că priveşte o budincă uriaşă şi galbenă şi începu să râdă. Imediat auzi nişte voci şi se trezi cu un soi de sac pus peste faţă. Începu să-şi piardă cunoştinţa din nou, dar nu înainte de a experimenta un moment acut de luciditate: „Sunt în elicopter, îşi spuse ea şi zbor peste deşert către armata pierdută a lui Cambyses”. Apoi bezna o înconjură din nou şi nu-şi mai aminti nimic.

LUXOR

Khalifa avu două surprize când sosi la sediul poliţiei. Mai întâi dădu nas în nas cu inspectorul-şef Hassani chiar în holul de la intrare, care nu-l admonestă că venise târziu şi care, din contră, îl salută cu un soi de cordialitate familiară.

— Bine ai revenit, Yusuf! îi spuse şeful, folosindu-i numele mic, lucru pe care, din câte îşi amintea Khalifa, nu-l mai făcuse niciodată înainte. Am o mare rugăminte la tine. Imediat ce ai un moment liber, treci pe la mine pe la birou? Nu-ţi face griji! Din contră! Am nişte veşti bune pentru tine.

Îl bătu pe Khalifa pe spate şi porni pe coridor.

A doua surpriză era Omar Abd el-Farouk, care îl aştepta în biroul lui.

— N-a vrut să aştepte jos, explică Saryia. Nu voia să-l vadă cineva. Pretinde că are informaţii despre cazul Abu Nayar.

Omar stătea pe vine într-un colţ din birou, bătând darabana pe genunchi. Se vedea cu ochiul liber că nu se simte deloc în apele lui.

— Măi, să fie, spuse Khalifa, aşezându-se la birou. Nu mi-am imaginat niciodată că o să apuc ziua când un Abd el-Farouk o să vină aici din proprie iniţiativă.

— Crede-mă, pufni Omar, că nu mi-e uşor!
— Un ceai?
Omar refuză din cap.
— Şi zi-i să plece, spuse el, arătând spre Saryia. Ceea ce am de spus este numai pentru tine.
— Mohammed este colegul meu, contracară Khalifa. El este tot atât de…
— O să vorbesc numai şi numai cu tine sau n-o să vorbesc deloc, se răsti Omar.
Khalifa oftă şi dădu din cap spre Saryia:
— Lasă-ne câteva minute, te rog, Mohammed. Te pun la curent mai târziu.
Sergentul părăsi camera, închizând uşa în urma lui.
— O ţigară?
Se aplecă înainte, oferindu-i pachetul de Cleopatra. Omar îi dădu mâna într-o parte:
— Am venit aici să discutăm, nu să schimbăm amabilităţi.
Khalifa ridică din umeri şi se aşeză la loc, aprinzându-şi o ţigară.
— Bine, spuse el. Păi, să discutăm.
Omar începu să bată darabana cu degetele şi mai tare.
— Cred că nişte prieteni de-ai mei sunt în pericol, spuse el, coborând vocea. Ieri au venit la mine acasă să-mi ceara ajutorul. Iar acum au dispărut.
— Şi ce legătură are asta cu Abu Nayar?
Omar privi în jur, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu-i mai ascultă nimeni:
— Acum două zile, când m-ai chemat aici, ai întrebat dacă s-a descoperit vreun mormânt nou sus, pe coline.
— Iar tu ai zis că nu ştii nimic, să înţeleg că brusc ţi-ai amintit ceva? îl întrebă sarcastic.
Omar îl privi furios.
— Tare mult trebuie să te mai bucuri, şuieră el. Un el-Farouk să vină la tine după ajutor.
Khalifa nu spuse nimic, doar trase adânc din ţigară.
— OK. Aşadar, Abu Nayar a descoperit un mormânt. Unde, nu ştiu, aşa că nu te mai deranja să mă întrebi. Dar a descoperit un mormânt. A luat o bucată din zidul decorat. Prietenii mei au bucata aceea. Iar acum au dispărut.
În faţa ferestrei explodară nişte petarde. Omar tresări speriat.
— Şi cine sunt prietenii ăştia ai tăi?
— Un arheolog. Doctorul Daniel Lacage. Şi o femeie. Englezoaică.
— Tara Mullray, continuă Khalifa.
Omar ridică mirat din sprâncene:
— O cunoşti?

— Se pare că ea şi Lacage au fost implicaţi într-un schimb de focuri de armă acum două zile la Saqqara.

— Ştiu la ce te gândeşti, Khalifa, dar am lucrat cu doctorul Lacage timp de şase ani. Este un om bun.

Khalifa dădu din cap:

— Te cred.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— N-am crezut c-o să apuc vreodată ziua în care să-i dau dreptate unui el-Farouk.

Omar nu zise nimic. Apoi un zâmbet uşor îi lumină chipul. Umerii lui se mai relaxară puţin.

— Poate că n-ar strica să fumez şi eu o ţigară din aia.

Khalifa se aplecă şi-i oferi pachetul:

— Aşadar, mai exact ce s-a întâmplat ieri, Omar?

— Aşa cum ţi-am spus, au venit să-mi ceara ajutorul. Aveau bucata de ipsos într-o cutie. Femeia a zis că i-o cumpărase tatăl ei şi Sayf al-Tha’r o voia. La fel şi Ambasada Britanică.

— Ambasada Britanică?

— Ea spunea că şi cei de la Ambasada Britanică voiau piesa.

Khalifa scoase un pix din haină şi începu să mâzgălească ceva pe o hârtie. Ce naiba se întâmplă aici?

— Altceva? întrebă el.

— Voiau să ştie de unde vine piesa. Le-am spus că este periculos şi că ar trebui s-o lase baltă, dar au insistat. Doctorul Lacage este prietenul meu. Iar dacă un prieten îmi cere ajutorul, nu pot să-l refuz. I-am zis că o să fac nişte investigaţii. Am plecat de acasă pe la patru după-amiază. Când m-am întors, nu i-am mai găsit. Şi de atunci n-au mai apărut.

— Ştii cumva unde s-au dus?

— I-au spus soţiei mele că o să urce în vârf la el-Qurn. Mi-e teamă pentru siguranţa lor, inspectore! Mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Abu Nayar. Şi cu Suleiman al-Rashid.

Khalifa se opri din mâzgălit:

— Suleiman al-Rashid?

— Da, ştiţi doar, să mori aşa, ars.

Khalifa se albi la faţă:

— E mort?

Omar încuviinţă din cap.

— Oh, nu, gemu Khalifa. Oh, Doamne, nu Suleiman!

— Nu ştiaţi?

— Am fost în Cairo.

Omar îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, spuse el. Am crezut că aţi auzit.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Toată lumea ştie ce aţi făcut pentru Suleiman.
Khalifa îşi îngropă faţa în mâini:
— Îţi spun eu ce-am făcut pentru Suleiman. L-am ucis. Asta am făcut pentru el! Dacă nu m-aş fi dus să-l văd zilele trecute... Pe toţi dracii! Cum am putut să fiu atât de tâmpit?
Vocea i se stinse brusc. Undeva afară, pe stradă, cineva începu să bată toba. Urmă o pauză lungă.
— Poate ar trebui să plec, inspectore, spuse Omar încet, ridicându-se în picioare. Nu e corect să vă deranjez într-un astfel de moment dureros.
Se îndreptă spre uşă.
— Piesa, spuse Khalifa.
— Poftim?
— Bucata de zid. Ai văzut-o?
— Da, spuse Omar. Am văzut-o.
— Avea şerpi de-a lungul părţii de jos? Hieroglife?
Omar dădu din cap că da.
— Semnele. Semnele hieroglifice. Îţi aminteşti vreunul?
Omar se gândi o clipă, apoi se apropie de masă, luă pixul lui Khalifa şi începu să deseneze pe o coală de hârtie. Detectivul se uită la ea:
— Eşti sigur că asta ai văzut?
— Cred că da. Ştiţi ce reprezintă?
— *Mer,* spuse Khalifa. Semnul pentru piramidă.
Mai privi în jos pentru câteva secunde lungi şi apoi, după ce împături hârtia, o puse în buzunar:
— Îţi mulţumesc, Omar, zise el. Ştiu cât de greu ţi-a fost să vii azi aici.
— Găsiţi-mi prietenii, inspectore! Asta-i tot ce vă cer. Găsiţi-mi prietenii!
Pentru o clipă, păru că vrea să-i întindă mâna, dar, răzgândindu-se, salută scurt din cap şi părăsi încăperea.

Khalifa îşi petrecu următoarele douăzeci de minute, povestindu-i lui Saryia ce se întâmplase în Cairo şi primind detalii despre moartea lui Suleiman. Apoi, aşa cum i se ceruse, urcă la etaj să-l vadă pe inspectorul-şef.
De obicei, lui Hassani îi plăcea să-l facă să aştepte la uşă, cel puţin câteva minute. Totuşi, astăzi îl primi imediat, în plus, pentru prima dată i se oferi un scaun normal pe care să stea.
— O să vă dau un raport asupra cazului cel mai târziu la prânz, începu el, sperând să preîntâmpine întrebările legate de dosar.
Hassani însă dădu din mână neinteresat:
— Nu-ţi mai face atâtea griji! Am nişte veşti bune, Yusuf.
Se aşeză pe scaun şi-şi îndreptă bărbia înainte, adoptând aceeaşi

poziţie pe care o avea preşedintele Mubarak în fotografia de deasupra lui.

— Sunt încântat să te informez, spuse el afectat, că cererea ta de promovare a fost aprobată. Felicitări!

Zâmbi, deşi ceva din expresia lui sugera că nu e tocmai încântat pe cât încerca să arate.

— Glumiţi! spuse Khalifa.

Zâmbetul păli uşor.

— Eu nu spun niciodată glume. Sunt poliţist.

— Da, domnule. Îmi cer iertare.

Nu ştia ce să zică. Era ultimul lucru la care se aştepta.

— Vreau să-ţi iei liber restul zilei, să te duci acasă, să-ţi anunţi soţia, să sărbătoriţi. Apoi mâine te trimit la o conferinţă în Ismailiya.

— Ismailiya?

— Da, o prostie despre poliţia urbană în secolul douăzeci şi unu. Trei zile va dura, Dumnezeu să te ajute! Astea sunt lucrurile pe care trebuie să le suporţi când urci pe scara ierarhică.

Khalifa nu spuse nimic. Era mulţumit, desigur. În acelaşi timp însă, mai era ceva…

— Şi cazul? Cum rămâne cu el? întrebă.

Din nou acelaşi gest cu mâna din partea lui Hassani, cu acelaşi zâmbet nu prea sincer.

— Nu-ţi face griji despre caz, Yusuf! Poate să mai aştepte câteva zile. Tu du-te la Ismailiya, participă la conferinţă şi, când te întorci, te ocupi de el. Poate să aştepte.

— Dar nu pot să-l las aşa, domnule!

— Relaxează-te! Ai fost promovat! Bucură-te!

— Ştiu, dar…

Hassani începu să râdă. Un râs tare, exagerat, care umplu camera şi acoperi cuvintele lui Khalifa:

— Ce răsturnare de situaţie, nu? Iată-mă pe mine, spunându-i unuia dintre oamenii mei să muncească mai puţin! Sper că nu vei spune nimănui. Mi-ai putea ruina reputaţia!

Khalifa zâmbi, dar nu se dădu bătut:

— Domnule, au fost omorâţi trei oameni. Alţi doi au dispărut. Cazul se leagă sigur de Sayf al-Tha’r şi, probabil şi de Ambasada Britanică. Nu pot să las totul aşa cum e.

Hassani continua să chicotească. În ochii lui însă, Khalifa observă un început de enervare. O enervare care risca să se transforme în mânie.

— Nu vrei promovarea asta? întrebă el.

— Domnule?

— Mi se pare că nu eşti prea fericit. Ca să nu mai spun că nu prea pari nici *recunoscător.*

Accentuă ultimele cuvinte, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că detectivul le-a auzit bine.

— Sunt recunoscător, domnule! Dar vieţile oamenilor sunt în pericol. Nu pot să dispar aşa, pur şi simplu, la Ismailiya pentru trei zile.

Hassani dădu din cap:

— Crezi că noi nu ne putem descurca aici singuri, fără tine, aşa e?

— Nu, domnule. Eu doar am…

— Crezi că poliţia nu va fi în stare să-şi facă datoria în absenţa ta?

— Domnule…

— Crezi că tu eşti singurul interesat de lege şi de ordine, de bine şi de rău?

Ridică tonul din ce în ce mai tare. O venă îi pulsa la gât:

— Păi, hai să-ţi spun eu cum stă treaba, Khalifa! Mi-am petrecut întreaga viaţă, spetindu-mă pentru binele acestei ţări şi n-am de gând să stau aici şi să ascult cum un rahat ca tine sugerează că ar fi singurul căruia îi pasă.

Respira greu:

— Acum ai primit ceea ce ţi-ai dorit. Ţi-ai obţinut nenorocita ta de promovare. Şi mâine, dacă ştii ce e bine pentru tine, te duci la Ismailiya. Şi cu asta am încheiat.

Împinse scaunul în spate, se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră, unde rămase cu spatele la Khalifa, trosnindu-şi degetele. Khalifa îşi aprinse o ţigară, fără să se mai deranjeze să-i ceară permisiunea.

— Cine v-a impus asta, domnule? întrebă el încet.

Hassani nu răspunse.

— Asta se ascunde în spatele promovării, corect? Cineva v-a obligat. Cineva vrea să-mi luaţi cazul.

Hassani păstră tăcerea în continuare.

— Este un troc. Eu primesc slujba nouă şi, în schimb, uit tot ce e legat de investigaţii. Aşa stă treaba, nu?

Degetele lui Hassani pocneau atât de tare, încât păreau că se vor frânge dintr-o clipă în alta. Se răsuci încet cu faţa spre el.

— Nu-mi place de tine, Khalifa, mormăi el. Niciodată nu mi-ai plăcut şi niciodată n-o să te plac. Eşti arogant, nesupus, o belea la casa omului.

Făcu un pas înainte, cu fălcile încleştate, ca un luptător care păşeşte în ring:

— Dar eşti cel mai bun detectiv pe care-l are poliţia. Să nu-ţi imaginezi că nu sunt conştient de asta. Şi, deşi nu-ţi vine să crezi, nu ţi-am dorit niciodată răul. Aşa că ascultă-mă cu atenţie: acceptă promovarea, du-te la Ismailiya şi uită de caz! Crede-mă, dacă nu procedezi astfel, nu mai pot să fac nimic ca să te protejez.

Se uită în ochii lui Khalifa pentru un moment, apoi se întoarse din nou cu faţa la fereastră.

— Şi închide uşa după tine, mai spuse el.

31

DEŞERTUL VESTIC

Primul lucru care o izbi pe Tara fu căldura. Avea senzaţia că se ridica la suprafaţă din adâncurile unui lac rece şi, cu fiecare metru parcurs, apa din jurul ei devenea din ce în ce mai fierbinte, până când, în cele din urmă, pătrunse într-un infern ce clocotea. Era sigură că, dacă va rămâne acolo sus, va arde de vie, aşa că încercă să înoate înapoi, dar fără rezultat, aşa că, după ce se mai zbătu o vreme, renunţă, rostogolindu-se pe spate, plutind resemnată sub dogoarea flăcărilor. Deschise ochii larg.

Stătea întinsă într-un cort. Lângă ea se afla Daniel, care o privea. Întinse mâna şi o mângâie pe păr.

— Bine ai venit înapoi, spuse el.

O durea capul şi-şi simţea gura uscată şi coclită, ca şi cum ar fi fost plină cu hârtie. Stătu nemişcată o vreme, apoi se chinui să se ridice în şezut. La doi metri în faţa cortului stătea un bărbat cu o armă în poală.

— Unde suntem? îngăimă ea.

— În mijlocul deşertului vestic, răspunse Daniel. În Marele Ocean de Nisip. Presupun că undeva, pe la jumătatea drumului dintre Siwa şi al-Farafra.

Se chinuia să respire, atât era de cald. Aerul îi ardea gâtul şi gura, ca şi cum ar fi băut lavă fierbinte. Nu putea să vadă prea multe prin uşa cortului, doar nişte dune înalte de nisip care se ridicau în faţa ei. De undeva, din apropiere, răzbătea sunetul ritmic al generatoarelor. Îi era îngrozitor de sete:

— Ce ora e?

El se uită la ceas:

— Unsprezece.

— Am fost în portbagajul unei maşini, spuse ea, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Apoi într-un elicopter.

— Eu nu-mi aduc aminte nimic de pe parcursul călătoriei, zise Daniel, ridicând din umeri. Doar mormântul.

Ridică mâna încet şi-şi atinse capul. Sângele pe care-l văzuse pe faţa lui şi pe gât fusese şters, asta în cazul în care nu cumva visase totul. Îşi mişcă mâna peste podeaua aspră şi strânse degetele.

— Îmi pare atât de rău, Daniel, spuse ea. N-ar fi trebuit să te bag niciodată în chestia asta.

— Eu singur m-am băgat. Nu e vina ta, adăugă el, zâmbind.

— Ar fi trebuit să las piesa la Saqqara, aşa cum mi-ai zis tu.

Se aplecă în faţă şi o sărută pe frunte:

— Poate. Dar gândeşte-te la toată distracţia pe care am fi pierdut-o. Niciodată n-am trăit astfel de emoţii, atunci când săpam.

Îşi trecu mâinile prin păr:

— Dar aşa, măcar o să fim şi noi pe-aici când vor face cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Trebuie să recunosc că merită un mic cucui în cap.

Ştia că încearcă să o mai înveselească, aşa că făcu tot posibilul să-i răspundă pe măsură. Adevărul era însă că se simţea rău şi era înfricoşată şi disperată. Era conştientă că Daniel, în ciuda glumelor sale, se simţea la fel. Se vedea asta în ochii lui şi în umerii căzuţi.

— O să ne omoare, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Există ceva şanse ca o dată ce vor găsi armata…

Tara se uită în ochii lui:

— O să ne omoare, nu-i aşa?

Daniel tăcu un moment, apoi îşi coborî privirea în podea.

— Da, spuse el. Probabil că da.

Se lăsă o tăcere de moarte. Daniel se aşeză pe vine, trecându-şi braţele în jurul picioarelor şi-şi odihni bărbia pe genunchi. Tara se ridică în capul oaselor şi se întinse din toate încheieturile. Capul îi plesnea de durere. Paznicul continua să-i privească inexpresiv. Nu făcea nici un efort să îndrepte arma spre ei şi o clipă îi trecu prin cap ideea nebunească de a-l ataca. Dar imediat renunţă la gândul prostesc. Chiar dacă ar fi ieşit imediat din cort, unde s-ar fi dus? Se aflau în mijlocul deşertului. Paznicul era pus acolo doar de faţadă. Adevăraţii gardieni erau nisipul şi căldura. Îi veni să plângă, dar avea ochii prea uscaţi pentru lacrimi.

— Mi-e sete, murmură ea.

Daniel îşi ridică privirea şi se adresă bărbatului:

— *Ehna aatzanin. Aazin mayya.*

Paznicul îi fixă un moment, apoi, fără să-şi ia ochii de la ei, strigă spre cineva de afară. Câteva minute mai târziu, în cort intră un bărbat cu un vas de pământ, pe care i-l dădu Tarei. Îl ridică la buze şi bău. Apa era caldă şi avea un gust sălciu, dar o sorbi lacomă, terminând jumătate din cantitate, după care îi întinse vasul lui Daniel. Un elicopter trecu pe deasupra lor, făcând materialul cortului să tremure şi să se umfle.

Dimineaţa era pe sfârşite. Căldura deveni şi mai intensă, uscând sudoarea de pe gâtul şi faţa Tarei imediat ce aceasta se forma. Daniel moţăi o vreme, cu capul în poala ei. Pe deasupra trecură şi alte elicoptere.

După o oră paznicul se schimbă şi li se aduse mâncare legume crude, brânză, bucăţi de lipie, acră, uscată şi greu de înghiţit. Încercă să se forţeze să mănânce, dar nu avea poftă. Nici Daniel nu se simţea

în stare să mănânce, aşa că mare parte din alimente rămaseră neatinse. Noul paznic era la fel de tăcut ca şi predecesorul lui.

Probabil că adormise pentru că, atunci când se trezi din nou, mâncarea dispăruse şi apăruse din nou primul paznic. Îi prinse privirea, încercând să stabilească un soi de legătură cu el. El continuă să se uite fix la ea, cu o expresie rece şi neînduplecată şi, după o vreme, Tara lăsă ochii în jos.

— N-are nici un sens să încerci să comunici, spuse Daniel. Din punctul lor de vedere, nu suntem decât nişte animale. Şi chiar mai rău. Suntem *Kufr.* Păgâni.

Tara se aşeză din nou, cu spatele la paznic şi închise ochii. Încerca să se gândească la apartamentul ei, la Grădina Zoologică, la Jenny, la după-amiezile geroase de decembrie din Parcul Brockwell. Orice, numai să evite prezentul. Imaginile însă dispăreau la fel de repede pe cât apăreau. Iar din spatele lor se insinua mereu chipul lui Dravic, uitându-se la ea cu rânjetul acela scârbos. Se foi, se răsuci, după care se ridică din nou şi-şi îngropă faţa în mâini, disperată.

În cele din urmă, când soarele era la zenit şi aerul din cort devenise atât de fierbinte, încât de-abia mai suporta, prelata de la intrare se ridică şi cineva îşi băgă capul înăuntru. După ce vorbi cu paznicul, acesta se ridică în picioare şi, îndreptând arma spre ei, le făcu semn să iasă. Se uitară unul la altul, apoi se ridicară la rândul lor şi ieşiră afară, unde soarele orbitor îi obliga să clipească des. Cortul lor făcea parte dintr-o tabără mult mai mare, instalată chiar în mijlocul văii, între dunele înalte, cea din stânga înclinându-se abrupt în sus, cealaltă, din dreapta, ondulându-se mai blând. Peste tot erau împrăştiate grămezi de canistre cu benzină, frânghii, baloţi de paie şi lăzi mari de lemn. Un elicopter survola la mică înălţime, cu o plasă mare agăţată de el conţinând lăzi şi canistre. Ateriză chiar în vale, pe o fâşie netedă de nisip şi vreo zece bărbaţi îmbrăcaţi în negru începură să roiască în jurul lui, descărcând echipamentul.

Tara nu prea le acorda atenţie, pentru că privirea nu îi fu atrasă nici de elicopter, nici de tabără, ci mai degrabă de o stâncă mare, sub formă de piramidă, care se înălţa exact în faţa ei. Nu vedea prea bine din cauza şirului de corturi şi a grămezilor de lăzi, dar chiar şi-aşa realiză cât de uriaşă era. Avea ceva uşor ameninţător aşa cum stătea acolo, în mijlocul deşertului, neagră şi solidă, crescută din nisipuri. Simţi cum o trece un fior pe şira spinării. Oamenii, observă ea, făceau tot posibilul să nu privească în direcţia aceea.

Traversară tabăra, cu un paznic în faţa lor şi alţi doi în spate şi urcară pe o movilă abruptă de nisip, unde Dravic stătea sub o umbrelă, cu o pălărie de pai pe cap.

— Sper că aţi dormit bine amândoi, mustăci el amuzat, în timp ce urcau spre el.

— Să te ia dracu’, se răsti Daniel.

De pe vârful movilei aveau o perspectivă clară asupra văii, care se curba lin spre nord, ca o albie printre valurile de nisip. Stânca imensă se ridica chiar în faţa lor, perfect vizibilă acum, erupând din marginea dunei din stânga, semănând cu vârful unui ac ce iese printr-un material fin şi galben. La poalele ei, părând nişte pitici, mişunau o mulţime de oameni care mânuiau lopeţi şi *touria.* Chiar de la baza ei porneau cinci tuburi lungi, ce se întindeau ca nişte şerpi şi dispăreau după vârful dunei. Zgomotul scos de generatoare devenise şi mai puternic acum, umplând aerul cu loviturile lor ritmice, ca bătăile a mii de aripi.

— M-am gândit că v-ar plăcea să vedeţi şi voi, spuse Dravic. La urma urmei, nu mai aveţi nici o şansă să povestiţi şi altora.

Scoase din nou chicotitul acela insinuant, din gât. Tara simţea cum o priveşte, cu ochi lascivi care îi cercetau trupul. Se cutremură de scârbă şi se dădu un pas înapoi, trecând în spatele lui Daniel. Dravic mormăi ceva şi se întoarse cu faţa spre vale. Îşi scoase un trabuc din buzunarul cămăşii şi-l îndesă în gură.

— Locul a fost mai uşor de găsit decât ne-am aşteptat, se lăudă el. M-am temut că indicaţiile din mormânt erau doar nişte simple estimări, aşa cum se întâmplă adesea în textele antice, dar prietenul nostru, Dymmachos, a nimerit locul cu o diferenţă de cinci kilometri. O aproximare remarcabilă, având în vedere că nu dispunea de nici un fel de tehnologie modernă după care să se ghideze.

Ridică bricheta şi aprinse trabucul, pufăind încet, buzele lui scoţând un fel de pocnet în timp ce trăgea din el.

— Am pornit în recunoaştere dimineaţa la prima ora, continuă el şi am localizat aşezarea în mai puţin de o oră. După toate complicaţiile din ultimele patru zile, a fost chiar puţin dezamăgitor. Mă aşteptam la mai multe emoţii.

Undeva, în dreapta lor, două motociclete de teren porniră în forţă în sus, pe flancul dunei, cu motoarele vuind. Roţile lor lăsau o urmă adâncă în nisip, ce arăta ca un fermoar deschis.

— După cum se vede, totul a mers strună, spuse Dravic, zâmbind cu toată gura, necăjindu-i cu succesul lui. Chiar perfect, aş putea zice. Am adus suficient echipament: combustibil pentru generatoare, lăzi, paie ca să protejăm obiectele găsite. Mai vin şi altele cu o caravană de cămile. Am descoperit deja câteva inscripţii chiar pe stâncă, aşa că ştim că armata trebuie să fie undeva, prin apropiere. Tot ce trebuie să facem acum – se opri, trăgând lacom din trabuc – este s-o găsim. Chestie care se va întâmpla în câteva ore.

— S-ar putea să nu fie aşa de uşor, spuse Daniel, înfruntându-l. Dunele astea îşi schimbă forma în permanenţă. Dumnezeu ştie la ce nivel se găsea suprafaţa deşertului acum două mii cinci sute de ani.

Armata ar putea fi la cincizeci de metri dedesubt. Sau şi mai mult. Ai putea săpa săptămâni întregi fără să găseşti nimic.

Dravic ridică din umeri:

— Cu metodele tradiţionale, poate. Din fericire, avem la dispoziţia noastră echipament de ultimă oră.

Le arătă cele cinci tuburi şerpuitoare de la baza formaţiunii stâncoase. La fiecare dintre ele, observă Tara, doi bărbaţi stăteau de-o parte şi de alta a capătului deschis. Ţineau strâns un fel de mânere şi mişcau într-o parte şi-n alta tubul peste nisip, care era înghiţit de gura de plastic.

— Aspiratoare de nisip, explică Dravic. Se pare că fac furori în Golf. Le folosesc ca să cureţe nisipul de pe pistele de la aeroport, de la ţevile de petrol, chestii din astea. Funcţionează exact pe acelaşi principiu ca un aspirator normal. Nisipul este tras înăuntru, trece prin tub şi este depozitat la o distanţă rezonabilă, în cazul nostru pe partea cealaltă a dunei. Mi s-a spus că fiecare dintre ele poate să aspire cam o sută de tone pe oră. Aşa că vom găsi armata mai curând decât crezi tu.

— O să se afle, spuse Daniel. Nu poţi să păstrezi în secret pentru multă vreme o astfel de operaţiune uriaşă.

Dravic izbucni în râs, trasând cu mâna prin aer un arc mare de cerc:

— Cine-o să ne vadă? Suntem în mijlocul deşertului, pentru Dumnezeu! Aşezarea cea mai apropiată se află la o sută douăzeci de kilometri distanţă, nu există zboruri comerciale care să treacă pe deasupra. Visezi cai verzi pe pereţi, Lacage!

Îi suflă fumul exact în faţă şi râse şi mai tare:

— Ce dilemă pentru tine! Pe de-o parte îţi doreşti să nu reuşesc ce mi-am propus, iar pe de altă parte, arheologul din tine vrea cu disperare să am succes.

— Nu dau doi lei pe armata ta, strigă Daniel.

— Minţi, Lacage! Minţi cu neruşinare. Eşti la fel de nerăbdător ca şi mine să vezi ce e acolo jos. Suntem amândoi la fel.

— Nu te flata singur.

— Oh, ba da, Lacage, suntem la fel! Amândoi trăim în trecut. Simţim o nevoie irezistibilă de a săpa. Nu ne mulţumim doar să ştim că undeva aici, în deşert, este îngropată o armată. Trebuie s-o găsim. Trebuie s-o vedem. Trebuie să ne-o însuşim. Pentru amândoi este intolerabil ca istoria să ne ascundă diverse lucruri. Oh, te înţeleg, Lacage! Mai bine decât te înţelegi tu. Îţi pasă mai mult de ce este acolo jos decât de propria viaţă. Decât de viaţa micuţei tale prietene.

— Mănânci căcat! se răsti Daniel. Căcat!

— Oare? chicoti Dravic. Eu cred că nu. I-aş putea tăia gâtul chiar aici în faţa ta şi o parte din tine tot şi-ar dori să reuşesc. Este o dependenţă, Lacage! O dependenţă de neînvins. Şi amândoi suferim

din cauza ei.

Daniel îl privea fix şi, pentru o clipă, Tara avu senzaţia că vorbele lui Dravic atinseseră ceva profund din el. În ochii lui se vedea confuzie şi dezgust, ca şi cum i se revelase o parte din el de care ar fi preferat să nu fie conştient. Scutură din cap şi-şi băgă mâinile în buzunar, sfidător:

— Să te fut, Dravic.

Uriaşul zâmbi:

— Te asigur că, dacă e cineva care să se fută pe aici prin zonă, atunci eu sunt acela.

Se lăsa uşor pe spate şi o privi pe Tara, apoi le făcu un semn paznicilor. Aceştia îşi ridicară armele şi îi împinseră de la spate în jos, spre tabără.

— Nici prin cap să nu vă treacă să încercaţi să scăpaţi! strigă Dravic după ei. Dacă nu vă dă gata căldura, nisipurile mişcătoare oricum o să-şi facă datoria. Sunt peste tot. De fapt, cred că aşa o să vă şi omor. E mult mai interesant decât un glonţ în cap.

Rânji şi se răsuci spre locul excavaţiilor. Dedesubt, oamenii începură să cânte.

32

LUXOR, COLINELE TEBANE

Exista un loc unde Khalifa obişnuia să meargă atunci când voia să mediteze, sus, pe Colinele Tebane, la umbra vârfului Qum, aşa că hotărî să se ducă acolo.

Îl descoperise cu ani în urmă, când sosise prima dată la Luxor – un locaş natural în stâncă, tăiat într-o costişă joasă, chiar la jumătatea muntelui, de unde te puteai bucura de priveliştea spectaculoasă a Văii Regilor. Stătea acolo ore întregi, singur şi liniştit şi, oricât de confuz s-ar fi simţit în momentele acelea, oricât de disperat, fără speranţă sau distrus, mintea lui se limpezea acolo, iar starea de spirit i se modifica radical. „Locul de meditaţie”, aşa îi zicea el. Nu exista nici un alt loc în lume, unde să se simtă mai aproape de sufletul lui şi de Allah.

Când ajunse sus, soarele trecuse de zenit. Se aşeză şi se sprijini cu spatele de piatra răcoroasă de calcar, privind dealurile învăluite în razele astrului solar. În depărtare se zăreau oamenii mişunând prin vale, mici ca nişte furnici. Îşi aprinse o ţigară.

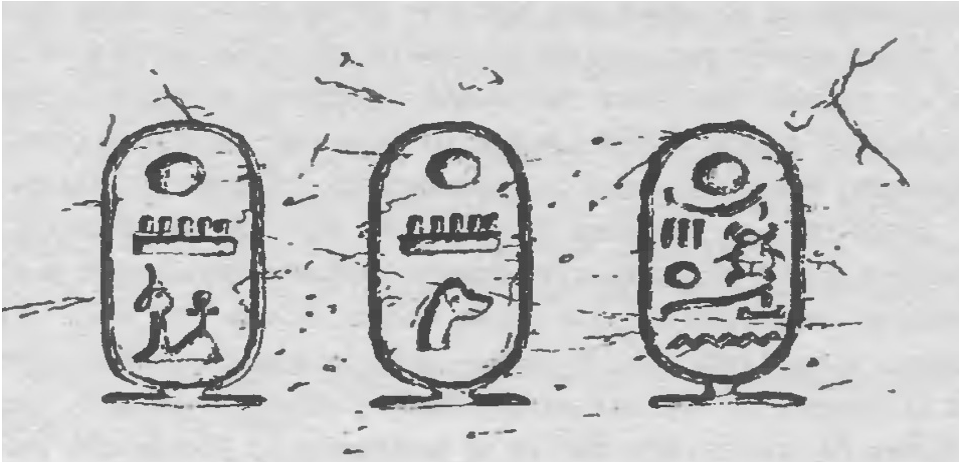
Întâlnirea cu Hassani îl zguduise. Rău de tot. Reacţia lui imediată a fost, desigur, să respingă oferta de promovare şi să-şi continue investigaţiile. La urma urmei, era în joc viaţa a doi oameni – dacă mai erau în viaţă – şi nu le putea întoarce spatele, pur şi simplu. Şi nici nu putea uita ce păţiseră Suleiman, Nayar şi Iqbar. Şi, într-un fel, nici ce se petrecuse cu fratele său, Ali.

Însă, în ciuda acestor motivaţii serioase, începuse să aibă dubii. Nu voia, dar aşa se întâmplase. Nu juca într-un film, unde se garantează că totul se va termina cu bine. De data asta era pura realitate şi, deşi se dispreţuia pentru asta, îi era frică.

Să te ridici împotriva lui Sayf al-Tha’r era suficient de periculos. În plus, acum se părea că se pricopsise cu duşmani chiar din propria tabără. Dumnezeu ştie cine şi de ce, dar erau foarte puternici. Suficient de puternici ca să-l sperie pe Hassani, lucru deloc uşor.

„Nu pot să mai fac nimic să te protejez”, îi spusese şeful. Şi nu vorbise doar despre cariera lui Khalifa. Se referise şi la viaţa lui şi, poate, chiar la viaţa familiei lui. Era corect să îi pună în pericol pe cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume? Nu le datora nimic nici lui Nayar, nici lui Iqbar sau Suleiman şi nici cuplului de englezi. Dar lui Ali? Ei bine, asta o să-l chinuie toată viaţa, dar oare merita? Poate era mai bine să renunţe la caz. Să accepte promovarea şi să plece la Ismailiya. Sigur, se va urî după aceea. Dar, cel puţin, va fi în viaţă şi cei dragi lui la fel. Aruncă ţigara şi privi în sus la nişte hieroglife

zgâriate chiar lângă locul unde stătea. Erau trei cartuşe – unul pentru Horemheb, unul pentru Ramses I şi unul pentru Seti I.

Dedesubt se afla o altă inscripţie scurtă, făcută de cineva care îşi spunea „Scribul lui Amun, fiul lui Ipu”. Probabil, vreunul dintre meşteşugarii necropolei antice, care stătuse în acelaşi loc cu mai bine de trei mii de ani în urmă, bucurându-se de aceeaşi privelişte ca şi Khalifa şi ascultând aceeaşi tăcere şi simţind poate aceleaşi lucruri. Întinse mâna şi atinse zidul.

— Ce să fac? oftă el, plimbându-şi degetele peste imaginile incrustate. Cum e corect să procedez? Spune-mi tu, fiu al lui Ipu! Dă-mi un semn! Pentru că sunt sigur că…

Îl întrerupse un zgomot de pietre rostogolite. Se întoarse şi privi în sus. Un bărbat murdar, zdrenţăros, se uita în jos spre el de pe un platou aflat la vreo cinci metri deasupra.

— Scuze, scuze, iartă-mă Allah ai milă! bolborosi bărbatul în arabă, lovindu-se cu palmele peste cap. Prost, tâmpit, nebun, comerţ în loc greşit.

Îşi legă *djellaba* în jurul taliei şi îi făcu un nod, apoi, bălăngănindu-şi picioarele slăbănoage peste marginea platoului, coborî pe zidul crăpat al stâncii.

— Tu vorbeşti cu fantomele! rosti el. Şi eu fac la fel. Colinele sunt pline de fantome! Mii de fantome. Milioane de fantome. Unele bune, altele rele. Unele sunt teribile! Am văzut!

Ajunsese jos acum şi se grăbi să se ghemuiască la picioarele lui Khalifa:

— Eu trăiesc cu fantomele. Le cunosc. Sunt peste tot.

Arătă cu degetul deasupra capului lui Khalifa:

— Aici e una. Iar acolo e alta. Şi aici şi aici şi aici. Salut, fantomelor!

Le făcu cu mâna.

— Mă cunosc. Le e foame. Şi mie mi-e foame. La toţi ne este foame. Foame rău.

Scotoci prin faldurile robei şi scoase un pachet învelit în hârtie mototolită.

— Vrei scarabeu? întrebă el. Cea mai bună calitate.

Khalifa dădu din cap că nu:

— Nu astăzi, prietene!

— Uite, uite, cea mai bună, nu există mai bună în Egipt. Doar uită-te! Te rog!

— Nu astăzi, repetă Khalifa.

Bărbatul privi împrejur şi se trase mai aproape de el, coborându-şi vocea:

— Îţi plac antichităţile? Am antichităţi. Foarte bune.

— Sunt poliţist, spuse Khalifa. Ai grijă ce spui!

Zâmbetul bărbatului păli.

— Antichităţi false, spuse el grăbit. Nu reale. False, false. Eu le fac. Eu le fac false. Ha, ha, ha!

Khalifa clătină din cap şi îşi aprinse o ţigară. Bărbatul îl privi fix, ca un câine care aşteaptă o bucăţică de carne.

Făcându-i-se brusc milă de el, Khalifa îi aruncă pachetul de Cleopatra.

— Ia-le tu, spuse el şi lasă-mă în pace. Bine? Vreau să fiu singur.

Bărbatul luă ţigările.

— Mulţumesc, spuse el. Atât de amabil. Fantomele te plac. Ele zic să-ţi povestesc. Ele te plac foarte mult.

Îşi duse mâna la ureche ca şi când ar fi ascultat:

— Ele spun că, dacă ai vreodată probleme, să vii aici sus şi să vorbeşti cu ele, pentru că-ţi vor da multe răspunsuri bune. Fantomele te vor proteja.

Îndesă ţigările într-un buzunar al robei şi se ridică în picioare.

— Vrei ghid? întrebă el.

— Vreau să fiu lăsat în pace, spuse Khalifa.

Bărbatul dădu din umeri şi, suflându-şi nasul în gulerul *djellab-ei,* porni pe cărarea de la baza stâncii, ignorând pietrele ascuţite de sub picioarele goale.

— Vrei să vezi Valea Regilor? strigă el peste umăr. Hatsepsut, templul nobililor? Ştiu toate locurile de pe-aici. Foarte ieftin.

— Altădată, strigă şi Khalifa în urma lui. Nu astăzi.

— Îţi arăt locuri pe care nimeni altcineva nu le vede. Locuri foarte bune. Locuri speciale.

Khalifa scutură din cap şi, întorcând capul, se uită spre colinele goale. Nebunul îşi continuă drumul şi ajunse într-un loc în care poteca se curba şi dispărea în spatele unui povârniş înalt.

— Te duc la locuri secrete! striga el.

Khalifa îl ignoră.

— Un mormânt nou pe care nimeni nu-l ştie! Foarte bun!

Dispăru imediat după aceea. Urmă o pauză scurtă şi brusc, ca şi când cineva l-ar fi împins din spate, Khalifa sări în picioare.

— Aşteaptă! strigă el, cu vocea amplificată de ecoul dintre stânci. Aşteaptă!

O luă pe potecă şi alergă după bărbat, care, auzindu-i chemarea, făcuse un pas înapoi, ivindu-se de după stâncă.

— Un mormânt nou pe care nimeni nu-l ştie, repetă Khalifa, apropiindu-se de el. Ai spus un mormânt nou pe care nimeni nu-l ştie.

Bărbatul îşi lovi palmele.

— Eu l-am descoperit! strigă el. Secret mare. Fantomele mi l-au arătat. Vrei să-l vezi?

— Da, spuse Khalifa cu pulsul mărit. Vreau să-l văd. Vreau foarte mult să-l văd. Du-mă acolo!

Îl luă pe bărbat pe după umeri şi porniră amândoi spre coline.

La început, Khalifa nu fu foarte sigur că mormântul nebunului este acelaşi cu cel descoperit de Nayar. Aşa cum subliniase şi al-Masri, colinele astea erau pline de grote vechi. Era foarte posibil ca ghidul lui să fi dat peste unul complet diferit, unul care nu avea nici o legătură cu acela căutat de el.

Apoi, după multă tocmeală, îl convinse pe bărbat să-i arate antichităţile de care vorbise şi dubiile sale se risipiră. Erau trei *shabti-i,* identice cu acelea din magazinul lui Iqbar şi un vas de teracotă cu chipul lui Bes pe el, similar cu acela din ascunzătoarea lui Iqbar. Era foarte clar că proveneau din acelaşi loc. Îi dădu artefactele înapoi şi întinse mâna după ţigări, dar când băgă mâna în buzunar îşi dădu seama că le dăruise ceva mai devreme.

— Îmi dai şi mie o ţigară, te rog? spuse el.

— Nu! răspunse bărbatul. Sunt ale mele!

Le luă cam o oră ca să ajungă în vârful defileului şi alte treizeci de minute să ajungă la intrarea în mormânt. Ultima parte a coborârii, când trebuiră să parcurgă cei şase metri de stâncă de deasupra mormântului, fusese extrem de dificilă pentru Khalifa, căruia nu-i plăcuseră niciodată înălţimile. Nebunul se strecura fără nici un fel de probleme. Khalifa, pe de altă parte, avu nevoie de cinci minute doar ca să-şi ia inima-n dinţi şi să pornească şi când, în sfârşit, se hotărî, se mişcă centimetru cu centimetru până jos.

— Allah, protejează-mă, murmura el, lipindu-şi faţa de roca solidă. Allah, ai milă de mine!

— Haide, haide, haide!

Nebunul râdea şi sărea de colo-colo dedesubt:

— Aici e mormântul, ce mai aştepţi, am crezut că vrei să-l vezi.

Detectivul atinse şi el fundul într-un final şi, trecând de intrare, se sprijini de peretele coridorului, de-abia trăgându-şi răsuflarea.

— Dă-mi o ţigară, zise el. Şi fără comentarii ori te arestez pentru deţinere de antichităţi furate.

Pachetul fu oferit cu repeziciune şi Khalifa scoase o ţigară, pe care o aprinse, după care închise ochii şi inhală adânc. După câteva fumuri, începu să se relaxeze. Deschise ochii din nou.

O rază subţire de soare se insinua prin intrarea mormântului, suficientă pentru a lumina coridorul şi intrarea întunecată a camerei funerare.

— Cum l-ai găsit? întrebă Khalifa, uitându-se în jur.

— Fantomele mi-au arătat, răspunse nebunul. Şapte zile, zece zile. Nu mai mult. Mi-au spus să cobor aici. Ele spuneau că e ceva special. Aşa că am venit aici şi uite, mormânt frumos, secret, foarte special.

Se întoarse spre intrare şi-i arătă deschizătura prin care urcaseră:

— Vezi, aici, când am venit prima dată era un zid, un zid mare, care acoperea uşa ca să nu vezi ce e înăuntru. Dar eu l-am dărâmat şi am intrat, aşa cum mi-au spus fantomele, întuneric mare înăuntru, foarte secret, se ducea în jos, în jos, jos. Sunt speriat, tremur de frică, dar mă duc jos pentru că vreau să văd, ca şi cum m-ar trage cineva.

Rostea cuvintele din ce în ce mai tare. Începu să meargă pe coridor. Khalifa îl urmă.

— O cameră, spuse el, arătând în faţă. Întuneric, beznă ca noaptea. Aprind chibrit. Multe lucruri înăuntru. Sute de lucruri. Lucruri minunate, lucruri teribile. Foarte magic. Casa fantomelor.

Stăteau chiar în pragul camerei funerare acum. Pe măsură ce Khalifa se obişnui cu semiîntunericul dinăuntru, reuşi să zărească imagini şi culori vagi chiar pe peretele opus.

— Comori, comori, atât de multe comori, bolborosi bărbatul. Am stat aici o noapte. Am dormit aici cu comorile, ca un rege! Am avut multe vise, multe lucruri ciudate mi-au venit în cap, cum că eu zburam pe deasupra lumii şi vedeam totul, chiar şi ce gândeau oamenii.

Sări în cameră.

— Mai târziu, i-am spus şi prietenului meu.

— Prietenul tău? întrebă Khalifa.

— Uneori vine sus pe coline, când e beat, stăm de vorbă, îmi dă ţigări. Are o imagine. Aici.

Arătă cu degetul spre încheietura de la mâna stângă. Exact în locul în care Nayar avea tatuajul cu scarabeul. Detectivul începea să înţeleagă.

— I-am spus prietenului meu ce-mi arătaseră fantomele. El a spus: „Du-mă!” – aşa că l-am dus. El a râs foarte tare. Şi a zis: „Tu şi cu mine vom deveni foarte bogaţi! Noi doi vom trăi ca nişte regi!” Dar

trebuie să-l las pe el să se ocupe. El va lua lucrurile să le arate unor oameni speciali. El o să-mi cumpere un televizor. Nu trebuie să mai vin aici, a mai zis el. Nu trebuie să spun nimic. Aşa că am aşteptat şi aşteptat şi aşteptat. Dar nu s-a mai întors. Apoi au venit ceilalţi noaptea. Iar eu sunt singur. Şi fără televizor. Şi mi-e foame. Şi numai fantomele sunt prietenele mele.

Continuă să se văicărească şi să se smiorcăie cât e de oropsit, plimbându-şi mâna de-a lungul pereţilor. Khalifa sări şi el înăuntru, observând că porţiunea de zid din stânga intrării fusese distrusă. Se ghemui lângă grămada de ipsos spart de pe podea, clătinând din cap, uluit la vederea unui astfel de vandalism absurd.

Vedea acum cu claritate şirul evenimentelor.

Bărbatul acesta dăduse peste mormânt. Îi spusese lui Nayar, Nayar îşi însuşise câteva obiecte, inclusiv o bucată din zidul care zăcea acum în ruine la picioarele lui. Sayf al-Tha'r prinsese de veste. Nayar fusese ucis. Iar restul îl ştia deja.

Se ridică şi începu să studieze cariera. Ochii lui se obişnuiseră acum cu lumina dinăuntru şi mare parte din decoraţiuni erau vizibile, deşi părţile laterale ale camerei rămâneau în continuare pierdute în penumbră, ca şi cum ar fi fost acoperite de perdele negre. Bărbatul se aşeză pe jos, uitându-se la Khalifa cu ochi melancolici şi mormăind cuvinte fără înţeles.

— Ai mai fost aici, întrebă Khalifa, de când l-au descoperit?

Bărbatul scutură din cap:

— Dar am văzut. Am stat ascuns printre stânci, liniştit, ca şi cum aş fi fost una cu stânca. Ei au venit noaptea, în fiecare noapte, ca şacalii. Au luat lucruri din mormânt, într-o noapte, în a doua noapte, în a treia noapte, în fiecare noapte şi mai multe lucruri.

— Şi noaptea trecută?

— Noaptea trecută au venit. Apoi au plecat. Apoi au venit ceilalţi.

— Ceilalţi?

— O femeie şi un bărbat. Albi. Îi mai văzusem şi înainte. Au intrat în mormânt. Sunt mâncaţi.

— Ucişi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Ucişi? repetă Khalifa.

— Cine ştie? Nu i-am văzut cu fantomele. Poate trăiesc. Bărbatul pe care l-am văzut...

— Ce?

Nu mai spuse nimic şi începu să deseneze cu degetul prin praf nişte modele.

Khalifa se întoarse din nou la pereţi. Făcu încet înconjurul camerei, folosindu-şi bricheta pentru a lumina decoraţiile, acolo unde era prea întuneric ca să se vadă ceva. Petrecu vreme îndelungată în faţa

tripticului care îl interesase atât de mult pe Daniel, cercetând cu atenţie fiecare dintre cele trei secţiuni, apoi trecu mai departe. Se uită în interiorul nişei canopice, la imaginea celor doi persani, a grecului aşezat în faţa mesei cu fructe, a lui Anubis care cântărea inima decedatului. Examina fiecare centimetru de perete cu ajutorul brichetei până când gazul acesteia se termină şi se cufundă din nou în întuneric. Băgă bricheta în buzunar şi se îndreptă spre raza de lumină ce se strecura de afară.

— E perfect, spuse el încet. Absolut perfect.

Bărbatul îşi ridică privirea spre el.

— A fost nisip, murmură el. Nisip, oameni, o armată, toţi s-au înecat.

— Ştiu, spuse Khalifa, punându-i mâna pe umăr. Şi acum trebuie să aflu unde.

Casa Chicago, sediul Misiunii Arheologice din cadrul Universităţii din Chicago, era aşezată în mijlocul a trei acri de grădini bogate pe Comiche el-Nil, chiar între templele Luxor şi Karnak. O clădire în stilul caselor de pe plantaţiile americane, dominată de coloane arcuite şi înconjurată de curţi şi de alei nenumărate, locul devenea timp de şase luni pe an căminul multor egiptologi, artişti, studenţi şi restauratori. Aceştia lucrau fie la proiectele lor particulare, fie în cadrul templului Medinet Habu, ale cărui reliefuri şi inscripţii erau înregistrate cu sârguinţă de Misiunea din Chicago de mai bine de trei sferturi de secol.

Era după-amiază când sosi Khalifa în faţa porţilor principale şi-şi prezentă legitimaţia gardienilor înarmaţi. Unul dintre ei sună în interior şi trei minute mai târziu o tânără americană veni să-l întâmpine. El îi explică motivul vizitei sale, după care porniră spre complex.

— Profesorul az-Zahir este un drăguţ, spuse fata în timp ce treceau prin grădini. Vine aici în fiecare an. Îi place să folosească biblioteca. A devenit o parte integrantă a acestui loc.

— Am auzit că nu se simte prea bine.

— Devine confuz uneori, dar numeşte-mi un singur egiptolog care nu păţeşte la fel. E OK.

Merseră de-a lungul unei alei umbrite de copaci spre colonadele din faţă ale clădirii, inspirând aerul greu, plin de parfumul florilor de hibiscus şi iasomie şi de iarbă proaspăt cosită. În ciuda distanţei destul de mici până la Corniche, complexul era liniştit, singurele sunete care se auzeau fiind ciripitul păsărilor şi murmurul unui aspersor.

Fata îl conduse printre colonade, traversară o curte, apoi intrară într-una dintre grădinile din spatele casei.

— Uite-l acolo, spuse ea, arătându-i silueta unui bărbat care stătea la umbra unui salcâm înalt. Îşi face siesta de după-amiază, dar nu-ţi face griji că-l trezeşti! Iubeşte vizitele. O să vă trimit nişte ceai.

Se întoarse şi intră în casă. Khalifa se apropie de profesor, care stătea pe un scaun, cu bărbia în piept. Era un bărbat micuţ, chel şi ridat ca o smochină, cu pete pe mâini şi pe scalp, cu urechi clăpăuge, care străluceau transparente în lumina soarelui. Deşi afară era extrem de cald, purta un costum gros de tweed. Khalifa se aşeză lângă el şi îşi puse mâna pe braţul lui:

— Profesore az-Zahir?

Bătrânul mormăi ceva, tuşi şi încet – întâi unul, apoi celălalt – deschise ochii şi se întoarse spre Khalifa. Detectivul se gândi că profesorul arăta exact ca o broasca ţestoasă.

— A venit ceaiul? întrebă el, cu voce fragilă.

— O să aducă acum.

— Ce?

— O să aducă acum, repetă Khalifa mai tare.

Az-Zahir ridică mâna dreaptă şi se uită la ceas:

— E prea devreme pentru ceai.

— Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, spuse Khalifa. Sunt un prieten al profesorului Mohammed al-Habibi.

— Habibi! gemu bătrânul. Habibi crede că sunt senil! Şi are dreptate!

Chicotind, îi întinse o mână tremurătoare:

— Iar tu eşti?

— Yusuf Khalifa. Am studiat împreună cu profesorul Habibi. Sunt poliţist.

Bătrânul dădu din cap, mişcându-se uşor în scaun. Mâna lui stângă, observă Khalifa, zăcea grea în poală, fără viaţă. Az-Zahir văzu încotro se uită detectivul.

— Infarct, explică el.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

Dădu din mână că nu e nici o problemă.

— Se întâmplă lucruri şi mai rele în viaţă. Cum ar fi să îl ai drept profesor pe neghiobul ăla de Habibi!

Chicoti din nou, arătându-şi gura fără dinţi:

— Ce mai face câinele ăla bătrân?

— E bine. Vă transmite salutări.

— Mă îndoiesc.

Un bărbat aduse două ceşti de ceai şi le aşeză pe măsuţa mică dintre ei. Az-Zahir nu reuşea să ajungă la ceaşcă, aşa că detectivul se oferi să i-o dea el. Sorbi zgomotos lichidul fierbinte. De undeva, din spate, răzbăteau până la ei sunetele ritmice ale unor rachete de tenis.

— Cum ziceai că te numeşti?

— Yusuf. Yusuf Khalifa. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre armata lui Cambyses.

Profesorul sorbi din nou zgomotos:

— Armata lui Cambyses, zici tu?

— Profesorul Habibi spune că nimeni nu ştie mai multe despre ea ca dumneavoastră.

— Ei bine, cu siguranţă ştiu mai multe decât el, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Îşi termină ceaiul şi îi făcu un semn lui Khalifa, care puse ceaşca goală pe masă. O viespe începu să zboare pe deasupra tăvii. Rămaseră tăcuţi o vreme. Bărbia lui az-Zahir se lăsa încet, încet spre piept, ca şi cum ar fi fost de ceară şi s-ar fi topit treptat în căldura după-amiezei. Părea că va adormi din nou, când, brusc, strănută şi-şi înălţă capul.

— Aşa deci, mormăi el, scoţând o batistă din buzunar şi suflându-şi nasul în ea, armata lui Cambyses. Ce vrei să ştii?

Khalifa îşi scoase ţigările cumpărate pe drum şi-şi aprinse una:

— Orice. S-a pierdut în Marele Ocean de Nisip, corect?

Az-Zahir încuviinţă din cap.

— Există date mai precise despre loc?

— După Herodot, se pare că e undeva pe la mijlocul drumului dintre ţinutul Oasis sau Insula celor Binecuvântaţi şi ţinutul amonienilor.

Strănută din nou şi-şi îngropa nasul în batistă:

— Din câte ştim noi, Oasis este, de fapt, al-Kharga, spuse el, cu vocea înăbuşită de batistă, deşi unii susţin că e vorba de al-Farafra. Nimeni nu ştie exact însă, ca să fiu sincer. Ţinutul amonienilor este Siwa. Undeva între acestea două. Aşa a spus Herodot.

— El este singura noastră sursă?

— Da, din nefericire. Unii susţin că el ar fi inventat totul.

Termină de suflat nasul şi-şi coborî mâna, încercând să pună batista la loc. Pentru că nu nimerea deloc deschizătura, renunţă şi o îndesă în mâneca stângă. Din spate se auzi un scrâşnet de pietriş şi se iviră cei doi jucători de tenis care terminaseră partida şi se îndreptau acum spre casă.

— Ce joc ridicol, tenisul! mormăi az-Zahir, să loveşti o minge înainte şi înapoi peste un fileu. Ce inutil! Genul acela de lucruri pe care numai englezii îl pot inventa.

Îşi clătină capul ridat a dezgust. Urma o altă pauză lungă.

— Nu m-ar deranja dacă mi-ai da şi mie o ţigară, spuse el, în cele din urmă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă ofer una.

Khalifa îi dădu o ţigară şi i-o aprinse. Bătrânul trase adânc fumul în piept:

— Ce senzaţie plăcută! După atac, doctorii mi-au interzis, dar sunt

sigur că una singură nu are cum să-mi facă rău.

O vreme, fumă în tăcere, ţinând ţigara chiar de capătul filtrului, aplecându-se când trăgea din ea, cu o expresie concentrată pe chip. Vorbi din nou de-abia când aproape că o terminase:

— Probabil că au fost îngropaţi de *khamsin,* spuse el. Vântul deşertului. Poate deveni foarte furios, mai ales primăvara.

Alungă o muscă:

— Au pornit în căutarea armatei chiar din momentul în care s-a pierdut. Cambyses însuşi a trimis o expediţie care să-i găsească. La fel a făcut şi Alexandru cel Mare. Şi romanii. Căpătase un soi de aură mistică. Era un fel de Eldorado.

— Dumneavoastră aţi căutat-o?

Bătrânul gemu:

— Câţi ani crezi că am?

Khalifa ridică din umeri, stânjenit.

— Haide, câţi?

— Şaptezeci?

— Mă flatezi. Am optzeci şi trei. Şi mi-am petrecut patruzeci şi şase de ani în deşertul vestic, căutând armata asta nenorocită. Şi în toţi cei patruzeci şi şase de ani, ştii ce am descoperit?

Khalifa nu spuse nimic.

— Nisip, asta am găsit. Mii şi mii de tone de nisip. Am descoperit mai mult nisip decât orice arheolog din lume. Am devenit un expert în el.

Chicoti melancolic şi, aplecându-se în faţă, stinse ţigara de braţul scaunului şi azvârli chiştocul în ceaşcă.

— Nu puteam să-l arunc pe jos, spuse el. Strică grădina. E o grădină frumoasă, nu crezi?

Khalifa îl aprobă.

— Este principalul motiv pentru care am venit să stau aici.

Biblioteca este minunată, desigur, dar grădina este cea de care m-am îndrăgostit. E atât de liniştită! Sper să mor aici.

— Sunt sigur…

— Scuteşte-mă de platitudinile tale, tinere! Sunt bătrân şi bolnav, iar când o să-mi dau duhul, sper să se întâmple chiar aici, pe scaunul ăsta, la umbra salcâmului.

Începu să tuşească. Bărbatul care le adusese ceaiul se apropie şi luă tava.

— Aşadar, nu s-a găsit niciodată vreo urmă a armatei? întrebă Khalifa. Nici o indicaţie despre locul în care ar putea fi?

Az-Zahir nu dădea semne ca ar asculta ce i se spune. Îşi freca mâna de braţul scaunului, mormăind ceva pentru sine.

— Profesore?

— Îmm?

— Nu s-a descoperit niciodată vreo urmă de-a ei?

— Oh, întotdeauna se găsesc oameni care vor pretinde că ştiu unde e. A avut loc o expediţie la începutul anului, credeau că au găsit-o. Gargară! Teorii de doi bani! Când le ceri dovezi concrete, dau din colţ în colţ.

Îşi băga degetul în ureche, răsucindu-l energic:

— Şi a mai fost americanul ăla.

— American?

— Un bărbat drăguţ. Tânăr. Puţin rebel. Dar îşi cunoştea meseria.

Continuă să se scarpine în ureche:

— A lucrat de unul singur. În deşert. Avea o teorie despre nu ştiu ce piramidă.

Khalifa deveni atent:

— O piramidă?

— Nu o piramidă propriu-zisă. O aglomerare de stânci sub forma unei piramide, asta spunea el. Găsise nişte inscripţii pe ea. Era convins că fuseseră lăsate de soldaţii armatei. Ştii, m-a sunat. Din Siwa. Mi-a spus că descoperise nişte urme şi că o să-mi trimită şi fotografii. Dar n-au ajuns niciodată la mine. Câteva luni mai târziu, i-au găsit jeepul. Complet ars. Iar el era înăuntru. O tragedie. John. Ăsta era numele lui. John Cadey. Drăguţ bărbat. Puţin rebel.

Bătrânul îşi scoase degetul din ureche şi se uită la el.

— Vă amintiţi unde săpa? întrebă Khalifa.

Az-Zahir ridică din umeri:

— Undeva, în deşert.

Oftă. Părea obosit:

— Deşertul e însă un loc mare, nu? Şi eu mi-am petrecut destul timp acolo. Lângă o piramidă. Aşa mi-a zis. O clipă am crezut că totuşi descoperise ceva. Dar apoi a avut accidentul. Foarte trist! Să ştii că nu va fi găsita niciodată. Armata. Niciodată. Este o păcăleală. O halucinaţie a minţii. Cadey. Ăsta era numele lui.

Vocea lui devenea din ce în ce mai slăbită, până când, în cele din urmă, se stinse. Khalifa se uită la el. Capul bătrânului alunecase spre piept, pielea din jurul bărbiei încreţindu-se şi mai tare, astfel încât acum chipul lui părea un ghemotoc de riduri. Mâna sănătoasă căzuse pe lângă scaun şi bătrânul începu să sforăie. Khalifa îl mai privi o vreme, apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre casă.

Biblioteca de la Casa Chicago, cea mai dotată în domeniul egiptologiei, ocupa la parterul clădirii două camere răcoroase, zugrăvite în alb, cu tavanul înalt; era plină de şiruri de rafturi metalice şi avea un miros persistent de lac şi hârtie veche.

Bărbatul – tânăr, american, cu ochelari rotunzi şi o barbă groasă – îşi frecă bărbia gânditor:

— S-ar putea să avem nişte materiale care să vă folosească. Ştiţi germana?

Khalifa negă din cap.

— Păcat. *Drei Monate în der Libyschen Wuste*[2] al lui Rohlfs este foarte bună. Probabil, cea mai bună lucrare despre deşertul vestic, chiar dacă e scrisă acum o sută de ani. Dar n-a fost niciodată tradusă, aşa că nu vă e de folos. Totuşi, mai avem câteva materiale în arabă şi în engleză. Şi în plus, câteva harţi bune şi fotografii făcute de la înălţime.

Dispăru într-o cameră alăturată, lăsându-l pe Khalifa lângă un raft plin cu volume din primele zile ale egiptologiei – *Researches în Egypt and Nubia*[3] al lui Belzoni, *Monumenli dell Egitto e della* Nubiaa[4] lui Rosellini, cele douăsprezece volume ale lui Lepsius, *Denkmaler aus Aegypten und Aethiopien*[5]*.* Khalifa îşi plimba degetele peste ele şi scoase un exemplar din Davies, *Ancient Egyptian Paintings*[6]*.* Îl aşeză peste celelalte cărţi şi o deschise cu grijă. Încă mai era cufundat în lectură, când, după douăzeci de minute, apăru bibliotecarul, care-l bătu uşor pe umăr.

— V-am dus câteva cărţi în sala de lectură. La masa de la fereastră. Nu este tot ce am despre subiect, dar este suficient pentru început. Strigaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de altceva. Deşi mai potrivit ar fi să şoptiţi, având în vedere că suntem într-o bibliotecă.

Se amuză de gluma pe care o făcuse şi se îndreptă spre biroul lui. Khalifa puse la loc cartea lui Davies şi trecu în cea de-a doua cameră, care avea rafturi de-o parte şi de alta şi un şir de mese chiar pe mijloc. Pe una dintre ele, chiar lângă fereastră, se ridicau doua teancuri de cărţi. Se aşeză şi, luând un volum de deasupra, începu să citească.

Dură vreo trei ore până când găsi ceea ce căuta. Era o carte subţirică intitulată *A Joumey across the Great Sea of Dunes*[7]*,* scrisă în 1902 de un explorator englez, căpitanul John de Villiers.

De Villiers pornise în călătorie, în încercarea de a reface expediţia lui Rohlfs din 1874, din Siwa, cu ghizi locali şi o caravană de cincisprezece cămile, îndreptându-se prin deşert spre oaza Dakhla, care se situa la vreo şase sute de kilometri la sud-est. Douăzeci de zile mai târziu, boala şi proviziile insuficiente îl obligaseră să ajungă la al-

---

2 „Trei luni în deşertul libian” (n. red.).

3 „Cercetări în Egipt şi Nubia” (n. red.).

4 ”Monumente din Egipt şi Nubia” (n. red.).

5 „Monumente din Egipt şi Etiopia” (n. red.).

6 Picturi din Egiptul Antic” (n. red.).

7 „O călătorie prin Marele Ocean al Dunelor” (n. red.).

Farafra, unde a abandonat călătoria. Pe Khalifa nu îl interesa sfârşitul expediţiei, ci ceva care se întâmplase în cea de-a opta zi de drum:

> … în cea de-a opta zi, Abu, băiatul despre care am vorbit deja, mi-a arătat o privelişte extraordinară undeva în zare, peste dune, în partea de est a direcţiei noastre de mers.
>
> Prima senzaţie a fost că piramida, pentru că despre asta era vorba, trebuie să fie un miraj sau o iluzie optică…

Khalifa se opri, nedumerit din cauza cuvintelor nefamiliare, apoi se ridică şi îi ceru bibliotecarului un dicţionar englez-arab.

Bărbatul scoase un volum dintr-un raft şi Khalifa se întoarse la masa lui, nerăbdător să citească explicaţiile.

— Ah! spuse el, găsind cuvintele. *Sirab. Tawahhum basari.* Înţeleg.

Reveni asupra textului, păstrând dicţionarul deschis lângă el, pentru orice eventualitate:

> Părea imposibil să fie de provenienţă naturală, datorită atât preciziei formei cât şi absenţei vreunei alte formaţiuni de acelaşi gen în vecinătate.
>
> Totuşi, după ce ne-am apropiat, am fost nevoit să-mi schimb opinia iniţială. Piramida era reală şi o creaţie a naturii. Cum se ridicase şi când, nu pot spune, pentru că, din păcate, experienţa mea e redusă în chestiunile geologice.
>
> Tot ceea ce pot spune este că adăuga peisajului o notă specială, aşa cum se ridica imensă, dintre dune, precum vârful unei suliţe sau, mai bine zis, ca vârful unui trident, de genul celui pe care-l ţine Poseidon în mână (la urma urmei, doar eram în mijlocul Oceanului de Nisip!).

„Asta-i un soi de glumă”, presupuse Khalifa.

> Ne-a luat aproape toată ziua să ajungem la acest loc fantastic şi a necesitat o abatere considerabilă de la traseul nostru. Câţiva oameni s-au împotrivit încă de la început să mergem acolo, susţinând sus şi tare că lucrul acela e de rău augur şi că e un semn al diavolului – superstiţiile acelea prosteşti legate de obiecte, pentru care mintea arabului egiptean pare să aibă o înclinaţie specială (ei sunt, aşa cum a precizat atât de bine Lordul Cromer, mai puţin evoluaţi, ca o naţiune de copii).

Khalifa dădu din cap, pe jumătate amuzat de comentarii, pe jumătate enervat. Englezi aroganţi!

Am ascultat cu atenţie temerile bărbaţilor şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i calmez, admiţând că stâncile ar putea fi într-adevăr înspăimântătoare, deşi, din experienţa mea, numai pentru copii şi femei şi în nici un caz pentru nişte bărbaţi curajoşi ca ei. Remarca mea păru să aibă efectul scontat şi, în ciuda câtorva murmure de împotrivire, ne-am continuat drumul spre ea, ajungând la locul respectiv după-amiaza târziu şi aşezând tabăra la baza ei.

Sunt sigur că veţi fi de acord cu mine că nu există prea multe de spus despre o formaţiune stâncoasă, fie şi ciudată ca aceasta şi cred că am epuizat tot ce era de explicat în rândurile anterioare. Totuşi, aş vrea să atrag atenţia asupra unui aspect particular şi anume, inscripţiile descoperite chiar lângă baza ei, care s-au dovedit a fi, după o examinare atentă, nişte hieroglife rudimentare.

Cunoştinţele mele legate de limba antică egipteană sunt la fel de limitate precum cele în cazul geologiei. M-am hazardat totuşi şi bănuiesc că semnele indicau un nume: «Net-nebu». Vreun călător, fără dubiu, care trecuse prin acelaşi loc, cu mii de ani în urmă.

Mai târziu în aceeaşi noapte, în timp ce Azab, bucătarul, ne servea cina, am ţinut un toast – cu ceai, din păcate şi nu cu vin – în cinstea curajosului Net-nebu, urându-i sănătate şi sperând sincer că a ajuns cu bine la destinaţie. Bărbaţii şi-au ridicat şi ei cupele, repetând solemn cuvintele mele, fără să aibă nici cea mai mică idee, bănuiesc eu, despre ceea ce vorbesc. Mi s-a părut totuşi că le-a mai ridicat puţin moralul; şi am avut cu toţii o noapte de somn liniştit.

Khalifa mai citi descrierea de două ori pentru a se asigura că a înţeles corect, notându-şi câteva idei în agendă, apoi răsfoi cartea până la sfârşit unde se afla un apendice. Aici găsi extrase din jurnalul lui Villier, cu detalii despre distanţele parcurse în fiecare zi. Compară măsurătorile cu cele de pe o hartă obişnuită a Egiptului şi reuşi să-şi facă o idee generală despre locul în care ar putea fi situată stânca în formă de piramidă, îi ceru bibliotecarului mai multe hărţi specializate şi se apucă să o localizeze cu precizie.

Îi luă mai mult decât se aşteptă. Alese de la început o hartă ce folosea o scară de 1 la 150 000, dar nu găsi nicăieri stânca. Mai găsi ceva pe o hartă făcută pe baza imaginilor din satelit, dar nu era foarte clară, iar pe harta militară la scara de 1 la 50 000 ar fi găsit-o cu siguranţă, numai că se oprea chiar în vestul zonei care-l interesa pe el. Începu să creadă că nu avea s-o găsească niciodată.

Reuşi totuşi în cele din urmă. Surpriza veni din partea unei

diagrame aparţinând unui pilot RAF[8] din Cel de-al Doilea Război Mondial, păstrată în bibliotecă mai degrabă ca un document istoric, decât ca unul geografic. Aceasta oferea o imagine topografică detaliata a zonei dintre 26 şi 30 de grade longitudine şi latitudine. Acolo, pe la jumătatea drumului între Siwa şi al-Farafra, ridicându-se în peisajul pustiu, văzu un triunghi mic, în dreptul căruia era scris „formaţiune stâncoasă piramidală”. Khalifa lovi masa cu încântare, sunetul reverberând în încăpere ca zgomotul scos de o mitralieră.

— Iertaţi-mă, şopti el bibliotecarului, care băgase capul pe uşă ca să vadă ce se întâmplă.

Îşi notă coordonatele, verificându-le de două ori pentru a fi sigur că le-a scris exact şi apoi, întrebându-se dacă prietenul lui, Abdul Grasul, încă mai organiza tururi prin deşert, se ridică în picioare şi se întinse. De-abia atunci observă că afară se întunecase. Se uită la ceas. Trecuse de opt. Şi îi promisese lui Zenab că se va întoarce până la patru, ca să participe la parada copiilor.

— Pe toţi dracii! şopti el printre dinţi, înhăţând agenda şi repezindu-se spre ieşire. Zenab nu va fi deloc fericită.

---

8 RAF (engl.) – Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale britanice (n. red.).

33

DEŞERTUL VESTIC

Până la căderea nopţii nu se înregistra nici o urmă de armată şi Dravic începu să se impacienteze.

Toată ziua îi privise pe oameni muncind, aşteptând din clipă-n clipă strigătul care să vestească o descoperire. Orele trecuseră în goană, soarele îi arsese spatele, muştele îl bâzâiseră în permanenţă, stânca îl ignorase masivă, cu marginile părând să tremure în căldura îngrozitoare, dar strigătul tot nu venise. Aspiratoarele lucraseră nonstop, coborând nivelul solului în jurul bazei cam cu vreo zece metri, dar nimic. Doar nisip. Mii şi mii de tone de nisip, ca şi cum deşertul şi-ar fi bătut joc de el.

De câteva ori coborâse el însuşi lângă instalaţiile de excavare, agitându-şi mistria în toate părţile, înjurând pe oricine se găsea în preajmă. Cea mai mare parte a timpului însă şi-o petrecuse sub umbrelă, molfăind trabuce, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, devenind din ce în ce mai neliniştit şi mai frustrat.

După ce soarele apuse, cerul se întunecă şi aerul se răcori, în sfârşit. Instalară nişte lămpi gigantice cu arc în jurul utilajelor şi valea se umplu de lumină. Pericolul ca luminile să fie observate în imensitatea deşertului era neglijabil şi, oricum, era un risc pe care trebuiau să şi-l asume, dacă voiau să continue lucrul. Fiecare om disponibil primise o lopată şi fusese trimis să sape. O armată de oameni, căutând o altă armată. Şi totuşi, nici urmă de ea.

Începu să creadă că Lacage avea dreptate. Poate că armata se găsea mai jos decât se aştepta el. Estimările lui spuneau că soldaţii se găsesc între patru şi şapte metri adâncime. Aşa îi spusese lui Sayf al-Tha’r. Între patru şi şapte metri. Zece maximum. Dar ajunseseră deja la zece şi nu găsiseră nimic. Absolut nimic.

O s-o găsească în cele din urmă, dar timpul îi presa. Nu era posibil să stea aici o veşnicie. Cu fiecare zi care trecea, creşteau şi şansele ca activitatea lor să atragă atenţia. Locul era în mijlocul deşertului, dar nu atât de îndepărtat încât să se ascundă acolo la infinit. Aveau la dispoziţie cel mult o săptămână. Iar dacă armata se găsea la cincizeci de metri dedesubt, nu prea puteau să facă mare lucru.

— Unde e? mormăi el, sugând lacom din trabuc. Ar fi trebuit s-o găsim până acum. Unde e?

Îşi încleştă pumnii şi-şi frecă tâmplele nervos. Avea o durere de cap acută – deloc surprinzător, având în vedere că stătuse în soare aproape douăsprezece ore. Trebuia să se calmeze, să-şi abată

gândurile. Strigă spre unul dintre bărbaţii de dedesubt, spunându-i că se duce în cortul lui şi că, dacă se întâmplă ceva, să-l cheme imediat. Se întoarse şi porni în jos spre tabără. Avea o sticlă de votcă în geantă. Câteva guri şi se va simţi imediat mai bine. Şi poate o să doarmă şi câteva ore. Da, aşa o să facă.

În timp ce mergea însă, o altă idee i se insinua treptat în minte, provocându-i un zâmbet larg. „Da, se gândi el, asta chiar că m-ar face să uit de necazuri.” Se va spăla, va bea câteva pahare, va mânca şi apoi…

Ajunse în tabără şi, făcându-şi loc printre mormanele de echipamente, se opri în faţa unui cort şi-şi băgă capul înăuntru.

Tara şi Daniel stăteau ghemuiţi pe podea. Se ridicară în capul oaselor când îl auziră intrând. Îi aruncă o privire scurtă Tarei, apoi îi spuse ceva în arabă gardianului. Daniel se strâmbă.

— Animalule, şuieră el. Într-o zi o să te omor.

Dravic izbucni în râs:

— Atunci va trebui să te întorci din morţi ca s-o faci.

Îi mai spuse ceva paznicului şi plecă.

— Ce-a fost asta? întrebă Tara.

Daniel nu spuse nimic, privindu-şi fix ghetele. Nu părea că se grăbeşte să-i răspundă.

— Ce-a zis?

El bolborosi ceva.

— Ce?

— A zis să te ducă în cortul lui peste două ore.

Ea îşi privi ceasul. Opt şi cincisprezece. Simţea că i se face rău.

LUXOR

Aşa cum se aşteptase Khalifa, Zenab nu era deloc fericită. Se uita la televizor cu Ali şi Batah şi îi aruncă una dintre privirile ei fioroase când el intră în casă.

— Nu m-ai văzut, tati, se băgă Ali în vorbă. Am fost pe pluta lui Tutankhamon. Eram unul dintre purtătorii de evantaie.

— Îmi pare rău, spuse Khalifa, lăsându-se pe vine în faţa fiului său şi ciufulindu-i părul. Am avut ceva de terminat la serviciu. Aş fi venit dacă aş fi putut. Uite, ţi-am adus ceva. Şi ţie, Batah!

Băgă mâna în sacoşa de plastic pe care o adusese cu el şi scoase un colier din scoici, pe care îl dădu fiicei lui şi o trompetă de plastic.

— Mulţumesc, tati! strigă Ali, luând instrumentul şi suflând tare în el.

Batah se repezi să se uite în oglindă. Ali o urmă şi el imediat.

— E o dată pe an, Yusuf, spuse Zenab când rămaseră singuri. O după-amiază pe an. Şi-au dorit atât de mult să fii acolo.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, prinzându-i mâna.

Ea şi-o retrase şi, ridicându-se în picioare, traversă camera şi închise uşa.

— Am primit un telefon azi-dimineaţă, spuse ea, întorcându-se. De la şeful tău, Hassani.

Khalifa nu zise nimic şi îşi scoase o ţigară.

— Să-mi spună cât este de încântat pentru promovarea ta. Că asta înseamnă mai mulţi bani, un apartament mai bun, o şcoală nouă pentru copii. I-am spus: „E prima dată că aud aşa ceva”. Atunci el a zis că o să vii curând acasă să-mi povesteşti.

Că este o mutare bună pentru cariera ta. Şi a continuat în stilul ăsta până la sfârşit.

— Nenorocitul, şopti Khalifa.

— Ce?

— Vrea să mă prindă, Zenab! Să mă prindă prin intermediul tău. Ţi-a spus toate lucrurile alea bune despre promovare ca tu să mă convingi să accept.

— Să înţeleg că nu ai de gând să accepţi?

— E complicat.

— Nu mă trata ca pe un copil! Nu de data asta, te rog. Ce se întâmplă, Yusuf?

Ali începu să bată la uşă:

— Mami! Vreau să mă uit la televizor.

— Eu şi tatăl tău discutăm! Du-te şi joacă-te cu Batah!

— Nu vreau să mă joc cu Batah.

— Ali, du-te şi joacă-te cu Batah! Şi lasă gălăgia că-l trezeşti pe ăla mic!

Se auzi un sunet sfidător de trompetă, apoi o uşă trântită. Khalifa îşi aprinse ţigara.

— Trebuie să mă întorc la Cairo, spuse el. În seara asta.

Femeia rămase neclintită o clipă, apoi veni lângă el şi îngenunche în faţa lui, cu pletele căzându-i în valuri până la coapse.

— Ce se întâmplă, Yusuf? Nu te-am mai văzut niciodată aşa până acum. Spune-mi! Te rog! Am dreptul să ştiu. Mai ales când ne afectează viaţa. Ce caz e ăsta? De ce nu accepţi promovarea?

Khalifa o înconjură cu braţele şi-şi sprijini fruntea de capul ei:

— Nu că n-aş vrea să-ţi spun, Zenab. Sunt pur şi simplu înspăimântat. Mi-e teamă să te implic şi pe tine. E foarte periculos.

— Atunci cu atât mai mult trebuie să ştiu. Sunt soţia ta. Ce te afectează pe tine mă afectează şi pe mine şi pe copiii noştri. Dacă există vreun pericol trebuie să-l cunosc şi eu.

— Nici eu nu înţeleg prea bine totul. Tot ce ştiu este că vieţile unor

oameni nevinovaţi sunt în pericol, iar eu sunt singurul care-i poate salva.

Rămaseră în poziţia aceea câteva minute, după care ea se dădu în spate şi-l privi drept în ochi:

— Mai e şi altceva la mijloc, nu-i aşa?

El nu spuse nimic.

— Ce?

— Nu e…

— Ce, Yusuf?

— Sayf al-Tha’r, şopti el.

Zenab îşi lăsă capul în jos:

— Oh, Doamne, nu. Asta s-a întâmplat în trecut. S-a terminat.

— Nu s-a terminat cu adevărat, spuse el, privindu-şi genunchii. Acum mi-am dat seama, de când lucrez la cazul ăsta: a fost întotdeauna în mine. Am încercat să uit, să trec peste, dar n-am putut. Ar fi trebuit să-i opresc. Ar fi trebuit să-l ajut.

— Am mai discutat toate astea, Yusuf. Nu aveai ce să faci.

— Dar aş fi putut cel puţin să încerc. Şi nu am încercat. I-am lăsat să mi-l ia de lângă mine.

Simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi se lupta să nu înceapă să plângă:

— Nu pot să exprim ce simt, Zenab! E ca şi cum aş purta o mare greutate pe umeri. Întotdeauna mă gândesc la Ali. La ce s-a întâmplat. La ce aş fi putut să fac. Iar acum, mi s-a oferit şansa să îndrept lucrurile. Pe Ali nu mai am cum să-l aduc înapoi, dar măcar voi reduce puţin din răul care s-a făcut. Şi până când nu voi face asta, nu-mi voi găsi liniştea. Jumătate din mine va rămâne întotdeauna prinsă în capcana trecutului.

— Prefer să am o jumătate de soţ, decât un soţ mort.

— Te rog, încearcă să înţelegi! Trebuie să merg mai departe. Este important.

— Mai important decât mine şi copiii tăi? Avem nevoie de tine, Yusuf! exclamă ea prinzându-i mâinile. Nu-mi pasă de promovare. Nu avem nevoie de mai mulţi bani sau de un apartament luxos. Ne descurcăm şi-aşa. Dar îmi pasă de tine. Eşti soţul meu. Eşti dragostea mea. Nu vreau să fii omorât. Şi vei fi, dacă vei mai continua. Ştiu asta. O simt.

Începu să plângă şi-şi îngropă faţa în poala lui.

— Te vreau aici, cu noi, în siguranţă, spuse ea, suspinând. Vreau să creştem împreună o familie.

Din dormitorul lui Batah răzbătea sunetul înăbuşit de trompetă. Pe stradă începură să explodeze artificiile. O mângâie pe păr.

— Nu e nimic mai important pe lumea asta decât tu şi copiii, şopti el. Nimic. Nici trecutul, nici fratele meu, nici măcar propria viaţă. Te

iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte. Aş face orice pentru tine. Orice.

Îi săltă capul şi se priviră în ochi.

— Spune-mi să renunţ la caz, Zenab! Spune-mi şi o voi face, fără ezitare. Spune-mi!

O vreme se uită la el cu ochii ei imenşi, căprui şi umezi. Apoi, încet se ridică în picioare.

— La ce oră e trenul tău? spuse ea abia şoptit.

— Ultimul pleacă la zece.

— Atunci ai timp doar ca să mănânci ceva.

Îşi dădu părul pe spate şi intră în bucătărie.

Plecă la nouă şi cincisprezece minute. Avea cu el o geantă în care pusese un schimb de haine, nişte mâncare şi pistolul lui, un Helwan de 9 mm. Mai luase şi 840 de lire egiptene, bani pe care-i pusese deoparte să meargă la Mecca. Se simţea îngrozitor că trebuia să apeleze la ei, dar erau singurii bani gheaţă pe care-i aveau în apartament şi îi erau necesari acolo unde se ducea. Indiferent de ce urma să se întâmple în următoarele zile, îşi promisese că-i va pune la loc.

Coti la stânga pe lângă bloc şi porni spre gară. Noaptea răsuna de ecoul artificiilor, lansate în cinstea sărbătorii de Abu el-Haggag. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să treacă şi pe la birou să mai ia nişte muniţie, dar se răzgândi. Risca să dea nas în nas cu vreun coleg şi n-avea chef de explicaţii. Trebuia să plece din Luxor fără să ştie nimeni. Se uită la ceas. Nouă şi douăzeci.

Când ajunse în centrul oraşului, străzile se aglomerară şi mai tare. În jurul Templului Luxor era un adevărat furnicar. Copiii purtau coifuri şi alergau de colo-colo, aruncând pocnitori; grupuri muzicale improvizate – *mizmar* şi tobe în principal – cântau pe marginea drumului. Vânzătorii de dulciuri de-abia mai făceau faţă cererilor.

Într-un mic parc de lângă templu, un grup de dansatori *zikr,* două rânduri de bărbaţi faţă-n faţă, se legănau într-o parte şi-n alta pe ritmul incantaţiilor unui *munshid.* O mulţime de oameni se strânsese să-i privească şi Khalifa încetini şi el pasul. Nu ca să-i admire pe dansatori, ci ca să-i verifice pe cei care-l urmăreau.

Nu era sigur de numărul lor şi nici de când se luaseră după el, dar erau cu siguranţă în spatele lui. Trei, poate patru, amestecându-se printre cheflii, urmărindu-i fiecare mişcare. Pe unul îl depistase atunci când se oprise să-şi cumpere un pachet de ţigări, pe altul în timp ce se dăduse într-o parte, ca să lase să treacă o procesiune de bărbaţi călare. Doar o singură privire, un contact vizual fulgerător şi cei care-l supravegheau se topiseră în masa aglomerată de oameni. Erau buni. Pregătiţi. Serviciul Secret, probabil. Sau spionajul militar. Era foarte

posibil să-l fi urmărit toată ziua.

Îşi aruncă privirea peste mulţime. Zece metri mai departe un bărbat se sprijinea de nişte ţevi. Ochii lui erau îndreptaţi spre Khalifa şi detectivul crezu că este unul dintre urmăritori. Apoi văzu o femeie care veni lângă el şi plecară împreună, braţ la braţ. Nouă treizeci. Khalifa îşi aprinse o ţigară şi porni mai departe.

Trebuia să-şi piardă urma înainte de a ajunge la gară. Nu era sigur cine sunt sau ce voiau, dar ştia că, dacă vor avea şi cea mai mică bănuială despre destinaţia lui, vor încerca să-l oprească. Şi, o dată oprit, nu va mai avea nici o şansă. Trebuia să scape de ei.

Nouă şi treizeci şi unu de minute. Coti spre stânga pe o străduţă îngustă şi trecu pe lângă un grup de copii care stăteau pe trotuar şi priveau la televizor. Mări pasul şi făcu la dreapta pe o altă stradă. Doi bătrâni jucau *siga* în praf, folosind pietre pe post de piese. Îi depăşi grăbit şi o luă la stânga din nou pe o alee şerpuitoare. Douăzeci de metri mai încolo era o motocicletă parcată lângă un zid şi se uită în oglinda ei laterală. Era singur. Începu să alerge.

Timp de zece minute merse în zigzag pe străzile laterale ale Luxorului, cotind pe neaşteptate, uitându-se constant în spatele lui, până când ajunse în cele din urmă în Midan al Mahalta, piaţa din faţa gării, cu obeliscul ei roşu şi ceasul care părea să nu meargă niciodată. Scoase un oftat de uşurare şi păşi pe drum, uitându-se în dreapta să nu vină nici o maşină. În acel moment observă un individ care stătea ascuns sub un portal de vizavi, uitându-se fix la el.

— Pe toţi dracii! şopti el.

Trenul pentru Cairo trăsese deja pe peron, călătorii se înghesuiau să urce, iar hamalii se chinuiau să aranjeze bagajele. N-avea cum să treacă fără să fie văzut. Se uită la ceas. Nouă patruzeci şi trei. Şaptesprezece minute.

Un moment rămase nemişcat, neştiind ce să facă, apoi, brusc, o luă la stânga pe Sharia al-Mahatta, mărind pasul la maximum. Era o idee nebunească, dar nu-i venise nimic altceva în minte. Trebuia să ajungă acasă.

Alese cea mai scurtă rută pe străduţele laterale, fără să se mai deranjeze să privească în spate, ştiind că ei sunt acolo. Ajunse la bloc în zece minute şi, după ce intră, o luă la goană pe scări şi năvăli pe uşa din faţă.

— Yusuf?

Zenab tocmai ieşea din camera de zi:

— De ce te-ai întors?

— N-am timp să-ţi explic, gâfâi el, trăgând-o în bucătărie.

Îşi scoase ceasul de la mână. Nouă cincizeci şi trei. Fiecare secundă era preţioasă.

Deschise larg fereastra de la bucătărie şi privi în jos, spre aleea

îngustă. Aşa cum se aştepta, văzu doi bărbaţi care stăteau ascunşi sub copertina de la intrare. Distanţa de douăzeci de metri îl ameţi. Se uită la acoperişul clădirii de vizavi, care era situat exact sub nivelul ferestrei sale, cam la trei metri distanţă. Se zăreau câteva sârme pline cu rufe puse la uscat, iar în capăt se vedea o uşă ce dădea în interiorul clădirii. Se întrebase deseori dacă ar fi posibil să sară de pe un bloc pe altul. Acum era pe punctul de a afla.

Se mai uită o dată, gemând în sinea lui, apoi se aplecă şi-şi aruncă geanta în partea cealaltă. Aceasta căzu cu o bufnitură, speriind un stol de porumbei, care se ridicară în aer şi dispăru în noapte.

— Yusuf, şopti Zenab, înfigându-şi degetele în braţul lui, ce faci? De ce ţi-ai aruncat geanta acolo?

Îi prinse faţa în mâini şi o sărută pe gură:

— Nu mă întreba! Pentru că, dacă încep să mă gândesc, nu mai sar.

Se urcă pe pervaz şi, apucându-se strâns de cadrul de metal, se întoarse spre ea.

— Vreau să ţii uşile închise la noapte, spuse el. Dacă sună cineva, spune-i că m-am culcat mai devreme pentru că mâine plec la Ismailiya.

— Eu nu…

— Te rog, Zenab! dacă sună cineva, spune-i că nu vreau să fiu deranjat. Mâine dimineaţă, iei copiii şi te duci la Hosni şi la Sama. Stai acolo până te sun eu. Înţelegi?

Ea dădu din cap.

— Te iubesc, Zenab!

Se aplecă şi o mai sărută o dată, apoi se întoarse cu faţa spre acoperişul de alături. Distanţa părea foarte mare.

— Şi închide fereastra după mine, şopti el.

N-avea nici un sens să stea să se îmbărbăteze, aşa că rosti repede o rugăciune, numără până la trei şi sări cu toată puterea, abţinându-se să nu scoată un strigăt de groază. Pentru o clipă avu senzaţia că o să cadă direct pe alee. Apoi, cu un sunet înfundat, ateriză pe celălalt acoperiş, cu faţa în jos, rănindu-se la cot.

Stătu nemişcat un moment şi mai îngrozit acum de faptul că sărise, apoi se ridică în picioare şi se uită în spate. Zenab stătea la fereastra bucătăriei, cu o expresie îngrozită pe chip. Îi trimise un sărut, recuperă geanta de pe jos şi se grăbi spre uşa din capătul acoperişului, care dădea spre un şir de trepte interioare. Privi din nou ceasul de la mână. Nouă cincizeci şi patru. Începu să alerge pe scări.

Intrarea în bloc era în partea opusă uşii de la blocul său, aşa că nu avea sens să-şi facă griji că urmăritorii lui o să-l vadă. Putea să iasă fără probleme. I-ar fi plăcut să aibă câteva minute în plus să verifice strada, dar timpul îl presa, aşa că se repezi direct afară şi după aceea înapoi, spre centrul oraşului. Trebuia să parcurgă un kilometru şi

jumătate în cinci minute. Adrenalina atinse cote maxime.

După două minute îl lovi o durere ucigătoare în partea stângă şi de-abia mai putea respira. Continuă să meargă totuşi, folosind la maximum şi cea mai mică urmă de energie din picioare, până când ajunse la o pasarelă. Două sute de metri la dreapta lui, trenul pentru Cairo ieşea încet din staţie, roţile lui scârţâind puternic.

„Pe toţi dracii!” se gândi el. Prima dată când un tren pleca din Luxor la timp trebuia să fie chiar în seara asta.

Rămase unde era, respirând greu, până când trenul ajunse în dreptul lui, apoi se strecură pe sub barieră şi începu să alerge pe lângă el. În dreapta lui era un zid de beton, iar în stânga roţile imense de fier ale trenului, care-i ajungeau aproape până la piept. Se prinse de mânerul aşezat lângă uşă, dar nu rezistă mult şi îi dădu drumul. Distanţa dintre tren şi zid se îngusta din ce în ce mai tare. Alţi cincizeci de metri şi nu mai avea cum să înainteze. Se prinse de o altă bară, disperat şi de data asta reuşi s-o apuce strâns şi să urce pe treapta de metal. Deschise uşa, strecurându-se înăuntru şi o trânti în urma lui exact când trenul trecu razant pe lângă zidul de beton. Căzu aproape leşinat pe o banchetă, gâfâind.

— Vă simţiţi bine? întrebă un bărbat care stătea în faţa lui.

— Da.

Plămânii lui Khalifa stăteau să plesnească.

— Am nevoie… nevoie… doar…

— De nişte apă?

— De-o ţigară.

Afară clădirile din Luxor dispăreau încet în noapte, pe măsură ce trenul prindea viteză, îndreptându-se spre Cairo.

34

DEŞERTUL VESTIC

— N-o să-l las să mă violeze, Daniel.

Cele două ore se apropiau de sfârşit. Fuseseră cele mai groaznice două ore din viaţa ei – o tortură lentă, ce se consuma o dată cu minutele care o despărţeau de întâlnirea cu Dravic. Se simţea de parcă ar fi fost într-un râu, ce o trăgea în jos spre o cascadă, iar ea nu putea face nimic ca să se salveze, înţelegea acum cum trebuie să se simtă un condamnat la moarte când se apropie ora execuţiei.

— N-o să-l las să mă violeze, repetă ea, stând în picioare, prea nervoasă pentru a se aşeza. Mai bine mor.

Daniel nu spunea nimic, se mulţumea să o privească fix în lumina lămpii cu kerosen, dorind să-i vorbească, dar negăsind cuvintele potrivite. Paznicul se uita la ei cu ochi goi. Ea începu să se plimbe agitată de-a lungul cortului, cu un mare ghem în stomac, înnebunită de neputinţa ei, verificând ceasul în permanenţă. Se făcuse frig şi tremura.

— Nu ştim dacă asta se va întâmpla, spuse el, încercând să-i ofere câteva cuvinte liniştitoare.

— Da, sigur, se răsti ea. Poate vrea să discutăm despre arheologie.

Vocea ei era plină de furie, amărăciune şi sarcasm. Daniel îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, spuse ea după un moment. Dar sunt aşa de speriată!

El se ridică şi o luă în braţe, ţinând-o strâns la piept. Ea se agăţă de el ca un copil, disperată şi cu ochii în lacrimi.

— Gata, gata, şopti el. Totul o să fie bine.

— N-o să fie, Daniel! N-o să mai fie bine niciodată dacă îmi face aşa ceva. N-aş putea suporta. M-aş simţi murdară pentru tot restul vieţii mele.

Daniel tocmai se pregătea să-i spună că oricum nu va mai conta, pentru că vor fi omorâţi, dar se opri. În schimb, continua să o mângâie pe păr şi să o ţină strâns la piept. Tara tremura din toate încheieturile.

Rămaseră astfel până când auziră afară nişte paşi care se apropiau. Prelata de la intrare se dădu la o parte şi cineva vorbi cu paznicul lor. Acesta se ridică şi îi făcu un semn Tarei să se mişte.

Daniel se aşeză în faţa ei, apărând-o. Paznicul făcu din nou un semn spre ea, apoi păşi spre ei cu mâna întinsă. Daniel îl lovi şi-şi ridică pumnii gata să se bată. Paznicul strigă şi alţi doi bărbaţi intrară în cort. Daniel se repezi spre unul, dar bărbatul pară lovitura şi,

ridicând patul puştii, îl trânti la pământ, aşezându-se peste el şi lipindu-i ţeava mitralierei de piept. Celălalt o apucă pe Tara de braţ şi o trase spre ieşire.

— Îmi pare rău, gemu Daniel. Îmi pare rău.

— Te iubesc, îi răspunse ea cu voce tremurândă. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna.

Cei doi bărbaţi o târâră prin tabără, unul ţinând-o de braţ şi celălalt împingând-o cu arma. Se luptă violent, lovind cu picioarele şi muşcând, dar fără sens, pentru că strânsoarea lor era extrem de puternică. Deasupra, stânca în formă de piramidă strălucea tăcută în noapte.

Ajunseră la un alt cort, mai mare decât cel în care fuseseră ţinuţi ea şi Daniel. Unul dintre paznici spuse ceva şi o împinse înăuntru. Prelata de la intrare căzu cu un zgomot uşor, dar care avea ceva atât de oribil în el, de parcă tocmai s-ar fi închis o uşă de la celulă.

— Bună seara, chicoti Dravic. Sunt atât de bucuros că ai putut veni.

Stătea pe un scaun de pânză lângă o masă de lemn. Într-o mână ţinea un trabuc fumat pe jumătate şi în alta un pahar. Pe masă se găsea o sticlă de votcă pe trei sferturi goală. Partea albă a chipului său căpătase o nuanţă de roşu-aprins, ca şi cum semnul său din naştere se scurgea încet peste nas şi se continua peste celălalt obraz. Cortul mirosea izbitor a fum de trabuc şi a sudoare. Tara se cutremură scârbită.

Neamţul strigă ceva şi se auzi sunetul unor paşi care se apropiară de cort.

— Bei ceva?

Tara dădu din cap că nu, se simţea atât de speriată, încât avea senzaţia că o lasă inima. Dravic îşi termină paharul şi-şi turnă altul. Îl bău şi pe acesta, apoi pufăi din trabuc.

— Biata şi micuţa Tara, zâmbi el. Pariez că ai da orice să nu fi intrat în toată chestia asta, n-am dreptate? Şi dacă nu e aşa, atunci cu siguranţă în câteva minute vei simţi din plin asta.

Izbucni într-un râs sinistru.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Tara, cu vocea răguşită.

El îi simţi groaza şi râse şi mai tare:

— Că doar nu vrei să-ţi zic cuvânt cu cuvânt!

Îşi umplu paharul pe care-l goli dintr-o înghiţitură. Tara se uită în jur, căutând disperată un obiect pe post de armă. Văzu haina lui Dravic din buzunarul căreia ieşea vârful mistriei şi se apropie uşor de ea. Urmă un nou hohot de râs.

— Hai, zise el, încearcă să o iei. Chiar vreau să faci asta. Mă aştept s-o faci. Ce sens are dacă nu te zbaţi puţin?

Ea se repezi la haină, scoase mistria şi se dădu înapoi, îndreptând unealta spre el.

— Te omor, şopti ea. Dacă te apropii de mine, te omor.

El puse paharul deoparte şi se ridică în picioare, clătinându-se uşor. Tara îi văzu umflătura din pantaloni şi simţi cum se sufocă, de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Dravic veni spre ea, pufăind din trabuc, norii de fum încolăcindu-se în jurul capului său uriaş.

— O să te omor, repetă ea, fluturând mistria spre el.

Acum ajunsese în faţa ei. Capul ei de-abia îi ajungea până la piept, iar braţele lui Dravic erau cât coapsele ei. Tara se dădu şi mai în spate până se lipi de pânza cortului, tăind aerul disperată:

— Pleacă de lângă mine!

— O să te rănesc, şopti el. O să te rănesc atât de rău!

Ea dădu să-l împungă, dar bărbatul îi prinse mâna cu uşurinţă şi i-o răsuci până scăpă mistria. Tara se lipi efectiv de pânza cortului, îngrozită, dorind să îl lovească între picioare, dar îşi dădu seama că nu este în stare să se mişte. El se aplecă peste ea, un monstru imens şi îi sfâşie partea din faţă a cămăşii rupându-i materialul şi dezgolindu-i sânii. Tara se zbătu şi îşi acoperi pieptul cu braţele.

— Bestie nenorocită, strigă ea. Bestie mizerabilă şi odioasă ce eşti!

Pumnul lui o lovi în frunte, greu ca lovitura unui baros, trântind-o jos. Ameţită, îl auzi cum se apropie, apoi simţi greutatea corpului lui în timp ce se urcă pe ea. De-abia putea să respire.

Dravic îşi scoase trabucul din gură şi, aplecându-se înainte, lipi vârful lui strălucitor de gâtul ei. Tara ţipă în agonie, zvârcolindu-se, încercând să se strecoare pe sub el, dar era mult prea greu. Trabucul se apropie din nou, de data asta de braţ şi de sâni. De fiecare dată ea ţipa, iar el râdea încântat. Aruncă trabucul într-o parte şi începu să o pipăie, ciupind-o de sfârcuri. Apoi îşi lăsă capul în jos şi, grohăind ca un porc, începu s-o muşte de gât şi de umeri, dinţii lui lăsând urme adânci, purpurii, pe pielea ei albă. Nu se ştie cum, dar Tara reuşi să-şi elibereze o mână şi cu toată puterea de care mai era în stare îşi înfipse degetul mare în ochiul lui. El se arcui de spate, gemând de durere:

— Curvă nenorocită! Lasă, că te învăţ eu minte!

Îi arse trei palme peste faţă, extrem de puternice, care o lăsară fără suflu. Simţi cum o răsuceşte pe burtă, apoi auzi cum îşi desface cureaua, deşi zgomotul era cumva înăbuşit. Se simţea de parcă ieşise din trupul ei şi privea totul dintr-o parte, ca un fel de martoră a violului, mai degrabă decât victima lui. Îl privi pe Dravic cum se descheie la pantaloni, apoi cum începe să tragă de blugii ei.

„O să fiu violată, se gândi ea cu un soi de detaşare. Dravic o să mă violeze şi eu nu pot să fac nimic.”

Vedea mistria care se găsea pe podea la vreo jumătate de metru în faţa ei, dar ştia că nu are cum să ajungă la ea.

„Mă întreb cât de tare o să doară.”

O prinse de păr şi îi dădu capul pe spate, în timp ce se chinuia să-i tragă în jos blugii şi chiloţii. Închise ochii şi strânse din dinţi, în aşteptarea asaltului.

Care nu veni. Simţea în continuare trupul lui Dravic peste ea, pumnul lui aşezat pe fundul ei, dar părea că stă neclintit ca şi cum ar fi îngheţat.

— Haide, spuse ea agitată. Termină şi gata!

Şi totuşi, el nu se mişcă. Îşi deschise ochii şi se răsuci într-o parte. Dravic se uita spre uşa cortului, cu capul aplecat, atent. Asculta şi ea. La început, nu auzi decât un zgomot confuz. Apoi, treptat, sunetul deveni din ce în ce mai clar. Strigăte. Zeci de voci care strigau. Dravic mai rămase un moment în poziţia în care se găsea, apoi, murmurând, se ridică în picioare şi se încheie la pantaloni. Strigătele se precipitau şi mai tare acum, deşi nu înţelegea ce se spune. Dravic îşi recuperă mistria, privi înapoi spre ea, după care ridică prelata de la intrare şi ieşi afară, în noapte. Era singură.

Câteva secunde zăcu nemişcată, arsurile de pe piele provocându-i nişte dureri îngrozitoare. Apoi, rostogolindu-se pe spate, îşi trase blugii şi se chinui să se ridice în picioare.

Mai trecură câteva minute şi un paznic intră în cort. Se uită la ea şi Tarei i se păru că vede pentru o clipă un licăr de milă în ochii lui, ca şi cum ar fi dezaprobat ceea ce făcuse Dravic şi ar fi vrut ca ea să ştie asta. Apoi, cu o mişcare din cap, îi făcu semn să iasă afară.

Dravic nu se vedea nicăieri. Tabăra era goală, ca un oraş al fantomelor. Paznicul îi arătă cu vârful armei movila pe care stătuseră ceva mai devreme în timpul zilei. Când ajunse în vârf, văzu că Daniel era deja acolo, flancat de doi paznici. Se întoarse.

— Oh, Iisuse, spuse el, sufocându-se la vederea cămăşii ei rupte şi a vânătăilor de pe piele. Oh, Iisuse, ce ţi-a făcut nenorocitul ăsta?

Trecu pe lângă cei doi bărbaţi, alergă spre ea şi o luă în braţe:

— O să-l omor! O să-l omor pe animal!

— Sunt bine, spuse ea. Sunt bine.

— Te-a…

Ea scutură din cap.

— Te-am auzit ţipând. Am vrut să fac ceva, dar mă ameninţau cu arma. Îmi pare aşa de rău, Tara!

— Nu e vina ta, Daniel.

— O să-l omor! O să-i omor pe toţi!

Intensitatea îmbrăţişării lui o rănea, aşa că îl împinse la o parte:

— Sunt bine, spuse ea. Sincer! Ce se întâmplă? Am auzit nişte strigăte.

El se uita fix la urmele de trabuc de pe pielea ei, cu ochii plini de scârbă şi de vină.

— Cred că au descoperit ceva, mormăi el. Dravic este jos, la

instalaţia de excavare.

Ea îi luă mâna şi se îndreptară împreună spre marginea movilei.

De când fuseseră ei acolo ultima oară în vale apăruse un crater rotund, ce scotea la iveală baza stâncii care semăna acum cu rădăcina unui dinte. Dravic stătea în genunchi pe fundul gropii, lovind agitat în nisip cu mistria. Restul bărbaţilor îl priveau, aşteptând. Lumina albă şi rece a lămpilor cu arc dădea scenei un aspect nefiresc, de vis.

— Ce-au găsit? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse Daniel. Suntem prea departe.

Dravic strigă ceva şi unul dintre bărbaţi îi dădu o pensulă mare. El o luă şi începu să şteargă uşor zona din faţa lui, oprindu-se din când în când şi aplecându-se înainte, ca să privească atent solul. După un minut, lăsă pensula deoparte şi începu să folosească din nou mistria, alternând cele două unelte, pe măsură ce se dădea încet înapoi. De sub nisipuri se zărea ceva ieşind, dar Tara nu putea să vadă exact ce.

Mai trecură câteva minute. Obiectul era şi mai mult expus acum – avea formă semicirculară, ca partea superioară a unei roţi. Dravic continuă să cureţe în jurul ei, apoi renunţă la unelte şi apucă obiectul cu ambele mâini, începând să tragă de el cu putere. Umerii lui erau încordaţi de atâta efort, dar obiectul nu voia să iasă, aşa că se văzu nevoit să folosească din nou mistria şi pensula, pentru a da la o parte nisipul. În ciuda lucrurilor pe care tocmai i le făcuse, Tara se trezi absorbită de acţiunile lui. Daniel stătea aplecat, cu faţa înainte, ţinând-o strâns de mână şi părea că uitase furia pe care o resimţise cu ceva timp în urmă.

Din nou Dravic lăsă uneltele deoparte şi mai făcu o încercare să extragă obiectul. Se dădu puţin în spate, ca să se sprijine mai bine, apucă zdravăn şi, aruncându-şi capul înapoi, trase cu toată puterea, cu venele de la gât stând să plesnească. O clipă lumea păru că a încremenit, ca şi cum scena din faţa Tarei era o fotografie şi nu un fapt care se petrecea aievea. Apoi, încet, centimetru cu centimetru, obiectul începu să se ridice. Daniel făcu un pas înainte. Deşi deşertul nu era grăbit să-şi arate comorile, obiectul se înălţă puţin câte puţin până când, dintr-o dată, solul se prăbuşi într-o ploaie de nisip şi pietriş, eliberându-l: un scut, imens, rotund, greu, a cărui suprafaţă convexă strălucea în lumina lămpilor. Dravic îl săltă deasupra capului şi bărbaţii izbucniră în urale, ţipând, bătând din palme, dansând de bucurie.

— Te-am găsit, nenorocito! urlă Dravic. Armata lui Cambyses! Te-am găsit!

O clipă rămase nemişcat, ţinând triumfător scutul deasupra capului, apoi începu să dea ordine. Oamenii începură să roiască în jur. Scutul fu luat de acolo şi aspiratoarele porniră din nou, gurile lor scurmând

furioase nisipul.
— Curăţaţi! zbieră Dravic. Curăţaţi totul! Munciţi!
La început nu găsiră nimic, doar nisip şi nisip, o fântână galbenă fără fund, ca şi cum scutul ar fi fost aruncat aiurea în deşert, special ca să-i tachineze şi să-i aţâţe.
Apoi, încet, alte lucruri apărură la suprafaţă. Mai întâi, movile fără formă ca nişte distorsiuni urâte în netezimea deşertului. Pe măsură ce tot mai mult nisip era dat la o parte, căpătau forme recognoscibile. Trupuri, zeci de trupuri, sute, cu carnea uscată şi întărită de cele două milenii petrecute în nisip, având mai degrabă aspectul unor bătrâni, decât al unor cadavre. O armată de oameni bătrâni. Mai bătrâni decât vremea, dar vii totuşi, ridicându-se obosiţi dintre nisipuri, clipind în lumina crudă, dezorientaţi, cu armele încă bine strânse în mâinile lor scheletice. Aveau păr pe cap şi pieptul îmbrăcat în armură, dar lucrul care te impresiona cel mai tare era expresia de pe chipul lor – teroare, durere, groază şi furie. Un bărbat părea că ţipă, altul că plânge, iar un altul părea că râde nebuneşte, cu gura larg deschisă spre cer şi gâtul plin de nisip.
— Iisuse Hristoase, şopti Tara. E…
— … fabulos, continuă Daniel, cu respiraţia grea de atâtea emoţii.
— Oribil!
Majoritatea trupurilor erau întinse paralel cu pământul, strivite de greutatea monstruoasă a furtunii care le îngropase. Puţini se aflau căzuţi în genunchi şi câţiva stăteau în picioare, acoperindu-şi protector faţa cu mâinile, surprinşi cu atâta repeziciune de vârtej, că nu mai apucaseră să cadă.
Ori de câte ori apărea câte un corp, un grup de muncitori îmbrăcaţi în negru se repezeau asupra lui ca nişte vulturi şi îi scoteau armura şi echipamentul, apoi le trimiteau sus, la marginea craterului, unde aşteptau lăzile imense. Din când în când, un braţ sau un picior pocnea şi se desprindea de trup, atunci când era mânuit prea dur.
— Dezbrăcaţi-i! urla Dravic. Dezbrăcaţi-i până la piele! Vreau totul. Totul!
Trecu o oră şi săpăturile se extinseseră în toate direcţiile, scoţând la suprafaţă tot mai mulţi soldaţi. Dravic se plimba încolo şi-ncoace, lătrând ordine, studiind obiectele, indicând poziţionarea aspiratoarelor. În cele din urmă, ieşi din crater şi se uită în sus spre Tara şi Daniel.
— Ţi-am zis că am s-o găsesc, Lacage! strigă el vesel. Ţi-am zis doar!
Daniel nu comentă. Ochii îi ardeau plini de ură. Şi de un strop de invidie, după cum observă Tara.
— Nu puteam să te omor fără să-ţi ofer şansa de a o vedea. Nu sunt chiar atât de crud!

Neamţul începu să râdă şi le făcu semn paznicilor să-i ducă înapoi în cort.

— Şi, domnişoară Mullray, strigă el în urma lor, micul nostru rendez-vous nu s-a anulat, ci doar s-a amânat. O să trimit din nou după tine. După toată munca asta am nevoie de un somn bun într-un loc cald şi strâmt.

SUDANUL DE NORD

Băiatul îl găsi stând în picioare pe vârful unei dune, singur, privind în noapte. Se urcă până la el.

— Au găsit-o, Stăpâne, spuse el. Armata. Doctorul Dravic tocmai a trimis un mesaj prin radio.

Bărbatul continua să admire sălbăticia, dunele argintii ce străluceau sub razele lunii, ca o mare de mercur. Când vorbi, vocea lui era blândă şi reţinută:

— Acesta e sfârşitul şi începutul, Mehmet. De astăzi, totul va fi diferit. Uneori mă sperie.

— Vă sperie, Stăpâne?

— Da, Mehmet. Până şi eu, războinicul lui Dumnezeu, pot să mă sperii. Mi-e frică de responsabilitatea care mi s-a dat. Sunt atât de multe de făcut! Câteodată îmi doresc doar să dorm. A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai dormit, Mehmet. Ani. De când eram copil.

Îşi prinse mâinile la spate. Vântul începu să adie uşor. Băiatului i se făcu frig.

— Mâine trecem graniţa. Dimineaţă. Anunţă-l pe doctorul Dravic.

— Da, Stăpâne.

Băiatul se întoarse şi începu să coboare. Pe la jumătatea drumului se opri şi se uită înapoi.

— Sayf al-Tha’r, strigă el. Sunteţi ca un tată pentru mine.

Bărbatul continua să privească peste deşert.

— Iar tu eşti ca un fiu pentru mine, spuse el.

Vorbise încet, aproape şoptit şi cuvintele se risipiră în noapte, astfel încât băiatul nu le auzi.

35

CAIRO

Cairo era singurul loc de unde Khalifa îşi putea începe călătoria. Alternativa ar fi fost să meargă cu maşina de la Luxor până la Ezba el Gaga şi de acolo să o ia pe autostrada care ocolea deşertul, să treacă prin al-Kharga şi Dakhla înainte de a traversa ţara spre al-Farafra – un drum lung, pe şosele prost întreţinute, pline de poliţie şi, de multe ori, impracticabile din cauza furtunilor de nisip. Nu, trebuia să pornească din Cairo. Şi oricum, tot aici îl găsea şi pe Abdul Grasul.

Trenul se apropie de gara centrală în jur de ora opt dimineaţa. Sări din el înainte ca acesta să se oprească şi, grăbindu-se prin sălile mari de marmură, se aruncă într-un taxi şi plecă spre Midan Tahrir. Timp de zece ore se gândise la cum va proceda şi de multe ori îndoielile îl copleşiseră. Le alungase din minte totuşi şi se concentrase asupra călătoriei. Spera măcar ca Abdul să mai organizeze încă tururi prin deşert.

Traversă piaţa, ocolind blocajele inerente dimineaţa, o luă pe Sharia Talaat Harb şi se opri în faţa unui magazin cu vitrine de sticlă deasupra căruia scria: „Tururile cu Abdul Wassami – cele mai bune din Egipt”. Dedesubt, era mâzgălită o listă cu tururile disponibile în acel moment, inclusiv, spre uşurarea Lui Khalifa, „o aventură fascinantă de cinci zile prin deşert”, care oferea cazare în hoteluri de multe stele, o maşină 4x4 şi dansuri exotice din buric. Era clar că Abdul nu-şi pierduse talentul de a vinde un produs.

Deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

Abdul Wassami – Abdul Grasul cum era cunoscut în general – era prieten cu Khalifa de pe vremea când stătea în Giseh. Crescuseră împreună şi merseseră la aceeaşi şcoală, unde, de la o vârstă foarte fragedă, Abdul afişase o înclinaţie absolut aparte pentru spiritul întreprinzător, vânzând „băuturi tonice miraculoase şi dătătoare de puteri” făcute din Coca-Cola şi sirop de tuse şi încasând zece piaştri pentru fiecare tur prin camera surorii sale mai mari, Fatima Wassami (care, spre deosebire de el, era o fată înaltă, zveltă şi foarte frumoasă).

Maturitatea îi temperase uşor pornirile, dar nu şi inventivitatea şi, după o scurtă perioadă în care exportase smochine libiene în fosta Uniune Sovietică, Abdul se hotărâse să-şi întemeieze propria agenţie de voiaj. Khalifa nu-l mai văzuse decât ocazional în ultima vreme, dar păstra aceleaşi sentimente calde şi, când intră în magazin, auzi imediat un strigăt de încântare din celălalt capăt al încăperii:

— Yusuf! Ce surpriză extraordinară! Fetelor, vi-l prezint pe Yusuf Khalifa, unul dintre cei mai vechi şi cei mai buni prieteni ai mei.

Trei fete, toate tinere şi drăguţe, îşi ridicară privirile din spatele monitoarelor şi îi zâmbiră. Abdul se apropie şi mai că-l sufocă pe detectiv cu îmbrăţişarea.

— Uită-te la Rania, îi şopti el la ureche. Cea din stânga, cu chestiile alea mari, ştii tu ce. Cărnoasă ca o bucată de *basbousa,* dar ce corp are! Oh, Doamne, ce corp! Priveşte-o!

Îi dădu drumul lui Khalifa şi se întoarse spre fete:

— Rania, dragă, vrei, te rog, să ne aduci nişte ceai?

Zâmbind, Rania se ridică şi se îndreptă către spatele magazinului, mişcându-şi şoldurile provocator. Abdul se uită după ea, hipnotizat, până când ea dispăru într-o bucătărie mică.

— Porţile Paradisului, oftă el. Doamne, ce poponeţ!

Îl conduse pe Khalifa spre nişte fotolii şi se aşeză lângă el.

— Zenab e bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Jamilla?

— Din câte ştiu, ridică el din umeri, îşi petrece cea mai mare parte a timpului acasă la mama ei. Bagă-n ea. Doamne, ştiu că mănâncă! Prin comparaţie, zici că eu sunt la regim! Hei, ştii ce? O să deschid un birou la New York.

De când îl ştia Khalifa pe Abdul, acesta era tot timpul pe punctul de a deschide un birou la New York. Zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. Rania se întoarse cu ceaiul, aşeză ceştile în faţa lor şi se înapoie la biroul ei. Abdul nu-şi mai putea lua ochii de la fundul ei.

— Ascultă, am nevoie de o favoare, spuse Khalifa.

— Sigur rosti distrat prietenul lui. Orice.

— Am nevoie să-mi împrumuţi un 4x4.

— Să împrumuţi?

Brusc, Abdul deveni atent.

— Da, să împrumut.

— Adică să închiriezi?

— Da, adică să-mi închiriezi.

— Gratis?

— Exact! Am nevoie de el vreo patru, cinci zile. Îmi trebuie o maşină echipată pentru terenuri denivelate. Pentru deşert.

Abdul se încruntă, să împrumute lucruri pe gratis nu era o idee care să-l încânte prea tare:

— Şi când ai nevoie de ea?

— Acum.

— Acum!

Abdul izbucni în râs:

— Mi-ar plăcea să te ajut, Yusuf, dar este imposibil. Toate maşinile 4x4 sunt plecate în Bahariya. Ar lua cel puţin o zi ca să aduc una

înapoi în Cairo, iar dacă sunt plecate în tur şi cred că aşa şi e, nici o şansă! Dacă am fi avut una aici, n-ar fi fost nici o problemă. Suntem prieteni, la urma urmei. Dar după cum stau lucrurile… îmi pare rău, dar n-am cum să te ajut.

Se aplecă înainte şi sorbi din ceai. Urmă un moment de tăcere.

— Dar există una, în garaj, spuse Rania.

Abdul îngheţă.

— Cea nouă, care a fost livrată luni. Are plinul făcut şi e gata de plecare.

— Da, aşa e, spuse Abdul. Dar e dată deja.

— Nu, nu e, adăugă Rania.

— Sunt sigur că e, insistă Abdul, aruncându-i o privire furioasă. Este rezervată grupului de italieni.

Rosti cuvintele rar, intenţionat, ca un actor care şi-a uitat rolul şi vrea să se asigure că e bine ce spune.

— Nu cred că e, domnule Wassami! Aşteptaţi, o să verific imediat în computer!

— Chiar n-are…

Degetele ei alergară iute peste tastatură.

— Uitaţi! strigă ea triumfător. Ştiam că nu e. N-o foloseşte nimeni în următoarele cinci zile. Exact de cât are nevoie prietenul dumneavoastră. Ce noroc, nu?

Zâmbi larg şi Abdul o imită, deşi mai avea ceva de lucrat la naturaleţea expresiei sale.

— Da, dragă, minunat, oftă el şi-şi îngropă faţa în mâini. Cărnoasă ca o felie de *basbousa.*

Toyota se afla într-un garaj pe o stradă alăturată. Albă, pătrăţoasă, solidă, cu bare de protecţie în faţă, două roţi de rezervă şi opt canistre de benzină aranjate soldăţeşte pe portbagajul superior din metal, maşina era exact ceea ce îşi dorea Khalifa. Abdul o scoase afară şi o parcă lângă trotuar.

— Să ai grijă de ea, da? imploră el, ţinând volanul protector. E nou-nouţă. O am doar de două zile. Te rog, spune-mi că o sa ai grijă de ea!

— Normal că o să am.

— M-a costat patruzeci de mii de dolari. Şi asta cu reducere. Patruzeci de mii. Trebuie să fiu nebun să ţi-o împrumut. Nebun de legat.

Se dădu jos şi începu să-i arate lui Khalifa diversele opţiuni ale maşinii, repetându-i întruna că o vrea înapoi întreagă şi neatinsă.

— Are tracţiune 4x4. Cutie manuală, aer condiţionat, pompa de benzină electrică. Mai bine de atât nu se poate.

Ziceai că e vânzător de maşini, nu alta.

— Este complet echipată: canistre de benzină, bidoane de apă,

trusă cu scule, covoare de tracţiune, trusă medicală de prim-ajutor, busolă. Orice îţi trece prin cap, practic. Mai ai şi pături, hărţi, provizii alimentare pentru situaţii de urgenţă, rachete semnalizatoare, binoclu şi…

Se aplecă spre torpedo şi scoase un obiect care semăna cu un telefon mobil mare, cu o antenă solidă şi un ecran cu cristale lichide…

— … şi un aparat GPS.

— GPS?

— *Global Positioning by Satellite.* Poziţionare globală prin satelit. Îţi spune cu precizie unde te găseşti la un moment dat şi, dacă introduci coordonatele unui loc unde vrei să ajungi, îţi zice distanţa până acolo şi în ce direcţie trebuie să mergi. Ai un manual cu instrucţiuni înăuntru. Sunt simple. Până şi mie mi-e uşor să le folosesc.

Puse la loc aparatul şi îi înmână cheile şovăitor:

— Dar benzina să ştii că nu ţi-o plătesc eu.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva, Abdul, spuse Khalifa, urcându-se la volan.

— Atunci e în regulă. Benzinăria e puţin mai încolo. Şi ia şi ăsta!

Scoase un telefon mobil din buzunar şi i-l dădu:

— Dacă ai probleme, dacă auzi vreun zgomot ciudat, trage pe dreapta, opreşte motorul şi sună-mă imediat. Bine?

— Funcţionează şi în deşert?

— Din câte ştiu eu merge oriunde, mai puţin în Cairo. Acum mai promite-mi o dată că o să ai grijă de ea.

— Voi avea grijă, spuse Khalifa, pornind motorul.

— Şi o să te întorci peste cinci zile.

— Mai repede, sper. Mulţumesc, Abdul! Eşti un om bun.

— Sunt un nebun. Patruzeci de mii de dolari!

Maşina începu să se mişte din loc. Abdul mergea pe lângă ea:

— Nici măcar nu te-am întrebat în ce deşert te duci.

— În deşertul vestic.

— La oaze?

— Dincolo de oaze. În Marele Ocean de Nisip.

Abdul se agăţă de geam:

— Stai, nu mi-ai zis nimic de Marele Ocean! Dumnezeule mare, locul ăla e un cimitir de maşini. Nu poţi să-mi iei…

— Mulţumesc, Abdul! Eşti un adevărat prieten!

Khalifa ambală motorul şi porni în trombă. Abdul alergă după el, dar obezitatea nu-l ajută deloc şi, după câţiva metri, se opri. În oglinda retrovizoare, Khalifa îl văzu cum stă în mijlocul drumului, gesticulând frenetic. Claxonă de două ori şi coti după primul colţ.

36

DEŞERTUL VESTIC

Elicopterul traversă tabăra şi ateriză pe o fâşie netedă de nisip, la cincizeci de metri în spatele ei. Imediat ce atinse pământul, uşa se deschise larg şi din el săriră doi oameni, un bărbat şi un puşti. Bărbatul rămase o clipă nemişcat, privind în jur, după care căzu în genunchi şi sărută nisipul.

— Egipt! strigă el, cu vocea acoperită de urletul motoarelor. Ţara mea, casa mea! M-am întors!

Continuă să stea prosternat pentru câteva minute, îmbrăţişând deşertul, apoi se ridică în picioare şi porni spre tabără, însoţit de băiat.

Aici activitatea era în toi. Un şir de lăzi pline fuseseră aduse până în vale, în timp ce alte containere, mai grele, erau trase înapoi spre tabără unde erau aranjate unul lângă altul. Siluete înveşmântate în negru roiau peste tot.

Oamenii erau atât de preocupaţi de munca lor, încât nou-sosiţii aproape că ajunseseră în zona corturilor înainte de a fi observaţi. Trei dintre lucrători, care rostogoleau un butoi cu benzină, se uitară întâmplător în sus şi, după ce-i văzură, se opriră imediat şi-şi ridicară braţele în aer.

— Sayf al-Tha’r! ţipară ei. E aici! Sayf al-Tha’r!

Vestea se împrăştie rapid şi curând oamenii îşi lăsară poverile şi alergară să-şi întâmpine stăpânul.

— Sayf al-Tha’r! strigară ei. S-a întors! Sayf al-Tha’r!

Deşi se găsea în centrul atenţiei lor, bărbatul îşi continuă drumul prin tabără, indiferent faţă de mulţimea care se înghesuia în jurul lui, precum coada unei comete. Zvonul sosirii lui ajunse şi la cei care lucrau la excavaţii. Bucuroşi, aruncară uneltele într-o parte şi se repeziră spre tabără, ţipând şi dând din mâini. Paznicii de pe vârful dunelor traseră extaziaţi o rafală de gloanţe în aer.

Împreună cu Mehmet, Sayf al-Tha’r urcă pe movila de la capătul îndepărtat al taberei şi privi scena ce se desfăşura dedesubt. Lucrările continuaseră toată noaptea, lăsând în urma lor un crater imens, ca o rană adâncă. Nenumărate folii de plastic fuseseră întinse de-a lungul marginii superioare a gropii şi deasupra lor se amestecau acum de-a valma grămezi de artefacte – scuturi, săbii, suliţe, coifuri, armuri. Pe fundul craterului, chiar în mijloc, ca şi cum pământul ar fi fost spintecat şi măruntaiele ar fi ieşit la suprafaţă, zăcea o masă sinistră de corpuri scheletice, animale şi oameni amestecaţi la un loc, cu pielea maronie şi încreţită ca hârtia creponată. Imaginea avea ceva

apocaliptic, de parcă venise sfârşitul lumii şi morţii veniseră la Judecata de Apoi. „Întocmai, se gândi Sayf al-Tha’r, pentru că sosise clipa când oamenii vor fi judecaţi.” Mai privi o vreme, pătruns de intensitatea momentului, după care ridică braţele în sus triumfător:

— *Allah u akbar!* Dumnezeu e atotputernic! urla el, vocea lui răsunând peste deşert.

— *Allah u akbar!* Lăudat fie Domnul! răspunse mulţimea de sub el.

Strigătul se repetă de câteva ori, însoţit de rafale de gloanţe trase de cei din vârful dunelor, apoi, cu o mişcare semnificativă a mâinii, Sayf al-Tha’r le făcu semn bărbaţilor să se întoarcă la muncă. Aceştia se împrăştiară imediat. Îi privi cum se apucă din nou de lucru, apoi îl trimise pe Mehmet înapoi în tabără, iar el coborî lângă instalaţiile de excavare şi se apropie de Dravic, care stătea sub o umbrelă, supraveghind împachetarea artefactelor.

— Îmi cer scuze că nu mi-am făcut timp să vin să te aplaud, rosti neamţul. Dar am avut treabă.

Sayf al-Tha’r nu dădu nici o clipă senzaţia că observase sarcasmul din vocea lui. Privea liniştit, în lumina orbitoare a soarelui, mormanul de cadavre chinuite, dincolo de umbra aruncată de umbrelă. Acum, că se găsea aproape, vedea că o parte dintre ele fuseseră mutilate odios în goana de a-i deposeda de tot ce aveau asupra lor. Braţe smulse, picioare răsucite în poziţii imposibile, cranii sparte, carne sfâşiată.

— Chiar a fost necesar să-i distrugi în halul ăsta? întrebă el.

— Nu, se răsti Dravic. Am fi putut s-o facem ca la carte şi am fi petrecut câte o săptămână pentru fiecare în parte. Şi atunci ne-am fi ales cu o pereche de suliţe şi cam atât.

Din nou, Sayf al-Tha’r nu-i luă în seamă sarcasmul. În schimb, se aplecă şi ridică o spadă, răsucind-o pe toate părţile şi admirându-i liniile graţioase şi mânerul modelat cu grijă. Mai văzuse aşa ceva numai în muzee, în spatele vitrinelor de sticlă, fără posibilitatea de a le atinge. Iar acum, în faţa lui, se găseau cu sutele. Cu miile. Şi reprezentau doar o parte din ceea ce încă se ascundea sub nisipuri. Grandoarea descoperirii depăşea orice imaginaţie. Nici în visele lui cele mai îndrăzneţe nu-şi închipuise aşa ceva. Răspunsul la rugăciunile lui.

— Ştim până unde se întinde?

Dravic trase din trabuc:

— Am pus să se facă nişte teste. Am descoperit partea din faţă, cam la un kilometru de vale. Şi încă mai căutăm capătul celălalt. E al dracu’ de mare.

Îşi şterse fruntea cu mâna.

— Când sosesc cămilele? întrebă el.

— Poimâine. Poate mai devreme.

— Eu tot insist să începem să expediem deja o parte din obiecte cu

elicopterul.

Sayf al-Tha’r dădu din cap:

— Nu ne putem permite să ne fâţâim cu elicopterele peste graniţă. Ar atrage atenţia.

— Dar i-am transportat pe oameni şi echipamentele şi totul a fost OK, spuse neamţul.

— Am avut noroc. Trebuia să începem lucrul imediat şi Allah ne-a făcut această favoare. S-ar putea ca a doua oară să nu mai beneficiem de ea. Vom aştepta cămilele şi vom căra tot cu ajutorul lor. E mai sigur. Ai pus oameni care să patruleze prin zonă?

— Da, pe motociclete de teren. Verifică totul pe o rază de cincizeci de kilometri.

— Şi?

— Tu ce crezi? Suntem în mijlocul unui ditai căcatul de deşert. Puţin probabil să treacă cineva în plimbare pe aici.

Se lăsă tăcerea. Sayf al-Tha’r puse deoparte sabia şi ridică o amuletă mică de jasp. Era cât unghia de la degetul mare, dar foarte frumos sculptată, întruchipându-l pe Osiris, zeul tărâmului de dincolo. O frecă uşor între degete:

— Avem cinci, poate şase zile la dispoziţie, spuse el. Cât putem să recuperăm în timpul ăsta?

Dravic trase din trabuc:

— Doar o bucăţică. Mică de tot. Lucrăm non-stop şi de-abia am reuşit să scoatem la suprafaţă secţiunea asta mică. O să fie mai uşor înspre nord, pentru că se pare că trupurile sunt mult mai aproape de suprafaţă, dar tot puţin înseamnă. Oricum, e suficient pentru nevoile noastre, nu? Obiectele pe care le-am strâns valorează câteva milioane bune. Vom domina piaţa antichităţilor pentru următoarele câteva sute de ani.

— Şi restul? Aţi făcut pregătiri?

— Nu-ţi face griji, totul e sub control! Iar acum, dacă nu te superi, mă întorc la treabă.

Îşi îndesă trabucul în gură şi se îndreptă spre aspiratoarele de nisip. Sayf al-Tha’r îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi, strângând amuleta în mână, trecu pe lângă marginea şantierului improvizat şi se apropie de formaţiunea stâncoasă în formă de piramidă şi se aşeză pe vine în umbra ei.

Îl întrista modul în care se purtau cu armata. Dacă ar fi avut vreo altă opţiune, ar fi ales-o bucuros, dar aşa… Riscul ca altcineva s-o găsească era prea mare. Trebuiau să se asigure cumva. Era împotriva înclinaţiilor lui naturale, dar n-avea încotro. Aşa trebuia să fie. La fel ca în cazul asasinatelor. Aşa trebuia să fie.

Se sprijini cu spatele de stâncă, frecând amuleta între degetul mare şi arătător, privind marea de cadavre. Unul dintre ele, observă el,

îngropat până la mijloc în nisip, părea să se uite la el. Îşi mută privirea în altă parte, dar după ce reveni în acelaşi loc, ochii lipsiţi de viaţă continuau să-l fixeze. Buzele uscate scoteau în evidenţă dinţii şi avu senzaţia că rânjeşte spre el. Pe faţa lui se vedea furie şi, fără să-şi explice de ce, simţi că el era cauza acelui sentiment. Îi susţinu privirea câteva momente, apoi, stânjenit, se ridică şi plecă. În timp ce făcea primii paşi, se uită la amuleta din mână şi descoperi că aceasta se spărsese în două. O fixă câteva clipe, după care o aruncă, mormăind, în mijlocul grămezilor de obiecte.

37

CAIRO

Prin geamul fumuriu al limuzinei, Squires privea celelalte două benzi de circulaţie. În stânga lui se afla un Peugeot mic, în care erau înghesuiţi nouă oameni, o familie la prima vedere, iar dincolo de el, un camion plin cu conopidă. Din când în când, maşinile de pe una din benzi avansau şi Squires se trezea privind alţi vecini de drum. Aproape imediat şi celelalte maşini se puneau în mişcare, redescoperind siluetele familiare ale Peugeot-ului şi camionului, ca şi cum ar fi fost rotiţele dintr-o imensă maşină de zdrobit fructe, care, de fiecare dată când erau activate, se roteau încet pentru a ajunge iarăşi în aceeaşi poziţie.

— Şi la ce oră s-a întâmplat asta? spuse el, vorbind la mobil.

De la capătul celălalt al firului răsuna o voce răguşită.

— N-ai idee cum s-a întâmplat? Sau când?

Din nou, ecoul gâjâit. Un băiat care vindea parfumuri se apropie şi bătu în geam. Şoferul scoase capul pe geam, strigă ceva şi băiatul se îndepărtă.

— Şi familia lui?

Răspunsul veni printre pârâituri. Urmă o pauză lungă.

— N-are sens să ne punem acuma ţărână în cap. Va trebui pur şi simplu să ne adaptăm situaţiei. Faceţi tot ce puteţi să-l găsiţi şi ţine-mă la curent!

Squires închise mobilul şi-l băgă în buzunarul de la haină. Deşi părea calm, era ceva în încruntarea frunţii lui care sugera exact contrariul.

— Se pare că prietenul nostru, detectivul, a dispărut, spuse el.

— Futu-i mama mă-sii de viaţă! Iovi Massey cu mâna locul gol dintre ei. Credeam că Jemal a aranjat să fie urmărit.

— Se pare că a reuşit să păcălească supravegherea.

— Şi doar am zis că ar fi trebuit să scăpăm de el. N-am zis eu aşa?

— Exact aşa ai zis, bătrâne.

— Să mă fut în ea de viaţă, ce rahat!

Americanul lovea din ce în ce mai tare bancheta cu palma, lăsând urme adânci pe pielea acesteia. Continuă s-o lovească timp de câteva secunde, după care se trânti pe spate şi oftă din rărunchi:

— Când?

— Nu sunt siguri, oftă şi Squires. Se pare că soţia şi copiii lui au plecat la şapte azi-dimineaţă. Pe la zece el încă nu apăruse, aşa că au spart uşa, iar el nu mai era acolo.

— Amatori! se răsti Massey. Nişte amatori!

Dintr-o parte îi izbi un zgomot puternic. Un şofer de autobuz ambala furios şi apăsa isteric claxonul.

— Se pare că a fost la bibliotecă ieri, spuse Squires. A studiat nişte hărţi ale deşertului vestic.

— Iisuse! Deci, ştie despre armată.

— Aşa se pare.

— A mai spus cuiva? Presei? Serviciului de Antichităţi?

Squires ridică din umeri:

— Aş zice că nu, pentru că am fi aflat până acum.

— Aşadar, ce naiba face?

— N-aş putea spune. După câte se pare a plecat acolo de unul singur. Mi-e teamă că va trebui să acţionăm mai devreme decât am planificat.

Pentru prima dată Massey nu comentă nimic.

— Avem toate echipamentele pregătite? întrebă Squires.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din partea mea. Cât despre Jemal, habar n-am. Asta e un rahat de clovn.

— Jemal va proceda exact aşa cum am stabilit împreună.

Americanul scoase o batistă şi-şi suflă nasul cu putere.

— N-o să fie uşor, spuse el, pufnind. Sayf al-Tha’r o să aibă o grămadă de oameni care vor proteja armata.

— Chiar şi-aşa, eu sunt convins că vom avea succes. Îi informezi tu pe cei din State?

Massey încuviinţă din cap, făcându-şi guşa să ia forma mai multor bărbii succesive, care semănau cu straturile de frişca de pe un tort.

— Bine, spuse Squires. Atunci se pare că suntem pe drumul cel bun.

Limuzina mai înaintă câţiva metri:

— Sau vom fi, dacă vom reuşi să scăpăm vreodată de traficul ăsta blestemat.

Se aplecă spre şofer:

— Ce naiba se întâmplă aici?

— E un camion oprit chiar în mijlocul drumului, răspunse bărbatul.

Oftând, Squires scoase o acadea din buzunar şi începu să-i desfacă ambalajul, privind absent Peugeot-ul de pe banda cealaltă.

Ruta cea mai potrivită şi cea mai directă pe care o putea alege Khalifa era să meargă spre sud-vest, până la Oaza Bahariya şi de acolo spre vest, prin deşert.

Se hotărî să procedeze exact invers. Indiferent de cine îl urmărise noaptea trecută, până acum trebuia să-şi fi dat seama că scăpase de ei şi că plecase cu trenul de zece seara către Cairo. Nu era nevoie să fii un geniu ca să te prinzi că se îndrepta spre deşert şi-atunci exista

şansa să fie interceptat pe drum. Iar ruta pe care se aşteptau ei să o ia era cea mai rapidă.

În loc să apuce spre sud-vest, se hotărî să aleagă direcţia opusă, spre nord-vest până în Alexandria, apoi pe autostrada ce ducea la Marsa Matruh şi de acolo să se întoarcă spre sud, până la Siwa. Deşi distanţa era mult mai lungă, opţiunea aceasta avea avantaje clare: şoselele erau mai bine întreţinute; ar fi mers prin deşert mult mai puţin de la Siwa, decât de la Bahariya; şi, cel mai important, era ultimul lucru la care s-ar fi gândit ce-i care-l urmăreau. După ce se aprovizionase cu benzină, porni spre Cairo, intrând pe autostradă şi mergând paralel cu coasta mediteraneană.

Conducea cu viteză, fumând ţigară de la ţigară. Peisajul se modifica periodic: când deşert, când terenuri agricole. Bordul maşinii conţinea şi un casetofon, dar nu găsi decât o singură casetă – *My Love and the Rain* al lui Kazim al-Saher şi, după ce o ascultă de patru ori, o scoase şi îşi continuă drumul în linişte.

Ajunse la Alexandria în două ore şi la Marsa în cinci, oprindu-se doar de două ori, o dată să pună benzină şi altă dată, chiar înainte de Alexandria, ca să privească marea pe care o vedea pentru prima dată în viaţă.

La Marsa făcu plinul din nou, apoi mai merse spre vest vreo douăzeci de kilometri, după care întoarse spre Siwa, pe un drum asfaltat care se întindea peste deşertul pustiu. Soarele era la apus acum, aşa că apăsă acceleraţia până la podea. Trecu pe lângă nişte construcţii ciudate, în paragină şi depăşi câteva indicatoare ruginite ce marcau traseul unei conducte subterane. În rest nu mai era nimic, doar pământ portocaliu, întins şi plat, întrerupt pe alocuri de movile şi de povârnişuri. Nu întâlni nici o altă maşină şi nici vreun semn de viaţă, cu excepţia unui grup de dromaderi costelivi, care ronţăiau nişte scaieţi.

Pe la jumătatea drumului spre Siwa, dădu peste o cafenea – o bombă de mâna a treia, botezată pompos „Restaurantul lui Alexandru” – şi se opri pentru scurtă vreme ca să bea un ceai. Se lăsa noaptea şi deşertul se topea în braţele întunericului. Din loc în loc surprinse în depărtare câteva lumini de la ferestrele vreunei case sau tabere militare, apoi flăcările strălucitoare ale unei sonde de petrol. Era singur în pustiu. Îl ascultă din nou pe Kazim al-Saher.

În cele din urmă, după şapte seara, simţi cum pământul începe să se deniveleze. De-o parte şi de alta se zărea conturul vag al unor dealuri, pante abrupte şi piscuri. Drumul începu Să coboare, şerpuind printr-o masă de creste şi movile, apoi se deschise larg în faţa lui. Dedesubt, se vedea o mare de lumini scânteietoare, ca nişte bărcuţe pe o mare liniştită. Oaza Siwa. Încetini puţin ca să admire priveliştea, apoi continuă să coboare. Conducea de nouă ore şi termina deja cel

de-al doilea pachet de ţigări.

38

DEŞERTUL VESTIC

Bărbatul părea că se materializase din neant, ca şi cum ar fi fost alcătuit el însuşi din întuneric. Tara şi Daniel stăteau îmbrăţişaţi, privind flacăra luminoasă a lămpii cu kerosen, când brusc, se treziră cu un bărbat care stătea chiar în uşa cortului, cu chipul ascuns în umbră. Făcu un semn discret înspre paznic şi acesta sări imediat în picioare şi plecă.

— Sayf al-Tha’r, presupun, spuse Daniel.

Bărbatul nu spuse nimic, doar continuă să se uite la ei. Se lăsă o tăcere adâncă.

— De ce ai venit aici? întrebă Daniel, în cele din urmă. Să te uiţi la noi înainte să ne omori? Să te bucuri?

Arătă din cap spre faţa plină de vânătăi şi cămaşa sfâşiată a Tarei:

— Ei bine, bucură-te! Sunt sigur că Allah e foarte mândru de tine.

— Nu lua în deşert numele lui Allah, spuse bărbatul, făcând un pas înainte, într-o engleză corectă şi cu o voce calmă, dar fermă. Nu eşti demn de el.

O privi pe Tara, studiindu-i obrazul umflat şi urmele de arsuri de pe gât, piept şi braţe. Se strâmbă de-abia perceptibil:

— Dravic a făcut asta?

Ea dădu din cap.

— Nu se va mai întâmpla aşa ceva. A fost o situaţie… nefericită.

— Nu, rosti Daniel încet. Ne-am aşteptat la asta. Este ceea ce fac oamenii ca Dravic şi ca tine.

Din nou bărbatul se strâmbă uşor:

— Nu mă băga în aceeaşi oală cu Dravic, doctore Lacage! El este o unealtă, atât. Eu sunt servitorul unui stăpân măreţ.

Daniel clătină din cap posomorât:

— Mă faci să râd. Măcelăriţi femei şi copii şi sunteţi convinşi că faptele voastre au binecuvântarea lui Allah.

— Ţi-am spus să nu-i mai rosteşti numele.

Vocea bărbatului era tăioasă acum:

— Gura ta este păcătoasă.

— Nu, spuse Daniel, uitându-se fix în ochii lui. A ta este păcătoasă. Ori de câte ori îl pomeneşti pentru a justifica lucrurile pe care le faci. Tu chiar crezi că Allah se aşteaptă…

Atacul se petrecu atât de brusc, încât Daniel se trezi înhăţat de gât înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama că bărbatul se mişcase. Îl ridică în picioare, strângându-l cu putere de gâtlej. Daniel se zbătu,

dar nu reuşi să scape din strânsoare.

— Opreşte-te! strigă Tara. Te rog, opreşte-te!

Sayf al-Tha’r o ignoră.

— Voi, occidentalii, sunteţi cu toţii la fel, mârâi el. Ipocrizia voastră este extraordinară. În fiecare zi o sută de copii mor în Irak din cauza sancţiunilor impuse de guvernele voastre şi totuşi mai aveţi îndrăzneala de a ne ţine morală despre ce e bine şi ce e rău.

Chipul lui Daniel se făcea din ce în ce mai roşu.

— Vezi asta?

Sayf al-Tha’r îşi ridică mâna liberă şi-i arătă cicatricea de pe frunte:

— Mi-au făcut-o poliţiştii într-o celulă. M-au lovit atât de tare, încât timp de trei zile am fost orb. Ce crimă făcusem? Vorbisem în numele a milioane de oameni din ţara asta, care trăiau în mizerie şi în disperare. De asta nu te mai plângi? Dar de faptul că jumătate din populaţia lumii trăieşte în sărăcie, doar pentru ca unii privilegiaţi să-şi petreacă viaţa într-un lux fără sens? Normal că nu! La fel ca toţi ceilalţi şi tu eşti selectiv în revoltă şi condamni numai ceea ce îţi convine. În rest, închizi ochii nepăsător.

Continua să-l mai sugrume un moment, după care slăbi strânsoarea. Daniel se prăbuşi.

— Eşti nebun, rosti el sufocat. Eşti un nebun fanatic.

Bărbatul dădea senzaţia că nu se întâmplase nimic.

— Foarte posibil, replică el calm. Se pune însă întrebarea, de ce? Ne calífici pe mine şi pe oamenii mei drept extremişti şi fanatici, dar nu cauţi niciodată dincolo de cuvinte. Încearcă să înţelegi forţele care ne-au creat!

Îl domina de la înălţimea lui pe Daniel, iar hainele negre pe care le purta păreau să se amestece cu întunericul din cort, astfel încât numai chipul îi era vizibil, plutind decapitat deasupra lor.

— Am cunoscut şi eu oroarea, doctore Lacage, spuse el în şoaptă. Bărbaţi bătuţi şi ologiţi din cauza torturilor suferite în celulele poliţiei. Oameni atât de înfometaţi, încât erau nevoiţi să mănânce resturile din tomberoanele de gunoi. Copii violaţi în grup pentru că, din nefericire, erau rudele îndepărtate ale cuiva cu idei diferite de ale celor de la putere. Acestea sunt lucrurile pe care le fac nebunii. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le condamni.

— Şi tu crezi că soluţia este să te-apuci să împuşti turişti? tuşi Daniel.

Sayf al-Tha’r zâmbi uşor, cu ochii strălucind:

— Soluţia? Nu, nu cred că asta e. Noi am transmis ceva, atâta tot.

— Şi ce era acest ceva pentru care merita să ucizi atâţia oameni nevinovaţi?!

Bărbatul îşi ridică mâinile, cu degete lungi şi subţiri, aproape scheletice:

— Că nu mai suntem dispuşi să vă acceptăm amestecul în treburile noastre. Cum ar fi impunerea unui regim fără Dumnezeu doar pentru că serveşte intereselor voastre politice. Sau folosirea ţării noastre ca teren de joacă, în timp ce oamenii ei sunt înfometaţi, oprimaţi şi abuzaţi.

Îl privi pe Daniel şi cicatricea lui de pe frunte strălucea roşiatic în lumina aruncată de lampa cu kerosen.

— Mă întreb adesea cum ar reacţiona Occidentul dacă s-ar întoarce roata. Copiii voştri să cerşească pe străzi, în timp ce egiptenii s-ar fâţâi prin jur, etalându-şi bogăţiile şi insultându-vă obiceiurile. Comorile voastre naţionale să fie jefuite şi duse în muzeele egiptene. Ar fi un experiment interesant. V-ar putea ajuta să înţelegeţi puţin din furia pe care o simţim noi.

Vocea lui era calmă şi joasă în continuare, deşi începuse să facă spume la colţurile gurii.

— Ştii că, zise el mai departe, atunci când Carter a descoperit mormântul lui Tutankhamon, a semnat un contract cu ziarul *The Times* din Londra, prin care se stipula că ei erau singurii care aveau voie să scrie despre ceea ce se afla în mormânt? Ca să aflăm despre o descoperire ce a avut loc în ţara noastră, ce ne aparţine, noi, egiptenii, a trebuit să căutăm într-un ziar englezesc.

— Dar asta a fost acum optzeci de ani, tuşi Daniel, dând din cap. Acum e diferit.

— Nu, nu e diferit! Atitudinea este aceeaşi. Toată lumea crede că egiptenii şi musulmanii sunt mai puţin civilizaţi, mai puţin capabili să se descurce singuri. În felul acesta ne puteţi trata cum vreţi voi. Astfel de lucruri persistă şi în prezent. Iar cei care pun la îndoială comportamentul vostru sunt consideraţi nebuni.

Daniel îşi ridică privirea spre el, dar nu scoase o vorbă.

— Vezi? adăugă Sayf al-Tha’r. N-ai ce să răspunzi. Şi pe bună dreptate, pentru că nu există nici un răspuns. Altul decât să vă cereţi iertare pentru modul în care ţara asta şi oamenii săi au fost trataţi. Ne-aţi jefuit moştenirea, ne-aţi supt sângele, aţi luat, dar n-aţi dat niciodată nimic înapoi. Acum a venit vremea restabilirii echilibrului. Aşa cum se spune şi în sfântul Coran: „Primeşti drept răsplată exact ceea ce meriţi”.

Umbra lui se prelingea peste prelata din spatele lui, neagră, fără formă şi ameninţătoare. De afară se auzeau zgomotele excavaţiilor, dar în cort, atmosfera era tăcută şi liniştită, ca şi cum ar fi fost într-o altă lume. Urmă o pauză lungă. Apoi, încet, Tara se ridică în picioare.

— Eu nu ştiu prea multe despre Egipt, spuse ea aşezându-se în faţa bărbatului pentru a-l privi drept în ochi, dar ştiu cu siguranţă că tatăl meu, de a cărui moarte eşti răspunzător, a iubit ţara asta, oamenii şi comorile ei. I-a iubit mai mult decât tine. Uită-te la ce faci aici!

Distrugi! Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. El voia să protejeze trecutul. Tu nu vrei decât să-l vinzi celui care dă mai mult. Tu eşti cel ipocrit.

Bărbatul îşi strânse colţurile gurii şi, pentru o clipă, Tara avu senzaţia că o s-o lovească. Totuşi, mâinile lui rămaseră pe lângă corp:

— Nu-mi face nici o plăcere să îmi bat joc de armată în halul ăsta. Dar uneori este necesar să faci şi lucruri neplăcute pentru a-ţi atinge un ţel mai înalt. Dacă o parte din moştenirea noastră trebuie sacrificată, ca să ne eliberăm de sub opresiune, atunci aşa să fie! Conştiinţa mea e curată.

Îi susţinu privirea câteva secunde, după care bărbatul îşi plecă ochii în jos:

— Fac voia Domnului. Iar Dumnezeu ştie asta. Dumnezeu e cu mine.

Întinse mâna şi o aşeză pe metalul fierbinte al lămpii. Nu clipi şi nici nu se strâmbă. Un iz uşor de carne arsă ajunse la nările Tarei. Simţi că-i vine să vomite.

— Nu subestima puterea credinţei noastre, domnişoară Mullray! De aceea toţi oamenii mei poartă semnul credinţei pe frunte. Pentru a demonstra profunzimea ei. Hotărârea noastră este de neclintit. Noi nu avem îndoieli.

Rămase în aceeaşi poziţie pentru alte câteva momente care părură o veşnicie, fixând-o pe Tara cu o expresie goală pe chip, apoi se ridică din nou şi-şi privi mâna înroşită:

— M-ai întrebat de ce am venit aici, doctore Lacage! Motivul nu este cel sugerat de tine şi anume să mă bucur de priveliştea prizonierilor mei. Ci mai degrabă să vă las pe voi, prizonierii mei, să vă uitaţi la mine, să vă uitaţi şi să înţelegeţi.

Îi mai privi o vreme, apoi se îndreptă spre ieşire. Daniel îl strigă din urmă:

— N-o să reuşeşti niciodată să scoţi armata aşa şi s-o vinzi după aceea. Vei descoperi doar o parte din ea. Şi atunci, va veni altcineva şi va aduce restul la suprafaţă, iar valoarea celor găsite de tine va scădea imediat. Este inutil dacă nu plecaţi de aici cu tot ce se poate.

Sayf al-Tha’r se întoarse către el, zâmbind:

— Avem planurile noastre, doctore Lacage! Dumnezeu ne-a dat armata şi numai Dumnezeu va avea grijă să culegem şi roadele ei.

Clătina uşor din cap şi se topi în noapte.

OAZA SIWA

Exact când Khalifa trăgea în curtea singurului service din Siwa, o

pană de curent neaşteptată învălui în întuneric întreaga aşezare.

— Dacă vreţi benzină va trebui să aşteptaţi, spuse unul dintre muncitori. Pompele nu funcţionează fără electricitate.

— Cât o să dureze?

Bărbatul ridică din umeri:

— Poate cinci minute. Poate cinci ore. Odată a trebuit să aşteptăm două zile.

— Sper că nu se va întâmpla aşa şi acum.

— *Insha-Allah,* spuse bărbatul.

Khalifa trase maşina chiar la marginea curţii interioare şi se dădu jos. Aerul era rece, aşa că se întoarse, îşi luă haina şi se îmbrăcă. Pe lângă el trecu o căruţă trasă de un măgar ducând trei femei cu chipurile acoperite, care îi aruncară o privire indiferentă. Generatorul prinse viaţă cu un huruit înecat.

Se plimbă o vreme încoace şi-ncolo, întinzându-şi picioarele înţepenite, apoi îşi aprinse o ţigară şi traversă spre o tarabă cu răcoritoare, aşezată la marginea drumului, de unde cumpără un pahar cu ceai. În apropiere, zări o bancă şi se aşeză pe ea. Scoase mobilul de la Abdul şi formă numărul lui Hosni. După al patrulea apel răspunse cumnatul lui.

— Hosni, Yusuf la telefon.

Interlocutorul lui îi vorbi pe un ton aspru:

— Ce dracu' se întâmplă, Yusuf? Te caută Serviciul Secret. Unde eşti?

— În Bahariya, minţi Khalifa.

— Bahariya! Ce faci acolo?

— Treburi de serviciu. Nu pot să-ţi dau detalii.

— Au venit la mine la birou, Yusuf! Înţelegi? Cei de la Serviciul Secret au venit la mine la birou. Sper că realizezi ce înseamnă asta pentru afacerea mea. Lumea uleiului comestibil este mică. Zvonurile circulă repede.

— Îmi pare rău, Hosni.

— Dacă se întorc, va trebui să le spun unde eşti. Ne aflăm într-o etapă foarte delicată a proiectului nostru nou cu uleiul de susan. Nu pot permite ca un astfel de lucru să dea totul peste cap.

— Înţeleg, Hosni. Dacă trebuie să le spui, spune-le! Zenab e acolo?

— Da, este. A venit la noi azi-dimineaţă. Trebuie să vorbim, Yusuf! Când te întorci. Ca de la bărbat la bărbat. E nevoie să lămurim nişte probleme.

— Bine, bine. Când mă întorc. Acum mi-o dai pe Zenab, te rog!

Hosni mai mormăi ceva, apoi puse receptorul jos şi plecă. Un moment mai târziu, Zenab era pe fir.

— Şi închide uşa, te rog, Hosni, o auzi el spunând.

Alte murmure şi zgomotul unei uşi trântite:

— Omul ăsta e aşa de nesuferit!

Khalifa zâmbi:

— Eşti bine?

— Da, spuse ea. Tu?

— Bine.

— N-o să te întreb unde eşti.

— Mai bine nu. Ce fac copiii?

— Le e dor de tine. Ali spune că nu suflă în trompetă până când nu te întorci. Aşa că îţi dau voie să stai cât mai mult.

Izbucniră amândoi în râs, deşi veselia lor era una forţată.

— Sunt pe-afară cu Sama, continuă ea. La sărbătoare. O să le spun că ai sunat.

— Transmite-le dragostea mea.

— Sigur că da.

Se gândise la ea aproape toată ziua. Iar acum nu mai ştia ce să zică. Ar fi dat orice să poată sta aşa o oră, doar ca să-i asculte respiraţia.

— În fine, te-am sunat doar aşa, foarte scurt, spuse el, în cele din urmă. Am vrut să mă asigur că Hosni nu te chinuie prea tare.

— N-ar îndrăzni.

Din nou tăcere.

— Bărbaţii ăştia, Yusuf…

— Nu întreba nimic, Zenab! Te rog! Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Nu contează nimic altceva, decât să fiţi voi bine.

— Suntem bine, spuse ea.

— Perfect.

Îşi stoarse creierii ca să mai adauge ceva, nişte cuvinte prin care s-o liniştească, dar se pomeni povestindu-i că văzuse marea.

— Poate într-o zi vom merge împreună acolo. Mi-ar plăcea să te văd în costum de baie.

— Va trebui să aştepţi mult şi bine până voi pune aşa ceva pe mine!

Izbucni într-un hohot de râs indignat, dar se potoli imediat:

— Te iubesc, Yusuf!

— Şi eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lume. Sărută-i pe copii!

— Sigur că da. Şi ai grijă de tine.

Nu mai scoaseră nici o vorbă şi închiseră amândoi în acelaşi timp.

Khalifa îşi termină ceaiul şi se ridică în picioare. Curentul nu venise încă şi piaţa era plină de umbre. În faţa lui se înălţa o moschee mare, zidurile ei albe din calcar strălucind în lumina lunii de parcă erau de gheaţă. Se hotărî să înghită ceva, dar se răzgândi şi se îndreptă spre locaşul lui Allah. Aici îşi lăsă pantofii la intrare şi îşi spălă faţa şi mâinile la un robinet prins în perete.

Înăuntru era linişte şi puţinele lumânări aprinse nu reuşeau să

risipească întunericul profund. La început crezu că este singur în încăpere, dar apoi observă un alt bărbat, în fundul sălii, care stătea îngenuncheat cu fruntea lipită de podea.

Rămase nemişcat o vreme, bucurându-se de senzaţia de pace, după care înaintă câţiva paşi şi se opri pe la mijlocul camerei, sub un candelabru imens. Mii de romburi din sticlă sclipeau în umbră, de parcă tavanul plângea. Se uită în sus câteva momente, apoi se întoarse spre mihrab, îşi lăsă capul în jos şi începu să se roage:

> Lauda îţi aduc ţie Allah, stăpânul tuturor fiinţelor;
> Ţie, cel plin de milă, ţie, cel plin de compasiune,
> Ţie, care eşti Stăpânul Judecăţii de Apoi;
> Noi numai pe tine te slujim şi numai ţie îţi cerem îndurare;
> Arată-ne calea cea dreaptă;
> Calea celor binecuvântaţi de tine,
> Şi nu a celor care s-au depărtat de tine
> Ori a celor care mânia îţi stârniră.

Pe măsură ce se ruga, cerându-i lui Dumnezeu să vegheze asupra lui şi a familiei sale, simţi cum grijile şi temerile i se risipesc treptat, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea direct cu Allah. Lumea de afară părea să dispară; sau mai bine zis, interiorul moscheii se întindea la nesfârşit, liniştea şi pacea ei umplând întregul univers. Sayf al-Tha’r, Dravic, şeful Hassani, armata lui Cambyses – toate se micşorară până când nu mai rămaseră decât nişte particule de praf plutind în îmbrăţişarea eternă a lui Dumnezeu. Se simţi copleşit de un sentiment incredibil de calm.

Continuă încă vreo douăzeci de minute, rostind zece *rek’ahs* sau cicluri de rugăciuni, apoi se ridică în picioare şi şopti „amin”. Exact în clipa aceea, candelabrul de deasupra lui se transformă într-o explozie de lumină, ce inundă interiorul moscheii cu o strălucire orbitoare. Zâmbi, simţind că, într-un fel, acesta era un semn că rugăciunile lui fuseseră ascultate.

Afară, piaţa era şi ea invadată de lumină, iar pompele de benzină funcţionau din nou. Bărbatul îi umplu rezervorul şi cele opt canistre, în timp ce el se ocupa de bidoanele cu apă. Plăti şi, după ce îşi cumpără încă trei pachete de Cleopatra, aproape că nu-i mai rămăsese nici un ban. Se întoarse la maşină, traversă oraşul şi porni printre dunele joase, spre sud.

Merse prin deşert doar câţiva kilometri, apoi se opri lângă o movilă de nisip, ale cărei margini erau tivite cu un strat subţire de iarbă uscată. În spatele lui, luminile din Siwa licăreau strălucitor. În cealaltă direcţie, în inima deşertului, nu se vedea nimic, doar o întindere nesfârşită scăldată de razele lunii. Din depărtare se auzi urletul unui

câine. Mâncă puţin din bucatele pregătite de Zenab – era prima dată pe ziua aceea când băga ceva în gură – îşi luă câteva pături din portbagajul Toyotei, înclină scaunul la maximum şi se întinse pe spate, privind stelele de deasupra lui. Pe neaşteptate îl izbi gândul că bătuse atâta drum până aici, fără să aibă habar ce avea să se întâmple atunci când va găsi armata. Încercă să se concentreze, dar se simţea prea obosit. Cu cât se chinuia mai mult, cu atât se dizolva mai rapid imaginea armatei, a lui Sayf al-Tha'r şi a lui Dravic, până când, în cele din urmă, se metamorfozară într-o fântână arteziană imensă, ale cărei picături transformau nisipul arid în vegetaţie bogată. Tresări şi ochii îi căzură pe arma sa, care stătea pe scaunul din dreapta. Blocă uşile de la maşină.

DEŞERTUL VESTIC

Tara se trezi speriată. Avea capul în poala lui Daniel, iar el o privea atent.

— Îmi scoteai inima, murmură ea. Aveai o mistrie cu care îmi scoteai inima.

— A fost doar un vis, spuse el blând, mângâindu-i încet părul. Totul e bine.

— Trebuia să mă îngropi după aia. Era şi un coşciug acolo.

Daniel se aplecă şi o sărută pe frunte:

— Culcă-te la loc, şopti el. Totul o să fie bine.

Tara îl mai privi câteva momente, apoi închise ochii şi adormi din nou. Avea faţa palidă şi trupul ţeapăn. Daniel o supraveghe un timp, apoi îi puse capul uşor pe podea şi se ridică în picioare. Începu să se învârtă prin cort, cu privirea mereu îndreptată spre uşă. Trăsăturile lui se schimonoseau în pâlpâitul lămpii de kerosen, ca şi cum ar fi purtat o mască ce i se scurgea încet de pe faţă.

— Haide, murmură el. Unde sunteţi? Veniţi odată!

Paznicul se uita la el indiferent, cu degetul pe trăgaciul armei.

DEŞERTUL VESTIC, LÂNGĂ OAZA SIWA

Khalifa se trezi în mângâierile lui Zenab. Sau, cel puţin, aşa crezu pe moment. Apoi, deschise ochii şi-şi dădu seama că respiraţia ei caldă era de fapt o rază de soare ce pătrundea prin geamul maşinii. Aruncă păturile într-o parte şi se dădu jos, tremurând, pentru că aerul era încă rece. Îşi făcu rugăciunile de dimineaţă, îşi aprinse o ţigară şi urcă pe movila lângă care parcase. La nord, semicercul verde şi

neregulat al oazei se întindea spre stânga şi spre dreapta, cu apele ei sărate strălucind în tonuri roz şi cu coloanele de fum ce se ridicau spre cer dintre crângurile de măslini şi palmieri. În rest, nu se zărea decât deşertul, o întindere dezolantă de nisip, pietriş şi stânci cu forme ciudate. O clipă se simţi copleşit de imensitatea lui, dar se scutură, aruncă ţigara, se urcă din nou în maşină şi scoase din torpedo aparatul GPS.

Abdul nu-l minţise deloc, era foarte uşor de folosit. Tastă coordonatele stâncii în formă de piramidă şi apăsă apoi butonul „Start". Conform afişajului, aceasta se afla la 179 de kilometri depărtare, la un unghi de 133 de grade. Introduse şi poziţia lui prezentă, apoi pe cea a oazei al-Farafra, după care dădu drumul aparatului în geantă, alături de pistol şi de telefonul mobil. Dezumflă puţin cauciucurile, ca să îmbunătăţească tracţiunea, sări la volan, porni motorul şi plecă încet spre deşert. În spate nu rămaseră decât urmele adânci lăsate de roţi.

Nu mai condusese niciodată pe un astfel de teren, aşa că făcea manevrele cu grijă, mergând cu viteză mică şi constantă. Pământul părea destul de solid, dar din când în când mai apăreau hârtoape şi gropi. Uneori, la prima vedere, dunele păreau line, dar după ce ajungea în vârf, se trezea că solul dispare brusc de sub el şi plonja douăzeci de metri în jos, pe un perete de nisip aproape vertical. La un moment dat era pe punctul de a se rostogoli, dar reuşi să controleze maşina şi coborî cu succes o pantă deosebit de abruptă. După acest incident reduse şi mai mult viteza.

De-a lungul primilor kilometri mai întâlni câteva urme de cauciucuri pe nisip, probabil de la maşinile care-i duceau pe turişti de la Siwa în safariul prin deşert. Treptat, acestea dispărură complet. Din loc în loc mai zări câteva tufişuri chinuite, apoi două schelete îngropate pe jumătate în nisip, de un alb aproape nenatural în lumina soarelui. „Şacali", se gândi el, deşi nu era foarte sigur. Nici o urmă de viaţă. Doar nisip, stânci, pietriş şi deasupra un cer de un albastru intens. Imaginea oazei se îndepărta din ce în ce mai mult, până când dispăru complet, dincolo de orizont.

Îşi dădu seama destul de repede că, deşi aparatul GPS calculase 179 de kilometri, avea să călătorească mai mult pentru a ajunge la destinaţie. Acesta măsura distanţa în linie dreaptă, în realitate, era foarte dificil să păstrezi o astfel de direcţie, din cauza pantelor de nisip, a formaţiunilor calcaroase şi a stâncilor care se iţeau unde nici nu te aşteptai. Se văzu nevoit să cotească ba la stânga, ba la dreapta, ca să găsească un drum bun. Uneori, ocolurile erau scurte, doar câteva sute de metri, dar altele se întindeau uneori şi pe doi, trei kilometri. După vreo două ore de mers continuu, în care, după

calculele lui, parcursese aproximativ şaptezeci de kilometri, verifica ecranul aparatului GPS şi descoperi că, în linie dreaptă, de-abia străbătuse patruzeci de kilometri. Începu să se întrebe dacă avea sa ajungă vreodată acolo.

Dimineaţa se scurse încet. La un moment dat se hotărî să se odihnească puţin, opri motorul şi se plimbă câţiva zeci de metri în jurul maşinii. Liniştea era uimitoare, ceva ce nu mai întâlnise vreodată. Realiza cât de deranjant trebuie să fi răsunat zgomotul motorului în pacea aceea copleşitoare. Dacă Sayf al-Tha'r trimisese patrule în deşert, lucru de care era aproape sigur, l-ar fi putut auzi fără probleme.

— Mai bine le dădeam direct un mesaj prin radio, ca să ştiu o treabă, mormăi el, îndreptându-se spre maşină.

Brusc, se simţi expus.

În următoarele ore, peisajul îşi păstră aspectul dezolant. Apoi, pe la miezul zilei, observă în faţa lui, chiar pe linia orizontului, conturul unor posibile coline. Era imposibil să-şi dea seama ce reprezintă exact de la o asemenea distanţă, pentru că aspectul lor era deformat din cauza căldurii. După ce se apropie, treptat, treptat văzu că nu sunt coline, ci mai degrabă o dună mare – un zid de nisip care se întindea într-o singură curbă neîntreruptă, mărginită de alte dune mai înalte chiar în spatele ei. Imaginea părea ruptă dintr-un tablou care surprindea spargerea valurilor la ţărm. Erau marginile Marelui Ocean de Nisip.

— *Allah u akbar!* Dumnezeule mare! fu singurul lucru pe care se gândi să-l rostească.

Continuă să conducă până la poalele dunei, care dădea senzaţia că le ţine în loc pe cele din spatele ei, exact ca un dig uriaş. Coborî din maşină şi urcă în vârful ei. Nisipul era fin şi moale, aşa că efortul de a merge prin el îl umplu de sudoare.

Sus, în faţa lui, se întindeau şiraguri de dune, rând după rând, ondulându-se tăcute şi line. Panorama era complet diferită de peisajul dezordonat prin care călătorise până atunci. Îşi aminti o poveste pe care i-o spusese mai demult tatăl lui, din care reieşea că deşertul este, de fapt, un leu adormit încă de la începutul lumii şi care va devora totul într-o zi, când se va trezi. Uitându-se acum peste marea de nisip, aproape că îi venea să creadă povestea aceea, pentru că nisipul galben-portocaliu avea un aspect catifelat, de blană, iar crestele păreau ridurile de pe spatele unui animal bătrân. Se simţi vinovat că îşi stinsese ţigara în pământ, de parcă ar fi ars carnea unei fiinţe vii.

Rămase astfel o vreme, studiind peisajul, după care se întoarse la maşină, îngropându-şi picioarele în nisip până aproape de nivelul genunchilor. Auzise că existau şi fâşii de nisipuri mişcătoare în zonă, mai ales pe fundul pantelor dintre dune şi se cutremură la gândul că

ar putea fi înghiţit de aşa ceva. Era absurd ca aventura lui să se termine astfel.

Mai dezumflă puţin cauciucurile şi dădu jos trei canistre, le turnă în rezervor, care era acum pe jumătate plin. Porni motorul, băgă în viteza întâi şi se îndreptă cu motorul turat spre şirurile de dune. Aparatul GPS îi spunea că mai are de mers aproape o sută de kilometri.

Toyota lui albă părea o sămânţă în comparaţie cu zidurile înalte de nisip, o barcă plutind într-un ocean imens. Menţinu toată după-amiaza viteza mică, urcând şi coborând dună după dună. În vârf încetinea întotdeauna pentru a studia dacă panta de pe partea cealaltă nu era prea abruptă. Uneori, dunele erau lipite între ele. Alteori, erau aşezate la distanţe mari una de alta, despărţite de văi netede. În spatele lui, urmele de cauciucuri desenau o linie ca un tighel.

La început, păstră un curs relativ drept, însă, pe măsură ce dunele deveniră din ce în ce mai înalte şi pantele mai abrupte, se văzu nevoit să ocolească pereţii aproape verticali de nisip. Mergea de-a lungul culmilor până găsea un loc mai lin de coborâre sau, dacă şi aşa era imposibil, se întorcea şi o lua prin altă parte, uneori deplasându-se şi zece kilometri ca să găsească un loc potrivit de trecere. Chiar şi cu geamurile închise şi cu aerul condiţionat dat la maximum, tot se simţea căldura nemiloasă de afară.

Cu cât înainta mai mult, cu atât mai tare avea senzaţia că pământul din jurul lui e dotat cu un soi de conştiinţă rudimentară. Culoarea nisipului părea să se schimbe, ca şi cum dunele ar fi avut toane, iar acestea se reflectau în nuanţele mereu altele de galben şi de portocaliu ale deşertului. La un moment dat se opri să bea nişte apă şi o adiere de vânt apăru din senin, făcând nisipul să fremete şi să ofteze, ca şi când ar fi respirat. Simţi nevoia să strige, să spună deşertului că nu intenţionează să-i facă vreun rău, că nu e decât un intrus temporar în inima lui secretă şi că, imediat ce-şi va termina treburile, va pleca imediat şi nu se va mai întoarce niciodată, în viaţa lui nu se simţise atât de singur şi de mic. Încercă să asculte caseta cu Kazim al-Saher, dar i se păru total nepotrivit. Era atât de intimidat de locurile prin care trecea, încât uită şi să fumeze.

Pe la cinci după-amiaza, când soarele coborâse deja spre apus, ajunse în vârful unei dune imense şi încetini, ca să verifice panta care urma. În timp ce se apleca peste volan şi verifica zona din faţa lui, ceva îi atrase atenţia undeva, în partea stângă. Opri motorul şi se dădu jos.

Nu se vedea foarte clar, pentru că aerul avea în continuare aspectul acela lichefiat provocat de căldură. Părea un triunghi înceţoşat care plutea peste dune, chiar la orizont. Se întoarse la maşină, luă binoclul

şi, după ce fixă obiectivul, focaliză imaginea surprinsă cu coada ochiului. Câteva clipe, nu văzu altceva decât o imagine tremurată; apoi, brusc, o zări foarte clar: o stâncă întunecată, în formă de piramidă, se ridica deasupra nisipurilor ca un aisberg imens şi negru. Cam la vreo douăzeci şi cinci kilometri distanţă, bănui el. Douăzeci şi opt după indicaţiile unităţii GPS. Plimbă binoclul pe deasupra dunelor, în jurul formaţiunii stâncoase, dar nu zări nici un semn de activitate umană, cu excepţia a două puncte negre destul de neclare care ar fi putut reprezenta doi paznici.

Închise ochii şi ascultă. Nu prea se aştepta să audă ceva. Spre surprinderea lui însă, sesiză un zgomot vag de motor, depărtat, dar inconfundabil. Sunetul părea să dispară şi să apară la intervale regulate, de fiecare dată mai puternic decât înainte. Deşertul părea că îl deviază şi îl extinde, încât îi era greu să stabilească dincotro vine. De-abia după ce ascultă timp de un minut îşi dădu seama, şocat, că nu răzbătea dinspre stânca piramidală, ci din spatele lui. Se răsuci şi fixă binoclul de-a lungul urmelor lăsate de maşina sa. Observă imediat două motociclete care zburau peste vârful celui de-al patrulea şir de dune în spatele locului unde se găsea, la mai puţin de doi kilometri de el.

Înjură şi privi iute peste marginea dunei. Aceasta se prelungea în jos aproape vertical, mult prea abruptă pentru a încerca să coboare pe ea cu jeepul. Sări la volan, porni motorul şi băgă în marşarier, coborând cu viteză panta pe care urcase înainte. La poalele ei, învârti volanul la maximum, băgă în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Spatele maşinii desenă un arc de cerc, apoi Toyota se avântă înainte. După câţiva metri, se opri brusc. De dedesubt se auzea un şuierat furios de nisip, provocat de cauciucurile care derapau şi se afundau din ce în ce mai mult în solul moale al deşertului.

— Pe toţi dracii! strigă el disperat.

Băgă din nou în marşarier, forţând maşina să se mişte şi privi vârful dunei din faţa lui, aşteptându-se din clipă-n clipă să vadă cele două motociclete. Toyota rulă înapoi, în sus şi pentru o clipă crezu că se eliberase. Apoi, roţile se împotmoliră din nou, îngropându-se şi mai mult ca înainte, aproape la nivelul osiei.

Se dădu jos şi se uită să vadă ce se întâmplă. Cauciucurile dispăruseră complet. Nu mai avea timp să încerce să le dezgroape. Scotoci rapid în portbagaj, aruncă aparatul GPS în geantă, smulse un bidon cu apă de pe bancheta din spate şi începu să urce în goană panta de pe care tocmai coborâse.

Pe la jumătatea urcuşului, nisipul începu să alunece sub picioarele lui şi Khalifa se opri ca să găsească o altă cale. Îşi adună toate forţele să înainteze, dar vârful continua să rămână la aceeaşi distanţă de

parcă ar fi mers pe o bandă de alergare ce nu ducea nicăieri. Bidonul cu apă era şi el destul de greu, aşa că îl aruncă disperat într-o parte, folosindu-şi mâna eliberată pentru a se sprijini mai bine. Deja auzea motocicletele care se apropiau cu repeziciune de duna din spatele lui. Dacă ajungeau în vârf şi îl vedeau era mort.

— Haide! şuieră el. Haide odată!

Câteva secunde nu reuşi decât să se afunde şi mai tare în nisipul alunecos. Apoi, exact când era mai mult ca sigur că nu mai are nici o scăpare, reuşi să facă un pas înainte şi dintr-o dată solul deveni mai solid. Ochii aproape că îi ieşiseră din orbite de atâta efort. Ajunse sus şi se aruncă în partea cealaltă, chiar în clipa în care motocicletele atinseră vârful dunei alăturate şi se repeziră spre maşina abandonată.

Rămase un moment liniştit, încercând să-şi recapete suflul, după care îşi scoase pistolul, se răsuci pe burtă şi se târî încet până la marginea de sus a dunei, privind cu grijă valea de dedesubt.

Motocicliştii ajunseseră deja lângă Toyota lui. Se dădură jos, luându-şi mitralierele pe umăr. Unul din ei deschise uşa din faţă şi cercetă interiorul, punând mâna pe haina lui Khalifa, pe care, în graba lui, o uitase înăuntru. Celălalt se apucă să urce panta, luându-se după urmele lui de paşi. Bărbatul se opri un moment lângă bidonul de apă, îndrepta arma spre el şi trase un foc, apoi îşi continuă drumul. Sunetul glonţului reverberă îndelung în pustiu.

Khalifa se lăsă încet în jos. N-avea rost să fugă. Bărbatul l-ar vedea şi l-ar prinde imediat ca pe-un iepure. Aşa ar avea o şansă să-l împuşte pe celălalt imediat ce ajungea sus, dar tot mai rămânea unul de doborât.

Se uită grăbit în jur. Culmea dunei se continua cu o scobitură lungă, deasupra căreia se curba lin o mare buză de nisip, semănând cu creasta unui val ce se întoarce înapoi spre mare. Dacă s-ar fi ghemuit în spatele ei ar fi devenit invizibil pentru cel care ajungea în vârful dunei. Nu era o ascunzătoare perfectă, dar asta era tot ce îi oferea deşertul în acel moment, aşa că detectivul îşi dădu drumul în jos şi se rostogoli până în interior, unde se întinse pe spate cu arma pe piept, privind tavanul de nisip de deasupra.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi auzi un scrâşnet. Şi-l imagina pe bărbatul acela cum cercetează în jur, face câţiva paşi înainte şi se opreşte exact deasupra lui. Fire de nisip căzură peste marginea crestei sub care stătea, confirmându-i bănuiala. Khalifa îşi aşeză uşor degetul pe trăgaciul pistolului, încercând să-şi ţină respiraţia.

Se lăsă o tăcere agonizantă. Aproape că simţea gândurile bărbatului, care se chinuia să-l localizeze. Nisipul începu să cadă ca o ploaie şi, pentru o clipă, avu senzaţia că bărbatul va coborî. Khalifa se chirci şi mai tare în scobitură. Trecură câteva secunde, dar nu se

întâmplă nimic. Treptat, căderea de nisip se potoli. Bărbatul rămăsese în acelaşi loc. Urmă un alt moment de tăcere, apoi un strigăt:

— Se pare că a fost aici sus, dar s-a întors. Probabil că l-am ratat pe drum.

Din nou tăcere şi, în sfârşit, sunetul unor paşi care se îndepărtau. Khalifa oftă uşurat, relaxându-şi umerii.

— Mulţumesc, Allah, murmură el.

Atunci mobilul lui Abdul începu să sune. Sunetul lui era atât de neaşteptat, încât lui Khalifa îi trebuiră vreo două secunde ca să realizeze ce este. Băgă mâna disperat în geantă în încercarea de a-l închide. Prea târziu. Bărbatul de deasupra ţipă şi apoi alergă spre locul unde era ascuns detectivul. Acesta se suci frenetic într-o parte ca să iasă din scobitură şi, ridicându-şi arma, trase trei focuri în succesiune rapidă. Primul se duse prea sus, al doilea în lateral, dar al treilea îl nimeri pe bărbat exact în frunte, aruncându-l pe spate.

Imediat Khalifa se ridică în picioare şi urcă până în vârf. Nisipul din faţa picioarelor lui fu împrăştiat de o rafală de mitralieră, forţându-l să se arunce pe burtă. Urmă o pauză, apoi un nou val de gloanţe, deşi, de data asta, nu spre vârful dunei. Khalifa se târî puţin înainte. Bărbatul trăsese în cauciucurile celei de-a doua motociclete. Khalifa îşi ridică pistolul şi trase, dar nu nimeri. Bărbatul se răsuci şi trimise din nou o salvă de gloanţe, ceea ce-l obligă pe Khalifa să se retragă. Urmă o nouă pauză scurtă şi apoi se auzi motorul motocicletei.

Khalifa numără până la trei, îşi înălţă capul din nou şi văzu că bărbatul deja se îndepărtase. Se aşeză în genunchi, ţinti şi-şi goli încărcătorul în direcţia lui. Motociclistul se clătină puţin, dar nu căzu şi detectivul, rămas fără gloanţe, nu putu decât să privească neajutorat cum motocicleta îşi urma cursul ei prin vale. După o sută de metri se opri şi, răsucindu-se în şa, trase o rafală spre Toyota împotmolită. Ţinu degetul pe trăgaci aproximativ cinci secunde, până când, cu un zgomot asurzitor, maşina explodă într-o minge de flăcări. Deasupra ei se formă imediat o ciupercă de fum gros şi negru. Motocicleta demară în viteză.

O vreme, Khalifa privi dezastrul din faţa lui, cu respiraţia tăiată şi mâinile tremurânde. Apoi, după ce inspiră adânc de câteva ori, se ridică în picioare şi se apropie de geanta ce zăcea câţiva metri mai încolo şi în care mobilul suna încontinuu. Îl scoase, apăsă pe tasta verde şi-l lipi de ureche.

— Yusuf, ce belea de om eşti! se auzi vocea lui Abdul. Ce naiba a durat atât până ai răspuns? Am sunat doar ca să mă asigur că maşina mea e în regulă.

Khalifa se răsuci şi privi coloana de fum neagră ce urca în spirale spre cer şi simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Da, Abdul, minţi el. E bine.

39

DEŞERTUL VESTIC

Sayf al-Tha'r stătea pe vârful colinei încă de la ivirea zorilor. Timp îndelungat, privise dedesubt cum tot mai mult din armată fusese descoperită. Soarele se ridicase, ajunsese sus pe cer, apoi coborâse din nou, iar în tot acest timp craterul rămas în urma excavaţiilor se întinsese întruna, ca o gură imensă, larg deschisă. Pe la prânz fuseseră dezgropate atât de multe trupuri, încât nu mai aveau lăzi goale în care să pună obiectele smulse de pe cadavre. Urmau să sosească altele în noaptea aceea când ajungea caravana cu cămile, dar tot nu aveau să fie suficiente pentru miile de artefacte strânse.

Sayf al-Tha'r întoarse spatele armatei şi privi spre norul de fum ce se zărea în depărtare. În urmă cu o oră una dintre patrule trimisese un mesaj că găsiseră nişte urme de maşină în mijlocul deşertului. Fumul indica faptul că prinseseră din urmă vehiculul respectiv. Ar fi trebuit să se simtă uşurat. În schimb, îl încerca o premoniţie neplăcută.

Mehmet se apropie de el.

— Ce e? întrebă bărbatul. Ce s-a întâmplat?

— Au găsit maşina, stăpâne. Au distrus-o.

— Şi şoferul?

— A scăpat. Ne-a omorât un om. Celălalt e pe drumul de întoarcere.

Sayf al-Tha'r nu mai zise nimic. Coloana de fum se ridica din ce în ce mai sus, ca şi cum deşertul ar fi lăsat să iasă la suprafaţă cine ştie ce gaz negru şi toxic. O pală de vânt se abătu în zona respectivă, răsucind şi împrăştiind fumul în toate direcţiile.

— Anunţă-mă când vine patrula, rosti el, în cele din urmă. Şi trimite un elicopter acolo. Şoferul nu poate ajunge prea departe.

— Da, stăpâne.

Băiatul se întoarse şi o luă la goană în jos. Sayf al-Tha'r începu să se plimbe agitat, cu mâinile prinse la spate, una din ele având înfăşurată o cârpă ce-i acoperea arsura din palmă.

„Cine era oare intrusul? se întreba el. Ce căuta tocmai acolo în mijlocul deşertului? Era singur sau împreună cu alţii?"

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai neliniştit. Nu pentru că se temea că ar fi putut fi descoperiţi. Era mai mult de atât. Simţea ceva aparte. Ca şi cum trecutul i-ar fi întins o mână. Privi din nou norul de fum şi avu senzaţia că acesta capătă o formă umană, dominând deşertul ca un duh. Întrezărea un cap, apoi umerii, un braţ şi chiar doi ochi acolo unde adierea de vânt lăsase două găuri. Aceştia păreau să se uite fix în direcţia lui, aruncându-i o privire mânioasă. Se

întoarse cu spatele, necăjit că-şi imaginează astfel de lucruri, dar tot mai simţea în urma lui forma aceea neagră care plutea diabolic în aer. Închise ochii şi începu să se roage.

— Pierd semnalul, Abdul… Nu pot… eşti… e…

Khalifa îşi apăsă gura de telefon şi imită zgomotele unor bruiaje, apoi închise mobilul. O clipă se întrebă dacă n-ar fi bine să sune după ajutoare, dar renunţă pe loc la idee. Pe cine să sune la urma urmei? Pe Hassani? Pe Mohammed Saryia? Pe Hosni? Chiar dacă i-ar fi dat crezare, ce ar fi putut să facă? Nu, trebuia să se descurce de unul singur. Aruncă mobilul în geantă şi porni grăbit spre vârful dunei. Aerul era greu de mirosul de benzină şi de cauciuc ars.

Flăcările încă ieşeau prin geamurile sparte ale Toyotei. Chiar sub el, la poalele dunei, zăcea corpul bărbatului pe care-l omorâse, întins cu faţa în nisip şi cu un braţ răsucit pe lângă cap într-o poziţie nefirească. Începu să coboare, oprindu-se puţin să verifice bidonul de apă. Mare parte din conţinutul lui se vărsase, dar într-un colţ mai rămăsese o cantitate mică de lichid. Ridică la buze bucata spartă de plastic şi înghiţi restul de apă, apoi îşi continuă coborârea.

Chipul bărbatului ucis era o masă macabră de sânge şi de nisip. În frunte se deschidea o gaură prin care se vedea craniul zdrobit şi creierul. Încercând să nu se uite, Khalifa desprinse mitraliera din mâna încleştată a bărbatului şi începu să-l dezbrace de haine. Nu-i plăcea ceea ce făcea, dar, dacă voia să intre în tabăra lui Sayf al-Tha’r neobservat, atunci avea nevoie de ele. Împături hainele şi eşarfa turbanului, apucă arma şi porni din nou să urce panta. După zece metri, mustrându-l conştiinţa, se întoarse grăbit înapoi şi săpă o groapă mică în nisip. Nu era o înmormântare potrivită, dar nu putea lăsa cadavrul la discreţia vulturilor sau a şacalilor, ori a altor creaturi ce trăiau în această sălbăticie, departe de lume. Duşman sau nu, omul merita măcar o urmă de respect.

Gestul aproape că-l costă scump, pentru că, ajungând din nou în vârf, auzi sunetul inconfundabil al rotoarelor de elicopter. Alte douăzeci de secunde şi ar fi fost descoperit. Aşa avu timp să se strecoare sub acoperişul de nisip, înainte ca elicopterul să treacă pe deasupra lui, elicea acestuia împrăştiind totul în jur. Timp de un minut survolă zona, apoi se ridică şi se îndreptă spre nord-vest.

Planul lui iniţial fusese să plece de acolo cât se poate de repede, dar din cauza elicopterului hotărî că e mai bine să rămână unde e până se lasă întunericul. Îşi încărcă pistolul, îndesă hainele în geantă şi se întinse pe spate, aprinzându-şi o ţigară şi privind peste marea de dune. Lumina se stingea încetul cu încetul. Mai avea de aşteptat cam o oră, după aproximările sale. Spera doar ca lumina lunii să nu fie prea strălucitoare.

Soarele se cufundase la orizont şi primele stele începură să sclipească pe cer, când motocicleta sări peste dună şi porni în jos spre tabără, oprindu-se în faţa unei stive mari de lăzi. Bărbatul se dădu jos, ţinându-se de umăr, după care căzu. În jurul lui se strânseră câţiva oameni, printre care şi Mehmet, care îngenunche alături, luă ceva de la el, apoi îşi făcu loc prin mulţime şi fugi spre stăpânul lui.

— Ei bine? întrebă Sayf al-Tha'r.

— A găsit astea în maşină, vorbi precipitat băiatul.

Îi înmână portofelul şi legitimaţia lui Khalifa.

— Şi elicopterul?

— Îl caută în continuare, dar nici urmă de el. A dispărut.

Bărbatul dădu din cap:

— E pe undeva pe-acolo. Îl simt. Transmite-le să-l caute până la lăsarea nopţii. Şi dublează gărzile din jurul armatei. Va trebui să vină aici. N-are încotro. Spune-le oamenilor să fie atenţi.

— Da, stăpâne.

— Şi trimite-l pe doctorul Dravic la mine. Imediat!

— Da, stăpâne.

Băiatul se răsuci şi începu să coboare în grabă duna de nisip. Un moment, Sayf al-Tha'r rămase unde era, privind coloana de fum, încă vizibilă în amurgul ce se adâncea, apoi deschise legitimaţia şi se uită la numele şi fotografia din interior. Pe chipul lui nu se văzu nici o reacţie, doar ochii i se măriră o clipă, iar mărul lui Adam îi tremură puţin, ca şi când pe sub piele i s-ar fi târât ceva.

Privi nemişcat legitimaţia timp de un minut, apoi o băgă în buzunar şi începu să verifice şi conţinutul portofelului. Scoase fotografia soţiei lui Khalifa, apoi pe cea a celor trei copii şi o alta cu părinţii acestuia, stând braţ la braţ în faţa unei piramide. Mai găsi o cartelă telefonică Menatel, douăsprezece lire egiptene şi o carte în miniatură cu versetele coranice. Nimic altceva.

Sau cel puţin aşa crezu în primele clipe. După care, într-un buzunar ascuns, mai descoperi o fotografie. Era mototolită şi spălăcită, cu colţurile îndoite, dar suficient de clară: un tânăr arătos, semănând cu cel din poza de pe legitimaţie, dar cu un chip mai sever şi mai serios, cu ochi pătrunzători şi un smoc de păr negru pe fruntea inteligentă. Avea privirea îndreptată direct spre aparat şi ţinea o mână pe lângă corp şi o mână pe capul unui sfinx mic de piatră. Pe spate scria: „Ali, în faţa muzeului din Cairo”.

Mâna lui Sayf al-Tha'r începu să tremure uşor. Încă mai privea fotografia când Dravic se apropie de el.

— Care-i treaba? pufni neamţul.

— Începem să expediem mâine artefactele cu elicopterul, spuse Sayf al-Tha'r.

— Ce?

— Vreau ca elicopterele să fie pregătite dimineaţă, la prima oră.

— Credeam că ai zis că n-o să le transportăm aşa.

— Planul s-a schimbat. Luăm cât putem cu elicopterul şi restul se duce pe cămile. Vreau să plecăm de aici în douăzeci şi patru de ore.

— Iisuse Hristoase, dar nu putem…

— Fă aşa cum ţi-am spus!

Dravic se uită chiorâş la el, plin de furie şi, după ce scoase o batistă din buzunar, începu să-şi tamponeze fruntea asudată:

— N-avem cum să aranjăm totul până mâine. În nici un caz. Azi-dimineaţă de-abia am găsit partea din spate a armatei. Se întinde pe o distanţă de trei kilometri. E nevoie de cel puţin două zile ca să aranjăm totul.

— Atunci pune mai mulţi oameni să lucreze. Toţi oamenii. Din această clipă nu mai săpăm şi ne concentrăm doar asupra plecării.

— Dar care-i problema, pentru Dumnezeu?

Sayf al-Tha’r îşi lăsă privirea în jos spre fotografia pe care o ţinea în mână:

— Cineva ştie. Un poliţist. E acolo. În deşert. Aproape.

O clipă Dravic se uită la el perplex, apoi izbucni în hohote de râs.

— Şi de-aia faci tu pe tine de frică? Din cauza unui căcăcios de poliţist? Iisuse! Trimitem o patrulă, îl împuşcăm şi-am terminat povestea. Că doar n-are unde să se ascundă.

— Plecăm mâine.

— Dar ţi-am spus că n-avem timp! Ne trebuie cel puţin două zile ca să punem totul la punct! Dacă nu facem asta cum trebuie, atunci tot ce am strâns nu valorează doi bani. Înţelegi? Nu valorează doi bani!

Sayf al-Tha’r îşi ridică spre el o privire de oţel:

— Plecăm mâine. Şi am încheiat discuţia.

Dravic deschise gura să vorbească, dar îşi dădu seama că este în zadar. În schimb, scuipă o flegmă chiar la un centimetru de piciorul lui Sayf al-Tha’r şi, întorcându-se, coborî duna de nisip.

Unul dintre generatoare prinse viaţă şi arcurile electrice pâlpâiră, invadând locul excavaţiilor cu o lumină de gheaţă.

Sayf al-Tha’r nu observă nimic, ci continua să privească fotografia.

— Ali, şopti el, strâmbându-se uşor, ca şi cum ar fi muşcat din ceva amar. Ali Khalifa.

Rămase nemişcat un moment, apoi cu o mişcare bruscă, aproape violentă sfâşie poza în bucăţele mici pe care le aruncă în vânt. Acestea se împrăştiară pe vârful dunei, câteva fragmente dintre ele căzând la picioarele lui ca cioburile sparte ale unei oglinzi.

Se făcuse întuneric de-a binelea când Khalifa se strecură, în sfârşit, afară din ascunzătoarea lui. Sau cel puţin atâta întuneric cât putea să

fie în deşertul care niciodată nu părea să se scufunde într-o beznă totală. Era mai degrabă o lumină fantomatică, de parcă întregul peisaj ar fi fost învăluit într-un voal de ceaţă. Rămase pe loc un moment, privind peste dune luna, care nu era foarte strălucitoare, aşa cum sperase şi el, apoi îşi îndreptă atenţia spre împrejurimi. Îl aştepta un drum lung şi nu avea timp de pierdut. Sub el, se zărea o pantă adâncă de vreo treizeci de metri, cu peretele de nisip aproape drept. Se uită în stânga şi în dreapta de-a lungul crestei, în căutarea unui loc mai lin de coborâre, dar înclinaţia era la fel de periculoasă în ambele direcţii. Rosti repede o rugăciune în gând, aruncă geanta în gol, se aşeză chiar pe vârful dunei cu arma între picioare şi se lăsă să alunece în jos.

Prinse viteză aproape instantaneu. Încercă să frâneze cu picioarele, dar nu obţinu nici un rezultat, decât acela că-şi umplu pantofii cu nisip. Cu cât se prăbuşea mai repede, cu atât cămaşa lui se sfâşia şi mai tare, până când nisipul începu să muşte din carnea goală de pe spate. Pe la jumătatea drumului nimeri într-o piatră dură, care îl azvârli şi, pierzându-şi echilibrul, începu să se rostogolească într-un vârtej de nisip, mitraliera lovindu-l dureros în piept şi în bărbie. Ateriză cu faţa în jos şi gura i se umplu de nisip.

— *Ibn sharmoota,* gemu el. Fir-ar al dracului să fie!

Rămase nemişcat un moment, apoi, scuipând, se ridică în picioare şi se uită înapoi. Panta părea şi mai abruptă acum, privită de jos, un zid de nisip aproape vertical, brăzdat de un şanţ ce marca locul prin care coborâse el. Mai şopti o rugăciune scurtă drept mulţumire că încă era viu şi, scuturându-şi nisipul din păr, îşi ridică geanta de jos şi porni la drum prin deşert.

Noaptea era cufundată în tăcere şi nu se auzea altceva decât scârţâitul nisipului şi respiraţia lui gâfâită. Ştia că lasă urme uşor de detectat chiar şi pe întuneric, dar n-avea ce să facă în această privinţă, aşa că mergea înainte cât de repede putea. Ţinea aparatul GPS în mână, verificând din când în când distanţa care mai rămăsese de parcurs. S-ar fi descurcat şi fără el pentru că stânca în formă de piramidă era destul de vizibilă, strălucind misterios în întuneric. Bănui că era înconjurată de surse de lumină chiar la baza ei.

Treptat, mersul lui căpătă un ritm anume. Încet, când urca dunele, apoi ceva mai repede când cobora, în timp ce partea netedă dintre ele o parcurgea aproape în fugă. Sus, jos; sus, jos.

Avea de străbătut douăzeci şi opt de kilometri şi, în prima parte a drumului, reuşi să se concentreze asupra împrejurimilor, atent la orice semn că ar fi fost urmărit. Cu trecerea orelor însă, mintea începu să-i rătăcească.

Se trezi că se gândeşte la Zenab, la ziua în care s-au cunoscut, imediat după ce intrase la universitate. Era împreună cu mai mulţi

colegi la Grădina Zoologică şi Zenab făcea şi ea parte din grupul lor: o prietenă a unei prietene. Se plimbaseră, privind animalele, Khalifa prea timid ca să discute cu ea, până când, în cele din urmă, se opriseră în faţa unei cuşti în care se găsea un urs polar, ce înota trist într-un mic bazin cu apă.

— Săracul, spuse Khalifa, oftând. Vrea să plece acasă, în Antarctica.

— În Oceanul Arctic, mai degrabă.

Ea stătea chiar lângă el:

— Urşii polari vin din Oceanul Arctic. Nu trăiesc în Antarctica. Pinguinii da, dar urşii polari, nu.

Se înroşise până în vârful urechilor de ruşine, copleşit de părul ei lung şi de ochii imenşi.

— Oh, reuşise el să îngaime. Înţeleg.

Asta fusese tot. Nu îi mai adresase nici un cuvânt tot restul după-amiezei, de parcă timiditatea îi legase strâns limba. Zâmbi amintirii dragi. Cine ar fi crezut că de la un astfel de început ce nu promitea absolut nimic...

La vest, o stea căzătoare străluci aprins un moment şi dispăru în noapte. Sus, jos. Sus, jos.

Acum se gândea la copiii săi. Batah, Ali, micuţul Yusuf. Îşi aminti zilele lor de naştere, ca şi când s-ar fi întâmplat ieri.

Batah, primul lor copil, venise pe lume după nouăsprezece ore.

— Niciodată, murmurase Zenab după aceea. Nu mai trec prin asta niciodată.

Dar câţiva ani mai târziu îl făcu pe Ali, apoi pe micul Yusuf şi, cine ştie, poate vor mai fi şi alţii. Aşa spera. Îşi imagina o gloată de copii, jucându-se în jurul fântânii pe care o construia în hol, aruncându-şi jucăriile în apă şi râzând din toată inima.

O adiere de vânt apăru din senin, făcând dunele din jurul lui să şoptească, de parcă îi vorbeau. Sus, jos. Sus, jos. Îşi aprinse o ţigară.

Acum imaginea copiilor lui se risipi şi începu să se gândească la părinţii lui. Tatăl lui obişnuia să-l ridice în sus şi să-l învârtă, în timp ce mama stătea cu picioarele încrucişate pe acoperişul casei, desfăcând teci de fasole. Mintea îi zbură în continuare la profesorul al-Habibi şi la Grasul Abdul, la muzeul din Cairo şi grajdul de cămile, la cazurile pe care le rezolvase. Imaginile se derulau una după alta, ca şi cum ar fi stat într-o sală de cinema unde privea cu încetinitorul filmul vieţii sale.

Inevitabil, gândurile sale ajunseră, în sfârşit şi la fratele său.

Mai întâi, lucrurile bune: jocurile la care participau împreună, aventurile, vechiul vas de croazieră de pe a cărui punte se aruncau în apa Nilului. Apoi Ali începuse să se schimbe, devenind mai aspru, mai distant, intrând în tot felul de treburi necurate, făcând lucruri rele. Şi, în sfârşit, ziua în care fratele lui murise. Ziua în care viaţa lui Khalifa fusese dată peste cap. Totul se întâmplase atât de repede, pe

neaşteptate! Într-o după-amiază fundamentaliştii veniseră în satul lor însetaţi de sânge, căutând străini. S-au tras focuri de armă, şapte oameni au murit, dintre care trei erau terorişti. Khalifa se afla la universitate în perioada aceea şi a auzit totul la radio. Plecase imediat acasă, instinctul spunându-i că şi Ali era implicat în asta. Mama lui stătea pe un scaun, singură, privind fix un perete.

— Fratele tău e mort, spusese ea simplu, cu o expresie goală pe chip. Ali al meu este mort. Oh, Doamne, inima mea e distrusă!

Mai târziu, Khalifa ieşise afară şi rătăcise pe străzi. Trupurile fundamentaliştilor încă nu fuseseră ridicate şi erau înşiruite direct pe asfalt, cu nişte pături aruncate peste ele, păzite de nişte poliţişti care discutau şi fumau. Îi privise lung, încercând să şi-i imagineze alături de fratele pe care-l iubise atât de mult, apoi se întoarse. Se dusese până la platoul Giseh, sus la piramide, apoi şi mai sus, urcând bloc după bloc, până în vârful Marii Piramide a lui Keops, în locul în care venea împreună cu Ali atunci când erau copii, pentru a privi lumea ce se întindea ca o hartă la picioarele lor. Aici, unde se simţea în mijlocul universului, căzuse în genunchi şi plânsese, copleşit de ruşine şi de oroare, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat, incapabil să înţeleagă. Soarele plutea suspendat deasupra lui ca un balon imens, plin de foc, durere şi confuzie.

Ali, fratele său. Fratele care devenise un tată pentru el. Care îl făcuse ceea ce era, care îl inspirase. Atâta forţă! Atâta bunătate! Era mort de paisprezece ani, dar dispariţia lui îi apăsa sufletul şi astăzi cu greutatea unui bolovan. Şi nimic nu se va schimba până când nu va da ochii cu cel responsabil pentru această pierdere. Până când nu va sta faţă-n faţă cu Sayf al-Tha’r. De aceea venise aici, să se uite în ochii lui Sayf al-Tha’r. Chiar dacă avea să moară, să se confrunte cu omul care îi distrusese familia.

Khalifa se târî epuizat până în vârful dunei şi-şi dădu seama, surprins, că aproape ajunsese la destinaţie. În faţa lui, la mai puţin de doi kilometri depărtare, piramida se înălţa imensă şi ameninţătoare, înconjurată de o lumină puternică. De-a lungul dunelor se zăreau la distanţe regulate nişte mici puncte negre, care erau gărzi probabil, aşa că se lăsă în jos imediat, de teamă să nu fie văzut. Îşi privi ceasul. O jumătate de oră până în zori.

Alunecă puţin înapoi şi, punându-şi deoparte mitraliera, scoase pistolul din geantă şi-l băgă la brâu. Se îmbrăcă în hainele negre ale bărbatului pe care îl împuşcase, înfăşurându-şi eşarfa în jurul capului, acoperindu-şi faţa şi fruntea. Materialul era aspru şi neplăcut la atingere, din cauza sângelui închegat. Îndesă apoi mobilul şi aparatul GPS în buzunare, aruncă geanta şi, ridicându-şi arma din nou, urcă în vârful dunei, îndreptându-se direct spre duşmanii săi.

— Pentru Ali, şopti el.

Tara îşi croia drum prin tabără, însoţită la mică distanţă de paznicul ei, care-şi ţinea arma peste braţ. Era frig şi-şi înconjură trupul cu mâinile. Rănile făcute de Dravic încă o mai dureau. Peste tot se auzeau strigăte şi bocănituri, iar din dreapta răzbăteau nişte scrâşnete şi hârâituri, ca o simfonie de trompete dezacordate. Inspira aerul cu lăcomie, bucuroasă să scape de interiorul cleios al cortului, unde erau ţinuţi ea şi Daniel.

De câte zile erau captivi? Încercă să se concentreze. Două? Trei? Căuta nişte indicii sau evenimente care să arate trecerea timpului. Sayf al-Tha’r venise cu o noapte în urmă. Dravic o atacase chiar cu puţin înainte. Asta însemna ce? A doua noapte în deşert? Nu, prima. Ei sosiseră în dimineaţa aceea. Aşadar, trei zile în total. Ei i se părea însă că trecuse mult mai mult. O veşnicie.

Continuară să meargă printre corturi, ocolind un zid de lăzi ridicat în partea de sud a taberei. În dreapta, descoperi şi sursa zgomotelor ciudate: un grup de cămile. Mai mulţi oameni se învârteau pe lângă ele, încărcând şi descărcând coşuri şi lăzi.

Cincizeci de metri mai încolo se opriră şi, dându-şi jos blugii, Tara se lăsă pe vine ca să urineze. Cu câteva zile în urmă nu şi-ar fi închipuit că ar putea să facă un astfel de lucru în faţa unui străin. Acum nu-i mai păsa.

Paznicul o privi o clipă, apoi îşi mută privirea în altă parte. Era tânăr, aproape un băiat. Nu-l mai văzuse înainte.

— Îţi place Manchester United? întrebă el pe neaşteptate.

Vocea lui o luă prin surprindere. Era pentru prima dată când unul dintre paznici îi vorbea.

— Echipa de fotbal, adăugă băiatul.

Ea se uită în sus spre el, urina curgându-i în continuare dintre picioare şi, oricât încercă să se abţină, izbucni în râs. Exista oare o situaţie mai absurdă decât aceea a unei femei uşurându-se în mijlocul deşertului lângă un fanatic religios, care voia să discute despre fotbal? Ce nebunie! Râsetele se înteţiră, căpătând o notă isterică.

— Ce? spuse băiatul, întorcându-se, cu o privire confuză în ochi. Ce e aşa amuzant?

— Asta, spuse Tara, arătând cu mâna în jurul ei, toate astea. E al dracu’ de hilar.

— Tu nu placi Manchester United?

Ea se ridică în picioare, îşi trase blugii, apoi făcu un pas înainte, apropiindu-se de el la doar câţiva centimetri.

— Mi se rupe de Manchester United, şuieră ea. Înţelegi? Mă piş pe el! Am fost răpită, bătută şi curând o să fiu omorâtă. Mă fut pe Manchester United! Du-te dracului!

Băiatul îşi lăsă ochii în jos. Deşi el era cel care ţinea arma, părea speriat de vorbele ei.

— Manchester United bun, murmură el.

Chipul lui era tânăr, înspăimântător de tânăr. Se întrebă ce vârstă avea oare. Paisprezece, cincisprezece? Pe Tara o încercă brusc, inexplicabil, un sentiment de milă pentru el.

— Cum te cheamă? întrebă ea, cu voce mai blândă.

El mormăi ceva neinteligibil.

— Ce?

— Mehmet.

— Şi de ce eşti tu aici, Mehmet?

Întrebarea păru să-l încurce pe băiat.

— Sayf al-Tha’r, răspunse el.

— Şi dacă Sayf al-Tha’r ţi-ar spune să mă omori, ai face-o?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul, neliniştit. Îşi ţinea în continuare capul plecat.

— Uită-te la mine, spuse ea. Uită-te la mine!

Băiatul îşi ridică privirea fără tragere de inimă.

— Dacă Sayf al-Tha’r ţi-ar spune să mă omori, ai face-o?

— Sayf al-Tha’r om bun, îngăimă el. El grijă de mine.

— Dar m-ai ucide? Dacă Sayf al-Tha’r ţi-ar zice, ai face-o?

Băiatul clipi din gene nervos.

— Acum mergem înapoi, spuse el.

— Mai întâi îmi răspunzi.

— Mergem înapoi, repetă el.

— Răspunde-mi!

— Da! ţipă el, ridicându-şi arma şi îndreptând-o spre faţa ei. Da! Te omor. Te omor! Pe Allah, te omor! OK? OK? Vrei să te omor acum?

Respira greu şi mâinile îi tremurau. Tara îşi dădu seama că mersese prea departe.

— OK, spuse ea încet. OK. Mergem înapoi acum.

Se întoarse şi se îndreptă spre tabără. După câteva secunde, auzi paşii băiatului în spatele ei. Merseră în tăcere până la marginea corturilor.

— Eu pare rău, şopti băiatul. Eu pare foarte rău.

Ea încetini şi se răsuci spre el. Ce putea spune? Era doar un copil. Într-un fel, ei toţi erau nişte copii, simpli, inocenţi, în ciuda actelor pe care le comiteau. Copii care îşi dăduseră seama că erau mai puternici decât adulţii.

— Chelsea, spuse ea. Sunt un fan Chelsea.

Pe chipul băiatului apăru un zâmbet.

— Chelsea nu bună! chicoti el. Nu bună ca Manchester. Manchester United foarte bună.

Îşi continuară drumul prin tabără.

Khalifa stătea întins pe burtă şi privea siluetele negre din faţa lui. Mai rămăsese o singură creastă între el şi armată; aerul vibra de duduitul generatoarelor şi de loviturile ciocanelor.

Nu mai putea înainta fără să fie văzut. Gărzile erau plasate chiar pe vârful de vizavi, dar şi în valea de dedesubt, aşezate în şir, la intervale regulate, astfel încât nimeni nu se putea strecura neobservat. Putea încerca să le ocolească, dar asta i-ar fi luat ceva timp şi deja pe cer se zărea o geană de lumină. Trebuia cu orice preţ să intre în tabără înainte de răsăritul soarelui, altfel elicopterele ce vor pleca în patrulare l-ar fi prins imediat.

Se rostogoli pe spate şi-şi aprinse o ţigară, întrebându-se ce să facă.

Ali se dovedi a fi cel care îi arătă cum sa acţioneze. Sau, mai degrabă, un sfat pe care i-l dăduse odată, când vizitaseră pentru prima dată muzeul din Cairo. Când s-au apropiat de porţile principale, fratele lui se oprise un moment ca să-i spună cum vor intra fără să plătească.

— O să pretindem că facem parte dintr-un grup de elevi, îi explicase el. Intrăm direct pe uşa din faţă.

Khalifa îl întrebase dacă n-ar fi mai bine să încerce să se strecoare pe o intrare laterală, dar Ali scuturase din cap.

— Dacă te văd că te furişezi, sigur te vor opri, spusese el. Întotdeauna pe intrarea principală. Întotdeauna trebuie să pari încrezător, ca şi cum ai aparţine locului respectiv. Strategia asta nu dă greş niciodată.

Şi avusese dreptate. Nu ştia dacă sfatul lui se putea aplica şi în situaţia de faţă, dar nu-i venea nimic altceva în cap. Îşi termină ţigara, îşi trase eşarfa şi mai strâns pe frunte, apoi se ridică, se urcă în vârful dunei şi porni să coboare, făcându-le cu mâna gărzilor de dedesubt.

— *Salaam,* strigă el. Totul e în regulă?

Urmară câteva strigăte confuze şi trei bărbaţi se apropiară de el cu armele ridicate, interceptându-l exact când ajunse la baza pantei.

„Întotdeauna să pari încrezător”, îşi spuse Khalifa. Întotdeauna încrezător.

— Hei, râse el, ridicându-şi mâinile în sus. E în regulă, băieţi! Sunt de partea voastră!

Bărbaţii continuau să-l ameninţe cu mitralierele.

— Care-i treaba? spuse unul dintre ei. De unde vii?

— Tu de unde dracu’ crezi că vin? Am fost în patrulare.

— În patrulare?

— Pierdere de vreme. Am mers toată noaptea şi n-am văzut nimic. Are careva o ţigară?

Urmă o pauză, apoi un bărbat scotoci în buzunarul hainei şi scoase

un pachet de Cleopatra. Celălalt bărbat, care vorbise înainte, îi făcu semn să se dea înapoi:

— Nu avem patrule noaptea. Gărzile trebuie să stea în jurul perimetrului. Ăsta a fost ordinul.

— Păi, aş fi dat orice să-mi spună şi mie cineva chestia asta, spuse Khalifa, încercând să-şi păstreze calmul. Cred ca am mers pe jos vreo treizeci de kilometri.

Bărbatul se uită fix la el, cu privirea îngustată, apoi îi făcu semn să-şi descopere faţa.

„Fii obraznic dacă încep să-ţi pună întrebări”, îi spusese Ali în ziua aceea la muzeu, „înfurie-te dacă este necesar. Nu arăta niciodată că ai dubii.”

— Pentru Dumnezeu! se răsti Khalifa. Am fost plecat toată noaptea. Mi-e frig!

— Fă cum ţi-am zis! mai spuse bărbatul.

Khalifa mormăi supărat, dar îşi trase în jos eşarfa peste bărbie, având grijă să rămână strâns înfăşurată pe frunte. Bărbatul se aplecă şi îl studie.

— Nu te cunosc, spuse el.

— Nici eu nu te cunosc pe tine! Nu cunosc jumătate din oamenii de aici, dar nu ţintesc cu arma în ei. Asta-i o nebunie! Nebunie!

Se opri puţin, apoi riscă:

— Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-l întrebi pe Dravic? El mă cunoaşte. Am fost cu el când l-a tăiat pe bătrânul ăla din Cairo. I-a smuls juma’ de faţă cu porcăria aia de mistrie. Un animal nenorocit!

Mai urmă o pauză scurtă, după care bărbatul dădu din cap şi cei trei îşi lăsară armele în jos. Cel cu ţigările făcu un pas înainte şi-i dădu lui Khalifa pachetul. Scoase una şi o băgă în gură, sperând din toată inima să nu se observe cum îi tremură mâna.

— Te duci înapoi în tabără? îl întrebă bărbatul care-l interogase.

Khalifa încuviinţă din cap.

— Păi, atunci vorbeşte şi tu să ne trimită pe cineva să ne schimbe.

— Sigur, spuse detectivul. Dar fă-mi şi mie o favoare, te rog! Ce am spus adineauri despre Dravic să rămână între noi, da?

— Nici o problemă, râse bărbatul. Şi noi avem aceeaşi părere despre el.

Khalifa zâmbi, îşi luă la revedere, apoi plecă. După câţiva paşi se auzi strigat:

— Hei, n-ai uitat nimic?

Detectivul îngheţă. Ce uitase? Parola? Un semn secret? Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu poate fi atât de simplu, întorcându-se, dădu cu ochii de cei trei bărbaţi care-şi ţineau strâns armele în mână.

— Ia zi! spuse cel care-i dăduse ţigările.

Khalifa avea mintea goală, iar inima îi bătea cu putere. Afişă un

rânjet idiot şi-şi băgă degetul pe trăgaciul pistolului, calculându-şi rapid şansele. Urmă un moment de tăcere dureroasă, un fel de linişte dinaintea furtunii, apoi nişte hohote de râs gâjâite.

— Ţigara, idiotule! Nu-ţi trebuie şi foc?

Lui Khalifa îi luă o secundă până să realizeze ce vor ei să spună, apoi scoase un oftat adânc de uşurare. Ridică mâna şi atinse ţigara pe care o ţinea între buze.

— Uitaţi-vă şi voi ce face o noapte în deşert, spuse el râzând, îţi suceşte minţile.

Bărbatul aprinse o brichetă şi acoperi flacăra. Khalifa se aplecă şi trase adânc în piept primul fum.

— Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta uitat de lume, cu atât mai bine, adăugă el.

Ceilalţi scoaseră murmure de aprobare. Mai trase câteva fumuri, salută din cap şi porni din nou la drum. De data asta nu-l mai strigă nimeni. Reuşise.

La orizont, cerul devenise gri. Khalifa traversă valea şi urcă în vârful următoarei dune. Stânca uriaşă se ridica monstruoasă în stânga lui, tăcută şi neclintită, un pivot pe care întregul cer părea că stă în echilibru. Mai trecu pe lângă doi paznici, dar nici unul nu-l băgă în seamă, apoi privi scena haotică de dedesubt – craterul, corturile, cămilele, stivele de lăzi şi artefacte. Zeci de siluete înveşmântate în negru trebăluiau de colo-colo, cea mai mare parte împachetând şi încărcând lăzi, în vreme ce un alt grup mai mic lucra chiar în mijlocul craterului, învârtindu-se printre cadavrele amestecate, aranjând nişte cabluri. De deasupra, îi supraveghea un bărbat uriaş în costum alb. Bănui că e Dravic.

Îi mai privi câteva secunde, apoi îşi îndreptă atenţia spre tabără, exact în clipa în care o femeie blondă dispăru într-un cort din centru. Îşi notă poziţia, între un şir de canistre de benzină şi o stivă cu baloţi de paie, apoi începu să coboare panta. Din spatele lui răsună o voce amplificată: *Allah u akbar!*

Allah u akbar!

Chemarea pentru rugăciunile de dimineaţă. Grăbi coborârea, trăgându-şi înapoi eşarfa peste faţă.

Oamenii şerpuiau ca un val prin tabără, îndreptându-se spre o zonă netedă de nisip în partea de sud, unde se aşezară în rânduri paralele cu faţa spre răsărit. Sayf al-Tha’r mergea şi el alături de ei, dar la marginea taberei intră într-un cort care avea o antenă deasupra. Când păşi înăuntru, un bărbat se ridică imediat în picioare, dar Sayf al-Tha’r îi făcu semn să se aşeze la loc în faţa aparaturii radio:

— Elicopterele?

Bărbatul îi dădu o bucată de hârtie:

— Tocmai au decolat.
— Probleme?
— Nu. Vor fi aici în mai puţin de-o oră.
— Şi gărzile? Au descoperit ceva?
Bărbatul clătină din cap.
— Să mă ţii la curent, spuse Sayf al-Tha'r şi părăsi cortul.
Mulţimea de oameni se subţiase acum, ultimii soldaţi grăbindu-se spre locul de rugăciune şi lăsând tabăra complet părăsită. Paznicii rămăseseră pe poziţiile lor, dar cu faţa spre est şi capetele plecate. Îi privi cum arătau, ca nişte vulturi gata să atace, apoi se întoarse şi porni prin mijlocul taberei. Sunetul rugăciunilor plutea în aer ca o adiere uşoară.
Ajunse la cortul său şi ridică prelata de la intrare. Se aplecă să intre, dar se opri brusc, cu umerii încordaţi. Încet, se ridică şi se răsuci, privind în stânga şi-n dreapta. Făcu un pas înainte, cercetând labirintul întunecat de pânză şi de echipamente, dar nu văzu nimic. După un moment, clătină din cap, se întoarse şi dispăru înăuntru, prelata de la intrare căzând grea în urma lui.

LÂNGĂ GRANIŢA LIBIANA

Elicopterele zburau la mică înălţime, survolând deşertul. Cele douăzeci de aparate semănau cu un stol de păsări ce planau peste nisipuri. Unul se afla puţin înaintea celorlalte, care îi urmăreau fiecare mişcare, ridicându-se în aer şi coborând, în funcţie de manevrele lui, virând la stânga şi la dreapta ca într-un dans cu o coregrafie perfectă. Erau imense şi greoaie, dar corpurile lor îndesate se mişcau cu o graţie stranie. Siluetele umane de-abia se observau în carlingă. Înaintau o dată cu zorile, alunecând prin tăcerea dimineţii, pe când cerul se înroşea încetul cu încetul.

40

DEŞERTUL VESTIC

Khalifa rămase ascuns după nişte butoaie de benzină până când tabăra se goli complet. Îşi croi drum cu grijă printre nenumăratele echipamente şi corturi, căutându-l pe cel în care dispăruse fata. Avea cincisprezece minute la dispoziţie, poate douăzeci.

De sus, planul taberei părea uşor de reţinut. De aici însă, de la sol, nu i se mai păru atât de simplu să se orienteze. Totul arăta la fel, iar semnele de recunoaştere pe care şi le notase şirul de butoaie cu benzină şi stiva cu baloţi de paie – nu se vedeau nicăieri. Verifică vreo două corturi, dar nu găsi nimic înăuntru şi începuse deja să dispere, când, ocolind un zid înalt de lăzi şi coşuri, văzu în faţa lui, chiar lângă stivele cu paie, cortul pe care-l căuta. Scoase un oftat de uşurare şi, repezindu-se înainte, ridică prelata de la intrare şi se aplecă, ţinându-şi arma îndreptată spre interior.

Îşi luase o măsură inutilă, pentru că, aşa cum se aşteptase, gardianul nu era acolo. De altfel, nici fata. În schimb, îngenuncheat cu spatele spre el, observă un bărbat cu fruntea lipită de pământ. Khalifa dădu să se retragă, realizând că a greşit cortul, dar ceva îl opri. Nu vedea faţa bărbatului şi nici măcar forma lui ascunsă de hainele negre, lungi şi largi. Dar cumva, nu-şi explica în ce fel, ghici cine e. Sayf al-Tha'r. Îşi ridică arma, cu degetul pregătit să apese pe trăgaci.

Dacă silueta îngenuncheată îl simţise pe poliţist, nu se dădu de gol, ci continuă să-şi spună rugăciunile, ignorând prezenţa celuilalt. Degetul lui Khalifa se strânse şi mai tare pe trăgaci, împingând limba de metal mult în spate, până când mai avea doar un milimetru ca să tragă. De la distanţa aceea nu avea cum să rateze. Interiorul cortului părea să vibreze din cauza bătăilor sale de inimă.

Bărbatul se îndreptă de spate, se ridică, recită câteva versete, apoi îngenunche din nou. „O singură mişcare, se gândi Khalifa, asta-i tot." O singură mişcare şi omul din faţa lui va fi mort. Se gândi la Ali şi ridică ţeava pistolului, ţintind ceafa bărbatului. Trase adânc aer în piept, îşi muşcă buza, apoi lăsa arma în jos, slăbi strânsoarea degetului şi ieşi din cort.

O clipă privi pânza uzată a prelatei de la intrare, simţind un gol ciudat în capul pieptului. Nu stătuse decât câteva secunde înăuntru, dar suficiente pentru ca afară cerul să se lumineze, zorii insinuându-se rapid dinspre est, ca un val. Rugăciunile se vor termina în curând. Se întoarse şi porni grăbit spre mijlocul taberei.

— Mă întreb ce-o mai face Joey, murmură Tara.

Stătea pe jos, cu genunchii îmbrăţişaţi, legănându-se înainte şi înapoi. Daniel era aşezat lângă ea, bătând nervos cu degetele în podea, uitându-se din când în când la ceas.

— Cine e Joey? întrebă el.

— Cobra noastră cu gât negru. De la Grădina Zoologică. Nu s-a simţit prea bine.

— Şi eu care credeam că nu mai vrei să auzi de cobre cât oi trăi.

Tara ridică din umeri:

— Nu l-am plăcut niciodată în mod special, dar… ştii… când te gândeşti că n-o să-l mai vezi niciodată… Sper doar că Alexandra i-a dat antibioticele la timp. Şi că i-a scos bolovanul. Are o boală de piele. Se freacă tot timpul de el. Nu e bine pentru solzii lui.

Vorbea aiurea, doar de dragul de a vorbi, ca şi cum conversaţia ar fi amânat momentul în care vor fi scoşi afară şi… ce? Împuşcaţi? Decapitaţi? Înjunghiaţi? Se uită la paznicul lor. Nu mai era Mehmet, ci un altul mai în vârstă. Şi-l imagină îndreptându-şi arma spre capul ei şi trăgând; sunetul, senzaţia, sângele împroşcat, sângele ei. Începu să-şi frământe mâinile.

— Ce naiba ai văzut tu la şerpi? murmură Daniel, aşezându-se mai comod. Niciodată nu ţi-am înţeles atracţia asta pentru ei.

Tara zâmbi cu regret:

— Într-un fel, tata a fost cel care m-a determinat să fiu interesată de ei. Îi ura. Era punctul lui slab. M-a făcut să simt că îl domin şi eu cumva. Îmi aduc aminte că odată nişte studenţi au ascuns un şarpe de cauciuc în geanta lui şi când a deschis-o…

Se opri chiar în mijlocul frazei, realizând că n-are sens să termine povestea, pentru că, oricum, nici unul din ei nu va râde. Se lăsă o tăcere grea.

— Dar tu? întrebă ea în cele din urmă, disperată să continue conversaţia. Niciodată nu mi-ai spus de ce ai devenit arheolog.

— Dumnezeu ştie. Nu m-am gândit.

Daniel se juca cu şiretul de la ghete:

— Cred că întotdeauna mi-a plăcut să sap. Mi-aduc aminte că, înainte de moartea părinţilor mei, aveam o grădină şi obişnuiam să sap gropi în ea, căutând comori ascunse. Gropi imense, adânci, ca nişte cratere. Tata zicea că dacă n-o să am grijă o să ajung în Australia. Cred că de acolo a început totul. Apoi am primit o carte cu poze despre Tutankhamon, despre Egipt şi şantierele arheologice…

Prelata de la intrare se ridică şi intră un gardian, cu eşarfa strâns legată peste faţă, ca să se apere de frigul de dimineaţă. Paznicul lor dădu să se ridice în picioare, dar nou-sositul îl lovi în cap cu patul armei. Căzu într-o parte, leşinat. Daniel şi Tara săriră în sus. Khalifa îşi dădu jos eşarfa pentru a-şi arăta chipul.

— Avem foarte puţin timp, spuse el, aplecându-se să ia arma paznicului. Sunt poliţist şi am venit să vă scot de aici.

Îi dădu mitraliera lui Daniel:

— Ştii s-o foloseşti?

— Cred că da.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Tara. Câţi mai sunteţi?

— Doar eu, spuse Khalifa. N-am timp de explicaţii. În câteva minute vor termina rugăciunile şi tabăra va roi din nou de oameni. Trebuie să plecaţi acum, cât mai aveţi o şansă.

Îşi scoase capul afară, se uită în jur, apoi se întoarse spre ei:

— Mergeţi spre nord până în vale, apoi treceţi pe lângă excavaţii. Ţineţi aproape de baza dunei de vest. În felul acesta vă veţi păstra în afara razei vizuale a paznicilor de sus. Plecaţi cât de repede puteţi!

— Şi tu? întrebă Tara.

Khalifa ignoră întrebarea şi scoase din buzunar telefonul şi aparatul GPS:

— Luaţi astea! Imediat ce scăpaţi de gărzi, sunaţi după ajutor. Coordonatele voastre vor fi afişate aici. Apăsaţi pe…

— Ştiu cum funcţionează, spuse Daniel, luând aparatul şi dându-i Tarei telefonul.

— Şi tu? repetă ea întrebarea, de data asta mai tare.

Khalifa se întoarse spre ea:

— Eu mai am nişte treburi pe-aici, spuse el. Nu e problema voastră.

— Dar nu te putem lăsa aşa.

— Plecaţi, zise el, împingându-i către ieşire. Plecaţi acum. Spre nord şi foarte aproape de duna din partea stângă.

— Nu ştiu cine eşti, spuse Daniel, dar îţi mulţumesc. Sper să ne întâlnim din nou într-o zi.

— *Insha-Allah.* Plecaţi acuma!

Se strecurară pe sub pânză. Afară, Tara se întoarse spre el, se aplecă înainte şi-l sărută pe Khalifa pe ambii obraji.

— Îţi mulţumesc, şopti ea.

El dădu din cap şi o împinse.

— Îmi pare rău pentru tatăl dumitale, domnişoară Mullray. Am participat la un curs de-al lui odată. A fost magnific. Acum plecaţi, vă rog!

Privirile li se mai întâlniră o secundă, apoi Daniel şi Tara o luară la fugă printre corturi, Khalifa îi privi până când dispărură, apoi se răsuci pe loc şi porni iute în direcţia opusă.

Se îndreptă spre partea de sud a taberei, ascultând din când în când murmurul rugăciunilor, calculând timpul rămas. Câteva minute. Nu mai mult. O undă translucidă de lumină roz apăruse deasupra dunei din est, lărgindu-se tot mai mult, strălucirea ei amestecându-se

şi copleşind-o încet pe cea a lămpilor cu arc.

Continuă să meargă până în locul în care se terminau corturile, lăsând loc amestecului de echipamente. Dincolo de ele, cam la vreo cincizeci de metri, oamenii stăteau îngenuncheaţi pe nisip, iar buzele lor şopteau rugăciuni. Se strecură în spatele unor coşuri şi se uită în jur, după ceva cu ajutorul căruia să creeze o diversiune.

În apropiere văzu câţiva baloţi de paie şi lângă ei un butoi cu benzină. Se uită la cutiile de lemn din spatele lui, care aveau inscripţionate pe ele un craniu şi două oase încrucişate. Traversă şi deşurubă capacul butoiului. Dinăuntru se insinuară câţiva vapori puternic mirositori. „Motorină”, se gândi el. Îl apucă de margini şi-l înclină puţin, vărsând conţinutul pe cel mai apropiat balot. Continuă să toarne până ce paiele se îmbibară bine cu combustibil, apoi târî balotul lângă coşuri şi-l sui chiar deasupra lor. Repetă operaţiunea de două ori, stropindu-se zdravăn pe pantofi şi pe haine.

Tocmai împingea cel de-al treilea balot, când un zumzăit îl avertiză că rugăciunile se terminaseră. În acelaşi timp se auzi un strigăt de pe vârful dunei. Se răsuci, ridicându-şi arma, crezând că fusese prins. Apoi, din capătul celălalt al taberei, răsună o rafală de gloanţe şi-şi dădu seama că Tara şi Daniel fuseseră văzuţi, nu el.

— *Fa’r!* Rahat! şopti el.

Se întoarse spre masa de paie umede şi scoase din buzunar o brichetă. Focul de armă se intensifică. În faţa lui credincioşii se îmbulzeau, alergând să ajungă în tabără cât mai repede. Se ghemui şi puse bricheta la baza unuia dintre baloţi.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, se auzi o voce din spatele lui. Dă drumul la brichetă şi ridică-te! Fără mişcări bruşte.

O clipă Khalifa rămase neclintit, lumea concentrându-se în jurul lui, apoi închise ochii, inspiră adânc şi apăsă cu degetul mare pe aprinzătorul brichetei. Se auzi un clic, apăru o scânteie, dar nu văzu nici o flacără. O ploaie de gloanţe muşcă din nisipul de la picioarele lui.

— Am spus să dai drumul la brichetă. A doua oară nu mai repet.

Învins, Khalifa lăsă bricheta să cadă. Dinspre capătul celălalt al taberei se auzi o nouă rafală de gloanţe.

— Acum ridică-te şi întoarce-te, spuse vocea. Încet! Şi saltă mâinile-n sus!

Detectivul făcu ce i se ordonase. Zece metri mai încolo se găsea Dravic cu o mitralieră în mână.

— Vierme tâmpit, mârâi neamţul.

Dintr-o dată oamenii apărură de pe peste tot. Dravic strigă şi trei dintre ei îl înhăţară pe Khalifa şi-l obligară să îngenuncheze.

— Aşadar, tu eşti bravul nostru poliţist? spuse uriaşul, apropiindu-se. Micul nostru Omar Sharif.

Se opri în faţa detectivului şi, ridicându-şi palma, îl izbi peste gură cu toată forţa, spărgându-i buza.

— Ce voiai să faci? Să ne arestezi de unul singur? Eşti mult mai tâmpit decât am crezut.

Khalifa nu zise nimic şi se mulţumi doar să-l privească, sângele scurgându-i-se pe bărbie. Ritmul gloanţelor se intensifica. Un bărbat veni alergând spre ei şi-i spuse ceva lui Dravic, care se uită în jos spre Khalifa.

— O să plăteşti pentru asta, grohăi el. Crede-mă, o să plăteşti!

Îi făcu un semn unuia dintre bărbaţi, care luă bricheta de lângă Khalifa şi i-o dădu în mână. Uriaşul o luă şi se aplecă spre el, cu nările umflate, adulmecând aerul.

— A ce miroase aici? spuse el. Aroma asta ciudată care iese din hainele tale ce să fie oare? Benzină?

Rânji sadic. Bărbaţii din jurul lui începură să râdă:

— Ai fost cam neglijent, ce să zic!

Se dădu puţin înapoi şi poziţionă bricheta în dreptul pieptului detectivului, apoi o aprinse. O flacără albastră-gălbuie pâlpâi veselă.

— E un secret. Totul ţine de cum apeşi degetul mare.

Plimbă bricheta înainte şi înapoi, apropiind-o din ce în ce mai tare de materialul udat cu benzină. Khalifa se zbătu, dar cei doi bărbaţi îl ţinură ferm. Flacăra aproape că-l atingea.

— Opreşte-te! Opreşte-te chiar acum!

Vocea venea din spatele mulţimii, tăioasă şi autoritară. Dravic îşi dădu ochii peste cap, înjurând printre dinţi şi se dădu un pas înapoi. Cercul de bărbaţi se deschise pentru a-i face loc lui Sayf al-Tha'r. Rămase o clipă nemişcat, uitându-se fix la Khalifa, apoi se apropie, oprindu-se în faţa detectivului, privindu-l de sus:

— Salut, Yusuf.

— Îl cunoşti? întrebă Dravic, surprins.

— Sigur, spuse Sayf al Tha'r. Este fratele meu mai mic.

O luară la goană prin tabără, ocolind cort după cort şi îndreptându-se spre baza dunei din stânga, aşa cum le spusese Khalifa. Daniel mergea înainte, urmat îndeaproape de Tara, care uitase pe moment de durere.

La marginea de nord a taberei se opriră. În faţa lor se întindeau excavaţiile, nemişcate şi tăcute în lumina din ce în ce mai intensă a zilei, grămezile de artefacte zăcând pe pământ ca rămăşiţele unui avion prăbuşit. În dreapta lor se vedea şirul de gărzi aşezate de-a lungul dunei, dar aceştia se uitau spre est, către soarele care răsărea.

— OK? spuse Daniel.

— OK.

Înaintară din nou, ţinându-se aproape de baza pantei, dominaţi de

stânca uriaşă. Cu fiecare pas pe care îl făceau fără să fie văzuţi, Tara simţea că norocul lor se apropie de sfârşit. Trecuseră foarte mulţi ani de când nu se mai rugase. Acum, fără să fie conştientă, începu să murmure o rugăciune, implorând puterea divină să-i protejeze, să-i lase să fugă.

— Te rog, fă să nu fim văzuţi, şopti ea. Te rog, fă să nu fim văzuţi! Te rog, fă să nu fim văzuţi!

Rugăciunea i-a fost ascultată pe o distanţă de cincizeci de metri. Apoi, când atinseră capătul excavaţilor, din spatele lor se auzi un strigăt şi o rafală furioasă de gloanţe.

— Rahat, şuieră Daniel.

Urmară şi mai multe strigăte şi din nou focuri de armă Patruzeci de perechi de ochi erau îndreptate acum spre ei. Daniel se răsuci şi ripostă.

— Înapoi, strigă el. Trebuie să mergem înapoi.

— Nu!

— Suntem descoperiţi aici!

O apucă de braţ şi o trase pe drumul pe care veniseră. Bărbaţii săreau acum peste dune, trăgând focuri de armă sălbatice. Gloanţele trecură pe lângă capul Tarei şi nimeriră nisipul şi coşurile cu armurile antice. Daniel mai trase şi el o rafală, apoi se ascunseră printre corturi.

— Şi acum, ce facem? se precipită Tara.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Vocea lui era disperată.

Alergară mai departe, strecurându-se printre corturi şi echipamente, simţindu-se vânaţi. Strigătele se auzeau din ce în ce mai tare în urma lor. Şi în faţă la fel. Erau prinşi într-un cerc vicios. Nu aveau unde să se ducă. Tara era înnebunită de frică.

Ocoliră un cort prin lateral şi dădură peste o motocicletă de teren. Se repeziră spre ea. Cheile erau în contact. Fără o vorbă, Daniel îi îndesă arma în braţe, sări în şa şi apăsă demarorul. Motorul scoase un zgomot înecat, dar nu porni. Mai încercă o dată. Nimic.

— Haide! ţipă el. Porneşte, nenorocito!

Strigătele se auzeau la doar câteva corturi mai încolo, amplificându-se într-un zgomot care le zgâria timpanele.

Agitată, Tara ridică mitraliera şi trase, arma sărind violent în mâinile ei, iar gloanţele găurind prelatele şi cutiile de lemn. Ridică degetul, se răsuci şi trase din nou în direcţia opusă până când goli încărcătorul. Mai era un încărcător de rezervă prins de mitralieră, aşa că îl smulse rapid, îl puse la armă şi se pregăti pentru o nouă rafală. Chiar atunci motocicleta prinse viaţă.

— Urcă-te! ţipă Daniel.

Sări în spatele lui şi Daniel apăsă la maximum acceleraţia chiar

înainte ca Tara să atingă şaua. Un nor de nisip se ridică de sub roata din spate şi porniră în trombă. Un bărbat le ieşi chiar în faţă, dar Daniel ridică piciorul şi îl izbi cu putere. Din ce în ce mai mulţi oameni apăreau de peste tot. Tara se prinse cu putere de talia lui Daniel şi, închizând ochii, începu să tragă în toate direcţiile, nefiind prea sigură că nimereşte pe cineva. Undeva, în apropiere, se auzi o explozie şi văzu un bărbat care se clătină şi se prăbuşi, cu hainele în flăcări. Mergeau în zigzag printre corturi, într-un ritm dement, ocolind, derapând, până când, în cele din urmă, atinseră partea de nord a taberei şi zburară spre movila unde stătuseră în noaptea în care fusese descoperită armata. Siluetele înveşmântate în negru curgeau spre ei din toate părţile. Daniel încetini, aruncă o privire în jur, apoi se pregăti să apese acceleraţia:

— Ţine-te bine!

Se îndreptară cu viteză maximă spre movilă. Bărbaţii din faţa lor rămaseră o clipă nemişcaţi, apoi se împrăştiară. Când văzu ce are de gând să facă, Tara aruncă arma şi se prinse cu amândouă mâinile de mijlocul lui Daniel.

— Eşti nebun! ţipă ea.

Ajunseră la marginea pantei, urcară în forţă şi îşi luară zborul peste ea, arcuindu-se şi plutind în aer pentru o perioadă care păru o veşnicie, după care aterizară pe partea cealaltă. Roata din spate alunecă periculos când izbi pământul şi o clipă crezură că se vor răsturna. Reuşiră să-şi păstreze echilibrul şi-şi continuară drumul prin vale. Se mai auziră câteva împuşcături sporadice, dar nici una de deasupra, pentru că majoritatea paznicilor îşi părăsiseră posturile imediat ce începuse nebunia. Scăpaseră.

— Iisuse, priveşte în jur! strigă Daniel în timp ce treceau pe lângă excavaţii.

Tara îl strânse şi mai tare de mijloc.

— Nu te mai uita, urlă ea. Mergi înainte!

41

DEŞERTUL VESTIC

— Nu eşti fratele meu, spuse Khalifa, privindu-l pe bărbatul din faţa lui. El a murit în ziua în care a venit cu bandiţii lui la noi în sat şi a omorât patru oameni nevinovaţi. Ziua în care şi-a luat numele de Sayf al-Tha'r.

Acum, când stăteau unul lângă altul, asemănarea dintre ei era evidentă: aceiaşi pometi înalţi, aceeaşi gură îngustă şi acelaşi nas acvilin. Doar ochii lor erau complet diferiţi. Ai lui Khalifa erau albaştri, în timp ce ai lui Sayf al-Tha'r erau verzi-strălucitori.

Se uitau fix unul la altul, cu trupurile nemişcate, iar aerul dintre ei părea că scoate scântei. Sayf al-Tha'r întinse mâna către Dravic:

— Arma ta.

Uriaşul făcu un pas înainte şi îi dădu arma. Sayf al-Tha'r o luă şi o lipi de capul lui Khalifa.

— Ia oamenii şi întoarce-te la lucru, ordonă el. Adu şi gărzile. Elicopterele vor fi aici în treizeci de minute şi sunt multe de făcut.

— Şi prizonierii?

— Lasă-i! N-avem nevoie de ei.

— Şi el?

— Mă ocup eu de el.

— Dar nu putem….

— Mă ocup eu de el, am zis.

Mormăind, Dravic se întoarse Şi plecă. Bărbaţii îl urmară, lăsându-i singuri pe cei doi. Sayf al-Tha'r îi făcu un semn lui Khalifa să se ridice. Stăteau acum faţă-n faţă.

— Ar fi trebuit să mă omori atunci când ai avut şansa, Yusuf! Când ai intrat în cort. Tu ai fost, nu-i aşa? Te-am simţit în spatele meu. De ce n-ai apăsat pe trăgaci? Ştiam că voiai s-o faci.

— Am încercat să mă gândesc la ce ar fi făcut fratele meu, Ali, într-o astfel de situaţie, spuse Khalifa. Şi am ştiut că el n-ar fi tras niciodată într-un om pe la spate. Mai ales dacă acesta se ruga.

Sayf al-Tha'r gemu:

— Vorbeşti de parcă n-aş fi fratele tău.

— Nu eşti. Ali a fost un om bun. Tu eşti un măcelar.

Generatoarele se opriră brusc şi lămpile se stinseră. Câmpul rămase inundat de lumina blândă a zorilor. La nord se ridica în aer o coloană neagră de fum.

— De ce ai venit aici, Yusuf?

Khalifa păstră tăcerea un moment.

— Nu ca să te ucid, spuse el. Nu, nu de-asta. Deşi ai dreptate: am vrut s-o fac. De paisprezece ani vreau s-o fac. Să-l şterg pe Sayf al-Tha’r de pe faţa pământului.

Bâjbâi cu mâini stângace printre faldurile robei şi îşi scoase pachetul de ţigări. Scoase una, dar apoi îşi dădu seama că Dravic plecase cu bricheta, aşa că rămase cu ea în mână, neaprinsă.

— Am venit pentru că am vrut să înţeleg, să mă uit în ochii tăi şi să încerc să înţeleg ce s-a întâmplat în toţi anii ăştia care au trecut. De ce te-ai schimbat. De ce a trebuit să moara Ali pentru a da naştere unui astfel de… de… ticălos.

Privirea lui Sayf al-Tha’r sclipi plină de mânie pentru o clipă. Mâna i se încleştă pe armă. Apoi strânsoarea slăbi şi chipul i se lumină uşor cu un zâmbet:

— Mi-am deschis ochii, Yusuf, asta-i tot. M-am uitat în jur şi am văzut lumea aşa cum e. Rea şi coruptă. *Sharia* uitată. Pământul invadat de *Kufr.* Am văzut şi am jurat să fac ceva în această privinţă. Fratele tău n-a murit. S-a transformat, atâta tot.

— Într-un monstru.

— Nu, în slujitorul Domnului.

Bărbatul îi aruncă lui Khalifa o privire pătrunzătoare:

— A fost uşor pentru tine, Yusuf! Tu nu erai fiul cel mare. Nu trebuia să suporţi lucrurile pe care eu eram obligat să le înghit. Nu aveai responsabilităţi. Am muncit optsprezece, douăzeci de ore pe zi ca să te întreţin pe tine şi pe mama. Simţeam cum viaţa se scurge uşor din mine. Iar în jurul nostru se distrau occidentali bogaţi, care cheltuiau pe o masă cât câştigam eu într-o lună. Astfel de lucruri schimbă un om.

Îi arată lumea aşa cum e.

— Te-aş fi ajutat, spuse Khalifa. Te-am implorat să mă laşi să te ajut. Nu erai obligat să porţi singur toată povara.

— Eram fiul cel mai mare. Era datoria mea.

— Aşa cum datoria ta de acum este să ucizi oameni?

— Aşa cum spune şi Coranul Sfânt: „Luptă împotriva necredincioşilor până când nu va mai exista împotrivire”.

— Tot în Coran se spune: „Nu lăsa ura de oameni să te împingă să acţionezi nedrept”.

— Şi, de asemenea: „Cei care se abat de la calea Domnului vor suferi grele pedepse”. Şi, de asemenea: „Împotriva lor adună-ţi toate puterile şi terorizează-i pe duşmanii lui Allah”. Vrei să ne batem în versete sfinte, Yusuf? Sunt ferm convins că te voi învinge.

Khalifa privi spre ţigara din mână.

— Da, şopti el, probabil că mă vei învinge. Nu mă îndoiesc că ştii versetele pe de rost. Dar tot n-ar putea să-ţi justifice actele.

Se uită fix în ochii lui Sayf al-Tha’r, apoi îşi plimbă privirea pe chipul

lui:

— Nu te recunosc. Nasul, ochii, gura, da, sunt ale lui Ali. Dar eu tot nu te recunosc. Nu aici, continuă el, ridicându-şi mâna la inimă. Aici eşti un străin. Nu mai e nimic.

— Sunt fratele tău, Yusuf. Orice ai spune. Sângele nostru este la fel.

— Nu, nu este. Ali e mort. I-am făcut până şi un mormânt, deşi n-am avut pe cine să pun înăuntru.

Îşi şterse sângele de la gură cu mâneca:

— Când mă gândesc la Ali, simt mândrie. Simt admiraţie. Dragoste. De aceea fiul meu mai mare îi poartă numele. Pentru că îmi va oferi întotdeauna căldură şi bucurie. Dar tu… cu tine nu simt decât ruşine. Paisprezece ani de ruşine. Paisprezece ani în care mi-a fost frică să deschid un ziar ca să nu mai citesc despre cine ştie ce atrocitate. Paisprezece ani în care mi-am ascuns trecutul, în care am pretins că nu sunt cine sunt pentru că eram fratele unui monstru.

Din nou Sayf al-Tha'r se înfurie şi îşi încleştă mâna pe armă cu putere:

— Întotdeauna ai fost slab, Yusuf.

— Tu confunzi slăbiciunea cu umanitatea.

— Nu, tu confuzi umanitatea cu slugărnicia. Ca să fii liber trebuie să iei uneori decizii neplăcute. Dar de ce ai înţelege tu asta? Înţelegerea se naşte din suferinţă, iar eu am încercat întotdeauna să te protejez împotriva unor astfel de lucruri. Vorbeşti de ruşine, Yusuf, dar te-ai gândit vreodată la ruşinea pe care o simt eu? Fratele meu, pe care l-am iubit şi de care am avut grijă, pentru care m-am spetit atât ca să-l hrănesc, să-l îmbrac şi să-l trimit la universitate, fratele meu… e poliţist acum. Un servitor al celor care i-au făcut asta celui care e sânge din sângele lui.

Îşi lovi cicatricea de pe frunte cu degetele:

— Pentru asta m-am chinuit eu? Pentru asta mi-am distrus viaţa? Crede-mă, nu eşti singurul dezamăgit. Şi nici singurul care crede că şi-a pierdut un frate. Nu trece nici o zi, nici un minut în care să nu fii în gândurile mele. Şi nu trece nici o zi în care gândurile astea să nu fie umbrite de regret, de furie şi de amărăciune.

Vocea i se transformă într-o şoaptă:

— Când mi-am dat seama că tu erai cel din deşert, m-am gândit că poate… pentru o clipă… după tot acest timp…

Ochii îi străluciră un moment, apoi se întunecară:

— Dar nu. Desigur că nu. Nu ai puterea necesară. M-ai trădat. Şi l-ai trădat pe Dumnezeu. Şi pentru asta vei fi pedepsit.

Ridică arma şi o ţinti spre capul lui Khalifa. Acesta se uită fix în ochii lui.

— Dumnezeu e atotputernic, spuse el simplu şi Dumnezeu e mărinimos. Şi nu trebuie să omoare oameni ca să dovedească asta.

Acesta este adevărul. Aşa m-a învăţat fratele meu, Ali.

Se priviră cinci secunde, zece, după care, cu un geamăt, Sayf al-Tha'r ridică ţeava pistolului în sus şi trase un foc în aer. Se lăsă tăcerea şi după câteva secunde, Mehmet veni spre ei alergând.

— Ia-l şi păzeşte-l, spuse Sayf al-Tha'r. Ai mare grijă! Nu vorbi cu el!

Le întoarse spatele şi plecă.

— Ai de gând s-o distrugi, nu-i aşa? strigă Khalifa după el, arătându-i stivele de cutii din spatele lui. Este explozibil aici, corect?

Sayf al-Tha'r se opri şi se răsuci pe loc:

— Ce avem noi îşi va pierde valoarea dacă restul armatei supravieţuieşte. Ghinion, dar n-avem încotro.

Khalifa nu spuse nimic, ci se mulţumi să-l privească.

— Bietul Ali, şopti el mai târziu.

Merseră cu viteză vreo zece minute, timp în care Tara se uită constant înapoi să se asigure că nu sunt urmăriţi. Când deveni clar că acest lucru nu se întâmplă, Daniel încetini şi opri motocicleta în vârful unei dune. În spatele lor tabăra se zărea ca în ceaţă din cauza fumului care se ridica spre cer. Stânca în formă de piramidă strălucea în portocaliul roşiatic al soarelui ce răsărea. Priviră imaginea în tăcere.

— Nu putem să-l lăsăm acolo, spuse Tara în cele din urmă.

Daniel ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Am putea suna după ajutor, continuă Tara, scoţând mobilul din buzunar. Poliţia, armata, orice.

— Pierdere de vreme. Le-ar lua câteva ore bune până ar ajunge aici. Dacă ne-ar crede.

Tăcu, jucându-se cu cheile din contact.

— Eu mă întorc, spuse el.

— Ne întoarcem amândoi.

Daniel zâmbi:

— Am senzaţia că am mai discutat o dată chestia asta.

— Atunci, cel mai bine ar fi să nu ne repetăm. Ne întoarcem împreună.

— Şi după aia?

Tara ridică şi ea din umeri:

— O să ne gândim când ajungem la faţa locului.

— Un plan deştept, Tara. Foarte subtil.

Îi strânse genunchiul, oftă şi demară în forţă.

— Cel puţin ne-am ales o zi frumoasa, îi spuse el peste umăr.

— Pentru ce?

— Să ne sinucidem.

La început o luară spre est cam un kilometru, lăsând două şiruri de dune între ei şi valea unde era îngropată armata. De-abia după aceea

se îndreptară din nou spre sud, mergând cu viteză direct spre stânca uriaşă, ce se situa undeva, în partea dreaptă.

— Mergem paralel cu valea, până când ajungem în dreptul taberei, explică el. Cel puţin aşa avem şanse mai mari să ne apropiem. Dacă ne-am fi întors pe drumul pe care am venit, ne-ar fi observat imediat. Nu e nimic rău dacă mai rămânem în viaţă câteva minute în plus.

Continuară să fie atenţi la orice urmă de mişcare pe vârful dunelor şi, la un moment dat, Daniel opri motorul, închizând ochii şi ascultând orice zgomot ce le-ar fi indicat că fuseseră văzuţi. Nu se auzi nimic. Doar vuietul nisipului şi tăcere.

— Am senzaţia că totul a fost doar un vis, spuse Tara.

— Ce bine-ar fi!

Mai merseră aproximativ cinci minute, după care Daniel înclină motocicleta şi urcă spre vârful dunei din dreapta. Panta era abruptă şi motorul începu să dea semne de slăbiciune. Stânca în formă de piramidă se înălţa în faţa lor, puţin mai la stânga. Nu se vedea nici urmă de paznici.

— Unde sunt? întrebă Tara.

— Habar n-am. Probabil că au coborât cu toţii în tabără.

Acceleră puţin şi porniră în jos, îndreptându-se spre următoarea dună. Mai rămăsese una singură între ei şi armată. Se auzeau deja sunete vagi, strigăte şi lovituri de ciocan. Totuşi, nu se vedea nimic.

— Ce ciudat, spuse ea. Ca şi cum deşertul ar fi plin de oameni invizibili.

Daniel opri motorul şi cercetă cu atenţie zona din faţa lor. Apoi, încet, ridică mâna de pe frână, lăsând motocicleta să alunece în jos şi după cincizeci de metri se opriră de tot. Se dădură jos şi abandonară motocicleta pe nisip.

— Mergem pe jos de aici încolo. Nu vreau să riscăm. Ar face prea mult zgomot. Dacă ne vede cineva… Ei bine, nu prea avem mare lucru de făcut. Decât să alergăm.

Atinseră poalele dunei şi porniră urcuşul, cu ochii fixaţi spre vârf, temându-se de momentul când va apărea cineva şi îi va observa. Totuşi, nu se ivi nimeni. Ajunseră sus cu sufletul la gură. Se aşezară pe burtă, târându-se încet pe nisipul rece, până când găsiră un loc de unde să poată privi în vale.

Se aflau exact deasupra craterului, în faţa stâncii uriaşe, iar tabăra era situată în stânga lor. Zeci de oameni viermuiau frenetic de colo-colo, împachetând artefactele – săbii, scuturi, suliţe, armuri – şi încărcând coşurile pe cămile.

— Se pare că se pregătesc de plecare, spuse Daniel, strâmbându-se la vederea modului în care erau manevrate obiectele. Uită-te, nici măcar nu se mai chinuie să pună paie. Le aruncă pur şi simplu în cutii.

Stăteau nemişcaţi, cercetând zona. O siluetă uriaşă se agita printre

lucrători, strigând şi gesticulând. Dravic. Tara simţi un spasm de dezgust şi-şi întoarse privirea într-o parte.

— Ce e aia?

Îi arătă un bărbat chiar la marginea craterului, aproape de baza piramidei, manevrând ceva ce părea a fi o cutie mică, gri şi un colac de cabluri ce i se încurcau printre picioare. Daniel îşi îngustă privirea, străduindu-se să vadă.

— Oh, Doamne! gemu el.

— Ce?

— Un detonator.

O pauză scurtă.

— Vrei să spui…

— O s-o arunce în aer, spuse el, pălind brusc, îngrozit de idee. Asta voia să spună Sayf al-Tha'r noaptea trecută. Este singura modalitate prin care pot garanta valoarea a ceea ce au. Cea mai mare descoperire din istoria arheologiei şi ei o vor distruge. Oh, Iisuse!

Chipul i se schimonosi de parcă l-ar fi durut ceva.

— Şi ce facem? întrebă ea.

— Nu ştiu, Tara. Chiar nu ştiu. Dacă încercăm să mergem acolo, ne vor vedea imediat.

Îşi smulse privirea de la detonator şi, ridicându-se, se uită în stânga:

— Am putea să coborâm ceva mai încolo, lângă tabără, dar este periculos. E suficient să se uite cineva în sus şi gata.

— Am ajuns până aici. Dacă există şi cea mai mică şansă de a coborî acolo, ar trebui s-o încercăm.

— Şi-apoi ce facem? Detectivul acela ar putea fi oriunde.

Sunt sute de corturi.

— Hai să coborâm şi vedem, nu?

Daniel nu se putu abţine să nu zâmbească:

— Asta am iubit la tine întotdeauna, Tara! Nu lăsa pe mâine ce poţi face astăzi.

Privi din nou spre tabără, apoi se lăsă să alunece uşor în jos, după care se ridică în picioare şi porni de-a lungul dunei. Tara îl urmă. După numai câţiva metri auziră un zgomot ce venea din spatele lor: un bubuit puternic, ca de tobe. Se opriră, se întoarseră şi ascultară. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic.

— Ce e? întrebă ea.

— Nu ştiu. Cred că…

Îşi lăsă capul în jos, concentrându-se:

— Rahat!

O trânti jos pe nisip:

— Elicoptere!

Rămaseră neclintiţi, cu faţa în jos, timp în care sunetul se înteţea

întruna. Curând îi înconjură din toate părţile, spărgându-le timpanele. Nisipul începu să curgă în valuri dinspre vârful dunei, acoperindu-i şi lovindu-i. Primul elicopter trecu exact la zece metri pe deasupra lor. Apoi veni altul şi încă unul şi încă unul, din ce în ce mai multe, ca un roi de lăcuste uriaşe, ce întuneca cerul.

După ce vârtejul se potoli, rămaseră nemişcaţi câteva secunde, apoi se târâră până sus pe creastă şi priviră scena de dedesubt.

Trei elicoptere încă mai zburau pe deasupra văii. Celelalte aterizaseră, jumătate în partea de sud a taberei, jumătate la nord. Imediat ce roţile atinseră pământul, oamenii se îmbulziră în jurul lor, pregătiţi să încarce lăzile. După o pauză scurtă, uşa se deschise. Bărbaţii îmbrăcaţi în negru se aplecară să ridice încărcătura. Exact în clipa aceea, un val de fum şi flăcări izbucni violent din ambele părţi ale elicopterelor, urmat imediat de o rafală de gloanţe.

— Ce…

Oamenii lui Sayf al-Tha’r căzură pe spate, cu coşurile găurite de ploaia de gloanţe. Rafalele se înteţiră, pornind acum şi dinspre elicopterele aflate în aer. Bărbaţii în negru se împrăştiară care încotro, fugind în toate direcţiile, unii dintre ei căzând seceraţi la pământ. Alţii încercară să riposteze, dar fură doborâţi imediat de elicopterele ce zburau deasupra. Cămilele alergau înnebunite, trecând peste oricine le stătea în cale.

— E un masacru, şopti Tara. Dumnezeule mare, e un masacru!

Se auzeau strigăte de groază şi urlete de disperare, acoperite doar de exploziile butoaielor cu benzină. Din elicoptere începură să curgă oameni în kaki. Cadavrele împrăştiate pe câmp semănau cu nişte pete de cerneală.

Daniel sări în picioare:

— Eu mă duc jos!

Tara dădu să se ridice şi ea, dar Daniel o împiedică, apucând-o de umăr:

— Tu rămâi aici! O să încerc să-l găsesc pe detectiv şi o să-l scot de acolo. Uită-te după noi!

Fără să mai spună ceva, dispăru, luând-o la goană de-a lungul dunei, apoi direct în jos, spre tabără. Unul dintre oamenii lui Sayf al-Tha’r apăru brusc dintre corturi. Îl văzu pe Daniel şi-şi ridică arma, dar fu trântit imediat la pământ de o ploaie de gloanţe. Nisipul din jurul lui se înroşi de sânge. De-abia ţinându-se pe picioare, Daniel se ghemui, înhăţă arma bărbatului şi fugi spre mijlocul taberei, dispărând într-un val de fum. Tara se aplecă înainte să vadă unde se dusese. Brusc îşi simţi capul tras în spate şi se trezi privind cerul.

— Am senzaţia că noi doi trebuie să ne încheiem nişte socoteli, domnişoară Mullray. Sper din toată inima să nu-ţi facă nici un fel de plăcere.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? spuse Khalifa blând. Pe Sayf al-Tha’r.

Stătea aşezat pe jos cu picioarele încrucişate. La câţiva paşi mai încolo, chiar în faţa intrării în cort, Mehmet îl privea fix, ţinându-şi arma pe lângă corp.

— Şi eu l-am iubit odată. Mai mult decât pe oricine pe lumea asta.

Băiatul nu zise nimic.

— Şi eu am fost ca tine. Mi-aş fi dat viaţa pentru el. Aş fi murit fericit. Dar acum…

Îşi lăsă capul în jos:

— Acum nu a mai rămas decât durerea. Sper să nu fii nevoit să simţi aşa ceva vreodată. Pentru că a iubi pe cineva pentru ca după aceea să-l urăşti este un lucru îngrozitor.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, Khalifa privindu-şi mâinile, băiatul uitându-se fix la el. Un duduit slab se insinua în cort, la început ca o iluzie, apoi din ce în ce mai puternic. Mehmet se ridică în picioare şi dădu la o parte prelata de la intrare.

— Se pare că veţi pleca în curând, spuse Khalifa.

Afară oamenii treceau în grabă pe lângă ei. Încet, încet sunetul rotoarelor făcu aerul să vibreze. Băiatul se aplecă puţin şi se uită în sus. Zâmbi, mângâiat de căldura soarelui şi adierea vântului. Prizonierul lui avea dreptate. Curând vor pleca. El şi Sayf al-Tha’r. Şi curând toate lucrurile rele din lume se vor termina. De aceea veniseră aici, să facă din Pământ un paradis, să îndeplinească voia Domnului. Se simţi copleşit de speranţă şi fericire.

— N-o să-l urăsc niciodată, spuse el, întorcându-se cu faţa spre Khalifa.

Ştia că nu are voie să discute cu el, dar nu se putu abţine.

— Niciodată. Orice ai spune. E un om bun. Nimănui nu i-a păsat de mine, cu excepţia lui, continuă, cu zâmbetul pe faţă. Îl iubesc din toată inima. Întotdeauna îi voi sta alături. Nu-l voi dezamăgi niciodată.

Privi în jos cu ochii plini de dragoste şi de inocenţă, dar brusc se auzi un zgomot asurzitor şi pânza din partea de sus a cortului se sfâşie. Băiatul căzu în genunchi, cu capul aproape tăiat pe din două. Sângele începu să ţâşnească, iar o bucată de creier i se prelinse pe umăr. O secundă rămase nemişcat, cu buzele înroşite arcuite într-un zâmbet, apoi pică exact peste Khalifa, care se dezechilibră şi căzu pe spate sub greutatea corpului. De deasupra se porni o ploaie de gloanţe, care loviră torsul şi membrele băiatului. Trupul acestuia se smuci ca o marionetă. Apoi elicopterele îşi îndreptară tirul în alte direcţii. Degetele băiatului rămăseseră înţepenite ca nişte gheare, de parcă s-ar fi agăţat de marginea unei prăpăstii.

O clipă Khalifa zăcu neclintit, prea şocat ca să facă vreo mişcare. Apoi, încet, cu delicateţe, rostogoli cadavrul într-o parte şi se ridică în

picioare. Acoperişul cortului se transformase acum în mii de fâşii, iar nisipul dinăuntru era plin de cratere mici. Dacă băiatul nu ar fi căzut peste el, ar fi murit fără îndoială. Se aplecă şi-i luă pulsul, ştiind că face un gest inutil, apoi îşi trecu degetele peste ochii băiatului, închizându-i pleoapele.

— Nu te-a meritat, şopti el.

În spatele cortului dansau câteva flăcări şi spaţiul se umplu imediat cu fum. Tuşind, Khalifa se dezbrăcă iute de hainele îmbibate cu benzină şi înşfăcă arma băiatului. Aruncă o ultimă privire trupului desfigurat şi se strecură afară.

Tabăra devenise un infern. Peste tot era un amestec de fum şi foc. Prin pâcla groasă se zăreau siluete întunecate, unele fugind, altele zăcând fără viaţă pe pământ. Deasupra lui pluteau trei elicoptere care trăgeau încontinuu. Un butoi cu benzină explodă. Zgomotul era asurzitor.

Privi scena debusolat, apoi începu să alerge. După numai treizeci de metri, se trezi înconjurat de un răpăit de gloanţe, care-l forţă să se ascundă în spatele unei lăzi. Dădu să se ridice după câteva momente, dar se ghemui din nou, pentru că exact în faţa lui apărură brusc doi bărbaţi îmbrăcaţi în kaki, care purtau pe faţă măşti de gaze. O clipă crezu că îl văzuseră. Apoi unul din ei îi făcu un semn celuilalt şi dispărură iarăşi în mijlocul vârtejului. Khalifa numără până la trei, se ridică şi începu să alerge din nou.

Ocoli un morman de butoaie în flăcări, sări peste un cadavru sfârtecat, apoi aruncă o privire în urmă ca să verifice poziţia elicopterelor. Unul dintre oamenii lui Sayf al-Tha’r se clătină în faţa lui şi se prăbuşi în nisip, ţinându-se cu mâinile de stomac, cu sângele scurgându-i-se printre degete. Khalifa îngenunche lângă el.

— Sayf al-Tha’r, strigă el. Unde e Sayf al-Tha’r?

Bărbatul îl privi, o spumă roşiatică apărându-i la colţurile gurii.

— Te rog, urlă Khalifa. Unde e Sayf al-Tha’r?

Gura bărbatului se mişca, dar nu se auzi nici un sunet. Îşi ridică una din mâini şi-l apucă pe Khalifa de cămaşă, strângându-l cu putere. Khalifa îi luă mâna şi i-o ţinu protector:

— Spune-mi! Te rog! Unde e?

Bărbatul se uită o clipă la el, cu o privire pierdută. Apoi, cu un efort suprem, îşi eliberă mâna şi-i arătă locul excavaţiilor.

— Stânca, rosti el, sufocându-se. Stânca!

Trupul i se chirci şi-şi dădu sufletul.

Khalifa murmură o rugăciune scurtă, sări în picioare şi continuă să alerge, ignorând nenorocirile din jurul lui. Ajunse la marginea craterului celui mare şi se ascunse după un balot de paie, cercetând febril toată zona.

— Unde eşti frate? şopti el. Unde eşti?

La început, nu-l văzu. Era prea multă agitaţie împrejur. Apoi, exact când îl copleşise disperarea, perdeaua de fum se risipi o secundă şi zări la baza stâncii o siluetă ghemuită. Lângă el se găsea o cutie legată de un cablu ce se pierdea undeva, printre resturile săpăturilor. Se afla cam la o sută de metri distanţă, dar n-avea cum să-l confunde. Şi înţelese exact ce intenţiona să facă.

— Te-am prins! strigă el.

Începu să fugă. Observă cu coada ochiului o mişcare în partea stângă, se răsuci şi trase. Un bărbat îmbrăcat în negru căzu pe spate pe o grămadă de scuturi. Un alt bărbat se ridică pe jumătate din spatele unei lăzi de lemn şi gloanţele slobozite de pistolul lui Khalifa i se înfipseră în piept. Secunde, atâta mai avea. Secunde.

Intră într-un nor negru de fum şi totul se întunecă. Se împiedică de ceva şi se dezechilibră, dar reuşi să rămână în picioare. Respira din ce în ce mai greu şi nu era sigur că se îndreaptă în direcţia corectă. Fumul părea să se îngroaşe şi mai tare şi începu să se întrebe dacă va mai reuşi să iasă vreodată din infernul ce-l înconjura. Apoi, brusc, o adiere de vânt împrăştie fumul şi, la doar câţiva metri în faţa lui, văzu stânca uriaşă. Lângă ea se afla Sayf al-Tha’r, pregătit să distrugă armata lui Cambyses cu ajutorul detonatorului. Khalifa îşi luă avânt şi sări asupra fratelui său, lipindu-l de stâncă.

Un moment, Sayf al-Tha’r stătu nemişcat, ameţit şi sufocat. Din tâmpla dreaptă îi curgea un firicel de sânge, acolo unde se lovise cu capul de un colţ de stâncă. Îşi recăpătă suflul şi se aruncă spre Khalifa, plesnindu-l peste faţă şi trăgându-l de păr. Gura i se strâmbă de furie.

— Te omor, urla el. Te omor!

Îl apucă de gât şi-l izbi pe Khalifa de stâncă, o dată, de două, de trei ori:

— M-ai trădat, Yusuf! Fratele meu! Propriul frate!

Îl obligă să îngenuncheze şi îi trase un pumn în gură:

— Nu te poţi lupta cu mine! Sunt prea puternic. Întotdeauna am fost puternic. Dumnezeu este alături de mine.

Îl lovi încontinuu câteva secunde bune, apoi îl aruncă într-o parte şi se îndreptă, clătinându-se, spre detonator.

Disperat, Khalifa îşi întinse piciorul şi Sayf al-Tha’r se împiedică şi căzu pe burtă. Detectivul se urcă peste el şi îi lipi mâinile de nisip.

— Te-am iubit! strigă el, cu ochii plini de lacrimi. Fratele meu. Sânge din sângele meu. De ce a trebuit să te schimbi aşa?

Sayf al-Tha’r se zbătea, încercând să scape din strânsoare.

— Pentru că sunt diabolici! scuipa el. Toţi. Sunt uneltele diavolului.

— Sunt femei şi copii! Nu ţi-au făcut nimic.

— Ba da! Ba da! L-au omorât pe tata!

Îşi eliberă o mână şi o repezi spre ochii lui Khalifa:

— Nu vezi? Ne-au omorât tatăl! Ne-au distrus viaţa!

— A fost un accident, Ali! Nu e vina lor!

— Ba da, a fost vina lor! Ne-au distrus familia! Sunt răi. Cu toţii! Diavoli!

Cu o forţă aproape supraomenească îl îndepărtă pe Khalifa şi, sărind în picioare, îl lovi cu piciorul în coaste:

— O să-i măcelăresc! M-auzi? Îi rad de pe faţa pământului! Până la ultimul!

Îl lovea întruna pe Khalifa, împingându-l încet spre marginea craterului. Disperat, detectivul se uită în jur după o armă. Zări în nisip un pumnal antic, cu lama de fier, coclită şi ştirbită. Îl înşfăcă şi începu să-l agite, ameninţându-l cu ea pe Sayf al-Tha’r. Imediat, acesta îl apucă de încheietura mâinii şi se aşeză cu genunchii pe pieptul lui, răsucind încet cuţitul, până când vârful lui ţinti gâtul lui Khalifa.

— Ei cred că ne pot trata ca pe nişte animale! ţipă el. Ei cred că se află deasupra legii. Dar ei nu pot trece peste legea lui Dumnezeu! Dumnezeu le vede răutatea. Şi Dumnezeu cere răzbunare!

Începu să împingă pumnalul. Khalifa încercă să se opună, cu mâinile tremurându-i de atâta efort, dar fratele lui era mult prea puternic. Centimetru cu centimetru vârful se apropia de gâtul lui, până când, în cele din urmă, îi atinse pielea, chiar deasupra mărului lui Adam, zgâriindu-l. Khalifa se mai zbătu un moment, apoi slăbi strânsoarea şi-şi privi fratele drept în ochi. Dintr-o dată zgomotele bătăliei dispărură şi nu mai rămaseră decât ei doi:

— Fă-o, şopti Khalifa.

Deşi acum era singurul care avea controlul asupra pumnalului, mâinile lui Sayf al-Tha’r tremurau violent, de parcă s-ar fi luptat cu o forţă nevăzută.

— Fă-o, repetă Khalifa. E vremea. Vreau să scap de tine. Vreau să fiu din nou cu fratele meu. Cu minunatul meu frate. Fă-o! Fă-o!

Închise ochii şi se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

Cuţitul pătrunse şi mai adânc în piele, sângele începând să-i curgă încet în jos. Apoi se opri. Încet, lama se depărtă de gâtul lui. Greutatea de pe pieptul lui dispăru brusc. Deschise ochii din nou.

Fratele lui stătea în picioare în faţa lui. Se priviră adânc în ochi, cercetându-se, căutând ceva care ar fi putut să îi ajute să înţeleagă, ceva de care să se agaţe. Apoi Sayf al-Tha’r se întoarse spre detonator. Făcu un pas, doi, după care o rafală de gloanţe îl izbi de stâncă şi căzu la pământ. O clipă se ridică într-o rână, ţinându-se de piatră. Din gură îi curgea sânge, iar o mână îi atârna moale pe lângă trup. Urmă o nouă rafală. Îl lovi exact în piept, aruncându-l peste marginea craterului, unde mormanul de braţe şi de picioare mumificate îl înconjură, ca şi cum soldaţii îl considerau unul de-al lor.

Khalifa se uită în sus, îngrozit. Zece metri mai încolo, stătea Daniel

cu o armă în mână. Se apropie încet şi, aplecându-se, smulse cablul legat de detonator. Khalifa se lăsă pe spate şi privi spre cer, cu ochii înlăcrimaţi:

— Oh, Doamne, şopti el. Oh, Ali!

Dravic o trase pe Tara de lângă creastă, haosul de dedesubt dispărând în spatele unei pante de nisip. Ea îl lovi şi îl zgârie, dar bărbatul era prea puternic. O târa după el, de parcă ar fi fost un sac de paie. Nu se mai chinui să ţipe, ştiind că strigătele ei ar fi fost acoperite de zgomotul exploziilor şi al mitralierelor.

— O să-ţi dau o lecţie pe care n-o vei uita niciodată, mârâi el. Ai distrus totul, aşa că acum o să plăteşti.

Continuă s-o tragă încă vreo câţiva metri, apoi o trânti pe burtă, îşi lăsă genunchiul drept pe nisip, în timp ce pe cel stâng şi-l aşeză pe spatele ei. Tara încercă să-l lovească în vintre, dar pumnii ei nimeriră coapsele. O apucă de păr şi îi smuci capul înapoi, descoperindu-i pielea palidă a gâtului. Mirosul transpiraţiei lui îi izbi nările.

— După ce voi termina cu tine, îţi vei dori să te fi violat!

— Eşti un bărbat foarte curajos, Dravic, rosti ea, înecându-se. Omori femei şi copii. Un ditai eroul de căcat!

El izbucni în râs şi o trase şi mai tare de păr, arcuindu-i coloana vertebrală la maximum.

— Oh, n-am de gând să te omor, spuse el. Aş fi prea drăguţ. Doar o să te însemnez puţin.

Scotoci în buzunarul de la pantaloni, îşi scoase mistria, plimbând lama tăioasă prin faţa ochilor ei:

— Îmi place să cred că după ziua de astăzi n-o să te mai uiţi niciodată în oglindă fără să-ţi aminteşti de timpul petrecut împreună. Deşi va trebui totuşi să mă implori să-ţi mai las măcar un ochi.

Îi lipi lama de obraz, apoi începu s-o coboare încet pe gât şi în jos spre sâni, oprindu-se în dreptul sfârcului, care se întări uşor.

— Ia te uită, nţţ, nţţ, nţţ!

Chicoti amuzat, apoi îi dădu uşor bluza pe spate ca să-i vadă mai bine pieptul.

— Eşti o fetiţă obraznică, nu? Se pare că, la urma urmei, chiar îţi place un pic de durere.

— Du-te dracului, Dravic!

Încercă să-l scuipe, dar nu mai avea nici un strop de salivă în gură. El se aplecă spre dreapta, lipindu-şi faţa de a ei, atingând-o cu buzele lui umede şi scârboase.

— Păi, ia zi tu, cu ce să începem? Cu o ureche? Un ochi? Un sfârc?

Îşi duse mistria la gură, o linse, apoi o coborî din nou în dreptul sânilor, lăsându-se puţin pe spate, ca să evite mâna ce încerca în zadar să se apropie de faţa lui pentru a-l zgâria. Tara simţi mistria

cum îi crestează pielea şi, cu un efort disperat, luă un pumn de nisip şi i-l aruncă în ochi.

— Curvă nenorocită! urlă el, dându-i drumul la păr şi ridicându-şi mâinile spre faţă. Curvă ordinara ce eşti!

Tara se strecura pe sub el şi se rostogoli pe spate. Dravic era aşezat peste ea cu picioarele puţin depărtate, încordându-se din toate puterile, Tara îl izbi exact în vintre, nimerindu-i testiculele. Dravic ţipă de durere – un strigăt isteric şi ascuţit ca al unei femei – după care se aplecă în faţă, tuşind violent:

— O să te ciopârţesc.

Îi curgeau bale din gură:

— O să te ciopârţesc, nenorocito!

Încercă s-o taie cu mistria, dar ea se feri de lovitură şi începu să se târască de-a lungul dunei. Dravic se ridică şi porni după ea. Se aruncă înainte, dar nu o prinse, apoi se aruncă din nou, o apucă de un colţ al cămăşii şi dintr-o dată se treziră amândoi, rostogolindu-se nebuneşte în jos, pe pantă, pierduţi într-un vârtej de nisip.

La capătul ei, Tara se dădu peste cap şi se înfipse în nisip. O clipă rămase nemişcată, simţindu-se ameţită şi dezorientată, apoi se chinui să se ridice în picioare. Dravic ajunsese la doar câţiva metri mai încolo şi se pregătea să vină după ea cu mistria încă în mână. Din nas îi curgea sânge.

— Curvă, tuşi el. Curvă nenorocită!

Porni în direcţia ei, dar nu atât de repede pe cât s-ar fi aşteptat, pentru că picioarele i se afundau adânc în nisip, surprinzător de adânc având în vedere că se aflau pe teren drept. Tara se dădu înapoi, gata s-o ia la fugă. Uriaşul scoase un picior, apoi pe celălalt, dar se afundă şi mai tare, până aproape de genunchi. Brusc, nu se mai uită la ea. Se apleacă pe spate şi se forţă să îşi tragă piciorul, dar se părea că ceva din interior îl ţine în loc cu putere.

— Oh, nu! şopti el, cu o voce înspăimântată. Oh, nu, nu asta!

Privi spre Tara cu ochi plini de groază:

— Te rog, nu asta!

O clipă rămase nemişcat, aruncându-i o privire de copil care cerşeşte ceva, apoi începu să se zbată, chipul lui căpătând o expresie îngrozită. Se clătina înainte şi înapoi, încercând să-şi elibereze picioarele, dar nu reuşi decât să se scufunde şi mai tare în nisipul mişcător, până la nivelul coapselor, al vintrelor, apoi al taliei. Se lăsă pe spate şi, sprijinindu-se într-o mână, împinse din răsputeri, dar şi braţele sale se afundară, aproape până la cot. Le scoase afară şi încercă din nou, dar cu acelaşi rezultat. Nisipul îl înghiţea acum din ce în ce mai repede. Începu să plângă.

— Ajută-mă! strigă el la Tara. Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Întinse disperat o mână spre ea:

— Te rog! Oh, te rog! Ajută-mă!

Lacrimile îi curgeau acum în şiroaie pe faţă şi mâinile i se roteau haotic. Începu să ţipe, scoţând un răcnet sălbatic de disperare. Lovi cu pumnii în nisip, pe când corpul lui era străbătut de spasme, ca şi cum ar fi fost electrocutat. Dar deşertul refuza să dea drumul prăzii, trăgându-l încet în jos, mai întâi până la subţiori, apoi până la umeri, până când la suprafaţă nu-i mai rămase decât capul imens şi braţul drept în care ţinea mistria. Nemaiputând să privească, Tara se întoarse cu spatele.

— Oh, nu! strigă el în urma ei. Nu! Nu mă lăsa singur! Te rog, nu mă lăsa singur! Ajută-mă! Scoate-mă de aici!

Tara începu să urce duna din nou.

— Te rog! se văită el. Îmi pare rău pentru ce am făcut! Îmi pare rău! Te rog, nu mă lăsa aşa! Nu mă lăsa singur! Întoarce-te! Întoarce-te, curvă nenorocită! O să te omor! Jur că te omor! Oh, Doamne, ajută-mă! Ajută-mă!

Auzi strigătele lui până pe la jumătatea urcuşului, apoi brusc, tăcere. Când se apropie de vârf, Tara se uită în spate. Se mai zărea foarte puţin din capul lui şi, lângă el, mistria. Se cutremură şi îşi continuă drumul.

Bătălia se apropia de final când Tara ajunse pe creastă. Focurile ardeau pretutindeni şi aerul era plin de fum, dar zgomotul mitralierelor încetase şi trei dintre elicoptere aterizaseră deja. Soldaţi îmbrăcaţi în kaki îşi croiau metodic drum prin tabăra distrusă. Ici şi colo se mai opreau pentru a trage câte o rafală de gloanţe în corpurile înveşmântate în negru ce zăceau întinse pe pământ. Cămilele rătăceau dezorientate de colo-colo. Nu se mai vedea nici un om al lui Sayf al-Tha’r.

Studie zona cu atenţie, apoi observă două siluete micuţe, ascunse la baza stâncii. Distanţa până acolo era destul de mare, dar putea să jure că acela care purta o cămaşă albă era Daniel, începu să coboare duna. Când ajunse jos, îşi ridică o parte a cămăşii peste faţă şi porni printre cadavre. Soldaţii erau peste tot. Ea se opri pentru a-i întreba ce se întâmplă, dar aceştia trecură pe lângă ea ca şi când n-ar fi existat. Încercă încă o dată, dar cu acelaşi rezultat, aşa că îşi continuă drumul spre stânca în formă de piramidă, ocolind marginea craterului. Ajunse în sfârşit lângă cei doi bărbaţi pe care-i văzuse mai devreme. Daniel se afla mai aproape şi stătea chiar pe marginea gropii, privind în jos. Khalifa era lângă el, sprijinindu-se de stâncă. Fuma o ţigară. Avea faţa umflată şi plină de vânătăi, iar cămaşa pătată de sânge. Se uitară la ea, dar nici unul nu spuse nimic.

Se apropie de Daniel, se lăsă pe vine şi îi strânse mâna. Daniel i-o strânse şi el la rândul lui, dar nu spuse nimic. Khalifa dădu din cap

înspre ea.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Tu?

Detectivul încuviinţă şi trase adânc un fum de ţigară. Tara ar fi vrut să-l întrebe ce se petrece, cine erau soldaţii, ce însemnau toate astea, dar simţi că el nu vrea să vorbească, aşa că se abţinu.

Lângă ei, o cămilă mesteca nişte paie. Coşurile pe care le căra în spate erau găurite de gloanţe. Soarele strălucea cu putere şi aerul devenea din ce în ce mai fierbinte.

Trecură cinci minute, apoi zece, după care auziră duduitul îndepărtat al unui elicopter. Zgomotul se înteţi din ce în ce mai tare, apoi maşinăria apăru din spatele dunei situate în faţa lor. Survolă mai întâi valea, după care ateriză la aproximativ cincizeci de metri de ei. Îşi întoarseră capetele, când nisipul împrăştiat de elice ajunse în dreptul lor. Cămila o luă la goană pe marginea craterului.

Imediat ce atinse pământul, pilotul opri motorul şi rotoarele se domoliră. Câţiva soldaţi se repeziră într-acolo şi uşa din dreapta se deschise cu un scârţâit. Auziră mai multe voci, apoi zăriră patru bărbaţi. Tara îi recunoscu pe trei dintre ei Squires, Jemal şi Crispin Oates. Pe cel de-al patrulea, un bărbat gras şi chel, care-şi tampona capul cu o batistă, nu-l ştia. Porniră spre ei, arătând destul de ciudat în costumele lor cu cravată şi se opriră în faţa lor.

Tara şi Daniel se ridicară în picioare.

— Bună dimineaţa tuturor, strigă Squires jovial. Asta zic şi eu aventură, nu?

42

DEŞERTUL VESTIC

Timp de câteva secunde nimeni nu zise nimic. Apoi vorbi bărbatul cel gras:

— Squires, te las pe tine aici. Eu am alte treburi de rezolvat.

— Dar măcar prezintă-te, bătrâne!

— Pentru Dumnezeu, nu suntem la picnic.

Scuipă şi întorcându-se, se îndepărtă cu un mers greoi, ştergându-şi ceafa cu batista. Squires se uită după el:

— Trebuie să-l iertaţi pe prietenul nostru american. Un tip de treabă în felul lui, dar nu este prea şcolit în arta politeţii.

Zâmbi înţelegător şi scoase din buzunar o bomboană, al cărei celofan începu să-l îndepărteze cu degetele lui lungi ce semănau cu picioarele unui păianjen. Se lăsă o tăcere adâncă, întreruptă în cele din urmă de Khalifa.

— Totul a fost o înscenare, nu? spuse el încet, aruncând ţigara în groapă. Mormântul, textul, toate astea…

Făcu un gest larg cu mâna:

— O capcană. Doar ca să-l atrageţi pe Sayf al-Tha’r în Egipt. Aici unde puteaţi să puneţi mâna pe el.

Squires ridică uşor din sprâncene, dar nu zise nimic şi, după ce aruncă plasticul, băgă bomboana în gură. În ciuda căldurii, Tara simţi un fior pe şira spinării:

— Vrei să spui…

Se opri pentru că nu reuşi să-şi pună ordine în gânduri.

— Mormântul era un fals, spuse Khalifa. Obiectele, nu. Acestea erau veritabile. Dar pereţii, textul, nişte falsuri. O momeală din care să muşte Sayf al-Tha’r. O idee genială, dacă stăm să cugetăm mai bine.

Tara îi aruncă lui Squires o privire şocată şi confuză în acelaşi timp. Daniel era palid la faţă şi corpul îi era încordat, de parcă ar fi aşteptat să-l lovească cineva:

— Cine sunteţi voi, mai exact? De la armată? Serviciul Secret?

Squires continuă să sugă gânditor bomboana:

— Câte puţin din amândouă. Dar mai bine să nu intrăm în amănunte, să zicem că fiecare dintre noi este un demn reprezentant al guvernului din care face parte.

Îşi înlătură un fir de praf de pe mânecă.

— Ce ne-a dat de gol până la urmă? îl întrebă el pe Khalifa.

— Te referi la faptul că mormântul nu e real?

Detectivul ridică din umeri:

— La început *shabu-urile,* din magazinul lui Iqbar. Erau veritabile, într-adevăr, dar dintr-o perioadă ulterioară celei a mormântului din care fuseseră luate. Celelalte aparţineau Primei Perioade Persane. Acestea erau din A Doua Perioadă. Dacă ar fi fost mai vechi mai mergea. Ar fi însemnat că fuseseră furate dintr-un mormânt şi refolosite ulterior. Dar aşa, n-avea nici un sens. Cum putea să ajungă un obiect din secolul al IV-lea î. Hr. într-un mormânt care fusese sigilat cu o sută cincizeci de ani mai devreme? S-ar putea găsi nişte explicaţii, dar asta mi-a dat de gândit că totuşi ceva nu e în regulă.

De-abia când am văzut mormântul am avut certitudinea.

— Ai o privire ageră, spuse Squires. Noi am crezut că am aranjat totul perfect.

— Aşa aţi şi făcut, adăugă Khalifa. Totul a fost perfect. Asta v-a şi dat de gol. Profesorul meu mi-a spus odată că arta antică egipteană nu a fost niciodată pe de-a-ntregul precisă. Întotdeauna exista o scăpare, fie ea şi infimă. Am studiat fiecare centimetru al mormântului şi nu am găsit nici o greşeală. Nici o pată de cerneală, nici o hieroglifă prost aliniată, nici o corectură. Era perfect. Prea perfect, ca să zic aşa. Egiptenii nu erau niciodată atât de exacţi. Trebuia să fie un fals.

Daniel îşi trase mâna din mâna Tarei şi făcu câţiva paşi înainte, dând din cap, zâmbind aproape imperceptibil. Tara vru să se ducă după el, să-l îmbrăţişeze, să-i spună că n-avea de unde să ştie, dar simţi că el nu doreşte aşa ceva.

— Dar nici atunci n-am fost sigur sută la sută de ce se petrece, continuă Khalifa. Cineva se chinuise rău de tot să falsifice un mormânt. Iar scopul era ca acela care ar fi găsit mormântul să ajungă aici în deşert. Am bănuit că e vorba de unul dintre serviciile de securitate. Ele m-au urmărit la Luxor. Şi Ambasada Britanică, de asemenea.

Se uită la Oates:

— Dar n-am putut să pun totul cap la cap. Până acum o jumătate de oră când au sosit elicopterele. Atunci puzzle-ul a fost completat integral.

Dinspre cealaltă parte a taberei se auzi o rafală de gloanţe. O adiere uşoară de vânt se făcu simţită.

— Ce ironie! oftă Khalifa, să cheltuieşti atât de mult ca să pui la cale aşa ceva, când cu o astfel de grămadă de bani ai fi putut să rezolvi mare parte dintre problemele care dau naştere unor oameni ca Sayf al-Tha’r. Cât v-a costat să îngropaţi totul aici? Milioane? Zeci de milioane? Dumnezeule, probabil că aţi golit toate muzeele din Egipt!

Squires nu spuse nimic, apoi, brusc, începu să chicotească:

— Doamne, Doamne, inspectore, se pare că te-ai împotmolit exact la sfârşit. Mormântul era un fals, aşa cum bine ai dedus. Iar scopul era, într-adevăr, să-l aducem în deşert pe cel care-l găseşte. Dar n-a

trebuit să îngropăm nimic. Pentru că totul era aici.
Observă uimirea de pe chipul lui Khalifa şi izbucni în râs:
— Oh, da, aceasta este armata dispăruta a lui Cambyses. Cea veritabilă. Aşa cum a fost ea îngropată acum două mii cinci sute de ani. Noi doar am construit un plan în jurul ei.
— Dar am crezut…
— Că am plantat-o noi aici? Mi-e teamă că ai supraapreciat posibilităţile noastre. Chiar şi cu resursele combinate ale guvernelor din Egipt, SUA şi Marea Britanie, n-am fi putut fabrica ceva atât de măreţ.
Khalifa privea uluit craterul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Rămăşiţele amestecate ale armatei se întindeau pe sute de metri – mâini şi picioare, capete şi trunchiuri, un amestec de carne uscată şi oase, guri căscate şi cranii dezgolite.
— Când aţi descoperit-o? şopti el.
— Acum douăsprezece luni, zâmbi Squires. Un tânăr american, John Cadey şi-a petrecut un an de zile lucrând în pustiu de unul singur. Oamenii ziceau că e nebun, dar el era convins că armata e aici şi uite că a avut dreptate. Una dintre cele mai mari descoperiri din istoria arheologiei. Poate, cea mai mare. Ce păcat că n-a trăit suficient ca să-şi guste triumful!
Jemal începu să învârtă şiragul cu mătănii, zgomotul mărgelelor fiind amplificat de liniştea deşertului.
— Cum stăm cu timpul, Crispin? întrebă Squires.
Oates îşi privi ceasul de la mână:
— Mai avem cam douăzeci de minute.
— Atunci, cred că prietenii noştri aici de faţă merită o explicaţie, nu?
Îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să se plimbe înainte şi înapoi pe marginea craterului. Dedesubt, se zărea cadavrul lui Sayf al-Tha’r, răsărind dintre braţele şi picioarele scheletice.
— Totul a început cu un tânăr pe nume Ali Khalifa.
Privi corpul un moment, apoi se întoarse spre ei:
— Oh, da, inspectore, ştim de relaţia ta cu el şi te compătimesc, sincer! Trebuie să fi fost destul de greu pentru tine, un cetăţean onest, care respectă legile, să-l aibă ca frate pe cel mai căutat terorist al Egiptului.
Khalifa nu spuse nimic, ci continuă să-l fixeze cu privirea pe Squires. În partea cealaltă a taberei un butoi cu benzină explodă zgomotos.
— Prima dată a intrat în vizorul nostru cam pe la mijlocul anilor 1980. Înainte de asta făcuse parte din câteva grupuri fundamentaliste nesemnificative, nimic care să ne preocupe în mod special. În 1987 însă a pus bazele propriei organizaţii şi şi-a luat numele de Sayf al-

Tha'r. A început să ucidă străini. Ceea ce iniţial fusese doar o problemă locală s-a transformat peste noapte într-una internaţională. Eu m-am implicat în numele Maiestăţii Sale; Massey, pe care tocmai l-aţi întâlnit, a venit din partea americanilor.

Echipele de soldaţi se apucaseră să strângă cadavrele şi să le aşeze pe rânduri. Tara îi privea, având senzaţia că vocea lui Squires se aude de undeva, de departe. Cu coada ochiului îl vedea pe Daniel, care studia rămăşiţele armatei, cu un chip golit de expresie, ţinând strâns arma în mâini.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să-l prindem, spuse Squires, dar era un om deştept. Întotdeauna reuşea să fie cu un pas înaintea noastră. Aproape că-l încolţisem în 1996, într-o ambuscadă la Asyut, dar ne-a scăpat printre degete şi a trecut graniţa în Sudan. După aceea a fost imposibil. Am prins mulţi dintre oamenii lui, dar nu însemna nimic, atâta timp cât el era încă în libertate. Şi atâta vreme cât rămânea în afara Egiptului, aveam mâinile legate.

— Şi-atunci v-aţi gândit să puneţi la cale o capcană în care să-l atrageţi, îl întrerupse Khalifa.

— Ei bine, spuse Squires zâmbind, să zicem că mai degrabă s-a prins singur în capcană. Noi doar am adăugat pe ici, pe colo mici detalii.

Scoase o batistă şi se apucă să-şi cureţe lentilele ochelarilor. Jemal învârtea şiragul de mătănii din ce în ce mai repede.

— Momentul critic a apărut acum un an, când a fost pe punctul de a-l asasina pe ambasadorul american. Aşa a izbucnit furtuna. Ni s-a impus să-l prindem cât mai repede. Am început să inventăm tot felul de scheme. S-a luat în calcul chiar şi un mic atac nuclear împotriva Sudanului. Apoi, doctorul Cadey a făcut acea descoperire uimitoare şi am pus la punct şi alte variante.

Se auzi un strigăt urmat de o rafală de gloanţe.

— Îl supravegheam pe Cadey de ceva vreme, explică Jemal. Lucra aproape de graniţa libiană şi voiam să ne asigurăm că nu face nimic care să compromită securitatea naţională. Într-o zi i-am interceptat un pachet pe care-l trimisese din Siwa. Conţinea nişte fotografii: un cadavru, arme, nişte haine. Şi mai era şi un bilet. Pe care era scrisă o singură propoziţie: „Armata dispărută nu mai e dispărută de acum înainte”.

— La început nu am apreciat cum se cuvine potenţialul descoperirii, spuse Squires. Crispin a fost cel care ne-a deschis ochii. Ce ai zis tu, băiete, atunci?

— Că era un lucru bun că Sayf al-Tha'r n-o descoperise el, pentru că altfel ar fi devenit atât de bogat, încât şi-ar fi organizat propria armată.

Oates zâmbi, umflându-se în pene:

— Asta a fost scânteia. Am început să ne gândim: dar dacă ar *fi descoperit-o* Sayf al-Tha’r? Ceva atât de mare, încât ar fi fost o prostie să nu profite de ea? Ar fi însemnat independenţă financiară. Problema fondurilor s-ar fi rezolvat pentru totdeauna. O mană cerească. Şi fără îndoială că ar fi vrut s-o vadă cu ochii lui. Era inadmisibil ca un om atât de obsedat de istorie să fi rămas în Sudan, în timp ce oamenii lui scoteau la suprafaţă ceva magnific. Oh, cu siguranţă s-ar fi întors. Şi atunci…

Îşi ridică ochelarii la gură, aburi fiecare lentilă în parte şi continuă să le şteargă circular cu batista. Din ce în ce mai multe cadavre erau aduse lângă marginea gropii şi aşezate în şiruri ce semănau cu nişte piese mari şi negre de domino.

— L-am abordat pe Cadey şi i-am cerut să ne ajute, continuă Squires, dar n-a fost deloc cooperant, aşa că nu ne-a mai rămas altceva decât să… să-l eliminăm din ecuaţie. Foarte neplăcut, dar miza era prea mare, ca să-l lăsăm să-şi facă de cap.

Tara îl privi stupefiată şi începu să clatine din cap cu un amestec de groază şi de uimire pe chip. Englezul părea că nu bagă de seama expresia de pe faţa ei. Îşi ridică ochelarii, îi studie şi se apucă din nou să-i lustruiască:

— Problema era însă cum să-l conducem pe Sayf al-Tha’r spre armată, fără să se prindă că e păcălit. Trebuia să creadă că el a făcut descoperirea. Dacă i s-ar fi năzărit fie şi pentru o secundă că totul e o cacealma, n-ar fi atins-o nici mort.

— Dar de ce atâta osteneală cu inventarea unui mormânt? întrebă Khalifa. De ce nu aţi infiltrat pe cineva în interiorul organizaţiei care să pretindă că ştie unde este armata?

— Pentru că n-ar fi înghiţit niciodată o asemenea gogoaşă, răspunse Squires. Nu vorbim aici de Colinele Tebane, unde oamenii se împiedică toată ziua de tot felul de obiecte antice. Era vorba de ceva ascuns în mijlocul deşertului. *E* destul de greu să crezi că, de fapt, cineva a descoperit-o aşa, din întâmplare.

— Cadey a făcut-o.

— Dar Cadey era arheolog de profesie. Oamenii lui Sayf al-Tha’r sunt *fellahin-i,* ţărani. N-aveau ce să caute acolo. N-ar fi fost veridic.

— Dar era cineva din armată care supravieţuise?!

— Într-un mod bizar, să ştii că da. Era ceva atât de ieşit din comun, că nu putea fi decât adevărat. Sayf al-Tha’r ar fi fost suspicios, evident. Cine n-ar fi? Dar nu atât de suspicios, dacă ar fi găsit-o el singur.

Termină în sfârşit de curăţat ochelarii şi îşi băgă batista în buzunar. Khalifa îşi scoase ţigările şi luă una din pachet. În apropiere o ladă ardea mocnit, aşa că făcu vreo câţiva paşi şi-i lipi vârful de lemnul roşiatic.

— Nu-mi place când te văd că îţi aprinzi ţigările aşa, bătrâne! spuse Squires.

Khalifa dădu din umeri:

— Dravic mi-a luat bricheta.

— Ce nepoliticos din partea lui!

Squires se întoarse spre Jemal:

— Fii drăguţ şi împrumută-i inspectorului nişte chibrituri, te rog!

Egipteanul scoase o cutie din buzunar şi i-o aruncă.

— Apropo, l-a văzut cineva pe prietenul nostru, Dravic? întrebă Squires. Se pare că s-a dat la fund.

Tara privea înmărmurită trupurile negre care zăceau înşirate.

— E mort, spuse ea, cu o voce rece. Pe partea cealaltă a dunelor. Nisipuri mişcătoare.

Urmă o pauză scurtă, după care Squires zâmbi:

— Ei, o problemă mai puţin pentru noi.

Mai scoase o bomboană din buzunar şi se apucă să-i desfacă ambalajul.

— Unde rămăsesem?

— La mormânt, spuse Khalifa.

— A da, mormântul. Păi, n-aveam cum să săpăm noi vreunul. Ar fi fost complet aiurea. Din fericire, exista deja unul care se potrivea perfect cerinţelor noastre. Perioada şi forma adecvate. Gol. Fără elemente decorative. Şi, cel mai important, necunoscut de nimeni, cu excepţia câtorva specialişti în necropolele tebane. Oamenii lui Sayf al-Tha’r nu auziseră de el, fapt care, după cum vă daţi seama, constituia un element esenţial în reuşita planului nostru.

O parte din bomboană rămăsese lipită de ambalaj şi Squires se opri o clipă pentru a îndepărta celofanul.

— Chiar şi cu un mormânt servit pe tavă, tot am avut nevoie de un an de zile ca să-l pregătim, oftă el. Mi-e greu să descriu în cuvinte cât ne-am străduit. Elementele decorative au fost realizate integral, apoi învechite prin procese chimice, ca să le facem să pară că au vârsta de două mii cinci sute de ani. Ca să nu mai vorbim că totul trebuia făcut în cel mai mare secret. Credeţi-mă, a fost o muncă de Sisif. Au existat momente când credeam că nu vom ajunge niciodată la capăt.

Reuşi, în cele din urmă, să dezlipească folia de plastic, băgă bomboana în gură, mototoli celofanul şi-l puse în buzunar:

— Am terminat însă într-un final. Decoraţiunile erau complete, aşa că am înţesat mormântul cu obiecte funerare luate din muzeele din Cairo şi am lăsat acolo chiar şi câteva piese luate de la armată. Acum nu ne mai rămânea decât să păcălim un informator al lui Sayf al-Tha’r şi să aşteptăm până când oamenii lui descifrau inscripţiile.

— Problemele au apărut pentru că altcineva a ajuns acolo primul, spuse Khalifa.

— Singurul lucru la care nu ne-am aşteptat, zise Squires, dând din cap. O şansă la un milion. Una la zece milioane. Dar chiar şi-aşa nu era o nenorocire. Puteau să ia obiectele şi să lase pereţii intacţi. Însă ei au luat o bucată de text, aşa că, atunci când oamenii lui Sayf al-Tha'r au ajuns la mormânt, cel puţin din punctul nostru de vedere, munca noastră devenise inutilă. Devastator sentiment!

— Nu atât de devastator cum a fost pentru Nayar şi Iqbar, rosti Khalifa încet.

— Nu, recunoscu Squires. Moartea lor a fost regretabilă. La fel şi moartea tatălui dumitale, domnişoară Mullray.

Tara îi aruncă o privire plină de ură.

— Ne-ai folosit, se răsti ea furioasă. I-ai lăsat să-l omoare pe tata şi nu ţi-a păsat că şi vieţile noastre sunt în joc. Eşti la fel de rău ca şi Sayf al-Tha'r.

Squires zâmbi maliţios:

— Cred că exagerezi puţin, deşi, date fiind împrejurările, îţi înţeleg perfect atitudinea. Moartea tatălui tău, din păcate, n-a depins de noi, dar, într-adevăr, ne-am folosit de tine. Ca şi în cazul doctorului Cadey, am tras concluzia că bunăstarea unui individ păleşte în faţa intereselor societăţii. Dezagreabil, dar necesar.

Tăcu o vreme, sugând preocupat bomboana:

— La început, nu ne-am dat seama ce mersese prost. Ştiam că Dravic descoperise mormântul, dar, dintr-un motiv sau altul, nu muşcase momeala. Când am aflat despre piesa care lipsea ne-am trezit în faţa unei dileme. Era prea târziu ca să anulăm totul, dar nici nu ne puteam da de gol, venind în ajutorul lui Sayf al-Tha'r. Aşa că am lăsat evenimentele să-şi urmeze cursul.

Pe deasupra lor trecu o pală de vânt mai puternică decât precedenta şi făcu nisipul să fremete. Mătăniile din şiragul lui Jemal se loveau din ce în ce mai încet acum, până nu se mai auziră deloc. Daniel îşi muşca buza.

— Sosirea ta a complicat situaţia, dar ne-a oferit şi o cale de scăpare, îi spuse Squires Tarei. Aveai suspiciuni legate de moartea tatălui tău şi exista pericolul să agiţi apele. În acelaşi timp, dacă te manipulam corespunzător, puteai să ne ajuţi să găsim piesa şi astfel să o redirecţionăm spre Sayf al-Tha'r, fără să-şi dea seama că suntem şi noi implicaţi. Şi exact aşa s-au petrecut lucrurile. Ţi-ai jucat rolul perfect.

Ochii Tarei ardeau de furie. Se simţea violată, abuzată. Daniel îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi întoarse faţa din nou.

— Nu trebuia să fie însă un rol mare. Dacă ai fi lăsat piesa la Saqqara totul ar fi fost mult mai uşor. Dar aşa, tu ai tot insistat să fugi cu ea după tine, fapt care ne-a forţat să facem o adevărată echilibristică. Dacă te-ai fi dus la autorităţi sau ai fi venit la noi la

ambasadă, Sayf al-Tha'r ar fi dat imediat înapoi. De aceea a trebuit să te convingem să continui de una singură. Aşa se explică mica noastră şaradă cu traficul de antichităţi în care am fi şi noi implicaţi.

— Samali, gemu ea.

— Unul dintre oamenii noştri. Ce mai actor!

— Iisuse Hristoase!

Umerii îi căzură într-un gest de om înfrânt. Khalifa ar fi vrut să se apropie de ea, să o liniştească, dar simţi că nu e momentul cel mai potrivit şi rămase pe loc.

— Dar chiar şi-aşa, reuşita noastră atârna de un fir de aţă, continuă Squires. Totul ar fi putut ieşi la iveală cât ai zice peşte. Inspectorul ne-a dat şi el câteva bătăi de cap, iar dumneata, domnişoară Mullray, nu erai deloc uşor de ţinut sub control. Norocul nostru a fost că am avut pe cineva în interior care ne-a ajutat ca lucrurile să meargă relativ conform planului.

Zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Soldaţii terminaseră de aranjat cadavrele teroriştilor şi stăteau acum liniştiţi la marginea taberei. Se lăsă brusc o tăcere profundă şi lumea părea că încremenise. În aer plutea o tensiune insuportabilă. Ultimele cuvinte ale lui Squires îi răsunau întruna în minte, de parcă ar fi ascultat o placă stricată ce se învârtea în gol. Cineva din interior. Încet îşi ridică privirea. Se albise şi tenul ei căpătase o nuanţă cadaverică.

— Oh, nu, şopti ea. Oh, Doamne, te rog, nu.

Se uită spre Daniel:

— Tu ai fost, nu-i aşa?

Daniel privea peste locul excavaţiilor, rotindu-şi ochii pe deasupra trupurilor răsucite în poziţii nefireşti. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

— Ştiai, şopti ea. Ai ştiut tot timpul.

Daniel mai studie armata o vreme, apoi se întoarse încet spre ea. În ochii lui se citea vină şi regret, dar şi ceva mai aspru, mai brutal. Tara avu senzaţia că nu-l cunoaşte pe bărbatul din faţa ei.

— Îmi pare rău, Tara, spuse el rece, dar era concesiunea mea în joc. Vezi tu, urma s-o primesc înapoi. Mă lăsau să sap din nou.

Ea nu-şi mai putea lua ochii de la el, prea şocată să facă vreo mişcare. Pe ceilalţi abia dacă îi mai observa, mai ales pe Khalifa, care, deşi făcuse un pas spre ea, îi dădea senzaţia că e la kilometri distanţă. Era ca şi cum ea şi Daniel stăteau la capătul unui tunel, iar toţi ceilalţi în celălalt capăt. Deschise gura, încercând să spună ceva, dar printre buze nu-i ieşiră decât nişte gâfâituri. El o privi un moment, apoi îşi întoarse faţa, uitându-se în jos spre amestecul de fragmente umane.

— Când? reuşi ea să şoptească.

— Când am intrat în joc?

El dădu din umeri:

— Cam acum un an. Au venit la mine şi mi-au zis despre armata, cum intenţionau să-l atragă pe Sayf al-Tha’r înapoi în Egipt. Mi-au spus că, dacă îi ajut, aş putea săpa din nou în vale. Deja aveam şase luni de inactivitate pe vremea aceea. Aş fi făcut orice. Orice.

Se strâmbă puţin, parcă dezgustat de cele ce spunea. Dar imediat chipul lui se înăspri din nou. Se apleacă şi ridică un pumnal, cel pe care-l folosise Khalifa mai devreme şi începu să-l răsucească pe toate părţile:

— Eu am venit cu ideea soldatului care a supravieţuit dezastrului. Mi-am amintit de înscrisurile lui Dymmachos din KV9 şi am creat o poveste în jurul lui. Ştiam de existenţa unui mormânt sus în coline, care era perfect pentru asta. Am făcut toată munca singur. Câte un pic în fiecare zi, am acoperit încet, încet toţi pereţii.

Zâmbi:

— Am fost fericit, într-un mod ciudat, să fiu acolo, jos, de unul singur, să pictez pereţii, să inventez textul, să creez povestea. Cu adevărat fericit. Iar rezultatul… m-a surprins până şi pe mine. Îmi aduc aminte că în ziua în care am terminat m-am aşezat pe jos şi mi-am zis că am făcut o operă de artă. O capodoperă. Deşi, după câte văd, a fost puţin prea bună. Şi ar fi trebuit să observ că *shabti-urile erau* datate greşit. O prostie din partea mea. Am fost neglijent.

Se uită înspre Khalifa, care îi aruncă o privire de gheaţă.

— A fost şi un pumnal acolo? întrebă detectivul.

— Ah, ai văzut şi asta, nu-i aşa?

Daniel rânji:

— Nu m-am putut abţine. Legătura de piele era slăbită, aşa că am desprins-o şi am scrijelit pe metalul de dedesubt „Dymmachos, fiul lui Menendes”, cu litere greceşti. Am vrut să mă amuz puţin. De dragul autenticităţii.

Khalifa trase din ţigară, clătinând din cap cu dispreţ. Urmă o pauză lungă.

— Asta era tot ce trebuia să fac, spuse Daniel în cele din urmă. Mormântul. Dar apoi a dispărut bucata aia de text şi ai apărut tu în scenă, iar ei au aflat că te cunoşteam. M-au pus să te contactez, ca să fiu cu ochii pe tine. Nu prea am fost fericit, dar ce puteam face? Era vorba de concesiunea mea. Şi, ca să fiu sincer, am vrut şi eu la fel de mult ca şi ei să văd unde era greşeala. Vezi tu, mormântul era creaţia mea. Eram… complet implicat. Aşa că am lăsat un bilet la apartamentul tatălui tău, ştiind că ai să-mi recunoşti scrisul.

Lacrimile începură să curgă încet pe obrajii Tarei. Se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls hainele şi pielea, lăsând-o goală, goluţă, dându-le voie celorlalţi să se uite înăuntrul ei.

Se înconjură cu braţele.

— Dacă le-ai fi lăsat piesa la Saqqara, totul ar fi fost bine, spuse el. Am încercat să-ţi spun. Dar n-ai vrut să asculţi. Şi după aceea…

Îşi ridică mâinile neajutorat.

Tara plângea şi mai tare acum. Chipul ei era desfigurat, ca şi cum cineva i-ar fi rearanjat trăsăturile greşit.

— Ştiai despre Samali? întrebă ea, răguşit.

Daniel încuviinţă din cap:

— Imediat cum am aflat ce reprezintă piesa l-am sunat pe Squires. De la Grădina Zoologică, atunci când ţi-am spus că dau telefon la hotel. El mi-a spus ce să fac.

— Adică, să mergem la Luxor, să urcăm pe coline. Ştiai că Dravic va fi acolo? Că ne arunci direct în gura lupului?

— Ce puteam să fac? Trebuia să le dau textul înapoi. Era singura cale.

Brusc Tara auzi vocea tatălui ei, răsunând din trecut: „Îţi lasă impresia că şi-ar tăia o mână, dacă ar putea afla mai multe despre un subiect. Şi chiar mâna altcuiva. E un fanatic”.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, sufocându-se.

Daniel se aşeză pe vine şi puse pumnalul cu grijă pe nisip, nevrând să-l strice în vreun fel.

— Am încercat, răspunse el. Când stăteam pe vârful El Qurn. Îţi aminteşti? Dar n-am putut. Eram prea implicat.

Se uită spre ea şi, pentru un moment scurt, fata văzu o undă de durere sinceră în ochii lui.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, Tara, spuse el, cu o notă de blândeţe în voce. Când l-am zărit pe Dravic acolo sus… chiar în ultima clipă am avut dubii. Ştiam că vor avea pe cineva acolo care va păzi mormântul şi că, dacă vom merge jos, ne vor prinde. De-aia am încercat să merg de unul singur. Dar tu ai insistat să vii cu mine.

— Toate lucrurile alea pe care mi le-ai spus…

Tremura din toate încheieturile:

— Tot rahatul ăla că ţii la mine…

— Nu vorbi aşa, Tara! Chiar aşa era. Doar că…

Se uită o clipă la ea, apoi se ridică în picioare. Brusc, ca şi cum s-ar fi stins o lumină, căldura din ochii lui dispăru şi nu mai rămase decât o răceală întunecată.

— Ce? şopti ea. Ce, Daniel?

El dădu din umeri:

— Concesiunea mea era mai importantă.

O clipă îl privi fix, consternată, distrusă, trădată. Apoi, cu un strigăt gutural, plin de durere, se repezi la el, zgâriindu-l pe faţă.

— Ce fel de persoană eşti tu? ţipă ea, isteric. Ce fel de monstru capabil să facă aşa ceva? Aş fi putut fi violată, javră ce eşti! Ucisă! Şi pentru ce? De dragul unor nenorocite de cadavre! De dragul porcăriei

tale de concesiuni! Pentru asta ai fi stat şi te-ai fi uitat la mine cum mor! Eşti bolnav! Tu nu eşti om! Mă… scârbeşti! Mă scârbeşti!
Daniel o apucă de încheieturile mâinilor şi se luptă să o ţină departe de el. Tara se mai zbătu o clipă, apoi, brusc, secată de puteri, se dădu înapoi, lipindu-se cu spatele de stâncă, inspirând adânc aer în piept, cu chipul plin de lacrimi.
— Ticălosule, gâfâi ea. Un ticălos nenorocit şi un mincinos de doi bani. Ar fi putut să mă omoare.
Khalifa se apropie de ea şi îi puse blând o mână pe umăr, dar ea se scutură. Oates şi Squires schimbară o privire scurtă, iar Jemal începu să învârtă mătăniile din nou. Daniel îşi duse mâna la faţă, uitându-se furios la Tara.
Timp de câteva momente lungi, nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Apoi se auziră nişte paşi şi apăru Massey.
— Am pierdut ceva? întrebă el, cercetându-i pe rând pe fiecare.
— Doctorul Lacage şi domnişoara Mullray tocmai au discutat… evenimentele din trecut, spuse Squires.
Massey observă zgârieturile de pe faţa lui Daniel şi izbucni în râs:
— Iisuse, se pare că fata asta te-a aranjat bine de tot! Poate ar fi cazul să-i oferiţi o slujbă!
Vântul se porni din nou să bată peste vale, împrăştiind nisipul în jurul picioarelor lor. Oates se uită la ceas:
— Ar trebui să mergem, domnule.
— Imediat, clătină din cap Squires. De ce nu mă aşteptaţi voi trei înăuntru, ce ziceţi?
Oates, Jemal şi Massey se întoarseră şi plecară spre elicopter. Squires îşi aranjă părul, care se zbârlise din cauza vântului.
— Nu prea mai e mare lucru de povestit, spuse el. Imediat ce Dravic a localizat armata, Sayf al-Tha’r şi-a trimis oamenii şi echipamentele aici. I-am lăsat să se desfăşoare nestingheriţi; oricum, supravegheam totul prin satelit. Am prins de veste că a trecut graniţa acum două zile şi, iniţial, planificasem să-l atacăm mâine seară. Dar mica odisee a inspectorului Khalifa ne-a obligat să acţionăm cu o zi mai devreme. Forţele aeriene egiptene au interceptat elicopterele imediat ce au trecut graniţa. Le-am luat locul şi… restul îl ştiţi. Sayf al-Tha’r e mort, organizaţia lui – distrusă, lumea a devenit un loc mai sigur acum.
Khalifa oftă din rărunchi:
— Şi tu crezi că ăsta e sfârşitul? Crezi că moartea lui rezolvă problema? Mai sunt zeci de oameni ca Sayf al-Tha’r. Sute. Poate a venit vremea să vă întrebaţi de ce.
Îl privi pe Squires un moment, apoi, clătinând din cap, făcu vreo câţi va paşi înainte ca să se uite la şirurile de cadavre ce zăceau în interiorul craterului.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă el.

— Te referi la cadavre? Ah, o să le îngropăm undeva, în deşert. Undeva, unde să nu le găsească nimeni niciodată.

— Şi armata? arătă Khalifa spre mormanul de trupuri.

— O lăsăm aşa cum e, spuse Squires. Deşertul o va ascunde la loc. În câteva luni va dispărea orice urmă. Şi atunci, cine ştie, poate va veni altcineva într-o zi şi va face cea mai mare descoperire din istoria arheologiei. Sau, mai bine zis, cea mai mare redescoperire.

Îi făcu cu ochiul lui Daniel, care îi aruncă o privire goală. Ţigara lui Khalifa se stinsese, aşa că mai încercă să-şi aprindă una. Vântul bătea prea tare şi flacăra se stingea imediat. După ce arse trei beţe de chibrit, renunţă.

— Cam aşa stau lucrurile, dragii mei, spuse Squires cu un oftat. A fost un drum dificil, dar se pare că toate s-au rezolvat exact aşa cum trebuie, într-un final. E foarte curios cum peripeţiile piesei care lipsea ne-a ajutat. Sayf al-Tha’r a fost atât de disperat să o recupereze, încât nu i-a trecut nici o clipă prin cap că mormântul ar putea fi un fals. De aceea aş dori să-mi exprim faţă de voi sincerele mele mulţumiri.

Zâmbi călduros şi sparse în dinţi ce mai rămăsese din bomboană.

— Eu mă întorc la elicopter acum, spuse el, uitându-se spre Daniel. Vă las să vă luaţi la revedere. N-aş vrea să fiu în plus. Domnişoară Mullray, inspector Khalifa, a fost o plăcere să vă cunosc. Pe cuvânt de onoare!

Îi salută din cap pe cei doi, fluturându-şi mâna în semn de adio şi porni prin nisipul agitat de vântul puternic.

— Şi acum? întrebă Tara.

— Acum, spuse Khalifa, cred că doctorul Lacage urmează să ne omoare.

43

DEŞERTUL VESTIC

Daniel îşi luă arma de pe umăr şi o îndreptă spre ei.

— N-aveau cum să ne lase în viaţă, spuse Khalifa. Nu după tot ce ne-au povestit. Ştim prea multe acum. Nu-şi permiteau să rişte.

— Daniel?

Vocea Tarei era pierdută, înfricoşată.

— Aşa cum a subliniat şi inspectorul, ştiţi deja prea multe, spuse el aspru. Nu-mi poate sta nimic în cale, mai ales când am ajuns până aici.

Le făcu semn cu vârful mitralierei să se apropie de marginea craterului:

— Poate că ar fi trebuit să refuz când mi-au cerut să-i ajut, zise el. Să nu mă implic. Dar chiar şi-aşa, nu trebuia să se termine astfel, nu? Dacă piesa n-ar fi dispărut, totul ar fi fost în regulă. Cine ştie, Tara, poate că ne-am fi întâlnit în împrejurări diferite.

Ajunseră la margine. Daniel le făcu semn să se aşeze cu spatele la el. O mare de cadavre distruse se întindea în faţa lor, ridicându-se şi coborând, umflându-se şi agitându-se, ca şi cum ar fi fost străbătută de un curent misterios. Tara îl auzi pe Khalifa cum rosteşte o rugăciune. Îl prinse de mână cu un gest involuntar.

— Nu mă aştept să înţelegi, spuse Daniel. Nici eu nu înţeleg prea bine. Tot ce ştiu însă, cu siguranţă, este că a fost îngrozitor cât n-am avut dreptul să sap. M-am chinuit cumplit când îi vedeam pe ceilalţi scormonind prin vale fără griji. Valea mea. Oameni care nu ştiau nici o zecime din câte cunosc eu. Oameni proşti. Ignoranţi. Ca să nu mai vorbesc de teama că în orice moment ar putea descoperi ceva. Un mormânt nou. Am fost distrus. Brrrr… oribil.

Vântul bătea furios printre pletele Tarei, dar ea nu băgă de seama. „O să fiu împuşcată, se gândi ea. O să mor”.

— Ştii, visez la asta, spuse Daniel, zâmbind uşor. Cum o să descopăr un mormânt nou. Dravic avea dreptate. Este o dependenţă. Imaginează-ţi şi tu – să intri într-o cameră care a fost sigilată cu cinci secole înainte de Hristos. Imaginează-ţi intensitatea unui astfel de moment. Nimic nu se compară cu aşa ceva.

În dreapta lor se auzi un zgomot puternic, scos de elicele elicopterului, care începură să se rotească. Celelalte elicoptere îşi porniră şi ele motoarele. Soldaţii părăsiseră tabăra şi se urcaseră în ele.

— A fost chiar amuzant, strigă Daniel, ridicându-şi vocea ca să

acopere huruitul motoarelor şi vuietul vântului, când eram amândoi în mormânt, Tara şi mă uitam la imaginile de pe pereţi, traducând textul. Chiar dacă ştiam că totul e un fals, că totul e făcut de mine, o parte din sufletul meu simţea că e real. Ca şi cum aş fi descoperit ceva unic. Ceva minunat. Lucruri minunate.

Începu să râdă:

— Exact aşa a zis şi Carter, când a privit mormântul lui Tutankhamon pentru prima dată. Carnavon a întrebat: „Ce vezi?” şi Carter a răspuns: „Lucruri minunate”. De-aia trebuie să continuu să sap. Pentru că mai sunt o mulţime de lucruri minunate de descoperit.

Se auzi un declic, care arăta că Daniel îşi armase mitraliera. Khalifa o strânse tare de mână pe Tara.

— Încearcă să nu te temi, domnişoară Mullray, spuse el. Dumnezeu e cu noi. Ne va proteja.

— Tu chiar crezi asta?

— Trebuie să cred. Altfel, ce ne-ar mai rămâne? Doar spaima.

Se întoarse către ea şi zâmbi.

— Ai încredere în El, domnişoară Mullray. Crezi în ce vrei tu. Dar nu dispera niciodată.

Elicopterele începură să se ridice de la sol, vântul împingându-le într-o parte şi-n alta. Tara şi Khalifa se priviră adânc în ochi. Ea nu simţea nici un fel de frică, doar un soi de resemnare obosită. Urma să moară. N-avea nici un sens să se zbată.

— La revedere, inspectore, spuse ea, strângându-l de mână, în timp ce vântul bătea cu putere în jurul lor. Îţi mulţumesc că ai încercat să mă ajuţi.

O pală de nisip o lovi direct în faţă şi soarele păru că intră în nori. Îşi întoarse chipul în direcţia opusă bătăii vântului, închise ochii şi aşteptă liniştită gloanţele.

Deşertul deţine multe forţe pe care le foloseşte împotriva celor care îi violează depărtările secrete. El poate arunca asupra ta o căldură atât de ucigătoare, încât pielea ţi se topeşte ca o bucată de hârtie aruncată în flăcări, orbitele îţi fierb, iar oasele par să ţi se lichefieze. Te poate asurzi cu liniştea lui sau te poate strivi cu goliciunea şi timpul distorsionat, astfel încât nu mai ştii unde, când sau cine eşti. Te poate vrăji cu viziuni incredibil de frumoase – o cascadă, o oază răcoroasă – care dispar imediat ce ai senzaţia că te apropii de ele, lăsându-te să te zbaţi în agonia dorinţelor neîmplinite. Îţi poate ridica în cale dune imense, te poate împinge într-un labirint din care nu mai există speranţa de ieşire sau te poate atrage în adâncurile fără fund ale pântecelui său. Însă dintre toate armele pe care le conţine arsenalul său, cea mai puternică şi cea mai distructivă este, fără îndoială, furtuna de nisip sau Mânia Domnului, cum o numesc

egiptenii.

Lovi brusc, apărând din senin. Într-o clipă vântul dispăru şi deşertul păru să explodeze, milioane de tone de nisip erupând spre cer, până când soarele fu acoperit complet şi aerul căpătă o consistenţă solidă. Era imposibil de descris în cuvinte forţa ei. Lăzile de lemn se rostogoliră nebuneşte, baloţii de paie se dezintegrară, iar butoaiele cu benzină începură să se învârtă prin aer ca frunzele uscate. Un elicopter se izbi lateral de o dună, altele două se ciocniră, transformându-se într-o minge de foc, care se stinse imediat sub un val de nisip. Oamenii fură trântiţi la pământ, cămilele aruncate prin vale ca nişte fulgi, capetele cadavrelor – smulse şi împinse de-a lungul şanţului, ca nişte bile imense, maronii. Zgomotul depăşise limita suportabilului.

Tara simţi cum este efectiv măturată de puterea vântului şi se trezi printre cadavrele din crater. Oasele plesneau şi se despicau sub ea, pielea uscată a trupurilor era sfâşiată ca un pergament fin, iar dinţii erau smulşi din maxilare. Se rostogoli într-o parte şi-n alta, lovindu-se de braţele şi de picioarele soldaţilor dezgropaţi, până când se opri cu faţa într-o cavitate abdominală osificată. O gură uscată era lipită de gâtul ei, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Un moment rămase nemişcată, înnebunită de frică, după care se chinui să se aşeze în genunchi şi încercă să se ridice. Vântul era însă atât de puternic, încât o trânti imediat înapoi. Începu să se târască, ţinându-se cu mâinile de resturile umane, împingându-se cu picioarele în craniile ale căror oase pocneau ca nişte beţe subţiri de lemn. Nisipul îi ardea pielea şi îi intra în urechi şi în nări, înecând-o.

Reuşi cumva să ajungă în vârful craterului şi se aruncă pe burtă dincolo de marginea lui, trăgându-şi o bucată de cămaşă peste gură. În urma ei, armata dispărea văzând cu ochii, acoperită de un val imens de nisip. În acelaşi timp, în jurul marginii craterului, apăreau zeci de noi cadavre. O mână sinistră ieşi din nisip exact în faţa ei, cu degetele răşchirate ca şi cum ar fi încercat s-o prindă. Suliţele străpungeau cu vârfurile lor suprafaţa; dintr-o parte sări o siluetă care părea un cal; un cap se iţi deasupra, dar fu îngropat imediat. Urletul vântului semăna cu vocile a cincizeci de mii de oameni în toiul unei bătălii.

Îi căută din priviri pe Khalifa şi pe Daniel, dar nu se vedea nimic, doar o perdea groasă de nisip. Din stânga ei răsună un zgomot înfundat. Îşi forţă la maximum muşchii gâtului şi întoarse capul. Zgomotul crescu în intensitate şi deasupra ei apăru un elicopter, care se clătina dezechilibrat în toate direcţiile. Timp de o secundă zări la geam chipul lui Squires, care urla cu gura larg deschisă, apoi elicopterul se răsuci din nou, îndreptându-se direct spre piramida întunecată. Văzu o rază de lumină, auzi sunetul metalului zdrobit,

simţi o căldură instantanee şi apoi nimic. Se ridică în genunchi şi începu să se târască, ţinându-şi capul în piept.

După câţiva metri se opri şi încercă să strige, dar furtuna era atât de puternică, încât nici măcar ea nu-şi auzi vocea. Se mai târî puţin, apoi se opri din nou şi de data asta observă o mişcare uşoară undeva, în partea dreaptă. Se repezi într-acolo.

Se dovedi a fi mai aproape decât se gândise şi după numai câţiva paşi ajunse lângă ei. Daniel stătea deasupra lui Khalifa, ţinând arma cu ambele mâini, încercând disperat să ţintească spre capul detectivului. Khalifa prinsese cu o mână vârful mitralierei, în timp ce pe cealaltă o înfipsese în gâtul lui Daniel.

Nici unul nu observă apropierea ei. Tara îl apucă pe Daniel de păr şi se aruncă peste el. Cei trei se rostogoliră, loviţi de urgia naturii, cu ochii şi gura pline cu nisip. Pentru o clipă, Tara şi Khalifa reuşiră să-l ţintuiască pe Daniel, dar o rafală furioasă de vânt îl izbi pe detectiv, împingându-l departe de ceilalţi doi.

Daniel dădu să apuce arma, care căzuse la un metru în dreapta lui. Tara se repezi şi ea, dar Daniel o lovi cu piciorul şi o trânti pe spate, la doar un centimetru de vârful unei săbii. Khalifa se ridică în genunchi cu greu şi se târî spre ei, dar vântul îl forţă să rămână pe loc. Daniel înhăţă arma şi lovi cu patul acesteia capul detectivului, care căzu ameţit peste Tara.

Un val de nisip îi orbi o secundă. Când deschiseră ochii din nou îl văzură pe Daniel, care se târa spre ei. Se ridicase în genunchi, înfruntând vântul care-i bătea direct în faţă şi clătinându-se de parcă ar fi fost beat, luptându-se să îndrepte mitraliera în direcţia lor. Khalifa privi agitat în jur. Chiar lângă el zări un braţ scheletic, smuls din umăr, pe care îl apucă disperat şi-l aruncă spre Daniel. Braţul prinse viteză şi se răsuci în aer, lovind direct gâtul bărbatului cu forţa unui ciocan. Daniel se clătină şi dispăru undeva, în ceaţa de nisip. Khalifa se rostogoli pe burtă şi se târî după el. Tara îl urma îndeaproape.

La început, nu-l găsiră. Apoi, după zece metri, Khalifa o prinse de mână şi i-l arătă. Urmări direcţia indicată de el, acoperindu-şi ochii cu degetele şi chiar acolo, în faţa lor, răsărind din întuneric, văzu unul din picioarele lui Daniel, răsucit uşor. Se opriră o clipă, nesiguri, apoi îşi continuară drumul cu grijă.

— Oh, Iisuse, murmură Tara când îi zări întregul corp. Oh, Hristoase!

Zăcea întins pe spate, cu braţele desfăcute de-o parte şi de alta, iar prin mijlocul sternului îi ieşea vârful unei săbii. Era o sabie scurtă, având inscripţionată pe lamă imaginea unui şarpe, corpul lui încolăcindu-se sinuos în jurul tăişului pătat cu sânge. Colţii şarpelui, observă Tara, erau plasaţi exact în vârful săbiei, ca şi cum ar fi vrut să adauge muşcătura lui la cea a armei.

— Oh, Iisuse, repetă ea, întorcându-şi capul. Oh, Daniel!

Rămase prăbuşită, ignorând tumultul din jurul ei. Simţi cum întreaga viaţă i se dezintegrează. Tatăl ei murise, acum şi Daniel – avea senzaţia că trecutul care o acoperise până acum ca o haină fusese smuls, lăsând-o goală şi expusă. Trecuse atâta timp în care tot ceea ce însemna ea se reducea la relaţia cu aceşti doi bărbaţi – tată şi iubit. Acum aceştia nu mai erau şi ea… ea ce? Parcă nici nu apăruse pe lume. Nu ştia cum o să mai poată trăi fără ei.

— Domnişoară Mullray!

Khalifa îşi lipise gura de urechea ei, ţipând ca să poată acoperi urletul furtunii:

— Nu putem rămâne aici, domnişoară Mullray! Vom fi îngropaţi. Trebuie să mergem. Sus!

Tara nu răspunse.

— Te rog, domnişoară Mullray, strigă el din nou. Trebuie să mergem. E singura noastră şansă.

Tara îşi dădu seama că pierduse dorinţa de a mai continua, că e gata să renunţe şi, prinzându-şi faţa în mâini, se întoarse cu spatele la el.

— Te rog! ţipa el, cu vocea acoperită de vârtej. Fii puternică! Trebuie să fii puternică!

Nisipul o lovea cu atâta tărie peste faţă, încât pentru o clipă avu impresia că va rămâne fără piele. Se uită la el şi dădu din cap. Khalifa o luă de mână şi începură să se târască încet. După câţiva metri, privi încă o dată corpul lui Daniel, gura plină de nisip, după care haosul îl înghiţi într-o secundă, îşi întoarse capul şi se luptă în continuare cu nebunia ce voia să-i înfrângă.

Era imposibil ca furtuna să devină şi mai violentă. Dar exact când părea să fi atins punctul culminant, rezervele ei ascunse de energie dezlănţuiră un vârtej de nisip şi vânt care depăşi orice imaginaţie. Forţe incredibile îi înconjurară. Tara simţea cum dintr-o clipă în alta hainele de pe ea vor fi smulse, carnea de pe spate i se va sfâşia, iar oasele i se vor sparge şi se vor împrăştia în vânt. N-avea nici cea mai mică idee încotro merge şi de ce. Înainta ca un automat, condusă de o dorinţă dincolo de raţiune. Sus. Asta era tot ce ştia. Sus.

Atinseră partea de jos a dunei şi începură să urce, depărtându-se puţin câte puţin de vale, fiecare mişcare chinuindu-le corpul cu dureri înfiorătoare. Aerul era atât de plin de nisip, încât, dacă ar fi îndrăznit fie şi pentru o clipă să deschidă pleoapele, ochii le-ar fi fost arşi instantaneu. Urcau ghidaţi doar de ceea ce simţeau cu palmele. Se mişcau la unison, ţinându-se strâns de mână, în timp ce cu cealaltă îşi acopereau faţa. Respirau din ce în ce mai greu şi vântul era atât de puternic, încât chiar şi în genunchi le era greu să-şi păstreze echilibrul.

Tara nu ştia cum de mai avea tăria să continue. Îşi epuizase şi ultimele resurse de energie şi fiecare centimetru parcurs o obosea şi mai tare. Nu-şi mai dorea decât să se întindă cu faţa în jos şi să rămână nemişcată.

Totuşi, se târa mai departe, forţându-se să urce tot mai sus şi mai sus şi, exact când mâinile şi picioarele începură să cedeze lipsite de vlagă, simţi cum panta de sub ea devine mai lină. Cu ultimele rămăşiţe de puteri şi voinţă mai merse câţiva metri şi căzu doborâtă cu faţa în jos, chiar pe vârful dunei.

— Ţine-ţi capul în jos, domnişoară Mullray. Şi încearcă… cum să-ţi zic eu… încearcă să-ţi ondulezi corpul cât mai mult. Aşa vom reuşi ca nisipul să nu se adune deasupra noastră.

Îl strânse de mână ca să-i arate că a înţeles şi-şi îngropă capul în îndoitura braţului. Furtuna urla deasupra ei, lovind-o din toate părţile cu putere, ca şi cum ar fi fost muşcată de milioane de insecte.

„Trebuie să mă ondulez, îşi spuse ea. Aşa că dă-i bătaie, fato!”

Îşi mişcă picioarele puţin, îşi ridică şoldurile în sus şi-n jos de câteva ori, dar era prea epuizată şi după o vreme corpul ei rămase neclintit. Se simţi copleşită de o senzaţie plăcută de pace, de parcă ar fi fost învăluită într-o bucată imensă de catifea neagră. Prin minte începură să i se deruleze diverse imagini: părinţii ei, Daniel, Jenny, colierul pe care i-l dăruise tatăl ei când împlinise cincisprezece ani. Îşi aminti cum se trezise şi găsise un plic pe şemineu, cum mersese pe urma comorii ascunse în pod, cum izbucnise în râs de plăcere când deschisese cufărul vechi şi descoperise înăuntrul lui lănţişorul de aur. Râdea şi acum, din ce în ce mai tare, acoperind furtuna. Se lăsă în voia ei şi, brusc, zări o lumină albă, după care nu-şi mai aminti nimic.

44

EPILOG

Inspectorul Khalifa dormea lângă soţia lui, pletele ei negre acoperindu-i în cascade chipul. Părul ei era atât de cald, atât de parfumat, încât făcu ceea ce obişnuia când se aflau împreună în pat, îşi cufundă faţa în el, inspirând adânc, ca şi cum ar fi vrut să-i păstreze pentru vecie aroma.

Dar în loc să-l umple de calm şi plăcere, se trezi că tuşeşte şi se îneacă. Scuipă panicat, luptându-se să-şi recapete suflarea, după care se rostogoli şi se ridică în picioare, clătinându-se. Nisipul i se scutură de pe umeri şi spate, soţia şi patul conjugal evaporându-se. Stătea în vârful dunei, în mijlocul deşertului, orbit de soare şi cu gura plină de nisip. Furtuna se potolise.

Scuipă şi tuşi câteva secunde bune, apoi îşi aminti de Tara. Era sigur că ajunseseră împreună pe vârful dunei. Acum însă nu se mai zărea nici urmă de ea. Se aruncă în genunchi şi începu să caute în nisip.

La început, nu găsi nimic. Poate că se rostogolise ceva mai departe sau fusese trasă înapoi în vale. Îşi dublă eforturile, dar fără rezultat şi, exact când îşi pierduse orice speranţă, dădu cu mâna de ceva tare. Începu să sape repede în jur şi scoase la iveală un picior mic, încălţat în adidaşi. Apucă de gleznă şi trase. Corpul era însă bine înfipt în gura dunei, aşa că se apucă din nou de săpat, dându-i la o parte nisipul de pe ambele picioare.

— Haide, îşi spuse el. Mai repede! Sapă!

Apucă ambele glezne şi trase din nou, dar corpul tot nu voia să iasă. Îşi schimbă unghiul, trăgând mai degrabă de sus decât din lateral. Apăru umărul, ceafa şi apoi un braţ.

O luă de încheietură şi îi căută pulsul. Nimic.

— Te rog, Allah, strigă el, vocea lui răsunând cu ecou în pustiul deşertului. Te rog, las-o să trăiască!

Îndepărtă şi ultimele fire de nisip şi o rostogoli pe spate. Avea ochii închişi şi buzele acoperite de bobiţe gălbui ca firimiturile de biscuiţi. Îi luă pulsul din nou, dar pentru că nu simţi nimic o întoarse cu faţa în jos şi o ridică de mijloc.

Repetă mişcarea de câteva ori, scuturând-o din toate puterile.

— Haide odată! ţipă el. Respiră! Respiră, pe toţi dracii!

Îşi îndoi genunchii şi o scutură din nou şi, de data asta, corpul ei se convulsionă, ca şi cum ar fi fost străbătută de un şoc electric. Un moment rămase nemişcată, atârnând în mâinile lui, apoi începu să

scuipe, înecându-se. O mai scutură o dată şi din gura ei ieşi un jet de vomă amestecată cu nisip. Tara începu să tuşească şi să se zbată disperată după aer. Khalifa o aşeză încet jos.

— Mulţumesc, Allah, şopti el. Mulţumesc. Mulţumesc.

Tara zăcu întinsă o vreme, revenindu-şi, tuşind şi scuipând din când în când, recăpătându-şi încet, încet răsuflarea. Apoi îşi şterse gura cu mâneca, se ridică în fund şi se uită spre Khalifa. El clătină din cap spre ea, Tara îi imită la rândul ei gestul, după care zâmbiră amândoi şi îşi întoarseră privirea spre vale.

Armata dispăruse. Totul dispăruse. Nu mai erau nici corturile, nici elicopterele, nici lăzile, nici cadavrele. Nimic. Totul fusese îngropat sub un strat nou şi fin de nisip, ca şi cum nimic din cele întâmplate nu s-ar fi petrecut vreodată. Doar stânca în formă de piramidă se înălţa, uriaşă şi tăcută, ţintind spre cerul senin, înconjurată de braţele mărinimoase ale deşertului.

Păstrară tăcerea câteva minute, privind la orizont, încercând să accepte ceea ce se întâmplase. După aceea Khalifa spuse:

— Telefonul mobil?

Tara îşi pipăi buzunarele, dar acestea erau goale:

— Cred că l-am pierdut.

— Aparatul GPS?

— Era la Daniel.

El dădu din cap şi se sprijini uşor cu spatele de dună:

— În cazul acesta mi-e teamă că avem o problemă.

— Cât de departe suntem?

— Nu foarte departe. Cam la o sută douăzeci de kilometri de cea mai apropiată aşezare. Dar n-avem cum să stabilim direcţia corectă. Dacă ne abatem fie şi un pic, ne-am putea trezi că mergem spre Sudan.

— Dymmachos a făcut asta.

— Numai în imaginaţia doctorului Lacage.

— Sigur că da, spuse ea zâmbind. Am uitat.

Khalifa scotoci prin buzunare şi scoase ţigările, oferindu-i pachetul Tarei.

— Nu se întâmplă să ai nişte cuburi de gheaţă, nu-i aşa? întrebă ea.

— Cuburi de gheaţă?

— Încerc să mă las de fumat şi, ori de câte ori simt nevoia unei ţigări, sug un cub de gheaţă.

— Aha, înţeleg. Nu, mi-e teamă că nu-ţi pot oferi cuburi de gheaţă.

— Atunci va trebui să mă mulţumesc cu o ţigară.

Întinse mâna, scoase una din pachet şi o băgă între buze. Khalifa se aplecă şi i-o aprinse.

— Asta înseamnă că am pierdut o sută de lire, spuse ea, închizând ochii şi trăgând adânc fumul în piept. Am făcut un pariu cu prietena

mea că o să rezist un an fără să fumez. Am reuşit unsprezece luni şi două săptămâni.

— Sunt impresionat, spuse Khalifa. Eu fumez un pachet pe zi de când aveam cincisprezece ani.

— Iisuse, te omori cu mâna ta!

Se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Presupun că de aici înainte nu prea mai contează câte ţigări fumez, spuse Khalifa.

— Aşa crezi, că nu mai avem nici o şansă?

— Da.

— Parcă îmi aduc aminte că ziceai să nu-ţi pierzi speranţa niciodată.

— Aşa e. Dar în situaţia noastră nu văd altă opţiune.

Izbucniră din nou în hohote de râs sincere. Tara trase din nou din ţigară. I se părea lucrul cel mai minunat pe care-l gustase vreodată.

— Ştii ce e amuzant, spuse ea, că mă simt chiar fericită. O să mor de sete în mijlocul deşertului şi tot ce îmi doresc este să râd. E ca şi când…

— Ţi s-ar fi luat o piatră de pe inimă, completă Khalifa.

— Exact. Mă simt curată. Liberă. Ca şi cum mi-aş fi recăpătat viaţa din nou.

— Înţeleg. Şi eu mă simt la fel. Trecutul a fost uitat. De acum înainte putem privi spre viitor.

— Deşi nu spre unul foarte depărtat.

— Ai dreptate, o aprobă el. Nu foarte depărtat. Dar oricum…

Trase un fum adânc:

— O să-mi fie dor de soţia şi de copiii mei.

Priviră peste deşert, fumând amândoi în tăcere. Soarele se ridica încet şi aerul începea să strălucească. Peste tot dunele se ondulau uniforme. Era ciudat când te gândeai cât de învolburată fusese lumea cu doar câteva momente în urmă. Totul părea acum liniştit şi ordonat. „Este aşa de frumos”, se gândi Tara. Curbele simetrice, culorile schimbătoare ale nisipului, înainte privise deşertul ca pe o închisoare. Acum, chiar dacă avea să moară aici, se simţea una cu el.

Îşi termină ţigara şi aruncă chiştocul într-o parte. Tutunul o ameţise şi avea senzaţia că nisipul tremură. Sau cel puţin o mică fâşie din el, chiar aproape de baza stâncii. Inspiră adânc de câteva ori, închise ochii şi apoi privi din nou. Tremurul rămăsese acolo, ca şi cum deşertul încerca să-şi recapete răsuflarea, îi făcu un semn lui Khalifa într-acolo. El se încruntă şi se ridică în picioare. Tara îl urmă.

— Ce e? întrebă ea.

— Nu ştiu. E ciudat. Ca apa care fierbe.

— O fi din cauza căldurii?

— Nu cred.

— Nisipuri mişcătoare?

— Nu, nu cred.

Khalifa mai privi o vreme, apoi porni în jos cu precauţie, urmat îndeaproape de Tara. Umflăturile de la suprafaţă deveneau din ce în ce mai violente, nisipul pulsând şi învârtindu-se de parcă un uriaş ar fi păşit prin vale. Se opri brusc, apoi începu din nou, se opri iarăşi şi apoi, cu un urlet, deşertul se desfăcu şi scoase la iveală o creatură mare, învăluită într-un nor de nisip. Khalifa strigă de uimire şi începu să alerge în jos.

— *Jamal!* râse el. Laudă lui Allah! *Jamal!* Cămila!

Ajunse la capătul pantei şi încetini, dorind să nu sperie animalul. Acesta însă părea să nu fie conştient de prezenţa lui, aşa că îl lăsă să se apropie şi să-i ia hăţurile.

— Bine ai venit, prietene, spuse el, mângâind încet cămila pe bot. Suntem fericiţi să fii alături de noi.

Se întoarse spre Tara:

— Se pare că pesimismul meu a fost prematur, domnişoară Mullray. Prietenul meu aici de faţă simte apa de la sute de kilometri depărtare. Indiferent care este oaza cea mai apropiată, ne va duce direct acolo.

Se ridică pe vârfuri şi îi şopti animalului ceva la ureche. Acesta strănută şi se lăsă uşor în genunchi, mai întâi pe picioarele din faţă, apoi pe cele din spate. Khalifa începu să dea jos coşurile aşezate pe spatele ei.

— Am lucrat cu cămilele înainte, spuse el, când eram tânăr. Există unele lucruri pe care nu le uiţi niciodată.

Puse coşurile deoparte, aranjând frâiele şi hăţurile. Cămila îl lingea încet pe ureche.

— Sunt nişte animale minunate. Neobosite, loiale şi atât de frumoase! Singurul defect este că respiraţia lor nu miroase prea bine. Dar nimeni nu e perfect, nu-i aşa? Aha!

Ridică în sus un mic bidon cu apă pe care îl găsise prins de şa.

— N-a mai rămas mult, din câte văd, dar este suficient. Cel puţin nu vom muri de sete. Te rog!

Se dădu un pas înapoi şi îi făcu semn Tarei să urce. Ea se apropie râzând şi se aşeză în şa. Khalifa se urcă în spatele ei.

— Prietena mea m-a avertizat să stau departe de cămile, spuse ea. Cei care le conduc sunt cu toţii nişte perverşi, se pare.

— Sunt un bărbat căsătorit, domnişoară Mullray.

— Te tachinam.

— Ah, înţeleg, zise el chicotind. Da, da, umorul englezesc. Este, cum se zice, ceva cu care te naşti. Deşi Benny Hill era foarte amuzant.

Îşi ridică mâna şi plesni pe crupă cămila, strigând ceva cu voce tare. Animalul se ridică din două mişcări, clătinând-o pe Tara înainte şi înapoi. Khalifa apucă frâiele:

— Dacă mergem fără oprire, în două zile ar trebui să ajungem trei, cel mult, spuse el. Cămila o fi ea corabia deşertului, dar mi-e teamă că nu oferă condiţiile unui vas de croazieră.

— O să fac faţă.

— Da, domnişoară Mullray. N-am nici cel mai mic dubiu că o să faci. Eşti o femeie remarcabilă. Mi-ar face mare plăcere să-mi cunoşti soţia şi copiii.

Lovi din nou cămila într-o parte şi aceasta porni încet, înainte.

— *Ya. Ua besara!* strigă el. *Yalla nimsheh!* Grăbeşte-te! Să mergem!

Ajunseră lângă stânca în formă de piramidă ce se ridica întunecată şi monstruoasă deasupra lor, un monolit negru şi uriaş, erupând din adâncurile deşertului, veche de când lumea şi incredibil de puternică. Santinela Timpului. Părea să pulseze uşor în căldura ce se înteţea, emiţând un fel de sunet gutural, ca şi cum le-ar fi spus că acum pot pleca, dar avertizându-i totodată să nu se mai întoarcă în veci. Intrară uşor în vale.

— Ştii, eu construiesc o fântână, spuse Khalifa după o vreme. Vreau ca sunetul liniştitor al apei să-mi umple casa.

— Pare ceva minunat, spuse Tara zâmbind.

— O să aibă gresie albastră şi verde şi scoici de pe malul mării. Şi noaptea va avea lumini care vor face apa să strălucească de parcă ar fi plină cu diamante. O să arate foarte frumos.

— Da, spuse ea, închizând ochii. Cred că aşa va fi.

Khalifa scutură hăţurile şi porniră la drum, lăsând în spate stânca, învăluită în aburul timpului. În jurul lor deşertul sclipea în lumina dimineţii.

— *Besara, besara!* strigă el. *Yalla nimsheh, yalla nimsheh!*

NOTA AUTORULUI

Armata dispărută a lui Cambyses a fost scrisă şi editată cu mult înaintea evenimentelor din 11 septembrie 2001. Deşi problema terorismului în zona Orientului Mijlociu este elementul central al poveştii, cartea aparţine în totalitate domeniului ficţiunii şi trebuie citită ca atare. Nu reflectă în nici un fel evenimente reale.

GLOSAR

Abu el-Haggag – Şeic patron al Luxorului (născut la Damasc, cca. 1150). În onoarea lui se organizează anual o sărbătoare *moulid* în Luxor, cu două săptămâni înainte de Ramadan.

Abu Sir – Grup de piramide la sud de Giseh, datând din timpul Dinastiei a Cincea (cca. 2465-2323 î.Hr.).

Textele Sarcofagelor – Serii de texte antice egiptene, care descriu viaţa de după moarte. Majoritatea datează din timpul Regatului Nou, deşi există dovezi despre ele şi în Textele Piramidelor, aparţinând Regatului Vechi. Numele lor – *Cartea Morţilor, Cartea Porţilor, Curtea Cavernelor* etc. – sunt nume moderne.

Akhenaton – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1353-1335 î.Hr. Tatăl lui Tutankhamon.

Akhet – Unul dintre cele trei anotimpuri în care era împărţit anul egiptean antic (celelalte două erau *Peret* şi *Shemu*). Akhet era anotimpul în care Nilul se revărsa şi ţinea cu aproximaţie din iunie până în septembrie.

Akhetaton – Oraş construit de faraonul Akhenaton pe malurile Nilului, undeva la mijlocul distanţei dintre Cairo şi Luxor. Numele înseamnă „Sursa luminii lui Aton”.

Al-Abram – Ziar egiptean popular. Titlul înseamnă „Piramidele”.

Al-Jihad – Grup militant fundamentalist din Egipt.

Al-Mukhabarat al-’amma – Serviciul Secret şi de Securitate din Egipt.

Amarna – Numele modern dat ruinelor oraşului Akhetaton.

Amenhotep I – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1525-1504 î.Hr.

Amenhotep al III-lea – Faraon din Dinastia a Optsprezecea. A domnit între 1400-1362 î.Hr. Tatăl lui Akhenaton, bunicul lui Tutankhamon.

Amonieni – Numele antic dat locuitorilor oazei Siwa. Numele provine de la zeul antic egiptean Amun, care avea un oracol la Siwa.

Anubis – Zeu egiptean antic, reprezentat ca un şacal sau ca un om cu cap de şacal. Zeul necropolei şi al mumificării.

Basbousa – Plăcintă dulce din griş, nuci şi miere.

Beit – Casă, cămin.

Belzoni, Giovanni Battista (1778-1823). Explorator. A descoperit mormântul lui Seti I în Valea Regilor.

Bes – Zeu pitic. Protectorul femeilor însărcinate.

Cambyses – Fiul împăratului persan Cyrus cel Mare. Născut cu aproximaţie în anul 560 î.Hr. A devenit rege al Persiei în 529 î.Hr. A cucerit Egiptul în 525 î.Hr., devenind primul faraon al Dinastiei a Douăzeci şi şaptea. A murit în 522 î.Hr. La Ecbatane, Siria, posibil asasinat sau prin sinucidere. Descris de cronicarii contemporani cu el ca un tiran nebun.

Vase canopice – Patru vase ce conţineau viscerele trupului mumificat.

Caria – O regiune din Orientul Apropiat antic, în sud-vestul Turciei moderne, colonizată de greci. Renumită pentru mercenarii săi.

Carnarvon George Edward Stanhope Molyneux Herbert, al cincilea conte de Carnarvon (1866-1923). Colecţionar şi egiptolog amator. Patronul lui Howard Carter.

Carter Howard (1874-1939). Egiptolog. A descoperit mormântul lui Tutankhamon (1922).

Cartuş – Un oval cu o linie orizontală în partea de jos în care era scris cu hieroglife numele faraonului.

Coloşii lui Memnon – O pereche de statui colosale pe malul vestic al Nilului, în Luxor. Parte a templului mortuar al lui Amenhotep al III-lea.

Cromer Evelyn Baring, primul conte de Cromer (184l-1917). Consul-general englez şi conducătorul Egiptului din 1883 până în 1907.

Cuneiforme – Scriere antică mesopotamiană, cu semne grafice ascuţite.

Dhashur – Câmp cu piramide la sud de Saqqara. Locul faimoasei piramide a lui Snofru.

Danishaway – Sat din regiunea Deltei, în nordul Egiptului. Scena unui incident regretabil din 1906, când patru egipteni nevinovaţi au fost executaţi ca urmare a unei altercaţii cu soldaţii britanici.

Djed pili'ar – Un simbol egiptean antic al stabilităţii reprezentat sub forma unui băţ din care pornesc patru ramuri orizontale. Reprezintă coloana vertebrală a zeului Osiris.

Davies, Nina MacPherson (1881-1965) Artist. A publicat câteva volume despre picturile din mormintele antice egiptene.

Djellaba – Haină tradiţională purtată de femeile şi de bărbaţii egipteni.

Dinastia a Optsprezecea – Prima dintre cele trei dinastii ale Regatului Nou, cea 1570-715 î.Hr.

Fellaha (pl. *Fellahin-i*) Ţăran.

Porţile Morţii – Nume antic egiptean pentru Valea Regilor.

Hajj – Pelerinaj la Mecca, unul dintre cei „cinci stâlpi" ai credinţei musulmane. Ceilalţi patru sunt *shahada* (declaraţia de credinţă), *salah* (rugăciunea, rostită de cinci ori pe zi), *zakah* (pomana) şi respectarea postului de Ramadan.

Hatsepsut – Regină a Dinastiei a Optsprezecea, soţia lui Tutmosis al II-lea, care a domnit în Egipt între 1473-1458 î.Hr., în calitate de faraon alături de fiul ei vitreg, Tutmosis al III-lea. Templul ei mortuar din Luxor, aşezat pe malul de vest al Nilului, este unul dintre cele mai spectaculoase monumente ale Egiptului.

Herodot (cca. 484-425 î.Hr.). Istoric grec, cunoscut şi ca „părintele istoriei". Celebru pentru *Istoriile* sale ce scot în evidenţă cauzele şi evenimentele din timpul războaielor greco-persane.

Horemheb – Ultimul faraon al Dinastiei a Optsprezecea (deşi unii egiptologi îl consideră primul faraon al Dinastiei a Nouăsprezecea). Fost general al armatei egiptene sub conducerea lui Tutankhamon.

Imam – Lider spiritual din moscheele musulmane.

Imhotep – Arhitect şi doctor din Egiptul antic. A proiectat prima piramidă din Egipt – Piramida în trepte a faraonului Djoser difi Dinastia a Treia (a domnit între 2630-2611 î.Hr.) Ridicat la gradul de zeu după moartea sa. Mormântul lui nu a fost descoperit niciodată.

'Imma – Turban.

Isis – Zeiţă egipteană antică. Soţia lui Osiris şi mama lui Horus. Protectoarea morţilor.

Iteru – Nume antic egiptean pentru Nil. De asemenea şi o unitate de măsură antică, echivalentă cu aproximativ 2 kilometri.

Muzeul John Soane – Mic muzeu din centrul Londrei aranjat în casa arhitectului Sil John Soane (1753-1837). Conţine o colecţie diversă de obiecte, ce include şi sicriul faraonului Seti I.

Ka'ba – Un altar în formă de cub din Mecca, locul cel mai sfânt al lumii musulmane. Conţine o piatră despre care se crede că a fost dăruită de Arhanghelul Gavril lui Avraam. Toţi musulmanii se întorc cu faţa spre ea când se roagă.

Karkaday – O infuzie de flori de hibiscus, foarte populară în Egipt.

Karnak – Un complex vast de temple la nord de Luxor, înconjurat de clădiri ce atestă aproape 2000 de ani din istoria Egiptului.

Khamsin – Vânt puternic al deşertului.

Khan-al-Khalili – Un mare bazar din Cairo, unde se vând diverse obiecte, de la bijuterii, până la pipe *shisha.*

Khutbar – Slujbă religioasă.

Kufr – Nume dat celor care nu urmează calea Islamului. Necredincioşi.

KV39 – Mormânt de lângă Valea Regilor, considerat de unii

egiptologi mormântul faraonului Amenhotep I din Dinastia a Optsprezecea (a domnit între 1525-1504 î.Hr.).

KV55 – Mormânt misterios din Valea Regilor, descoperit în 1907. A iscat controverse aprinse cu privire la cel care a fost înmormântat acolo. Unii cercetători spun că Akhenaton, alţii – Smenkhkare.

Regatul Târziu – Perioadă din istoria Egiptului antic ce a ţinut din 715 î.Hr. Până în 332 î.Hr., când ţara a fost cucerită de Alexandru cel Mare.

Lepsius, Karl Richard (1810-1881). Egiptolog german. Directorul Muzeului din Berlin. A publicat un studiu în douăsprezece volume despre monumentele din Egipt.

Linear A – Limbaj nedescifrat, folosit în Creta antică.

Lidia Regatul antic al Orientului Apropiat. Turcia modernă.

Machimos – Războinic.

Malqata – Locul fostului palat al lui Amenhotep al III-lea de pe malul vestic al Nilului, situat în Luxor.

Mariette, Auguste Ferdinand (1821-1881). Egiptolog francez. Fondatorul Departamentului Egiptean al Antichităţilor, precum şi al Muzeului Naţional.

Mastaba – Mormânt oval, făcut din piatră şi cărămizi de lut. Provine din cuvântul arab pentru „bancă”.

Medinet Habu – Sat pe malul vestic al Nilului, lângă Luxor şi locul templului mortuar al lui Ramses al III-lea.

Memphis – Capitala Regatului Vechi, un centru administrativ important de-a lungul istoriei Egiptului Antic.

Midan Tahrir – Centrul oraşului Cairo. Numele înseamnă „Piaţa Eliberării”.

Mihrab – Nişă dintr-o moschee care arată direcţia spre Mecca.

Minoiană – Cultură din Epoca Bronzului, situată în insula Creta.

Mizmar – Instrument muzical de suflat, asemănător cu oboiul.

Molochia – Fel de mâncare egiptean făcut din frunze de nalbă, asemănătoare cu mâncarea de spanac.

Templu mortuar – Templu unde sunt recitate rugăciuni şi sunt aduse ofrande morţilor, de obicei regilor.

Moulid – Sărbătoare populară sau târg, organizate de obicei în cinstea unui sfânt local.

Muezin – Reprezentantul oficial al moscheii care-i cheamă pe credincioşi la rugăciuni de cinci ori pe zi.

Munshid – Cântăreţ religios.

Necropola – *Ad litteram* „oraşul morţilor”. Loc pentru înmormântare.

Nefertiti – Marea Regina, soţie a faraonului Akhenaton. Unii cercetători cred că, la moartea lui Akhenaton şi-a luat numele de Smenkhkare şi a domnit ca faraon cu drepturi depline. Imortalizată în celebrul „Bust al lui Nefertiti” de la Muzeul din Berlin.

Osiris – Zeu egiptean antic al lumii de dincolo.

Pendlebury, John Devitt Stringfellow (1904-1941). Egiptolog. A săpat la Amarna. Împuşcat de germani în Creta, în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Peret – Unul dintre cele trei anotimpuri care alcătuiau vechiul an egiptean (celelalte două erau *Akhet* şi *Shemu*). Peret era anotimpul însămânţărilor şi dura, cu aproximaţie, din octombrie până în februarie.

Persepolis – Fosta capitală a Persiei Antice. Iranul de astăzi.

Petosiris – Numele unei familii nobile îngropate la Tuna el-Gebel. Mormântul lor este unic prin folosirea atât a stilului egiptean cât şi a celui grecesc în descrierea vieţii zilnice a Egiptului Antic.

Petrie, William Matthew Flinders (1853-1942). Arheolog şi egiptolog. A lucrat în special în Egipt şi în Palestina.

Pilon – Intrare masivă sau poartă în faţa unui templu.

Qurn – Vârf înalt, sub formă de piramidă, de unde se vede Valea Regilor. Înseamnă „corn” în arabă. Vechii egipteni îi spuneau *Dehenet*.

Rais – Maistru sau cel care supraveghează lucrările.

Ramses I – Primul faraon din Dinastia a Nouăsprezecea (deşi unii consideră că Horemheb ar fi primul). A domnit între 1308-1306 î.Hr.

Ramses al II-lea – Al treilea faraon din Dinastia a Nouăsprezecea. A domnit între 1290-1224 î.Hr. Unul dintre cei mai cunoscuţi faraoni ai Egiptului.

Ramses al III-lea – Faraon din Dinastia a Douăzecea. A domnit între 1197-1165 î.Hr. Templul său mortuar de la Medinet Habu este unul dintre cele mai frumoase monumente din Egipt.

Ramses al VIII-lea – Faraon din Dinastia a Douăzecea. A domnit între 1136-1131 î.Hr.

Ramesseum – Templul mortuar al lui Ramses al II-lea, situat pe malul vestic al Nilului, lângă Luxor.

Ramessid – Titlu general dat perioadei care cuprinde cea de-a Nouăsprezecea şi a Douăzecea Dinastie.

Ra (sau Re) – Zeul Soarelui în Egiptul Antic.

Re-Harakhty – Zeu egiptean antic ce combina atributele lui Ra şi ale lui Horus. Zeul statal al Regatului Nou. De obicei, reprezentat ca un om cu cap de şoim.

Regatul Vechi – Istoria Egiptului Antic se împarte în Trei Regate Vechi, Mijlociu, Nou – cu perioade intermediare între ele. Regatul Vechi a durat între 2850 şi 2052 î.Hr.

Rek’ah – Ciclu de rugăciuni.

Rekhmire – Marele Vizir al lui Tutmosis al 1II-lea (1468-1436 î.Hr.) şi Amenhotep al II-lea (1435-1410 î.Hr.).

Rohlfs, Gerhard (1831-1896). Explorator german. A călătorit mult în deşertul vestic, fiind primul care a traversat Marele Ocean de Nisip, în

1874.

Rosellini, Niccolo Francesco Ippolito Baldessare (1800-1843). Egiptolog italian. Fondatorul egiptologiei în Italia.

Saidee – Băştinaş din Egiptul Superior.

Saqqara – Necropola a capitalei Egiptului Antic, Memphis. Un spaţiu deşertic imens, dedicat mormintelor, întins pe aproximativ şapte kilometri pătraţi şi care include şi Piramida în Trepte a lui Djoser.

Scarabeu – Insectă sacră în Egiptul Antic.

Serapeum – O serie de galerii subterane, situate la Saqqara, unde Taurul Apis – un animal sacru pentru egiptenii antici – a fost îngropat.

Seth – Zeitate egipteană, fratele şi ucigaşul lui Osiris, asociat cu deşertul, haosul şi războiul. Reprezentat adesea sub forma unui animal neidentificat.

Seti I – Faraon din Dinastia a Nouăsprezecea, tatăl lui Ramses al II-lea. A domnit între 1305-1291 î.Hr.

Shabti – Figurină mică, făcută de obicei din lemn, aşezată într-un mormânt cu scopul de a îndeplini pentru cel decedat anumite sarcini în viaţa de după moarte.

Sharia – Legea islamică.

Shepseskaf – Ultimul faraon al Dinastiei a Patra. A domnit între 2472-2467 î.Hr.

Pipa *shisha* – Pipa cu apă. Se găseşte în cafenele şi în casele private din Egipt.

Siga – Un joc, cunoscut şi sub numele de Tab-es-Siga. Asemănător cu jocul de dame. Se crede că provine din vechiul joc egiptean Senet.

Smenkhkare – Faraon al Dinastiei a Optsprezecea, a domnit între 1335-1333 î.Hr. Unii cercetători au sugerat că Smenkhkare a fost de fapt Nefertiti, care a condus ca faraon cu drepturi depline după moartea soţului său, Akhenaton.

Snefru – Primul rege al Dinastiei a Patra. A domnit între 2575-2551

î.Hr.

Stelă – Un bloc din piatră sau din lemn cu inscripţii sau imagini.

Sura – Un capitol din Coran, cartea sfântă a Islamului. Fiecare dintre cele 114 *sura* se împarte într-un număr de *ayat* sau capitole.

Susa – Fosta capitala a Imperiului Persan. Iranul de azi.

Teftish – Birou.

Teba – Numele dat de greci aşezării antice Waset, Luxorul de astăzi.

Thoth – Zeu egiptean antic al scrisului şi al calculelor. Reprezentat de obicei cu corp uman şi cap de ibis.

Touria – Sapă.

Tuna el-Gebel – Aşezare antică din Egiptul Mijlociu, lângă oraşul Mallawi.

Tutmosis al II-lea – Faraon al Dinastiei a Optsprezecea. A domnit între 1492-1479 î.Hr.

Ummah – Comunitatea musulmană.

Waset – Numele egiptean antic pentru Luxorul de astăzi.

Yuya şi Tjuyu – Un cuplu nobil, care a trăit în secolul al XIV-lea î.Hr. Stră-străbunicii lui Tutankhamon. Mormântul lor din Valea Regilor – KV46 – a fost descoperit în 1905. Până la descoperirea lui Tutankhamon în 1922, a fost considerat una dintre cele mai mari descoperiri din istoria arheologie egiptene.

Zamalek – Cartier din Cairo. Ocupă partea de nord a Insulei Gezira.

Zikr – Un grup de musulmani credincioşi, care aparţin de obicei uneia dintre frăţiile mistice Sufi, care prezintă un dans ritual ce poate induce o stare de transă.

MULŢUMIRI

Numeroase persoane m-au ajutat în scrierea acestei cărţi, care n-ar fi apărut niciodată în librării fără sfaturile, asistenţa şi sprijinul lor.

Mulţumiri speciale agentului meu, Laura Susijn, care a crezut în mine, când alţii nu au făcut-o şi editorului meu, Simon Taylor, un maestru în arta revizuirii.

Nicholas Reeves, Ian Shaw şi Stephen Quirke mi-au oferit informaţii cruciale legate de istoria şi limba Egiptului antic şi le rămân profund recunoscător, dar în acelaşi timp le cer iertare pentru libertatea pe care mi-am luat-o în folosirea informaţiilor primite.

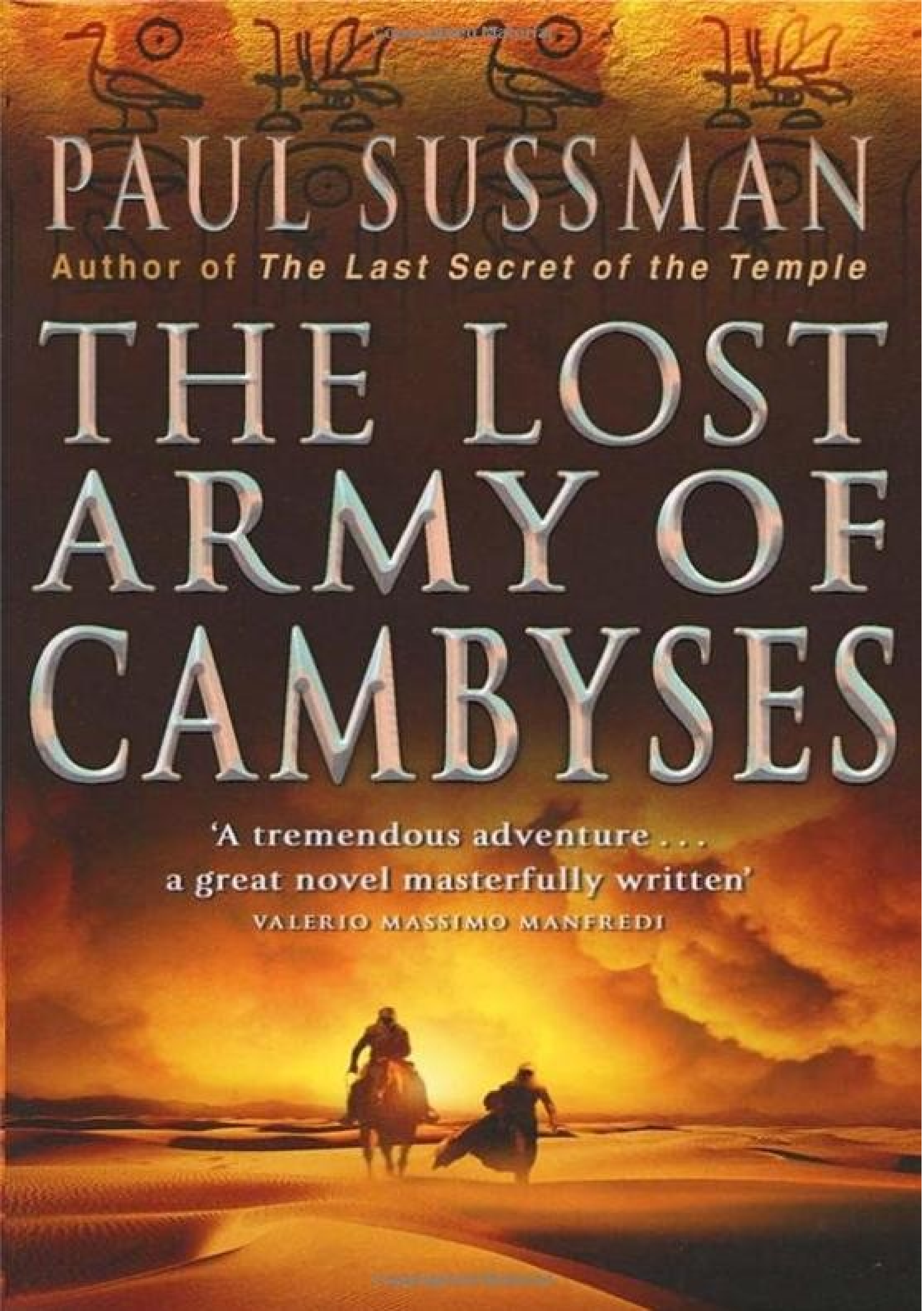
Stephen Ulph şi James Freeman au umplut numeroase goluri în ceea ce priveşte cunoştinţele mele de arabă modernă şi de greacă veche. Le mulţumesc atât lor cât şi lui Andrew Rogerson şi lui Tom Blackmore pentru comentariile lor valoroase asupra manuscrisului.

Recunoştinţa mea se îndreaptă spre toţi prietenii care m-au încurajat. Patru dintre ei merită mulţumiri speciale: John Bannon, Nigel Topping, Xan Brooks şi Bromley Roberts.

În final, vreau să aduc mulţumiri speciale mătuşii mele, Joan, care a sădit pentru prima dată în mintea mea dragostea pentru Egiptul antic şi a întreţinut această iubire prin numeroasele după-amieze plăcute petrecute la Muzeul Britanic.

Şi nu în ultimul rând, mulţumesc tuturor prietenilor mei arabi şi egipteni, care mi-au arătat constant bunătate, căldură şi generozitate.

Cuprins

PAUL SUSSMAN
Author of The Last Secret of the Temple
THE LOST ARMY OF CAMBYSES
'A tremendous adventure . . .
a great novel masterfully written'
VALERIO MASSIMO MANFREDI